Název originálu: Hurricane Bay
První vydání: Mira Books, 2002
Překlad: Marie Válková
Odpovědný redaktor: Růžena Skálová

© 2002 by Heather Graham Pozzessere
© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo
Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2004
Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin
Enterprises Sp. z o.o., Warszawa
Tento titul vychází v edici Special ISSN 1212-852X.
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II BV.
Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.
Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Cover Studio COMPTEXT, Warszawa
Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 115 *Kil* 138 Sk
ISBN 83-238-1233-0

PROLOG

Florida Keys Web miloval.

Ve skutečnosti jeho stará přezdívka, Web, vznikla právě tady. Znalo ji jen několik málo lidí. Byla zvláštní a výjimečná, patřila do určitého období, k určitému místu, byla zvláštní jako samotné ostrovy.

Keys se táhly od Miami na jihozápad jako perly vhozené do oceánu, jako šperk úžasné opalizující krásy. Voda, která ostrovy oblévala, se podle hloubky měnila v odstínech akvamarínu, modři a zeleně. Dostat se sem z pevniny se dalo dvěma způsoby. Buď přes most Card Sound Bridgge, nebo po dálnici US1, a jakmile by se na sebe tyto dvě cesty napojily, začalo kouzlo. Nic na světě se nemohlo vyrovnat východu slunce na Keys; sluneční kotouč stoupající na oblohu v šarlatových odstínech, nebe ozářené náhlým jasem, zlatavým a rudým, pastelové třásně splývající z jasných barev s něžnou krásou, která jako by hladila po duši.

Západy byly dokonce ještě nádhernější, když žhoucí kotouč začal s pomalou majestátností zapadat a vytvářel přitom novou říši barev, nafialovělé žhnoucí prsty napřahující se k obzoru, vyblédající žluté stuhy s nádechem růžové a slézové, dokud vším nezačala prostupovat stříbřitá šeď, až nakonec sluneční kotouč s posledním zlatavým zášlehem zmizel a nastala tma.

Existovala ještě jiná místa, kde mohla být tma tak neproniknutelná, ale nebylo jich mnoho.

Samozřejmě ne na rušné cestě nebo tam, kde se z hotelů a motelů line světlo, které láká hosty, ani tam, kde dlouho do noci vábivě září noční podniky, ale dál od civilizace, kde má stále navrch příroda, mohla být tma temná jako podsvětí, hrůzu nahánějící jako peklo plné drobných hemživých démonů, připravených pohltit maso své oběti a dostat se dost hluboko, aby se nasytili lidskou duší.

Ach, tma. Kolik jen toho může nabídnout. Sladká tajemství a hříchy, místo, kde se lze skrýt…

A tak to bylo právě v noci, ve tmě, kdy Web vyčkával a přemítal o tajemství, kráse a lásce v osamělosti noci a přírody. A o úkolu, který měl před sebou.

Skrýval v sobě samozřejmě nebezpečí.

Ne nijak velké, ale dostatečné, aby to vzrušení ještě umocnil.

Někteří považovali za nejlepší místo západní část ostrovů, Webovi však připadaly ostrovy blíže k Miami, Miami s oslnivou civilizací, mnohem přitažlivější; byly dost daleko a člověk se mohl dosytosti kochat jejich písčinami, východy a západy slunce…

Nemluvě o stínech a tmě. Nádech mystéria, v němž se s ní dnes v noci setká. Bude to samozřejmě překvapení, neboť ona vůbec netuší, co všechno naplánoval; noc, mírný vánek, sladký, solí provoněný vzduch, pobřeží…

Věčnost.

Byla tak krásná. Zvláště pak v lehkých dotecích světla… a stínu. Web si dnešní večer pečlivě rozvrhl. Všechno musí být připraveno před jejím příchodem a pak to, co bude následovat, musí bezchybně klapnout. Téměř.

Den zvolil dokonale, když ale teď čekal, časový rozvrh začínal pokulhávat. Všechno kouzlo bude zmarněno, pokud ona nepřijde včas. A právě tohle musela být ta noc, kdy se všechno vyřeší, kdy dojde k zúčtování.

Webový hodinky odtikávaly čas. Míjely minuty, pomalu a zvolna, a začaly ho zahlcovat zklamání, deprese a nervozita.

Jen ať se Sheila opozdí.

Poskytne mu to čas k přemýšlení…

Každý pohyb, který kdy učinila, se dotkl Webová srdce a prostoupil mu až do duše.

Musela přijít. A brzy. Jinak podrobné plány, ebenové tajemno noci, zářivá extáze svítání, všechno, všechno vyjde nazmar.

A pak zaslechl nějaký zvuk.

Její auto na cestě.

Rozsvítil baterku.

Kužel jasného světla ji oslnil. Bylo to jako hněv boží. Vůz sjel ke straně, prudce dupla na brzdu a zastavila. Web poklidně kráčel ke dveřím na straně řidiče.

Zaclonila si oči rukou.

V tu chvíli se mohlo všechno pokazit. Mohla mít okno zavřené a puštěnou klimatizaci, v noci je chladněji, ale bylo v plném létě.

Naštěstí však přijela s okny staženými. Byla příjemná noc. Vzduchem už maličko prostupoval chlad, předzvěst to blížící se bouře, která se za den dva strhne. Ta bouřka byla samozřejmě součástí dokonalého plánu.

„Kdo… co to krucinál…?“

Samozřejmě Weba poznala.

„Co to tady proboha vyvádíš?“

„Souhlasila jsi, že se setkáme,“ připomněl jí zdvořile.

„Na minutu. Jenom na minutu. A nikdy jsem neřekla, že se setkáme tady, tady, uprostřed ničeho.“

Soptila a byla netrpělivá, že ji připravuje o čas. Ve skutečnosti často ztrácela trpělivost se všemi, které momentálně neměla v lásce.

„Je tady tak krásně. Chtěl jsem, abys tu byla se mnou, abys viděla, jak je tady nádherně, abys to ocenila. Chtěl jsem ti dát tuhle noc,“ povzdechl si Web. „Rozumím tomu dobře, že nejsi ráda, že mě vidíš?“

„Podívej, už jsme se dneska viděli a já souhlasila, že se uvidíme ještě jednou, abychom si mohli promluvit. *Krátce* promluvit.“ Hlas měla zastřený, což naznačovalo, že začíná být namíchnutá. „Ale vůbec jsem nečekala, že mě oslepíš na téhle bohem zapomenuté silnici. A jsi blázen. Mohla jsem tě srazit.“

„Ale nesrazila jsi.“

„Mohla jsem tě zabít.“

„Zajímavé pomyšlení. Ale abych tě viděl, a o samotě, to za to riziko stálo.“

Najednou si ho skutečné pořádně všimla. „Ty máš rukavice?“ zeptala se nevěřícně. „Je léto.“

Že to byla Sheila, tak jí vůbec nic nedošlo.

„Dnes v noci není tak horko. Blíží se bouřka. Nepojmenovali ji. Není to hurikán, tropická bouře, ale už je cítit ve vzduchu. Brzy se spustí liják. Nebe budou křižovat blesky. Hrom bude burácet jako bubny…*

„No fajn,“ řekla otráveně. „Poezie. Tím se ty rukavice fakt

vysvětlují.“

„Nu jsou to jenom potápěčské rukavice.“

„Potápěčské? Když se blíží bouřka? Ty se chceš potápět?“

Její otázky přešel bez povšimnutí. „Jak jsem už říkal. Opravdu jsem tě chtěl vidět. O samotě. Jenom my dva.“

„No fajn.“ Pohodila hřívou hedvábných vlasů a zadívala se přímo před sebe na silnici. „Tak jsi mě viděl. Ale o samotě spolu nezůstaneme. Na ničem takovém jsme se nedomluvili. Nebuď směšný. Musím jet. Nemám čas na nějaké hrátky.“

„Mýlíš se. Uděláš si čas. Abys mohla strávit noc na pláži. A dívat se, jak vychází slunce. A… ocenit to. Máš nekonečně, nekonečně času.“

„To teda nemám!“ Zamračila se, přece jen trochu zostražitěla. „Ale máš.“

Zamračila se ještě víc. „Máš foťák.“

„Abych mohl udělat snímky na pláži.“

„Nebudeme se fotit na pláži. Poslouchej, myslím to vážně. Musím jet. Nechtěla bych ti přejet nohy, takže mi uhni z cesty.“

„Ne, ne, ty mi pořád nerozumíš. Tolik se toho dá zažít, zvláště před bouřkou. Barvy… musíš je vidět. Nikdy vlastně nevidíš, co máš přímo před očima. Nikdy jsi neviděla… mě.“

Upírala na Weba zmatený, odmítavý pohled.

„Hele –“

„Sheilo, ty se podíváš na západ slunce.“ Vhodil baterku do vozu a hmátl po ní. To, co si přečetla v jeho očích, ji skutečně vyděsilo. S Webem nic nepohne.

Pokusila se stisknout knoflík, aby se zavřelo okénko. Příliš pozdě.

„Pusť mě! Odjíždím – hned teď.“

Neočekávala takovou sílu v rukou, které jí sevřely zápěstí. Nastartovala, předtím ale zatáhla brzdu.

„Krucinál, co je to s tebou? Nemůžeš mě nutit –“

„Ale můžu. A víš ty co, Sheilo? Taky to udělám.“ Silou otevřel dveře, vecpal se dovnitř a ji odstrčil stranou.

Rozječela se.

Ale nebyl tam nikdo, kdo by ji uslyšel. Jenom komáři, kteří otravně bzučeli ve tmě, sova, mangrovníky a hvězdy rozhozené po

hedvábném nebi a mořský vánek, který obléval ostrov.

A Web.

Jemu to ale bylo jedno, jenom se usmíval a během několika vteřin ji umlčel.

Byl rozhodnutý, že spolu budou pozorovat nadcházející svítání.

Nakonec se slunce vyhouplo na ranní oblohu a zářilo všemi barvami, přestože se začaly dělat mraky ohlašující bouři. Brzy… už co nevidět, začne pršet.

„Vidíš, jaká je to nádhera?“ zeptal se Web.

Oči měla upřené k obzoru.

„Skutečná nádhera,“ vedl dál svou.

Projednou se nedohadovala. Jen hleděla před sebe.

„Jsi stejně krásná jako východ slunce, Sheilo,“ řekl Web. „A dlouho tě nezdržím. Chci si jen udělat pár snímků.“

Zaměřit, zaostřit, stisknout spoušť.

Ten fotoaparát, to byl polaroid. Okamžitý výsledek. Měl na to jenom pár minut… jen aby uviděl světlo, stíny, barvy tohoto světa.

Čas se naplnil. Scéna byla připravena. Plán byl pečlivě dokonán. Ale ještě bylo zapotřebí o pár věcí se postarat. Úkol bylo třeba dotáhnout až do konce, nic nemělo být ponecháno náhodě.

A tak se do toho Web pustil.

O nějakou chvíli později už slunce stálo na obloze a Sheila… se vydala dál.

Webovu duši naplnilo očekávání. Potěšení, radost

z toho, že každá podrobnost noci a svítání se tak dokonale zhodnotila.

Trpělivost. Web si musel uložit trpělivost.Už není zapotřebí udělat nic jiného než čekat…a pozorovat, jak se jeho plám krok za krokem uskutečňuje.

PRVNÍ KAPITOLA

Kelsey Cunningamová vtrhla do Sea Shanty jako malé tornádo.

Dane Whitelaw se právě rozvaloval natažený na lehátku pod střechou zadního patia, krytou palmovými listy, když ji uviděl, jak se k němu proplétá mezi řadami prostých dřevěných stolů. Kráčela odhodlaně a klapot jejích sandálů na vysokých podpatcích se zlověstně rozléhal.

Posedával tady a lil do sebe pivo, jako by to byla voda, ale tvrdou pravdu, nelítostné dilema, které bez milosti útočilo na jeho mysl, se mu otupit nepodařilo.

Vydal se sem, daleko od hlavní silnice, aby si poseděl na čerstvém vzduchu a mohl pozorovat čluny v zátoce. Tohle dělával často a rád. Bylo to u něho skoro jako druhá přirozenost. Obvykle ovšem nenasával pivo.

Pokud očekával, že se po tom, co nedávno zjistil, něco stane, rozhodně nepočítal s ní. V tu chvíli, kdy na ni dopadl jeho pohled, bezpečně věděl, že z ní koukají jenom další nepříjemnosti.

Byla elegantně oblečená, na hlavě slamák, sandály, krátké bílé šaty s volnými zády. Utěšený pohled. Byla opálená a její vlasy měly světlý medový, přirozeně jantarový odstín. Takové barvy se nedosáhne nekonečnými dny na slunci. Oblékla se nanejvýš vhodně pro takové místo, jako je tohle, s lenivou atmosférou nicnedělání, proteplenou sluncem a sotva slyšitelným šplouchánim vody, kde se dala beze spěchu vypít sklenička – dokonce si nesla v plastikové číšce nějaký drink s ovocem, ozdobený paraplíčkem. Vypadala jako turistka, a to může docela dobře dneska být. Proč ne.

Okamžitě ho poznala. Přirozeně, jak jinak. Moc se nezměnil. Ona, na druhou stranu, se změnila dost. Přesto ji poznal v tu chvíli, kdy vstoupila do jeho zorného pole.

A napadlo ho jediné slovo.

Krucinál!

Co tady právě teď Kelsey pohledává?

Zamířila rovnou k němu dlouhými rozhodnými kroky a s kamennou tváří se zastavila přímo u jeho lehátka.

Dokonce i za toho vedra se jí podařilo vonět jako nějaký drahý parfém a vypadat svěže jak čerstvě orosená růže.

Byla dobře stavěná, štíhlá, šaty odhalovaly vábnou křivku jejích prsou, a přestože byly docela obyčejné, vypadaly na ní elegantně.

Během let, která se mezi nimi rozevírala, jako by získala na oduševnělosti. A podle toho, jak se tvářila, nevzpomínala na něho s žádnou náklonností a zhola nic nenasvědčovalo tomu, že bývali přátelé.

Tak nebo tak, Kelsey je krasavice, pomyslel si. Vždycky byla krásná a vždycky bude. A dokázala být rozhodná a – tvrdohlavá.

Svého času se rozhodla, že se od něho bude držet stranou.

Tak co tady u všech všudy chce dneska? Ze všech zatracených možností právě teď?

Nedala mu možnost, aby se zeptal, dokonce mu ani neposkytla čas, aby řekl prosté „Ahoj“.

„Kde je Sheila?“ zeptala se a v hlasu jí zazněl ostrý tón.

Srdce se mu divoce rozbušilo. To jméno ho zasáhlo jako rána do hlavy.

„Sheila?“ zeptal se a tázavě nadzvedl koutek úst.

„Slyšels dobře, Dane, kde je Sheila?“

Dlouhou chvíli si ji pozorně měřil. „Hm. Takže žádné, ahoj, Dane, jak se máš? Nebo! Dlouho jsme se neviděli. Jak se vede?“

„Nebuď směšný. A netvař se, že nevíš, o čem mluvím. Nic mi tady nepředstírej.“

„Děvče, já nic nepředstírám.“

„Neříkej mi ‚děvče‘, Dane.“

„Promiň. Ale pořád jsi snad Joeova mladší sestra?“

„Kde je Sheila, Dane? A nevykládej mi, žes ji neviděl. Existují svědkové, jak dobře víš.“

„Svědkové čeho?“

„Týden Sheilu nikdo neviděl. Posledně ji viděli tady, s tebou. A ty mi pěkně povíš, kde je. A žádné vytáčky.“ Začala netrpělivě podupávat špičkou sandálu a tvářila se nesmiřitelně.

Byl rád, že má na nose brýle proti slunci. A i když se stávalo zřídkakdy, že by byl vděčný za svoji minulost a všechno, co si v ní osvojil, tahle příležitost nastala právě teď. Dokázal se tvářit tak, že se mu v obličeji nepohnul ani sval.

Neboť opravdu věděl, co se stalo Sheile Warrenové, přestože neměl ponětí, kde vězí. A v posledních dvou hodinách se rozhodl, že neustane, dokud nezjistí, kde přesně Sheila je.

Ze všeho nejméně potřeboval v tuhle chvíli Kelsey Cunninghamovou, aby sem vtrhla a útočila na něho otázkami. Hledala Sheilu. Co věděl, ty dvě se neviděly dlouhá léta.

„Promiň, děvče. No a co? Tak tady se mnou byla. lady ji najdeš každou chvíli. Se spoustou různých lidí. Proč bych proboha měl vědět, kde zrovna je… lásko?“ Hlas měl chraplavý, lenivý a mnohoznačný, záměrně ji dráždil. Proč ne? Už dávno nejsou děti. A doby, kdy je spojoval smutek, patří do jiných časů. Při jejich posledním setkání byla víc než jen chladná. Ve skutečnosti byla jako led a jaksepatří nabroušená.

Kelsey soucitná. Upřímná, přímočará, odvážná, když bylo zapotřebí. Snadno se rozesmála, snadno se dala vyprovokovat. Plná pochopení pro ty, ke kterým se štěstí obrací zády, zarytě se staví proti všemu /.lemu, ať skutečnému či domnělému. Před dávnými časy Joeova líbezná sladká sestřička. Časy se změnily.

„Zatraceně, Dane, mluvím s tebou. Zase ses s ní scházel.“

Mimoděk si všiml, jak přirozeně je půvabná. A že si osvojila schopnost tvářit se odtažitě a chladně jako bohyně.

Moc nechybělo a posadil se, ale neudělal to a zůstal dál nonšalantně natažený na lehátku. Přinutil se a vylepšil to tím, že ledabyle pokrčil rameny „Že jsem se s ní scházel? No jo, lásko, i tak by se to dalo říct. Vídal jsem ji. Já a půlka mužských v této jižní polovině státu, a to se nezmiňuju skoro o každém turistovi v kalhotách, který jen vkročil na ostrov.“

„Ty ubožáku,“ řekla. Nezvýšila hlas, ale tón jejího hlasu dostatečně prozrazoval míru jejího pohrdání.

„Baže, lásko, jsem ubožák. Ale dřív než začneš vyvádět kvůli Sheile Warrenové, budeš muset vzít na vědomí, že se během let změnila. Ve skutečnosti si budeš muset hezky svižně uvědomit, že neměla daleko k prostitutce.“

Dlouhou chvíli neřekla slovo. Stála nepohnutě jako socha, to ovšem nic neznamenalo. Hněv, který se v ní vzmáhal, z ní začal vyzařovat ve vlnách jako teplo z rozpáleného asfaltu.

„Byla… volnomyšlenkářka. Ale vím jedno, zase se s tebou dala dohromady a teď se pohřešuje. Někdo něco vědět musí. A ten někdo musíš být ty. Mluvil jsi s ní a ona mluvila s tebou.“

„Ano, mluvila se mnou. A já s ní.“

„Tak mi to řekni.“

Na chvilku si posunul brýle ke špičce nosu a soustředěně se na ni zadíval. „Hezky se mnou mluvila,“ řekl.

„Nepřišla jsem za tebou společensky rozprávět.“

„Fajn. Tak mě nech na pokoji.“

„Jelikož se mnou zřejmě nechceš mluvit, budu muset dohlédnout, aby si s tebou promluvila policie.“

„Prima. Policie bývá obvykle zdvořilá.“ Postrčil si brýle zpátky na kořen nosu a založil si ruce.

Stála tam dál a nespouštěla z něho pohled. Povzdechl si a netrpělivě jí pohled oplatil.

„Tak co ještě chceš? Nemůžu ti pomoct. Tak co kdybys mě nechala na pokoji? Nebo snad vidíš něco, co se ti zamlouvá? Nebo ses, děvče, taky změnila? Stejně jako Sheila? Případně bys ráda… navázala na starý dobrý časy?“

Dokázala se obdivuhodně ovládat. S odpovědí si dávala na čas.

„Že bych snad viděla něco, co se mi zamlouvá? Ale to vůbec ne. Ve skutečnosti nevycházím z překvapení, jak je mi to, co vidím, protivné.“

„Tak to ses potom opravdu změnila, lásko. Takže… už neletíš na plážové svalovce? Jinak svolná a k mání?“

„Otrapové jako ty mě nezajímají. Svolná a k mání? To si snad děláš legraci.“

Prázdně na ni hleděl. „Chceš mi ještě něco?“

„Ještě něco? Ne, ani snad ne.“ Promluvila tiše a udělala téměř nepostřehnutelný pohyb zápěstím. Koktejl s ovocem se mu rozprskl po hrudi jako lepkavý sliz. Málem vyskočil a popadl ji. Opět zapracoval instinkt.

Zvládl to, zůstal dál natažený na lehátku. Bylo důležité, aby si o něm myslela to nejhorší.

Zvláštní, taková léta ji neviděl. Ale nezapřela, že je z ostrovů. Joeova mladší sestra.

Ne, Kelsey je mnohem víc než to, připomněl si. Ale jakoukoli prchavou připomínku toho, co mohlo být a z čeho se mohlo v minulosti stát nerozlučitelné pouto, rychle udusilo smrtonosné

trauma přítomné chvíle.

Dokonce ještě víc než ve chvíli, kdy ji zase uviděl, se obával, že Kelsey znamená problémy. Opravdové
problémy.

A on by ani za nic nechtěl, aby… Dobrý bože, nechtěl by, aby vkročila na stejnou
cestu jako Sheila.

Pořád ještě na něho opovržlivě shlížela, pak zhnuseně zavrtěla hlavou.

„Otrapa a opilec," prohlásila. „Jseš celý politý
a ani se nehneš."

„Počítám, že je to dobré pitivo. Zkrátka se celý olížu," řekl, jako by se nechumelilo. „Chceš mi s tím pomoct?"

Tím ji dorazil. Naposledy ho s odporem sjela pohledem, otočila se na patě a vyrazila pryč. „Kelsey!"

Proti svému nejlepšímu přesvědčení se zvedl a všechny svaly v těle mu napětím jen hrály.

„Jdi na policii, Kelsey, a potom koukej vypadnout z ostrovů, rozumělas? Vrať se ke svý náramný práci a do svého náramného bytu u moře. Jasný?"

Na okamžik se zastavila a pak mu doporučila, ať se jde vycpat.

„Jak chceš, Kelsey, ale myslím to vážně. Pověz na policii všechno, co se domníváš, že by měli vědět. Potom jeď domů."

„Tady je můj domov – stejně jako tvůj."

„Ále houby. Ty máš teď domov v pěkném útulném bytě v nóbl čtvrti v Miami, s bránou a strážným. A teď padej."

„Kdo si myslíš, že vlastně jseš?" vyjela na něho. Nečekala, že jí odpoví, ale odpověděl jí i tak.

„Jsem člověk, který ti říká, že sem víc nepatříš," řekl. „Zvlášť ne, abys tady pobíhala a vyptávala se na Sheilu."

„Jak jsem řekla, Dane. Tohle je můj domov stejně jako tvůj. A já Sheilu najdu."

Znovu vykročila pryč a kličkovala přitom mezi stoly. Byl v pokušení se za ní rozběhnout, zatřást s ní a povědět jí, aby do celé věci přestala strkat nos. Nechat ji třeba s pomocí policie dopravit do Miami.

Až na to, že by sám mohl skončit v chládku, kdyby se o to pokusil. Nepochyboval, že kdyby se jí prstem dotkl, najisto by zavolala policii.

Tak se za ní jen díval, jak odchází zadními dveřmi Sea Shanty. Musí ji nějak umluvit, aby se vrátila do Miami a do tohohle se nepletla. Vůbec ale nevěděl, jak by to měl navléknout.

Ale musí to udělat. Zarytě si slíbil, že v tomhle nepovolí a dostane ji odtud, kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělá.

Když mu zmizela z dohledu, zaťal zuby a zavrtěl hlavou, najednou byl rád, že ho pivo tak docela nezmohlo. Vykročil po písku a po cestě skryté za keři se vydal na úzký pruh pláže vzadu za Sea Shanty. Došel ke břehu, vstoupil do vody a kráčel dál, dokud mu voda nebyla až po krk. Byl to nejrychlejší způsob, na jaký dokázal připadnout, jak se zbavit té břečky, co na něho vychrstla. A studená voda mu dělala dobře na hlavu.

Po tom, co se stalo, se chtěl chovat naprosto normálně. Ale všechno se změnilo, když tam Kelsey vtrhla jako vichřice. Teď se do toho začne míchat policie a dříve či později Sheilu Warrenovou najdou.

Kristepane.

Nemá na vybranou. Musí ji jako první najít on.

Kelsey vešla do pravé části domu se dvěma byty nedaleko dálnice. Byla do hloubi duše otrávená **a** zhnusená. Mrskla kabelkou přes malý obývací pokoj, pozorovala, jak dopadá do proutěného křesla, **a** pak se poddala chvilkovému příjemnému pocitu úlevy, za který mohla děkovat klimatizaci. Vánky od moře ať vezme čert. Venku bylo vedro jako v pekle.

Chvilku otálela ve dveřích, pak si zlostně povzdechla.

„No, moc pěkně to šlo," povzdychla si nahlas skepticky. Možná za to může sama. Jasně, je to jenom její vina. Mohla začít s ‚Ahoj, Dane, jak se máš? Teda, to už je hotová věčnost…'

Ale vypadal jako plážový povaleč, jak tam tak ležel. A Nate, majitel Sea Shanty, za něhož byla krátce vdaná, když byli ještě hodně mladí, říkal, že Dane celé odpoledne nasává. A že se se Sheilou scházel. A že se pohádali. A že je Dane od té doby, co se sem znovu přistěhoval ze St. Augustine, nějaký divný. Prý tam vzal nějaký

případ a někdo za podivných okolností přišel o život… Nate neznal žádné podrobnosti, protože Dane o tom nechtěl mluvit. Takže se něco stalo, něco nijak zvlášť významného, to by se o tom psalo, ale Dane se vrátil domů, aby se upil k smrti. Sheila jí také říkala, že Dane je nějaký divný. Chová se jako chlap, který je připravený zahodit vlastní život.

Když byli ještě děti, Dane byl jako Gibraltarská skála. Spolu s Joem byli vůdci jejich party. Dokonce i když chtěla sama utéct před životem – a víc než co jiného před Danem – přála si, aby se mu dařilo, aby byl spokojený a úspěšný. Úplně ji to rozhodilo, když se doslechla, že se z něho stal povaleč a budižkničemu, že se o nic nezajímá, nemá žádné ambice, nechce ničeho dosáhnout, vůbec o nikoho se nezajímá, ani o staré přátele ne. Sheila si o něho dělala starosti. Jemu ale zřejmě byla dočista ukradená. Kelsey skopla sandály a vešla do kuchyně. Otevřela ledničku a gratulovala si, že si ráno vyšetřila chvilku a něco si nakoupila. Džus, sodovka, pivo, víno. Měla na vybranou.

Vedro, z kterého přišla, v ní vzbudilo chuť na pivo. Zaváhala, prsty sevřené kolem láhve, a vzpomínala, jak našla Danea, právě když do sebe obracel pivo. Odtáhla ruku a vybrala si láhev brusinkovoostružinového koktejlu. Ne. Chce pivo a skutečnost, že z Danea se stal pobuda, který ho pije rozvalený na lehátku, ji nemůže odvrátit od toho, na co má chuť.

Jak to, že ji tak rozzuřil? Hned od začátku. Jasně, byla naštvaná od chvíle, co mluvila s Natem, možná nerozumně namíchnutá na Danea ještě dřív, než za ním zamířila, aby si promluvili. Proč? Ale ne, dohadovala se sama se sebou. Nebude se

v tom babrat, nebude to rozebírat, lámat si s tím hlavu. Ani za nic. Neviděla ho léta. A přesto… dnes… /kazila to, tak je to. Chtěla si s ním promluvit, získat od něho nějaké informace. Kdekdo věděl, že se s Sheilou znovu scházeli. Možná to mezi nimi nebylo jako za starých časů, ale zřejmě si pořád byli blízcí. Zřejmě to dokonce věděl i Larry Miller, další kamarád z dávných časů, s kterým pracovala, a Sheilin bývalý manžel, protože se zmínil, že Sheila říkala, že se s Danem zase vídá, když mu Kelsey řekla, že má namířeno na dovolenou na Key Largo, aby strávila nějakou dobu se Sheilou.

Nate jí řekl, že se Dane se Sheilou pohádali, když ji viděl posledně. Cindy Greeleyová, jedna z jejích a Sheiliných kamarádek, s kterou vyrůstaly, jí řekla totéž.

Vytáhla z ledničky láhev vody, odšroubovala víčko a dlouze se napila. Rozhlédla se po kuchyni. „Sheilo… jsem snad blázen? To jsi opravdu taková nezodpovědná, bezohledná potvora, jak si zřejmě kdekdo myslí? Kde u všech všudy vězíš?“

Odpovědělo jí jenom bzučení klimatizace. Tady se odpovědi nedočká. V tichu časného večera jí ten zvuk připadal absurdně hlasitý.

Přešla do obývacího pokoje a otevřela prosklené dveře, které z něho vedly do patia vzadu za domem, odděleného nevysokou soukromou zídkou od souseda z vedlejšího bytu v domě. Za ní se rozkládal bazén, který měli k dispozici oba nájemníci společně. Bazén obklopovaly keře a rozkvetlé květiny. Celý komplex byl obehnaný plotem z masivního dřeva. Zahrada za domem byla krásná a poklidná a byla největším lákadlem tohoto domu s dvěma byty. A v patiu skutečně pocítila hebký vánek, slabě vonící po soli. Vyvedlo ji z míry, že je jí najednou tak dobře, že je doma. A je to tady pořád její domov – ať si kdo chce říká co chce – zvláště pak Dane.

Ne že by se odstěhovala nějak zvlášť daleko. Ze své čtvrti v Miami to sem měla hodinu, hodinu a půl, záleželo na tom, jak hustý byl provoz. Ale život tady a tam jí připadal jako noc a den, přestože teplota na obou místech byla téměř stejná a kvetly tam stejné květiny. Stačilo vyjít z tohohle domu a za chvilku byla u Atlantiku, a stačilo, aby se ze svého bytu v Miami zadívala z patia rovně před sebe, a uviděla zátoku Biscayne Bay, která rovněž ústila do Atlantiku. A přesto to tady bylo úplně jiné. Dnes v Sea Shanty to vnímala všemi smysly; vlídnost malého města, neuspěchané, lenivé tempo. A to dokonce i se všemi těmi turisty, jimiž se to tam jen hemžilo a na nichž místní tak zdařile vydělávali. Byli zde samozřejmě ještě další lidé, penzisté ze severu, kteří měli plné zuby sněhu, a li, kteří přijížděli na víkendy, by tady na to nedali dopustit a na Key Largo měli druhý domov. Vždycky chtěla vidět kus světa, a už se jí to podařilo. Možná proto je jí teď tak dobře, jako by se opravdu vrátila domů.

Svého času býval její domov hezký, bíle natřený dřevěný domek jižně od dálnice na straně ostrova obrácené k oceánu. Nic víc. Rodiče to tam před léty prodali. Už se sem nikdy nevrátí. Ve skutečnosti ten dům už neexistoval, strhli ho, aby se udělalo místo na tenisové kurty jednoho z nových hotelů. Hodně ji to zasáhlo, když to tady dnes projížděla, tolik, až litovala, že rodičům neřekla, že by ten domek chtěla, když jí ho nabídli předtím, než se odstěhovali do Orlanda. Pozdě honit bycha.

Tehdy se stejně jako oni chtěla dostat z Key Largo pryč.

Když odjížděla, samozřejmě věděla, že utíká. Tehdy jim to tady příliš připomínalo Joea a ona potřebovala změnit prostředí. Čas dokáže zázraky. Teď se jí tu líbilo právě proto, že tady Joea na každém kroku viděla. A stejně tak ráda viděla zase Natea v Sea Shanty, pocítila na tváři slunce a lehký vánek, které jí tady připadaly neopakovatelné a jiné než všude jinde na světě, a věděla, že stačí, aby se bosa vydala kousek cesty, a dostane se na malou soukromou pláž.

Sea Shanty bylo jako pevnost vzpomínek. Když byli ještě děti, vedl to tam Nateův dědeček. Teď to patřilo Nateovi, a když tam vstoupila, opravdu si připadala, jako by se vrátila domů. Byla to směsice vzpomínek, nostalgie a většinou dobrých zážitků. Zaplavila ji čirá radost, ale pak si promluvila s Natem a zmínila se mu, jaké si dělá o Sheilu starosti. Nate se rozhovořil a potom uviděla Danea Whitelawa, jak vegetuje rozvalený na slunci, brýle proti slunci na nose, pivo u ruky – byl přímo vzorová ukázka naprosté lhostejnosti. Ze všech lidí na světě právě Dane Whitelaw. Marní svůj život. Kolikrát už jen něco podobného viděla. Lidé, kteří se stahují do svého malého soukromého koutku ráje, jen aby unikli veškeré odpovědnosti, otupují se pivem a pomalu se přivádějí do hrobu.

A lhal jí. Ve všem jí lhal. Viděl se se Sheilou… mluvil s ní… víc, než jen mluvil, jak ostatně nepopřel. Proč by taky měl? Tolik let se s ním neviděla. Nejhorší na tom je, že by mu to nemělo být jedno, melo by ho alespoň trochu zajímat, co se Sheilou je. Alespoň nepatrný lidský zájem by projevit mohl a měl. Dokonce i Larry, kterému Sheila ublížila, si o ni dělal starost, a trval na tom, aby mu zavolala, kdyby něco potřebovala, kdyby mohl být nějak

prospěšný… Sheila za ním nemusela ani chodit. Kdyby potřebovala peníze, s radostí by jí vypomohl. Nate se také zajímal, vrtěl hlavou a svěřil se jí, že si o Sheilu všichni dělají starost, ale co proboha můžou dělat? Je dospělá.

Nate jí také řekl, že se Sheila často scházela s přáteli – na večeři, oběd, na skleničku, na kávu, snídani, při různých příležitostech – a zapomněla se objevit. Vždycky měla samozřejmě přichystanou omluvu. Dokonce i přesto to Nateovi očividně leželo v hlavě, jakkoli se snažil Kelsey přesvědčit, že není důvod k obavám. Sheilu neviděl už týden a ještě se nestalo, že by se v Sea Shanty tak dlouho nestavila.

Jenom Dane se tvářil nevšímavě. Ani trochu ho to nezajímalo. Podle všeho se vrátil domů, jenom aby se zpil do zapomnění a v nejmenším se nestaral ani o Sheilu, ani o cokoli jiného.

Pak tady ovšem byla poslední stránka v Sheilině deníčku, který našla pod polštářem v její posteli. Nejdřív strčila deník zpátky pod polštář, překvapená tím, že si ho Sheila pořád píše, protože deník, to je něco velice soukromého, co nemá právo číst. Když se ale Sheila neobjevila, prolistovala ho a tak se dostala k poslední straně.

Musím se dneska sejít s Danem. Musím mu říct, že mám strach.

Soukromé nesoukromé, rozhodla se, že si přečte všechno, co si Sheila zapsala. A možná by to měla povědět policii.

Ne. Ještě ne. Zatím. Rozhodla se, že s tím počká, dokud nebude vědět, co v deníku stojí. Nebude před nikým Sheilin život provětrávat, dokud to nebude nevyhnutelné.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Na vteřinu stiskla zuby a napadlo ji, jestli si Dane neřekl, že ji bude ze Sea Shanty sledovat. Člověk nemusel být soukromý detektiv, aby zjistil, kde bydlí.

A cestu do Sheilina bytu Dane nepochybně znal. Přešla bosky k hlavním dveřím, vděčná, že majitelé domu se rozloučili se starými dveřmi se žaluziemi a nechali zasadit solidní celodřevěné dveře. Vyhlédla kukátkem. Na prahu stála s podnosem v rukou Cindy Greeleyová, nyní její oficiální sousedka z vedlejšího bytu.

Kelsey otevřela dveře. „Zjistila jsi něco?“ zeptala se Cindy. Ustoupila, aby mohla Cindy vejít. Dokonce i bez bot byla téměř o hlavu vyšší než Cindy, sto sedmdesát dva ve srovnání se Cindyinými

sto pětapadesáti. Cindy byla drobná, měla velké modré oči a sluncem vyšisované vlasy. Vypadala, jako by měla jít teprve na střední, ale odbornou školu udělala, ani nevěděla jak, a teď jí patřilo osmnáct obchodů s dárkovými předměty po celých ostrovech Keys, a jednoho dne bude jistě bohatá.

„Jestli jsem něco zjistila?“ zopakovala Kelsey pobaveně, zamyšleně i mírně zahořkle. „Nic. Vůbec nic.“

„Já ti to říkala,“ řekla Cindy. „No, počkej. Možná přece jenom něco. Zjistila jsem, že všichni viděli, jak se Sheila hádá s Danem, ale teď nikdo neví, kde by mohla vězet. Až na to, že nepochybuju, že někdo lže. Na to můžeš vzít jed. Nechceš se posadit a něčeho se napít?“ Cindy se na ni udiveně zadívala. „To je na tebe nějak brzy, ne? Nikdy sis přes den nic ostřejšího nedávala. A já myslela, že ses zrovna vrátila ze Sea Shanty?“

„Je už po páté! Není to příhodná doba na koktejl?“

„Jo, asi jo. Promiň. Nedošlo mi, že už je tolik hodin. Denní světlo šetří čas, však víš. Tady je tak dlouho vidět. Říkala jsem ti, abys zkusila ten koktejl s ovocem, Wild Runners. Ten by ti měl pěkně stoupnout do hlavy. Dala sis ho?“

„Objednala jsem si ho, ale nevypila.“

„Proč ne? Je znamenitý“

„Vylil se mi,“ řekla Kelsey. „Tak posadíš se?“

„Ale jo, jasně. Právě jsem udělala slaný plněný koláč. Napadlo mě, že by sis třeba kousek dala.“

„Ráda, ty dodáš jídlo, já pivo.“

Společně přešly do kuchyně. „Zašla jsem za šerifem. Seržant Hanson mě nechal vyplnit formulář o pohřešovaných osobách, ale popravdě ho to nijak neznepokojovalo. Zřejmě mu to nepřišlo zvláštní, že se Sheila týden neukázala. Obvykle stačí osmačtyřicet hodin. Tady by klidně mohly tvoje ostatky zkamenět a kdekdo by si pořád myslel, že se objevíš, až se ti zachce.“

„To není pravda, Kelsey. To jenom…“

„Co jenom?“

„Sheila žila… určitým stylem,“ řekla Cindy.

„Přesto má hlášení o pohřešovaném svoji váhu,“ trvala na svém Kelsey. Upřeně se na přítelkyni zadívala. „A nikoho jak vidno

nenapadlo, aby ohlásil, že zmizela.“

„Kelsey,“ řekla Cindy a vyhoupla se na vysokou stoličku u jídelního pultu. „Nevím, co bych měla udělat, aby ses uklidnila. Musíš si uvědomit jedno, Sheila v jednom kuse někam mizí a neříká nikomu kam.“

„Mám obavy, protože jsme se měly setkat. Tady. Něco jsme si naplánovaly. Vzala jsem si kvůli tomu dovolenou.“

Cindy pokrčila rameny a vzala si od Kelsey láhev piva. „Kelsey, vy jste se v posledních letech s Sheilou asi moc nevídaly…“

„Neviděly jsme se nejmíň dva roky,“ připustila Kelsey.

„Musíš tedy vzít na vědomí,“ začala pomalu Cindy, „že už ji vlastně pořádně neznáš.“

Kelsey pokrčila rameny, už předtím se kvůli tomu cítila provinile, ale tak to prostě dopadlo.

Všichni byli přátelé, vyrostli spolu. Někdo byl mladší, někdo starší, ale patřili k sobě, protože byli z ostrova, a tam se všichni znali. Ona byla nejmladší, Cindy o rok starší, Sheila a Nate byli stejně staří, bylo jim o dva víc než Cindy. Z jejich malé party byl nejstarší její bratr Joe – spolu s Danem Whitelawem, který byl jenom o měsíc mladší než Joe. Pak tu byl ještě Larry, asi stejně tak starý jako Joe a Dane, ale ten jezdíval jen na víkendy, takže do té sevřené party tolik nezapadal. Občas se k nim přidávali ještě další kluci, jako třeba Jorge Marti nebo dokonce Izzy García.

Během let je to zaválo každého jinam.

No, až na to, že pracovala s Larrym, který jí pomohl do reklamní firmy, kde se dobře uplatnila. Potom ještě Cindy a Nate byli samozřejmě blízcí přátelé. A ona sama se odtud možná až zas tak nevzdálila, když se dokáže domluvit se Cindy, s kterou byla pořád ve spojení. A také s Natem, za kterého se kdysi vdala a hned se s ním zase rozvedla. Kupodivu s Natem jako přátelé vycházeli dobře, i když pro manželství se k sobě naprosto nehodili. Když tak o tom někdy přemýšlela, vždycky se na sebe naštvala, že mohla něco takového provést. Provdat se za Natea. Ach ano, pociťovala tehdy prázdnotu, připadala si osamělá a ublížená. Život jí připadal jako bezedná jáma. Ze všeho nejvíc chtěla z ostrova pryč… a Nate… Nate by se nikdy nikam nehnul. Key Largo miloval a už od dětství věděl,

že tady zůstane. Možná považovala manželství za způsob úniku. Ať už si myslela cokoli, všechno bylo špatně a dopadlo to tak, že Nateovi jenom ublížila. Přesto jí zřejmě odpustil. A je šťastný. Miluje to svoje Sea Shanty. Hrozně rád rybaří, potápí se, jezdí na člunu a pobývá na slunci. Nikdy nemluvil o ničem jiném, než že chce strávit život tady.

Stejně jako Sheila s Danem nemluvili o ničem jiném, než že se odstěhují.

Chápala, proč chce pryč Sheila… A pokud šlo o Danea… možná mu také rozuměla.

Oba se ale vrátili.

A teď přijela zpátky i ona, zvláště proto, aby pobyla se Sheilou. Až na to, že ji Sheila sice pozvala, poslala jí klíč od bytu, ale vůbec se neukázala.

„Už ses byla podívat za Sheiliným nevlastním otcem?“ zeptala se Cindy opatrně.

Kelsey se mimoděk trochu otřásla. „Ne,“ připustila provinile.

„Já taky ne,“ zamumlala Cindy. „A ten tedy by se po ní poptávat měl.“

„Překvapuje mě, že s ním vůbec udržuje nějaký kontakt.“

„Musí. Spojuje je svěřenecký fond její matky.“

„Víš ty co?“ Kelsey se najednou rozhodla. „Jdu tam hned teď.“

„Počkej chvilku! Proč bys tam chodila teď?“ chtěla vědět Cindy. „Chceme si přece dát pivo a koláč. Jíst musíš, Kelsey, to snad víš. Za Andym Lathamem můžeš zajít někdy jindy. Jdi za ním zítra, za denního světla.“

„Ještě pořád je vidět,“ odporovala Kelsey. Už byla u dveří a nazouvala si sandály. „Asi jsem měla ze všeho nejdřív zajít tam.“

„Proč? Sheila ho nemůže vystát, to dobře víš. Pokud měla něco v plánu, určitě by se mu s tím nesvěřila. Ne že by si nějaké dlouhodobé plány dělala, na to ji neužije. Bydlím v druhé půlce stejného domu a nikdy jsem nevěděla, co dělá.“

„Právě jsi říkala, že s ním musí být ve styku kvůli tomu fondu po její matce. Mohl by tedy něco vědět,“ trvala na svém Kelsey.

Cindy si povzdechla. „Její auto je pryč, Kelsey, takže jasně někam odjela. Možná by ses měla začít poohlížet po jejím vozu, místo aby

ses zdržovala s jejím nevlastním otcem. Pořád si ale myslím, že děláš z komára velblouda.“

„Věděla, kolik si můžu vzít dovolené, a opravdu se se mnou chtěla vidět. Něco jí dělalo těžkou hlavu.“

Cindy umlkla, což Kelsey popudilo – byla naštvaná na sebe i na ostatní. Možná mají pravdu. Neviděla Sheilu hotovou věčnost. Přivedl ji sem pocit viny, ale tyhle její pocity neznamenají, že se Sheila začne najednou chovat zodpovědně, nebo že nezapomene, co si s Kelsey naplánovaly, podobně jako zapomněla na to, co si dohodla s kýmkoli jiným. Bylo docela dobře možné, že s ní Sheila mluvila, do telefonu se zdála zoufalá a za pár minut na to, na čem se domluvily, zapomněla. Nedokázala to odhadnout, vlastně pořádně nevěděla, co by si měla o všem myslet.

„Nechtěla bys jet se mnou?“ zeptala se.

„Ne,“ odmítla Cindy a otřásla se. „A podle mě bys tam ani ty neměla jezdit. Měla bys počkat. Přemluv Natea nebo někoho jiného, ať tam s tebou zajede. Dane by jel. Dane si tady vlastně otevřel soukromou detektivní kancelář. Tímhle se živí. Pokud někdo může Sheilu najít, pak by to měl být on. Přiměj ho, ať s tebou za Andym Lathamem zajede.“

Kelsey zavrtěla hlavou; střetnutí s Danem ji pořád ještě pálilo. „To si mám najmout jednoho opilce, aby se mnou zašel za jiným?"

„Ty to nechápeš, jak je to s Danem."

„Ty bys ho hájila, Cindy, i kdyby zrovna vyloupil Národní banku."

„To není pravda. On jenom... nevím přesně, co se stalo, ale v St. Augustine přišel o život jeden jeho klient."

„Zavraždili ho?"

„Ne tak docela. Podle policie to bylo náhodné zabití nebo tak něco."

„No dobře, tak se stal malér," řekla Kelsey. „K ošklivým věcem na světě dochází. To by ale nemělo.z Danea udělat trosku. Stejně o jeho pomoc nestojím. Dneska odpoledne vypadal jako povaleč. Postarám se o sebe. Andy Latham je odporný, ale nebezpečný není. Jsem hned zpátky. Nech mi kousek koláče v ledničce, já si ho, až se vrátím, ohřeju v mikrovlnce." A už byla u dveří.

„Z tebe se tedy vyklubala společnice jedna radost," zavolala za ní Cindy.

„Promiň."
Kelsey hned dostala lepší náladu, že připadla na něco hmatatelného, co může udělat, a ne jen tak posedávat a čekat, jestli se Sheila objeví. Zaklapla za sebou dveře a spěchala ke svému vozu.
Poplašeně sebou trhla, když se najednou rozletěly dveře a vyšla Cindy.
„Hej, počkej!" zavolala na ni.
Kelsey se zastavila.
„Co je?"
„Kelsey, možná že dneska odpoledne u Natea pil... ale... proč jsi říkala, že je z Danea opilec?"
„„Hele… Nate říká, že tam chodí odpoledne co odpoledne. Když jsem přišla, měl už v sobě šest piv. Rozvaloval se na lehátku a tvářil se, jako by měl už léta místo mozku piliny. Nate mi říkal, že je zpátky už několik měsíců a že si tady založil firmu, takže možná umí vystupovat jako solidní občan, ale je to jenom zdání."
„To z něho ještě nedělá opilce."
„Dnes odpoledne tak vypadal, to mi můžeš věřit."
„Většinou chodí odpoledne k Nateovi a pije sodovku," bránila ho Cindy.
„Táhlo z něj pivo."
Cindy pokrčila rameny.
„No tak dobrá, možná že dneska pil. I o mně se svého času vědělo, že jich dovedu příležitostně urazit pěknou řádku. Jak je libo. Když si o něm chceš myslet, že je to opilec, dobře, mysli si to. Pořád bys podle mě udělala líp, kdyby sis s sebou na návštěvu za tím otrapou vzala svalnatého opilce s vojenským výcvikem."
„Nic se mi nestane. K Lathamovi se nepřiblížím."
„Vážně, Kelsey, měla bys počkat," nevzdávala to Cindy.
Kelsey už ale vyrazila.
„Pomoz mi, Dane."
Pamatoval si její slova naprosto jasně a nyní, když zapadající slunce ohlašovalo příchod večera, zjistil, /.e mu neustále znějí v uších.
Existovaly věci, které měl udělat. Několikrát však prohledal pláž a objevil přesně to, co čekal, že objeví: ničehož nic. Bouře, která „byla

na spadnutí“, jak lomu říkali – což byl mimořádný zvrat počasí, které se krátkodobě zhoršilo – se nezměnila ve vichřici, ale přehnala se tady před týdnem a pak se přesunula na sever a na západ přes Homestead a Everglades. Dům neutrpěl žádnou škodu, ale palmy dostaly zabrat a pláž byla čtyřiadvacet hodin zatopená. Pak teprve voda ustoupila.

Když si bedlivě prohlédl fotografii, kterou našel zastrčenou pode dveřmi, jeho první reakcí bylo, že se pustil do pátrání, pak znovu všechno zvážil a začal zase hledat, načež si to všechno zopakoval ještě do třetice.

Vlastně ne, první reakcí byl šok. Potom smutek, hluboký, drásavý smutek.

Pak přišlo poznání, že ho do něčeho navez a že se může přetrhnout, a stejně nenajde otisk prstu ani žádný jiný důkaz toho, že na jeho soukromé pláži byl kromě něho se Sheilou někdo jiný.

Čas pro city pominul. Ne, možná že nikdy tak docela nepomine. Ale určitě neměl čas, aby si dopřál ten luxus, že bude někoho litovat, ať už sebe nebo kohokoli jiného. Ani si nemohl dovolit nechat se unést hněvem.

Právě nastala ta pravá chvíle, aby se porozhlédl dál, přišel na to, co se ksakru děje, a kdo mohl Sheilu tak nesmiřitelně nenávidět, aby ji zabil. Kdo to je ten člověk, který je dostatečně mazaný, krutý a vyšinutý – a chová k němu tak nezvladatelnou zášť, že se mu chce zároveň pomstít?

Když je teď Kelsey ve městě a chová se, jako by patřila k federální policii, bude sebou muset hodit mnohem svižněji, než si představoval. Bohudíky má přátele na těch pravých místech. Jelikož ovšem zadržoval důkaz, věděl, že bude muset postupovat s největší obezřetností, teď však nastala jiná situace.

Té změně se musí co nejrychleji přizpůsobit, vzít to do ruky z úplně jiného konce, nesmí se dopustit většího přehmatu, jinak skončí v té připravené pasti a nevyhrabe se z ní.

Měl téměř fotografickou paměť, což se mu mělo v nejbližší době ohromně vyplatit. Po počátečním šoku, poté, co uviděl tu fotografii, přesně rozpoznal, odkud by měl začít, a vyrazil po té nejlogičtější cestě, aby ho dovedla k pravdě. Až na to, že s tím, co věděl, nedával

takový postup žádný smysl. Neměl by ztrácet čas, až na to, že posedět tady v tichu a rovnat si myšlenky, to nikdy nepovažoval za ztrátu času.

Úchvatný pohled na vodu a konejšivý poklid, který vždycky nalézal v jedné zátočině na ostrůvku zvaném Hurricane Bay, měly pokaždé na jeho úvahy a hledání logických a rozumných souvislostí blahodárný vliv.

A také se mu tady dobře vzpomínalo.

Dlouhý letní den se chýlil ke konci, konečně začalo zapadat slunce. V té chvíli byl okolní svět nejkrásnější. Vzpomínal, jak si jako kluk myslel, že jeho táta nemá všech pět pohromadě. Neměli žádnou klimatizaci, ale otec zdůrazňoval, že jim domem příjemně profukuje. Jejich dům mu připadal jako barabizna, ale otec trval na tom, že nepotřebují na stěnách žádné obrazy ani jiné ozdoby, neboť mají každý večer tu nejkrásnější vyhlídku, jakou si člověk vůbec dovede představit. Stačí, aby se usadili na verandě a pozorovali západ slunce, kochali se ohňostrojem barev nad Atlantikem, odstíny růžové, červené, zlaté a žluté. Někdy byla obloha jako vymetená a modrá se pomalu měnila ve zvláštní pastelovou, potom ve fialovou modř a nakonec padla noc. Někdy po nebi pluly mraky, a ty zkobaltověly a pak se z nich staly tančící stíny, pohrávající si s měsícem. Když se přihnala bouře, bylo to také krásné, ale jinak. Blesky švihaly vodu jako šipky, které shůry vrhá rozběsněný bůh a stromy se zmítaly a ohýbaly ve větru.

Všechno, co jeho otec říkal, byla pravda. Teď už to věděl. Stejně jako věděl, že žádné jídlo se nevyrovná

čerstvé rybě, právě vytažené z moře, na grilu. Zvláštní, že si tohle místo, Hurrieane Bay, pamatoval, když jako chlapec býval k jeho krásám slepý, tehdy neměl ani ponětí, jaká je to nádhera mít vlastní ostrov.

Byl vděčný, že mu byl dopřán čas, aby mohl otci dát najevo, jak si tady toho místa váží a jak si je oblíbil.

Seděl na malém dřevěném molu, upíral pohled přes vodu, ale stačilo zavřít oči, a znovu uslyšel její hlas.

DRUHÁ KAPITOLA

„Pomoz mi, Dane.“

Sheilin hlas mu zněl v hlavě. Duch se dovolává svého. Nepotřeboval si její hlas připomínat. Sám už se stokrát proklel.

Toho večera tady seděl tak jako teď, toho večera, kdy Sheila naposledy přijela na Hurrieane Bay. To ji také naposledy viděl.

Ale předtím…

Znamenalo by to nějaký rozdíl, kdyby ji právě toho dne neviděl při akci?

Vysedával v Sea Shanty krátce před tím, než se objevila. Popíjel sodu s citronem a probíral s Natem průmyslové kamery. Ne že by se stalo něco vážného. Nate si myslel, že možná jeden z jeho barmanů nemá dost na spropitném a začal brát z kasy. Dane neměl v úmyslu pro Natea pracovat ani si něco počítat za radu, kterou mu dal. To už tam Sheila byla také. Přicházela téměř každé odpoledne kolem páté.

Pití za sebe nikdy neplatila sama.

Možná nevěděla, že on tam je. Možná to věděla a bylo jí to jedno. Kdysi dávno, a musel připustit, že od té doby uplynulo hodně vody, byli se Sheilou skoro nerozlučná dvojice. Musel si ale přiznat, že ji nikdy nemiloval. Už od doby, kdy byl ještě kluk, mu sedělo v hlavě, čím by chtěl být, plánoval si, jak naloží se svým životem. Velký vliv na něho měli ovšem pan Cunningham a Joe, ale ať už za tím bylo cokoli, svoji budoucnost nosil v myšlenkách, myšlenkách neklidných a plných příslibů.

Nechtěl skončit jako rybář na Key Largo, který doufá, že bude mít dobrý úlovek, využívá turistů, a přitom je nemůže vystát, sleduje, jak se v restauraci střídá vedoucí personál.

Pokud něco, byl rozhodnutý, že si otevře restauraci. Bude mu patřit řetězec restaurací.

A Sheila…

Asi ho svým způsobem nějakou dobu přece jen milovala. Ale i ona se vydala určitou cestou, a ta pro ni znamenala víc než se připoutat k muži bez zvláštních vyhlídek, i když je řekněme ctižádostivý. Během let na střední škole lovila turisty a víkendové návštěvníky – chlápky

z Floridy, kteří obvykle bydleli nedaleko Key Largo, kde měli pronajaté byty nebo chaty a svá prestižní zaměstnání zanechávali v pátek po práci ve městě, kam se vraceli v neděli večer, připraveni v pondělí ráno znovu začít zařezávat.

Ale vždycky se považoval za jejího přítele. Občas se k sobě vraceli, dokonce i dlouho poté, co se vášnivě rozešli. Ale v posledních několika letech se takhle nevídali. Od té doby, co si odbyl vojenskou povinnost, usadil se v St. Augustine a otevřel si tam soukromou detektivní kancelář… a zamiloval se do Kathy Malkovichové.

Když se nedávno vrátil domů, s Sheilou se párkrát viděl, hlavně ve společnosti dalších známých – to většinou – nebo ji vídal posedávat v baru. Jednou se dokonce ukázala u něho v bytě s Natem, který ulovil kapitální úlovek a chystal se rybu grilovat a pozvat pár přátel. Vzhledem k jejich minulosti dělali lidé z jeho setkání s Sheilou víc, než za tím bylo.

Nate mu začal vykládat o tom, co Sheila běžně dělá, a najednou se zarazil, protože si vzpomněl, že bývaly doby, kdy Dane a Sheila si byli něčím víc než jen pouhými přáteli. Obvyklé chlapské řeči připadaly i Nateovi v tuhle chvíli nepatřičné.

Měl to vědět, jak jinak. Sheila byla vždycky koketa. A zastávala názor, že většinu lidí láska přejde, a někteří mužští jsou v posteli dobří a jiní ne, a tak vůbec nepovažovala za hřích jít s nějakým mužem do postele jenom proto, že jí může něco nabídnout. Vždycky říkala: Jen se podívej, s jakýma mizerama většina žen spí jenom proto, že si myslí, že jsou zamilované, nebo že je chlap slušný.

Nicméně v to odpoledne právě před týdnem ji poprvé skutečně viděl „při práci“. Viděl ji, jak u baru rozehrává svůj šarm.

Náladu mu to zrovna nepozvedlo. Ne že by přímo propadl zoufalství, ale neměl chuť se s nikým o ničem bavit. A když ji tak sledoval, zaplavily ho zvláštní pocity. Především úleva. Byl vděčný, že to mezi nimi nikdy nebylo vážné a že se – Bůh uchovej – nevzali. Rovněž v něm zahlodal smutek při vzpomínce na dívku, kterou bývala. A také pocítil jisté znechucení a říkal si, co to u všech všudy Sheila provádí. Krásná žena, která dělá věci, které dělat nemusí. Byla mladá, život měla před sebou, a přesto podle všeho vykročila na cestu vlastního sebezničení.

O co jí jde, bylo patrné od okamžiku, kdy se vyšplhala na barovou stoličku vedle nějakého chlápka. Nejdřív to byl Hispánec středního věku, vystavující na odiv křiklavé šperky. Kolem krku měl těžké zlaté řetězy, na prstech zlato a diamanty. Sheila se usadila na stoličce s cigaretou a požádala ho, aby jí připálil. Dali se do řeči, objednal a zaplatil jí skleničku, ale nezdržel se dlouho. Venku v patin na něho čekala nějaká žena. Nicméně než odešel, napsala Shcila něco na kus papíru a podstrčila mu ho.

Další na řadu přišel mladší muž, asi pětadvacetiletý, ve značkových šortkách a sandálech. Na tričku měl rovněž značku, a ne ledajakou, jednoho ze špičkových módních výrobců. I kdyby Dane někdy zbohatl jako Krésus, takový majlant, co to triko muselo stát, by za ně nedal.

Když tenhle chlapík vešel, Sheila upírala soustředěný pohled do své sklenice. Dane si řekl, že v sobě musí mít nějaký radar, protože se okamžitě otočila, uviděla nový úlovek, zamáčkla cigaretu a hned z balíčku, který měla před sebou na barovém pultu, vytáhla další. Nový příchozí si k ní automaticky přisedl.

Dlouho si spolu povídali a zase mu Sheila dala svoje telefonní číslo.

Potom už jí nikdo do oka nepadl. A pak postřehla Danea. Možná trochu zrudla, když ho na druhém konci barového pultu uviděla. Pak pohodila dlouhými tmavými vlasy a vykročila k němu.

„Takže… tady máme toho ztraceného chlapce, kterak si v hospodě hýčká své smutky, hmmm?“

„Ahoj, Sheilo.“

Sama si připálila cigaretu, vyfoukla kouř a zaťukala krabičkou zápalek o barový pult.

„Vidíš, kamaráde, pořád ještě připadám mužům přitažlivá,“ řekla tiše.

„Jsi krásná, Sheilo, a dobře to víš.“

To jí vyloudilo na rtech úsměv. „Ale nestačí to, nemám pravdu?“

Vzpomněl si, že tehdy trochu podrážděně pozvedl ruce.

„Přijde na to, o co ti jde. Co to ksakru provádíš?“

Nespouštěla z něho pohled. „Pamatuješ si, jaké to bylo, když jsi mě měl rád?“

„Pořád tě mám rád. Jsi kamarádka.“

To ji přimělo k dalšímu úsměvu. „Nikdy jsi mě nemiloval.“

Přišlo to jako blesk z čistého nebe.

„Ty jsi nikdy nemilovala mě.“

Zadívala se do neurčitá. „Oba jsme chtěli odtud pryč, a už tu zase trčíme. Ji jsi ale miloval, viď? Tu ženu v St. Augustine.“

Neodpověděl, protože mu k tomu nedala příležitost, a znovu se vrátila k sobě.

„Co to se mnou je, Dane?“

„Nic s tebou není, Sheilo. Jenom že jsme se jeden na druhého nevázali, neměli jsme společné zájmy. Nedokázali jsme spolu najít něco, bez čeho to nejde. Ať už je to ‚něco‘ cokoli.“

Zavrtěla hlavou, pohled stále upřený někam do prostoru. „Ani s Larrym bych neuměla zůstat. Proč ne? Měla jsem. Jako bych pořád hledala něco… ani nevím co.“ Znovu upřela pohled na něho. „Tak co, nechceš se se mnou vyspat?“

„Sheilo –“

„Jo, jo. Slyšela jsem. Pořád ještě truchlíš. Moc bych si přála, aby to bylo jinak. Připadala bych si… v bezpečí, kdybych byla s tebou.“

„Sheilo, to není důvod s někým spát, jenom aby sis připadala v bezpečí. Není to o nic větší důvod než peníze.“

Vrhla na něho pobavený pohled. „Peníze jsou stejně dobrý důvod jako každý jiný. Dej si říct, Dane, nepociťuješ ani trochu z toho starého kouzla?“ Pod barovým pultem natáhla ruku, zlehka mu položila na nohu dlouhé jemné prsty a zvolna mu jela rukou po stehně výš.

Ve skutečnosti to způsobilo to mírné vzrušení, které pocítil, co mu zkazilo náladu. Sevřel jí prsty, odstrčil jí ruku a sklouzl ze stoličky. „Ne,“ řekl rozhněvaně a až příliš hlasitě.

„Dane, neopouštěj mě.“

„Nemůžu tě opustit, když k sobě nepatříme, Sheilo.“

Otočil se a odešel z baru. Nate ten výstup samozřejmě viděl. Neslyšel, o čem je řeč, ale protože stál na druhém konci barového pultu, musel hněv v Daneově hlasu zaznamenat. A ať se propadne, jestli tam toho dne nebyla i Cindy Greeleyová – od té doby ji neviděl, ale tehdy tam byla a ukazovala Nateovi nové tričko, které

pro jeho bar navrhla.

Řekl Cindy ahoj a vypadl.

Toho večera za ním Sheila přišla domů. Řekla mu, ať si nedělá starosti, že jde jenom kolem, aby viděla, co má za lubem. Pořád jsou snad přátelé, ne?

„Jsme přátelé, Sheilo," řekl a pustil ji dál.

Zpočátku se chovala tak bezstarostně.

Vyptávala se ho, co ho přivedlo zpátky. Odpověděl jí, že zkrátka nastal čas vrátit se domů. Neuvěřila mu, ale předstírala že ano.

„To způsobil Joe. Od té doby se pro tebe všechno změnilo."

Na to jí neodpověděl. Místo toho se zeptal. „Co to prosím tě, Sheilo, vlastně vyvádíš?"

„Koukám, abych viděla. Měla bych se vdát za nějakého příjemného chlápka a usadit se. Problém je, že příjemných chlápků moc k mání není. Kromě toho, tys mě znal, když jsem byla mladá, sladká a nevinná. No tak dobře, nevinná jsem nebyla nikdy, ale byla jsem *trochu* sladká."

„Bylas vdaná za Larryho Millera. To je příjemný chlap."

„Nudný chlap, bohužel. Já mám ráda vzrušení.

Nebo je možná každý příjemný chlápek nudný. Nevím. Víš ty co, Dane? Muži zkrátka nejsou to, co bych nastálo skutečně chtěla. Možná by mi nejvíc vyhovovala žena."

„Tak!"

Zasmála se, pak se zatvářila ohromeně. „Jo. Muži se obvykle chovají k ženám hnusně. Zamilují se… postel ovšem především. Ožení se, podvádějí."

„Všichni ne. Řekl bych, že muži a ženy podvádějí lak nastejno."

„To ani náhodou. Věř mi! Muži pořád potřebují někoho, kdo by jim pozvedával sebevědomí. Jednou mi jeden řekl, že je to tak přirozené. Však víš, přežití druhů. Za dávných časů museli muži rozsévat své semeno jako lvi, vykládal. Spářili se s každou, s kterou mohli, jen aby jejich DNA pokračovala dál a dál. Instinktivně to tak dělají dodnes – samozřejmě až na to, že se nechtějí už víc rozmnožovat, neboť přišlo ke slovu něco, co se podobá zdravému rozumu – nechtějí platit výživné na děti. Někteří chlapi jsou ale od přírody ničemové, zkrátka si nemůžou pomoct. Podívej se na všecky ty staré

kozly, co si hledají mladé manželky. Šedesátníci, sedmdesátníci, dokonce osmdesátníci se zbavují žen, s kterými žili léta, narazí si nějakou plážovou kočičku a ještě se poplácávají po zádech, že si pořídili děcko, když už mají málem zažádáno do starobince. Připadaj si víc jako chlapi.“

„Víš, Sheilo, mám přátele, které opustily manželky, a ještě s nimi pěkně zametly.“

„Vidíš, a jsme u toho. Obhajuješ svoje pohlaví.“

„Nikoho neobhajuju. Jenom si myslím, že se lidé všeobecně k sobě nechovají nijak náramně. Viděl jsem spoustu mužských, kteří se chovali jako mizerové. Viděl jsem ženy studené jako psí čumák a vypočítavé až běda.“

„To není jedno a totéž,“ Sheila zatřepala rukou. „Někdo by o tom měl napsat studii. Co se mě týká, budu si dál myslet, že by mi nejlíp seděl někdo stejného pohlaví, muže používám jako papírové pohárky a zahazuju je, jakmile trochu ztratěj glanc.“ Zaostřila na něho pohled a po krátké odmlce váhavě řekla: „Dane… určitě bys… chci říct, když nikdo z nás nikoho stálého nemá, třeba bychom se mohli dát dohromady.“

„V tomhle mi musíš věřit, Sheilo. Já nejsem to, co hledáš. Ale povím ti něco, co potřebuješ slyšet. Jsi krásná. Zasloužíš si desetkrát víc, než sama sobě poskytuješ. Nemluvě o tom, že žiješ nebezpečně. Všude kolem je to samý pacholek a kromě toho je svět prolezlý pohlavními chorobami, některá z nich tě může zabít.“

Zasmála se.

„No to se povedlo! Myslíš si, že jsem nakažená. Dane, jsem opatrná, že bys koukal.“

„Ne, nejsi opatrná. Kdyby ano, hledala bys něco víc než jen peníze.“

„Nejde mi jenom o peníze,“ řekla tiše.

„O co tedy…?“

„Říkala jsem ti, vyřizuju si to se všema těma pacholkama.“ Opřela se o polštáře na pohovce a posmutněle se na něho usmála. „Je mi jasné, že tě trápí něco zlého, co se ti přihodilo. Můžu ti pomoct. Dokážu, že se budeš cítit líp. I kdyby to mělo být jenom na jednu noc.“

Musel si přiznat, že to je lákavé pomyšlení. Ale Sheila mu ve skutečnosti nemohla poskytnout vůbec nic. A neexistovalo nic, co by mohl poskytnout on jí.

„Nemá to smysl, Sheilo," odpověděl tiše.

Přesto zůstala. Dali si trochu vína, hráli šachy. Hrála dobře. Pak si dali ještě další víno. A potom bylo opravdu, ale opravdu pozdě, a ona se stále nezvedala k odchodu.

„Moc bych ráda, abys mě chtěl, Dane."

„Sheilo…"

„Co se mnou není v pořádku?" zeptala se toho večera už podruhé.

„Nic. Jsi krásná, chyba je ve mně a pravda je taková, že si nemyslím, že se k sobě zrovna hodíme."

Zase jí přes rty přeletěl ten zasmušilý úsměv. „Víš, nespím zase s tolika muži. Povzbuzuju je, provokuju, to ano… ráda dostávám dárky, ráda se dobře najím, k tomu vybrané víno. Přísahám, Dane, nejsem nakažená. Jsem chytrá a opatrná a vybírám si víc, než se může zdát. A vždycky mám po ruce ochranu. Dane, já vím, že máš svoje trápení, ale… to nejsi ani vzrušený? Nepotřebuješ se uvolnit? Jsem pro tebe ta pravá. Vím, že mě nemiluješ, a nechci od tebe nic víc než s tebou občas být… Můžeš zhasnout, třeba se zpít do němoty a mně to nebude vadit. A není to nic, co bys už svého času nedělal."

Natáhla se k němu. Šachové figurky spadly na podlahu. A on měl v sobě příliš vína, příliš bolesti a pocitu provinění a sebeobviňování, a příliš touhy. Sheila byla krásná. Tak otevřeně smyslná, že ji nebylo možné ignorovat. Možná muži nejsou nic jiného než mírně vyvinutá zvířata. Pod červenými šaty na sobě neměla ani nit a dala si záležet, aby to vzal na vědomí.

„Sheilo, říkám ti, nedopadne to dobře." Ale už v tu chvíli měl hlas chraplavý.

„Je mi to jedno, Dane. Je mi to fuk. Chci prostě zůstat. Na jednu noc." Postavila se. Stáhla si ramínka šatů a nechala je sklouznout na podlahu. „Říkej si tomu třeba číslo z milosti," řekla žadonivě.

Nebyl si docela jistý, že by se přiměl k tomu, aby ji vyhodil na ulici nahou. Nebyl si jistý, že ji vyhodit chce.

Nenapadlo ho, že se bojí odejít. Připisoval to vzrušení a možná i trochu svému šarmu. Ani se nenadál, a klečela před ním na kolenou.

Prosebně se na něho zadívala.

A byla dobrá.

Neskončili v jeho posteli, ale rovnou tam, na gauči, kde předtím hráli šachy. Když se probudil, v hlavě mu tupě bušilo. Sex. To je jako jíst jídlo bez chuti. Jako nadechovat se a vydechovat, protože plíce to obstarávají automaticky a mozek se na tom vědomě nepodílí. Nechtěl se Sheily dotknout. Kromě toho měli oba dost v hlavě. Nebylo mu vůbec do řeči, ale nemusel se namáhat.

Sheila rovnou vstala, popadla ty svoje červené šaty, vklouzla do nich a vykročila ke dveřím. Tam postála jen tak dlouho, aby se ubezpečila, že je venku už světlo. „Děkuju," řekla, ale neohlédla se po něm.

„Poslyš, potěšení na mé straně," řekl vesele, v naději, že jim to oběma zvedne náladu.

Pořád stála otočená k němu zády. A právě v té chvíli řekla:

„Pomoz mi, Dane."

„Snažím se ti pomoct, Sheilo. Ale ty mě neposloucháš."

Potom, pořád ještě obrácená do pokoje zády, řekla: „S tím nic nenaděláš, že mě nemiluješ. Nečekám, že by se to… Ani já tě nemiluju… to jenom, že se tak dlouho známe, a… prostě…"

Na minutu se obrátila.

„Potřebuju pomoc."

„Můžeme spolu najít někoho, kdo ti pomůže…" Zasmála se, a tím mu přetrhla řeč. „Psychiatra, aby mi pomohl s mými nymfomanskými sklony?"

Zavrtěla hlavou. „Nechápeš. A já ti to nedokážu… vysvětlit." Ještě chvíli zůstala stát ve dveřích. V měkkém narůžovělém svítání mu připadalo, že se jí v obličeji mihlo zoufalství.

„Vypadám, jako že jsem tvrdá… ale… mám strach."

„Proboha, Sheilo, zkrátka musíš začít žít jinak," vybuchl a vyskočil z postele. „Přestaň balit cizí chlapy a chodit s nimi. Zaměř se na něco jiného, než že si to budeš vyřizovat s mužskými za všechna příkoří, která dělají ženám, nebo co sis to vlastně vzala do hlavy."

Po obličeji se jí rozlil pomalý úsměv.

„Nikdo z vás nikdy nebyl v mojí kůži, nevěděl, jak mi je. A pokud jde o moji křížovou výpravu… ach, Dane… nemáš představu, jací

jsou chlapi, když se jim to dobře udělá.“

A s tím odešla.

Proboha, opravdu potřebovala pomoc! Jenomže to neviděl, nepoznal, jak moc tu pomoc potřebuje. To ji viděl naposledy. Živou.

A teď… najednou… dokonce se mu začaly potit ruce. Co dalšího vrah chystá, aby ho do toho zapletl? Musí se dobrat pravdy.

Andy Latham bydlel v té části ostrova obrácené k zátoce.

Kelsey byla vždycky ráda, že tomu tak je, i když přesně nedokázala pojmenovat proč. Key Largo nebyl dost rozlehlý, aby pociťovala nějakou výhodu v tom, že bydlí na druhé straně hlavní silnice. Andyho Lathama neměla nikdy v lásce, a když se Sheilou dorůstaly, začala Sheila svého nevlastního otce nenávidět čím dál víc.

Živil se rybařením, podobně jako na Key Largo spousta lidí. Bydlel stranou hlavní silnice na malém pozemku nedaleko vedlejší cesty. Dříve tam býval močál, ale udělali tam z toho obyvatelný kus země, když to tam odvodnili a postavili přístaviště pro nedaleký hotel, postavený v padesátých létech.

Z bytu, kde momentálně bydlela, to nebylo k domu Andyho Lathama ani deset minut. Svého času to býval útulný, solidně postavený dům. Stavbaři v padesátých letech věděli, co dovedou bouřky. Dům postavili z betonových panelů a omítli. Byl to malý domek – dva pokoje, kuchyň, obývací pokoj a otevřená zadní veranda, odkud se šlo rovnou k přístavišti, kde měl Andy rybářský člun. Kelsey ten dům znala dobře, protože tam Sheila bydlela do svých sedmnácti, kdy si našla práci v jedné restauraci s rybími specialitami, která dnes už byla dávno zavřená. Nikdy žádného ze svých přátel nepožádala, jestli by u nich mohla bydlet, ale nejdřív si pronajala malý pokojík v domě majitele té restaurace, potom, přesně v den svých osmnáctin, si opatřila vlastní byt. Kelsey se pamatovala, jak rodiče o Sheile mluvili a říkali, že by ji měli přijmout do domku, ale přece jen s uskutečněním toho dobrého skutku váhali, neboť Sheila výslovně Kelsey upozornila, že chce stát úplně na vlastních nohou, a tak na ni nikdo víc nenaléhal.

Teď jí leželo v hlavě, jestli by všechno dopadlo jinak, kdyby vzali Sheilu k sobě.

Už když odbočila z hlavní silnice a zamířila na jihozápad po téměř

neudržované polní cestě, která vedla k několika roztroušeným domům, slunce jako by najednou začalo rychle zapadat za obzor. Obloha byla místy pořád ještě narůžovělá a nasedla, což bylo dobře, protože Latham neměl rozsvícená venkovní světla a před domem to bylo nebezpečně zarostlé křovisky a plevelem.

Ještěže tvrdila, že je dlouho denní světlo. To se jí povedlo.

Nedokázala se svým malým volvem zajet na příjezdovou cestu, a tak zaparkovala na značně vymleté silničce. Když vystoupila z vozu, zalitovala, že se nepřevlékla do džínů. Slahouny a vysoká tráva ji švihaly do nohou, když se začala prodírat k přednímu vchodu, a nepochybovala, že veškerá havěť, co jí tam jen bylo, se vydala na procházku po jejích holých nohou.

Dorazila ke dveřím, zaklepala a pohlédla k obloze. Připomněla si, že z Andyho Lathama nemá strach, že je to jenom otrapa.

„Jo? Co zas kdo chce?“ ozval se Latham a prudce otevřel dveře.

Zvláštní na Andym Lathamovi bylo, že vůbec nevypadal špatně. Když si bral Sheilinu matku, byl o pět let mladší než ona, to Kelsey věděla. Počítala, že teď mu musí být něco kolem pětačtyřiceti. Byl vysoký a plný šlachovité síly člověka, který celý život fyzicky pracoval. Když nerybařil, bával příležitostné práce na stavbách, a tím si po celá ta léta udržel štíhlost. Obličej měl vrásčitý, tak jako tady mnozí, kteří strávili dlouhá léta na slunci. Měl pronikavé oříškovohnědé oči a hustou hřívu tmavých vlasů, jen zlehka prokvetlou šedinami. Dnes večer byl slušně oblečený do džínů, které vypadaly čisté a poměrně nové. Měl na sobě košili s rozhalenkou, která se také zdála čistá, a dokonce vyžehlená.

„No, není možná! Jestlipak tohle není malá Kelsey. Ale už je z ní velká slečna,“ řekl Latham dřív, než se zmohla na slovo.

„Dobrý den, pane Lathame. Ano, jsem to já, Kelsey Cunninghamová.“

„Pojď dál, jen pojď,“ vybídl ji a ustoupil, aby mohla vejít. Kelsey se zmocnil pocit, že se na ni začal dívat jako pavouk, co nečekaně natrefil na mouchu, která se už zapletla do jeho sítě.

Odvrátila od něho pohled a pohlédla do obývacího pokoje. Moc se to tam nezměnilo, pokud ji paměť neklamala. Ten starý dům měl opravdu krb ze zkamenělých starých korálů a stálo před ním

vycpávané křeslo, které tam bylo, co se jen pamatovala.

A stejně tak, jak si to pamatovala, se kolem křesla povalovaly na zemi plechovky od piva a různé obaly od jídla. Latham nenechal nikdy v domě zřídit klimatizaci, raději nechával prosklené dveře do patia neustále dokořán, aby jimi profukovalo. Klimatizace byla příliš drahá, přirozený průvan vyšel levněji. Na to spoléhalo mnoho lidí, pokud jejich domy stály pod vzrostlými stromy, a využívalo chladnějšího vzduchu, který přicházel od vody. Ale u Lathama otevřené dveře zřejmě moc nepomáhaly. Puch z rozkládajících se zbytků jídla a rybiny jako by se do domu vsákl. Kolem prázdného kelímku od pomfritů bzučely mouchy.

Kelsey neměla dvakrát chuť vkročit dovnitř.

„Ne, ne, nepůjdu dál, pane Lathame, nepřišla jsem vás obtěžovat. Zřejmě se chystáte někam ven."

„To ano, to jo, ale pro staré přátele mám vždycky čas. Nedala by sis něco? Pivo… pivo nebo vodu? Asi se tady nic jinýho nenajde. Vypadáš moc dobře, holka. Městský život ti svědčí, jak vidím."

„Mám dobrou práci, která mě moc baví," řekla Kelsey. „Opravdu nemusím chodit dál, jenom jsem se přišla zeptat na Sheilu."

Uvědomila si, že aby s ním mohla mluvit, nezbude než jít dovnitř, protože Latham už vykročil do obývacího pokoje.

Opatrně vstoupila a dveře nechala otevřené.

Latham musel zatřepat dvěma plechovkami, než našel nějakou, ve které ještě něco zbylo. Byl k ní otočený zády, přitom dopil zbytek piva z plechovky a pak se zadíval do krbu.

„Pane Lathame, jenom jsem si říkala, jestli o Sheile náhodou něco nevíte. Jestli byste nevěděl, kde je."

Tehdy se k ní obrátil s rukama v bok a upřeně se na ni zadíval.

„Cože? Copak zas ta malá poběhlice provedla?"

„Nic neprovedla, pane Lathame. Měly jsme se tady setkat, ale co jsem přijela, tak se neukázala. Měly jsme se sejít včera kolem poledne. Doma nebyla a zřejmě ji nikdo už týden neviděl."

K jejímu údivu se rozesmál.

„Neukázala se pouhý týden, a ty už si děláš starosti?"

„Něco jsme si spolu naplánovaly, pane Lathame."

Dlouhou chvíli si ji měřil od hlavy k patě.

„Můžeš mi říkat Andy, to přece víš. Jseš dospělá, úplně dospělá.“

„Ano,“ přitakala zdvořile. „Ale protože jste pro mě byl vždycky Sheilin nevlastní otec, připadá mi mnohem vhodnější říkat vám pane Lathame.“

Nevěděla, proč jí připadá tak podstatné držet se blízko dveří, ale zůstala od nich stát pár kroků.

Latham začal vrtět hlavou, jako by měl co dělat s nejbláznivějším člověkem pod sluncem. Potom se znovu zasmál, ale v tom smíchu nebylo po nějakém veselí ani stopy. „No, slečinko, můžu tě ubezpečit, že jsem ten poslední, za kým by Sheila přišla a řekla mu, kam se chystá. Vychovával jsem ji, když její máma umřela, a co jsem z toho měl? Pár facek a kopanec do zadku. Ani jednou mi nepoděkovala, že jsem ji živil, když jí umřela máma. Nikdy jí nedošlo, že jsem ji neadoptoval, že jí nedlužím ani cent a že jsem se moh přetrhnout, aby měla v čem chodit a co do huby. Co jí bylo deset, tak se z ní stala pěkná potvora, věčně do mě ryla, jak že to prej žiju a že nevydělám dost. Vypadla odtaď v tu minutu, kdy to šlo. A ukáže se, jenom když chce peníze.“

Kelsey se tam sice cítila jako na trní, ale nemohla jinak, musela se přítelkyně zastat. „Pokud se nemýlím, pane Lathame, její matka vám zanechala peníze za podmínky, že Sheilu vychováte. A tuším, že pořád ještě existuje nějaký společný fond.“

„Pěkně mazaná kočička se z tebe vyklubala, děvče. Celá ta tvoje generace v sobě nemá špetku vděčnosti. Co si myslíš, na kolik to přijde vydržovat děcko na škole? Platit doktora, zubaře, kupovat knihy, papír, oblečení. Krucinál, její matka zanechala sotva dost peněz, aby se z toho zaplatilo to, co mě Sheila stála. Je mi fuk, jestli se mi ještě někdy ozve, nebo ne.“

„Musí s vámi být v kontaktu kvůli penězům,“ trvala na svém Kelsey. Latham k ní pokročil.

Napadlo ji, že venku, na volném prostoru, by jí strach nenahnal. Kdyby ho neznala, mohla by ho dokonce považovat za slušného a přátelského člověka. Běžný Američan, v neděli odpoledne kouká na fotbal, kibicuje, v pondělí ráno jde pěkně do práce a probírá zápas s kamarády.

Až na to, že tak trochu zapáchal, a ne jenom rybinou.

Znala ho moc dobře. Věděla, že několikrát Sheilu sešvihal páskem, když ještě bydlela doma.

A Kelsey z něho teď byla hrozně nervózní.

Udělala krok zpátky ke dveřím.

„Podívejte, dělám si o Sheilu opravdu starosti," řekla naléhavě. „Prosím vás, kdyby se vám ozvala, nebo jste se o ní něco dověděl, spojte se hned se mnou."

„A kde tě najdu, děvče?" zeptal se. Zase k ní vykročil. Zmocnil se jí prapodivný pocit, že jestli se jí dotkne, bude ocejchovaná na celý život. Venku už se úplně setmělo. Obývací pokoj osvětlovala jediná skomíravá žárovka v lampě bez stínítka. Bledé světlo dopadalo na vypreparované rybí kostry na stěnách a srnčí hlavu se skleněnýma očima.

„Stačí, když Sheile řeknete, aby se se mnou spojila, jestli se vám ozve. Ví, kde mě najde."

„Bydlíš u ní, co?"

„Pane Lathame, vždyť jste Sheilu vychoval. Musíte k ní přece chovat nějaké city."

„To jo, nemůžu tu mrchu ani vystát."

„Neví se, kde je, a to mi dělá starosti. A přijde si s vámi promluvit policie," řekla Kelsey a vzedmuly se v ní podrážděnost i nervózní strach.

„Policajti?" zopakoval po ní a pak to zopakoval ještě jednou, a to už přímo řval. „Policajti? Ty jsi na mě poštvala policajty jenom proto, že se ta flundra dala do kopy s nějakým chudákem, z kterýho vycucne všecko, co mu říká pane?"

To už byl skoro u ní. Důstojnost a zdvořilost není namístě, řekla si, a hleděla, aby byla ze dveří. Otočila se a zamířila k nim. Slyšela ho těsně za sebou. Pocítila jeho dech.

Jeho ruka jí dopadla na rameno. Div nezaječela, když ji k sobě otočil. „Ne abys mě zapletla do nějakejch malérů, slyšíš? Zapiš si za uši, co ti říkám – Sheila je s nějakým chlapem – s nějakým zazobaným. A kouká z něho vyrazit, co se dá. Když do toho zapleteš policii, naděláš jí jenom maléry. Možná skončí za mřížema, jasný? Na Sheilu a na mě žádný policajty neposílej. To bys jí to pěkně zavařila!"

Měl prsty jako ze železa. Zarývaly se jí do ramene. Obličej měl strnulý napětím a oči mu tvrdě žlutavě světélkovaly.

Zaplavil ji pach rybiny.

„Pusťte mě.“

Usmál se. Měl překvapivě dobré zuby. Nápadně bílé. Mohl to být příjemný úsměv, místo toho však z něho čišelo nebezpečí a potěšení ze strachu, který u ní vycítil.

„Přišlas do mého domu a vmetlas mi do obličeje obvinění, že snad mám prsty v tom, kde Sheila je, pusinko,“ řekl tiše a nepouštěl její rameno.

„Obvinění?“ namítla. „Z ničeho jsem vás neobviňovala. Jen jsem se zeptala, jestli jste ji neviděl, a požádala jsem vás, abyste jí vyřídil, že ji hledám, kdybyste se s ní přesto uviděl.“

„Jestli mě z ničeho neobviňuješ, proč na mě voláš policajty?“

Jeho stisk byl bolestivý. Byl silný, nebo aspoň měl větší sílu než ona.

Cindy měla pravdu. Neměla sem chodit. A už vůbec ne sama. A k tomu za tmy.

Rozhodně neměla chodit sama, a to kdykoli.

Chtěla zůstat klidná a rozumná a zároveň se jí chtělo ječet a vytrhnout se mu. Pokoušela se vybavit si všechny ty filmy, které viděla, všechny ty programy, které zhlédla, o tom, jak se vypořádat s nebezpečnou situací. Nesmí dát najevo strach? Nebo by měla začít vřískat jako pominutá, vší silou ho odstrčit a utíkat, co jí budou nohy stačit?

Nemusela se rozhodnout. Zaslechla prásknutí dvířek vozu na cestě a mužský hlas.

„Hej, co se to tam děje?“

Lathamova ruka jí sklouzla s ramene. Oba ten hlas poznali. Latham znechuceně zavrtěl hlavou. Pohledem sjel z nově příchozího, který se blížil k domu, znovu na Kelsey. „Tady ho máme, velkýho chlapáka, připravenýho vyrazit ze mě duši,“ řekl. „Nechtěl jsem ti ublížit, děvče. Takže ty bys ráda věděla, kde je Sheila? Zeptej se jejího velkýho kamaráda, toho míšence, co tady zrovna výrost ze země.“

Nemusela se otočit a věděla, že přišel Dane Whitelaw. Zaplavila ji úleva.

Ale z Lathamových slov jí naskočila husí kůže.

Otočila se a v hlavě jí zněla Lathamova slova. *„Tak ty bys ráda věděla, kde je Sheila? Zeptej se jejího velkýho kamaráda, toho míšence, co tady zrovna výrost ze země.“*.

Mezitím k nim Dane došel. Nedíval se na Kelsey, zabodával pohled do Lathama.

Vlasy měl čerstvě umyté a sčesané z čela, sahaly mu sice až k límci, ale nepadaly mu do obličeje. Měl na sobě khaki kalhoty a modrou košili s krátkými rukávy. Nedalo se o něm říct, že je míšenec. Jeho dědeček byl Indián, který se oženil se švédskou turistkou. Ti dva si společně otevřeli na ostrově obchod, zemřeli zároveň při automobilovém neštěstí a zanechali jeho otci ostrov Hurricane Bay. Jeho otec udělal kariéru v armádě, po propuštění začal na svém poklidném pozemku rybařit, což mu zajistilo příjem navíc. Pak se oženil s Mary Smithovou, která mohla doložit své předky až k lodi Mayflower, na níž přicestovali Poutníci z Anglie. Na Daneovu matku se Kelsey sotva pamatovala. Věděla jen, že každé dítě přijímala u nich s otevřenou náručí, že se snadno a ráda smála, ráda se bavila; a děti že milovala nadevšecko. Jednou se nechala slyšet, že by jich chtěla dvacet. Nebo alespoň tucet sester a bratrů pro Danea. Ale brali se s Daneovým otcem, když už nebyli nejmladší, a když nakonec znovu otěhotněla, což se stalo těsně před Daneovými desátými narozeninami, všechno se zkomplikovalo a začala být nemocná. Zemřela několik měsíců předtím, než se mělo dítě narodit. Daneův otec se už neoženil. Vždycky byl báječný, když se k nim seběhly děti, svého syna vychovával s láskou, ale jinak byl uzavřený a málokdy opouštěl svůj ostrov. Jedině když musel, aby prodal úlovek.

Dane Whitelaw zřejmě po předcích podědil jen to nejlepší. Měl tmavé oči, ostře řezaný obličej, výrazné lícní kosti, vlasy barvy tmavé pšenice měl odjakživa vybledlé sluncem a postavu a výšku měl jako Viking. Zbožňovala ho, když dospívala. Byl to nejlepší přítel jejího bratra, ale potom Joe přišel o život a jejich malý svět se navždycky změnil.

Dane stál v otevřených dveřích a nepřestával upírat oči na Lathama. Jeho temný pohled ani na vteřinu nezakolísal.

„Co tady ksakru pohledáváš, Whitelawe?“ zeptal se Latham.

„Stavoval jsem se v sousedství,“ prohlásil Dane, což byla očividná lež. V bezprostředním sousedství nebylo nic, co by ho sem mohlo táhnout.

„Vlezl jsi mi na moje pozemky.“

„Jen žádné obavy. Jsem na odchodu.“ Soustředil pohled na Kelsey.

Byla v pokušení zůstat jenom proto, že nechtěla, aby jí Dane pomáhal, zvláště pak, když je na seznamu podezřelých na prvním místě… tedy, ne podezřelých, ale těch, jimž se nedá zrovna důvěřovat. A hlavně když se odpoledne choval tak protivně. Možná na to šla špatně. Ale trochu zájmu projevit mohl. Aspoň mohl dát najevo obavy a říct o Sheile něco pěkného.

A pak ji znovu napadlo, že má na Danea zlost možná kvůli tomu, co se stalo po tom, když Joe umřel.

„Zůstáváš, Kelsey?“ zeptal se Dane, když se nehýbala z místa.

„Ne, mám na večeři nějakou schůzku.“

Otočila se a pustila se po zarostlé cestě. Jak jí přerostlý plevel švihal do nohou, nepochybovala, že jí po nich zase leze všemožná havěť. Nemohla se dočkat, až si bude moct nohy něčím otřít.

Došla k svému vozu. Dane jí byl v patách, Andy Latham stále ještě postával ve dveřích. Dane počkal, dokud nenastoupila, nezavřela dveře a nenastartovala.

Pak přešel k vlastnímu vozu, džípu s velkými pneumatikami. Takovýhle vůz je nezbytný, uvědomila si, když člověk žije na Hurricane Bay. Cesta na malý ostrov byla soukromá, nepatřila ani státu, ani okresu. Postavil ji Daneův dědeček a jeho otec ji vylepšil. Nyní ji udržoval Dane. I tak to mělo do pořádné silnice daleko. Za deštivých období nebo po bouřce zůstávala často pod vodou, někdy tak vysoko, že se na ostrov dalo dostat jenom ve člunu.

Dane nastartoval, ale nerozjel se, dokud se nerozjela ona. Odjížděla s Danem v těsném závěsu.

Ve zpětném zrcátku viděla Andyho Lathama, jak pořád ještě stojí ve dveřích svého domu. A jak je pozoruje.

Andy Latham sledoval, jak vozy odjíždějí, a něco si pro sebe vrčel. Pak zašel zpátky do domu a začal šťavnatě proklínat svoji nevlastní dceru i její přátele. V kuchyni hrábl do ledničky pro další pivo. Hned

vedle plechovky s pivem se mu usadil vypasený šváb a komíhal tykadly.

Proklel švába a pak ho rozmázl dřív, než se stačil pohnout.

Pouvažoval o tom, že by vyklidil všechno svinstvo z lednice, ale pro tu chvíli mu to připadalo jako příliš velký úkol. Na další pivo vlastně ani neměl chuť, chtělo se mu někam vypadnout. Noční život miloval. Noční život ho vytrhával z jeho odpudivé existence, takže si znovu připadal jako člověk. Právě byl na odchodu, když se objevila Sheilina kamarádka z dětství. Kelsey.

Popíjel pivo a rozhodl se, že se půjde povyrazit. Zašel do koupelny a zadíval se na sebe do zrcadla nad umyvadlem. Fajn. Pořád ještě vypadá k světu. Ve skutečnosti není vůbec starý, to jenom že to těm mladejm nedochází, protože udělal tu chybu, že si vzal starší ženu.

No, měla nějaké peníze. Což je ctnost. Měla ovšem i svoje chyby. Spoustu chyb. Koho by napadlo, že si o sobě bude myslet, že je vhodná partie pro každého mužského?

A co hůř, koho by napadlo, že nechá peníze na účtu, z kterého se dá vyzvedávat jen po malých sumách a musejí u toho být on i Sheila oba zároveň.

Vzal do ruky hřeben, který ležel na umyvadle, a pročísl si vlasy. Obličej, který na něho hleděl ze zrcadla, ho potěšil. Je pohledný a má pěkné oči. Je opálený a sice samá vráska, ale to se některým ženským líbí. Má docela pěknou postavu. Není sice žádný velký svalovec, ale je šlachovitý a žádný pápěrka. Je v dobré kondici. Byl sám se sebou náramně spokojený.

Divné. Bývaly doby, kdy letěl na starší ženy.

Dnes se mu líbily mladší.

Jo jo, ta Kelsey není k zahození. Škoda že mu zůstala na krku ta Sheila. Všechny proti němu poštvala. Nebýt jí, neznal by Kelsey jako malou holku. A dneska, kdo ví? Třeba by mu dovolila, aby ji v baru pozval na skleničku.

Možná by mu dovolila víc.

Strnul, neboť si vzpomněl, jakým pohledem se kolem sebe rozhlížela. Jako kdyby byl v jejích očích míň než prase.

Jako kdyby byl míň než ten šváb, kterého rozmázl v lednici.

Pokrčil rameny. To jsou věci. Šváb v lednici. Možná proto se dal

tak snadno zabít. Možná už byl studený, zmrzlý na fleku.

Rozhlédl se po koupelně.

Sakra, možná by si měl sehnat služku.

Musela by to ovšem být nějaká, co se nebojí švábů.

Vyšel z koupelny a potichu si pobrukoval. Už vycházel ze dveří, ale zůstal v nich chvilku stát a znovu proklel Sheilu při vzpomínce, jak se Kelsey Cunninghamová rozhlížela po jeho domě. Do háje s nima oběma. Do háje se všema. Všichni vědí, že se Sheila vypaří, kdykoli se jí zachce. Všichni, až na Kelsey, která si sem přijde, jako by byla něco extra, a začne dělat maléry.

Přesto…

Rozhlédl se po svém příbytku. Divné, kdysi tady bývalo čisto. Sheilina máma byla aspoň k něčemu dobrá. Taky vařila.

Nedokázal se ale pořádně upamatovat, jak to tam tehdy vypadalo. V lednici bývalo jídlo a nebylo tam tolik piva. Za těch dávných časů by ten šváb sešel ze světa milosrdnější smrtí.

Teď to tady má jako v chlívku. Nic než obaly od hotového jídla a plechovky od piva. Co kdyby přišla policie? Nejspíš by se dlouho nezdrželi.

Odešel z domu a neobtěžoval se zamknout. Tudy odjakživa nikdo nechodil. Při téhle cestě stály jenom dva další domy, pak už tam byla jen houština mangrovníků a voda. V nejbližším domě bydlel Angus

Grier, a tomu bylo dobře devadesát. A omladina, co si pronajala ten druhý dům… tak ti jsou věčně zfetovaný a pod parou. Nemělo smysl, aby svůj dům zamykal. Kdyby tam zabloudil zloděj, jen ať si klidně poslouží tím, co tam najde.

Neboť jakmile Andy Latham z domu odešel, věděl, že se stává jiným člověkem.

TŘETÍ KAPITOLA

Dane doprovodil Kelsey až k domu.

Pravděpodobně mu vmete do obličeje, že ji sleduje, ale i tak chtěl

dohlédnout, že se dostane bezpečně domů. Kromě toho mohl klidně zaklepat u Cindy, až se ujistí, že Kelsey zašla do Sheiliny části domu.

Bylo mu jasné, že Kelsey ví, že ji sleduje, ale předstírala, že je vzduch. Zaparkovala, vystoupila ze svého volva a vešla do domu, aniž mu věnovala pohled. Zaparkoval landrover a vyběhl těch pár schodů k Cindyiným dveřím. Když na ně zaklepal, Cindy se vynořila z druhé části domu, od Sheily, nyní od Kelsey.

„Dane! Ahoj, jsme tady.“

„Ahoj, Cindy.“

Přešel přes betonovou, dlaždicemi dlážděnou přední verandu a přivítal Cindy lehkým polibkem na tvář. Vůbec se nezměnila. Cindy byla vždycky milá a chytrá a od každého očekávala jen to nejlepší. Ale doposud žila jako v bavlnce. Oba její rodiče byli naživu a bydleli jen kousek dál po hlavní. Měla dvě mladší sestry a desetiletého bratra. Jejímu otci patřila jedna z největších firem v oblasti, která pronajímala rybářské čluny.

Cindy Daneovi předtím zavolala a řekla mu, že Kelsey je na cestě k Andymu Lathamovi a že si s ním chce promluvit. Daneovi se ani trochu nezamlouvalo, že by tam měla chodit sama. Samozřejmě věděl, že Kelsey nebude skákat nadšením, až ho tam uvidí – sotva ho považuje za rytíře v zářné zbroji – ale i tak hleděl, aby se tam dostal co nejdříve.

„Pojď dál,“ pobídla ho Cindy. „Právě si chceme dát plněný koláč a pivo.“ Nakrčila nos. „Ohřívaný koláč a pivo, abych to upřesnila. Už to sice nebude tak dobrý, jako když ho vytáhneš z trouby, ale ještě to půjde. Umím vařit. Teda, trochu, abych byla upřímná.“

„To nezní špatně, Cindy, ale už jsem jedl.“

„Tak si dej aspoň pivo, když už jsi tady. Co ty na to?“

„Jasně.“ Potřeboval mluvit s Kelsey a vsadil by krk, že ona by ho dál nepozvala.

Vešel za Cindy do Sheiliny části domu. Kelsey seděla na vysoké stoličce, před sebou měla talíř a sklenici s pivem. Zula si sandály a nohy měla obtočené kolem tyče stoličky. Neměla na očích brýle jako odpoledne, takže jí viděl do očí. Měly modrozelenou barvu. Jako by si ji vypůjčily od mělkého moře za slunečního dne.

Viděl, že je překvapená a že nemá ani trochu radost z toho, že ho

Cindy pozvala dál.

„Podívej, kdo přišel," prohodila Cindy vlídně.

„To je překvapení," zamumlala Kelsey.

„Určitě si nedáš kousek koláče, Dane?" zeptala se Cindy znovu.

„Děkuju, nedám."

Cindy sáhla do lednice a vytáhla láhev piva. „Ale aspoň pivo si s námi vypiješ, viď?"

„Jistě."

„No jasně. Dneska toho ještě neměl dost," řekla Kelsey jedovatě.

Cindy se na chvíli zatvářila, jako že bude to jednoznačné nepřátelství, které mezi nimi panovalo, ignorovat, pak si ale povzdechla a zapřela si ruce v bok.

„Tak poslyšte, vy dva, jsme tady všichni dospělí."

„V pořádku," řekla Kelsey. „Ahoj, Dane. Dej si pivo. Jsi dospělý, jak se patří. Jestli chceš trávit život tím, že se budeš propíjet jedním dnem za druhým, tak si poslu‍ž."

Dlouze se na ni zadíval a pořádně si přihnul z láhve. Už se chystal jí odseknout, že se léta neviděli a že nemá ponětí, co v té době dělal, a ať si ráčí uvědomit, že nemá právo ho soudit.

„V pořádku, Kelsey. Jestli ze sebe budu chtít udělat ochlastu, mám na to právo a nikdo mi do toho nemá co mluvit."

„Dane není pijan, Kelsey," vložila se do toho Cindy.

„Potom se omlouvám," řekla Kelsey a ostentativně zívla. „Víte co, vy dva? Co jsem tady, tak jsem toho moc nenaspala. Možná byste radši ve svém malém večírku pokračovali vedle u Cindy."

„Možná, ale ještě ne hned teď," řekl Dane. Přistoupil k jídelnímu pultu, kde seděla, a odložil na něj láhev. Zkameněla a na okamžik si pomyslel, že sjede ze stoličky a vezme do zaječích.

To by ale znamenalo, že by se ho musela dotknout, protože tak jak vedle ní stál s rukama na pultě znamenalo, že by se kolem něho musela protáhnout.

„Takže teď si chceš promluvit," nadhodila.

„Rád bych si promluvil už dřív – kdyby ses nepřihnala jako fúrie a nebyla tak protivná," oplatil jí stejně jedovatým tónem.

Zamrkala a uslyšel, jak stiskla zuby. Hned se však vzpamatovala. „Byl jsi opilý a já měla plnou hlavu starostí a Nate mi zrovna řekl, že

ty a Sheila, že jste… že jste se posledně strašně pohádali a potom že mu říkala, že půjde k tobě. Říkala, že ses k ní nechoval zrovna mile.“

Neomlouvala se. Pořád na něho měla vztek a za všechno svalovala vinu na něho. A určitě mu nepoděkuje, že přijel právě ve chvíli, kdy jí hrozilo, že se u Lathama dostane do nesnází. Všichni dobře věděli, že Latham je pěkný neřád. Protivný, vlezlý a hrubý, ale určitě by nikomu fyzicky neublížil, o tom byla skálopevně přesvědčená.

Dane se zhluboka nadechl a pak teprve Kelsey odpověděl.

„Jsem moc rád, Kelsey, že se ti v životě daří tak, že se cítíš oprávněná kdekoho posuzovat. I když jsem zvědavý, jak to, že se z tebe stala taková odbornice na to, kolik má chlap v sobě alkoholu.“

Přivřela oči. „Vím, že to s tebou šlo pěkně z kopce, protože mi to řekla Sheila.“

„Tak? No, to teď nechrne. Musíš mě vyslechnout, Kelsey. Nežilas tady a nic tady o nikom už nevíš. To, co víš, je jenom snůška drbů a domněnek. Možná se ti nelíbí to, co se podle tebe ze mě stalo, možná je na tom i kus pravdy. Ale to, co tady provádíš, je nebezpečné. Na co si to tady najednou hraješ? Vytáhlas na křížovou výpravu? Nech to být. Přestaň tady pobíhat a kdekoho obviňovat, že Sheile něco udělal. Koukají z toho pro tebe jenom maléry.“

Upírala na něho chladný a nepřátelský pohled. „Dneska odpoledne jsi se mnou nechtěl mluvit, a teď jsi tady a říkáš mi, abych do ničeho nestrkala nos. To je směšné. A jsem jak vidno jediná, kdo si o Sheilu skutečně dělá starosti. A právě proto se zařídím, jak se mi bude chtít, a do všeho nos strkat budu, dokud nezjistím, kde je. A dobře vím, že ses s ní scházel.“

„Ty mě neposloucháš. Pleteš se do věcí, o kterých nic nevíš. Že jsem se vídal s Sheilou, ses dověděla jenom proto, že ti o tom řekl Nate. Sheila byla v Sea Shanty pečená vařená a já taky. A stejně tak Nate a Cindy – Cindy proto, že udržuje stará přátelství, a Nate proto, že mu to tam patří. A víš ty co? Spousta dalších místních lidí tam chodí pravidelně. Pro domorodce je to tam jako dělané. V Sea Shanty se Sheila scházela s bezpočtem známých. I neznámých, když už na to přijde. Nic si nenamlouvej. Ovšem Andy Latham už tam nohou nevkročí, protože s ním Nate vyrazil dveře. Začal si dovolovat víc než je zdrávo na ženy, které si tam přišly posedět. To proto mi Cindy

zavolala, jen co se dověděla, že máš k němu namířeno a máš v úmyslu si ho podat.“

Kelsey okamžitě vrhla obviňující pohled na Cindy. Ta zrudla, ale pokrčila rameny; nic ji nezviklalo v přesvědčení, že se zachovala správně.

Kelsey si dala malý doušek piva. „Latham je hrozný člověk. To víme všichni. Je to špinavý, proradný ničema – ale nic od něho nehrozí. Je odporný, nebezpečný ale není.“

„Jak ksakru můžeš vědět, že není nebezpečný?“ otázal se a štvalo ho, že ztrácí nervy, že nedokáže zachovat chladnou hlavu, jak by rád. Kelsey věděla, že má pravdu, jenom to nebyla ochotná přiznat.

„Léta jsem se s ním vídala,“ řekla a mávla rukou, jako by chtěla všechno zlehčit. „Jako holka jsem k nim chodívala a stejně tak ty a stejně tak Cindy. Hulákal, byl sprostý a vytvářel ovzduší, v jakém by nemělo vyrůstat žádné dítě, ale nikdy nikomu neublížil.“

„To myslíš vážně? A to jsem si myslel, že jsi Sheilina nejbližší přítelkyně. Tak já ti něco povím, když to nevíš. Jí teda ublížil, a to dost.“

Tady ji dostal a Kelsey měla tolik slušnosti, že se začervenala. „No dobře, když ho popadl vztek, párkrát ji seřezal řemenem. Dneska by ho zavřeli za týrání dětí, ale tehdy… to bylo něco naprosto normálního, že rodič dítěti nějakou vrazí.“

„To je teda zvláštní. Mě naši nikdy řemenem nebili. A tebe vaši taky ne. A Cindy taky ne.“

„No dobře, tak je to hrozný člověk.“

„Jen si uvědom, co říkáš. Bil ji řemenem.“

„Když chodili naši rodiče do školy, učitelé běžně používali rákosku.“

Zavrtěl hlavou a nedokázal potlačit ještě větší zlost, než se ho zmocnila předtím. Pokoušel se sám sebe přesvědčit, že mu na Kelsey nezáleží. Jestli se chce chovat jako paličatá husa, tak ať si poslouží, sám s tím nic nenadělá.

Jemu ale na ní záleželo.

Musel jí zabránit, aby se chovala takhle hloupě a tvrdohlavě. Pochopila by to – kdyby jí mohl říct, jak to se Sheilou popravdě je.

Přesně tohle ovšem udělat nemohl. Kelsey by ho nechala strčit do

chládku, než by řekl švec. A to by potom nemohl…

To by potom nemohl dělat už vůbec nic.

„Už tam víckrát nechoď," řekl. Musel nejdřív vědomě uvolnit svaly v obličeji, aby ta slova vůbec ze sebe dokázal vypravit. Hlas měl drsný a přerývaný.

Přivřela oči ještě víc a s mrazivou důstojností se otázala. „Jakým právem mi nařizuješ, co mám dělat?"

Když na ni jenom upřeně hleděl a neodpovídal, začala ze sebe podrážděně chrlit.

„Podívej, Dane. Tady mě vlastně nikdo neposlouchá. Pořád to nemůžeš pochopit? Musím se zajímat já, když to nezajímá nikoho. Takže podle mého názoru se musím starat sama."

„Není to tak, že bychom se nezajímali," zamumlala Cindy.

Ani jeden jí nevěnoval pozornost. Dane neústupně zopakoval: „Zkrátka k Lathamovi víckrát nechoď."

„Hernajs, Dane!" Už se nedokázala víc ovládat, oči jí žhnuly a sevřela láhev s pivem, až jí klouby zbělely. „Přestaň po mně slídit. A nenařizuj mi, co mám nebo nemám. Nejseš můj táta."

Tvrdě jí pohlédl do očí. „To doufám."

Tváře jí zrůžověly. Nevydržela jeho pohled, sklouzla očima na talíř a bedlivě sledovala kousek koláče, s kterým si pohrávala.

„Kelsey, nijak tě nesleduju ani se nesnažím chovat jako tvůj táta. To jenom, že to zkrátka není dobrý nápad chodit sama za člověkem, jako je on. No dobře, možná ti připadá, že tě chci omezovat, on ale není jenom odpudivý a nepříjemný, jde z něho strach až běda. Vezmi si k srdci, co ti říkám. Už se k němu nepřibližuj. Prosím tě." Udělal by všechno možné, jen aby ho poslechla. Musí pochopit, že jí od Lathama hrozí nebezpečí. To je mimořádně důležité.

Zvedla k němu pohled, hned však oči znovu sklopila. Chvíli neřekla slovo.

„Kelsey, poslechni ho. Má pravdu," začala ji přemlouvat Cindy.

Kelsey rozhodila ruce a málem převrhla láhev s pivem. Na poslední chvíli ji zachytila. „No dobře. Poslouchejte, vy dva, moc mě to mrzí. Udělala jsem chybu. Neměla jsem tam chodit a už sama na návštěvu k Lathamovi nepůjdu. Vlastně jsem to ani neměla v úmyslu. Nebyla to žádná zdvořilostní návštěva. Ale ten svěřenecký fond znamená, že

Latham a Sheila musejí udržovat kontakty. Prostě jsem doufala, že mu třeba něco řekla. Chci z celého srdce věřit, že Sheila je jenom nezdvořilá a nespolehlivá a že na mě úplně zapomněla. Moc bych ráda, kdyby mi někdo řekl, že si vyrazila do Švýcarska s nějakým pracháčem. Tomu ale nevěřím. A připadalo mi chytré zeptat se Andyho Lathama, jestli ji neviděl, jestli neví, kde je. Možná ho nenávidí, ale ať už tak nebo tak, spojuje je poslední vůle její matky.“

„Byl by ten poslední, za kým by Sheila šla,“ zamumlala Cindy.

„Ano, ale kvůli penězům by mu mohla říct, že se někam chystá, nebo si s ním dohodnout schůzku ohledně toho fondu nebo tak něco.

Ani mně nebyl nikdy moc příjemný, ale že by byl skutečně nějak nebezpečný, to ne, to bych neřekla,“ trvala na svém Kelsey.

Odněkud se ozvalo tlumené zvonění.

„Dovol,“ řekla a významně se na Danea zadívala. Pořád ještě jí stál v cestě. „Mobil.“

Poodstoupil. O nepatrný kousek. Nechtěla se ho dotýkat, ale musela se kolem něho protáhnout.

Prosmekla se kolem něho a otřela se přitom o jeho pevné svalnaté tělo. Neuniklo mu, že pořád ještě jemně voní.

Začala hrabat v kabelce, kterou si předtím položila na druhý konec jídelního pultu. Podívala se, kdo jí to volá, a do telefonu se ohlásila veselým „Ahoj.“ Chvíli poslouchala, a potom řekla: „Ne, ještě se neukázala.“ Pohlédla přes kuchyň na Cindy a Danea, kteří na ni upřeně hleděli. „Nejsem sama,“ řekla do telefonu. „Jsou tady se mnou Cindy a Dane.“

Cindy tázavě s pozdviženým obočím pohlédla na Danea, ale rychle se jim na jejich otázku dostalo odpovědi.

„Larry vás oba pozdravuje,“ řekla Kelsey.

Larry Miller. Víkendový návštěvník, který se skoro stal jedním z nich. Daneovi se doneslo, že Larry se tady občas objevuje, ale ještě na něho nenarazil. Larryho otec zemřel a matka se odstěhovala někam na sever. Také prodali byt, který si na Keys drželi, takže Larry tady neměl dokonce ani bydlení. Možná vlastnictví dělá z místa domov, pomyslel si Dane. Patří mi Hurricane Bay, tak jsem se nejspíš musel vrátit.

Larry nebyl čistokrevný ostrovan, ale pořád mezi ně patřil.

Kamarád Larry…

Chudák Larry.

Zamiloval se do Sheily, oženil se s ní, snažil se jí snést modré z nebe. Slušný chlap. Svědomitý, opatrný, talentovaný umělec.

„Pozdravuj ho ode mě," řekla Cindy.

„Ode mě taky."

Kelsey přikývla. „Cindy a Dane tě pozdravujou!" Poslouchala, co jí Larry říká, a přitom hleděla prosklenými posuvnými dveřmi z kuchyně do patia. „Jo, vím, všichni říkají totéž." Znovu sklouzla pohledem na Cindy a Danea. Jasně jim dávala najevo, že telefonické hovory jsou soukromá věc. Ale zůstala stát, kde byla, a Dane nehodlal projevit zdvořilost a naznačit, že se Cindy odejdou. Kelsey dál hovořila do telefonu. „Možná se ukáže, možná ne. I tak tady strávím týden. Se Cindy. Ano, bydlí hned vedle. Natě je v pořádku. Říkal, že tě před pár týdny viděl. Nezmínil ses, žes tady byl."

Ať už na to řekl cokoli, Kelsey neodpověděla. „Víš co, zavolám ti, jen co se mi Sheila ozve, nebo až zjistím, kde je, ano?"

Stiskla tlačítko na telefonu a zastrčila ho zpátky do kabelky. Vklouzla zpátky na vysokou stoličku. „Larry si dělá starosti," řekla.

„Chudák. Nikdy ji nepřestal mít rád, viď?" zeptala se Cindy.

„Asi ne," řekla Kelsey. „Není mu jedno, co s ní je, ale už to dost překonal. Vede si výtečně. Vypadá moc dobře, je chytrý a má dobrou práci. Chodil s jednou modelkou od nás. Krásná holka. Chlap si ale může někoho najít, a přesto bude dál považovat bývalou manželku za něco extra. Moc často sem nejezdí, ale stará parta jsou pro něho pořád přátelé. I tak je to divné. Říkal mi, že tady byl před týdnem a že se doslechl, že tady Sheila někde je, ale nikde na ni nenarazil. Když jsem mu řekla, co se chystám dělat o dovolené, řekl mi jenom, že tady byl pracovně a neměl čas skutečně něco podniknout nebo se s někým setkat."

„Možná si myslel, že to nestojí za zmínku. Musel tady být jenom na otočku. A spolu jsme se neviděli," řekla Cindy.

„Říkal, že tady byl s jedním zákazníkem a zdržel se jenom na skleničku a na oběd," řekla Kelsey. „Zřejmě se viděli s Natem. Ale Nate se mi dneska nezmínil, že by se s Larrym viděl. To je divné, nemyslíte? Zvláště když ví, že s Larrym pracujeme spolu." Kelsey

přemýšlela nahlas. Zřejměji nevadilo, že mluví před Cindy, ale když se letmo setkala s Daneovým pohledem, jako by znovu strnula.

Nějak se z něho stal nepřítel. Mezi nimi dvěma to už dlouho neklapalo. Nečekal žádné objímání a polibky na uvítanou, ale i tak nechtěl, aby se k sobě chovali nepřátelsky, rozhodně ne ve chvíli, kdy je tak důležité, aby ho poslechla. Momentálně ale na to nebyla naladěná, takže udělá nejlíp, když zvedne kotvy.

Odložil láhev s pivem. „Musím běžet," řekl Cindy a zlehka ji políbil na tvář.

„Musíš jít? Je ještě brzo," řekla Cindy.

„Mám nějakou schůzku."

„Rande?" vyzvídala Cindy s nadějí v hlase.

„Pracovní schůzku," zopakoval pevně.

„Večer? Souvisí to s nějakým vzrušujícím pátráním?"

Zasmál se. „Doposud jsem radil ohledně průmyslových kamer, hledal zmizelou návnadu a měl jsem pár dalších podobně přízemních znamenitostí." Což byla i nebyla pravda. Ředitel místní soukromé školy mu svěřil úkol, aby vypátral, kteří z bohatých studentů se dostali k velkému množství drog a od koho k nim přišli. Samozřejmě se musel chovat opatrně a nenápadně, aby nikoho nevyplašil.

Teď už byl přesvědčený, že ví, kdo a co za tím vězí. Tenhle úkol měl na seznamu jako první… až do dnešního dopoledne.

„Vidím, Dane, že jsi plný ohně a energie," ozvala se Kelsey. Mluvila na něho, ale přitom si bedlivě prohlížela láhev od piva a sloupávala z ní nálepku. Nevěděl, co si má z toho všeho vybrat, a tak se sebral k odchodu.

„Tak zatím ahoj, Kelsey," řekl.

„Jasně." Až teď na něho pohlédla. „Bylo to fajn."

„Hej," vložila se do toho zamyšleně Cindy, jako kdyby si nevšimla, jaké mezi nimi panuje napětí. „Právě jsem dostala ohromný nápad, Dane. Co kdybys nás všechny pozval k sobě na barbecue?"

„Cindy," namítla Kelsey. „To je neomalenost. Nemůžeme se prostě jen tak pozvat. Dane má rád svůj způsob života. Přemýšlej trochu. Určitě by byl nadšením bez sebe, že se musí zvednout z lehátka a uvařit pro hromadu lidí."

Přepadl ho pocit, že kdyby se rozkrájel, Kelsey by k němu domů na

barbecue nepřišla.

Cindy ale nedala pokoj. „Vzpomeň si na staré časy, kdy jste s tvým tátou pořádali takové ohromné hostiny pod širým nebem. Možná by mohl na víkend přijet Larry a třeba se ukáže i Sheila. Nate si může do baru někoho za sebe obstarat a přijít taky, a kdoví, možná i další z naší party.“

„Uvidíme, Cindy,“ řekl nezávazně.

Zaskočila ho ale Kelsey. Najednou jako by se probrala z letargie a zapomněla, že na něho má vztek. Sklouzla ze stoličky a vykročila k němu, ale zůstala stát dobře tři kroky před ním. „Bylo by to moc pěkné, Dane, kdybys uspořádal barbecue a všechny nás pozval. Opravdu.“

„Tobě se chce na návštěvu k místnímu opilci?“ zeptal se a upřel na ni zkoumavý pohled. Pořád ho mrzelo, že ho považuje za povaleče a pijana, ale pro jeho záměry to nebylo špatné.

Cindy musela vycítit, jak to mezi nimi jiskří a že se začínají stahovat mraky, a najednou jako by se nemohla dočkat, až vypadne z místnosti. „Jdu umýt nádobí,“ řekla.

Kelsey k ní obrátila pohled. „Použili jsme papírové,“ připomněla jí.

Cindy do Kelsey šťouchla. „Poslyšte, vy dva, není mi jasné, co se to tady děje, a je to vaše věc, ale dobří přátelé by měli držet spolu. Koukejte se srovnat, oba dva. Ty jsi, Kelsey, fakt protivná. Měla bys Danea doprovodit ke dveřím, a říct mu, že si o něm nemyslíš, že je budižkničemu s vypitým mozkem. Tak do toho.“

Dane okamžitě poznal, že má Kelsey něco za lubem, jinak by se zahalila do své povýšenosti a odtažitosti jako do pláště, odpochodovala do ložnice a zavřela za sebou dveře.

„Jsem protivná?“ zeptala se.

„To jsi,“ řekl Dane. „Na to můžeš vzít jed. Jseš protivná až běda.“

„A jistý Dane je vzor všech ctností?“ S tím se otočila na Cindy.

„Podle mě jsem se choval víc než slušně, když si vzpomenu, jaks na mě dneska štěkala.“

„No tak, Kelsey. Vyprovoď Danea.“

„Nepochybuju, že Dane cestu přes obývák ke dveřím zná, no ale dobře. Tak pojď, Dane.“

Myslel si, že se ho dotkne, že ho vezme za paži, ale zřejmě se

rozmyslela jinak, založila si ruce na prsou a vykročila tak ke dveřím.

„Měl bys uspořádat to barbecue," řekla, když otevřela dveře, opřela se o zeď a čekala, až vyjde ven.

Nevěděl přesně, o co jí jde, byl ale rozhodnutý, že jí vtluče do hlavy, že by každé nepředložené chování pro ni mohlo mít nebezpečné následky. Zkraje večera byla vyplašená jen což, to poznal bezpečně, i když se tvářila, že má všechno pevně v rukou, ale teď na ní nebyly patrné ani ty nejmenší stopy strachu.

„Kelsey, musíš mi slíbit, že se k Andymu Lathamovi nepřiblížíš."

Pokrčila rameny. „Oběma jsem vám řekla, že jste měli pravdu, že jsem udělala chybu. Šla jsem si s ním jenom promluvit a zjistit, jestli něco o Sheile neví. Takže jsem s ním mluvila a dál nemám důvod za ním chodit."

„Tak dobře." Pořád se neměl k odchodu. „Víš, Kelsey, nestrkej do toho nos. To myslím vážně."

Oči měla neproniknutelné a nedokázal poznat, nakolik to, co řekla, míní dodržet. Pátravě si ji měřil a ticho mezi nimi narůstalo, až už to nevydržela.

„Jsem tady jediná, kdo se rozhodl Sheilu najít. Musím do toho strkat nos."

„Podívej, už jsem ti řekl, že mně to leží na srdci taky. Přísahám ti…" Na chvilku se odmlčel, jak mu došla ironie momentální situace. „Přísahám ti, že nikomu nezáleží tolik na tom, aby se Sheila našla, jako mně. Jsem soukromý detektiv, Kelsey, nech to na mně."

Přivřela oči. „Takže si přece jenom myslíš, že je důvod k obavám."

„Obavy nech na mně – a vyptávání taky."

Pokrčila rameny. „Ty jsi detektiv. Pusť se do toho."

Namíchnutý a zoufalý vykročil ze dveří. Měl sto chutí popadnout ji a pořádně s ní zatřást. Aby pochopila, co po ní chce. Ale přitom už potřeboval vypadnout. Musel stihnout tu schůzku.

„Kelsey…"

„Myslím to vážně. Pusť se do toho. Možná si tě i najmu. Pracoval bys na tom o to usilovněji? Předpokládám, že si počítáš dost, ale můžu ti zaplatit. Ale musel bys do toho fakt jít. Chci, aby se našla."

„Kelsey, nechci tvoje peníze. Jak jsem ti říkal –sám mám zájem, aby se našla. A ty se drž stranou."

Neřekla mu, že ho poslechne. Místo toho se vrátila na začátek jejich hovoru.

„Uspořádáš to barbecue?“

Zkameněl na místě, na půl cesty ze dveří. Pak se pomalu otočil, neboť mu došlo, proč ho Kelsey pořád přemlouvá, když je jasné, že by od něho chtěla být na hony daleko.

„Kelsey, ty zkrátka chceš přijít ke mně a všechno to tam prohledat? Na to nepotřebuješ žádnou zvláštní příležitost. Zastav se kdykoliv.“

Tváře jí jemně zrůžověly, ale nehnula brvou.

„Kdybych ti chtěla prohledat dům, tak bys nebyl proti?“

„Ani v nejmenším.“

„I tak bys měl uspořádat to barbecue.“

„Abys měla na prohledávání dost pomocníků?“ zeptal se hořce.“

„Ano.“

„Tak se měj, Kelsey.“ Rázně vykročil po cestě pryč.

„Kdy ráno začínáš pracovat?“ zavolala za ním.

„Kdy se mi zachce, krucinál.“ Zastavil se, otočil se na patě a upřel na ni vyzývavý pohled. „To *víš*… až se vzpamatuju z opice. A při odchodu zamykám, takže budeš muset zavolat, jestli budeš chtít, aby ti někdo asistoval, zatímco budeš hledat usvědčující důkazy proti mně.“

Vyšla za ním ze dveří a teď stála na verandě.

Už se chtěl sebrat, vlézt do vozu a prásknout za sebou dvířky, ale místo toho k ní vyrazil tak rychle, že neměla čas zmizet v domě.

„Co má tohle všechno, krucinál, znamenat, Kelsey? Co jsem ti udělal, že mi nedůvěřuješ – a že jdeš dokonce za tmy za takovým chlapem, jako je Andy Latham?“

Nedotkl se jí – i když se měl co držet, ale stál od ní sotva na krok. Neuniklo mu, jak jí v očích blesklo a jak od hlavy k patě ztuhla. Už si myslel, že všechno popře, ale neudělala to.

„Sám nejlíp víš, cos mi udělal,“ řekla. Pak stiskla zuby a bylo na ní až bolestně znát, jak ji vyděsilo, že něco podobného vůbec vypustila z úst.

„Co jsem ti udělal?“ opakoval po ní. „Neudělal jsem ti nic, vůbec nic, Kelsey. Ve skutečnosti bych se měl hněvat já kvůli tomu, cos udělala ty mně. Takže o čem to tady mluvíš?“

„Mluvím o tom, že jsem přijela za Sheilou a není po ní vidu a Nate říkal, že bych se měla zeptat tebe. Že ses s ní pěkně pohádal a pak že odešla k tobě. A od té doby ji nikdo neviděl. A mluvím o tom, žes měl v životě všechny možnosti a mohl to někam dotáhnout, a místo toho se povaluješ a zpíjíš se do němoty. A mluvím o tom, že se něco děje, a ty jsi jediný, kdo má schopnosti a znalosti, aby s tím mohl něco udělat, a místo toho marníš čas v jakémsi sebestředném sebemrskačství.“

„Nic o mně nevíš, Kelsey. Vůbec nic. Už ne. Možná bych měl uspořádat barbecue a nechat tě, abys to u mě obrátila vzhůru nohama, když budu mít kolem sebe přátele. Možná bych ti neměl důvěřovat tak, abych tě vpustil do svého domu samotnou.“

S tím vyrazil k vozu. Podařilo se mu otevřít dvířka, aniž je vyrval z pantů, a dokonce je i zavřel a ani s nimi moc nepráskl.

Dokonce ujel ještě půl bloku, než začal pěstí bušit do palubní desky.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Když Dane dorazil, postával Jesse Crane venku u mola.

Tma Daneovi nijak zvlášť nevadila, ale nechával rozsvíceno u předního i zadního vchodu do domu a na molu. Nestál o to, aby se tam někdo přerazil. U odbočky na Hurricane Bay sice visela velká cedule s nápisem Soukromá cesta, ale tu mohl klidně někdo přehlédnout a skončit ve vodě. Ze zlodějů nikdy strach neměl, cena Hurricane Bay tkvěla v ostrově jako takovém. Většina toho, co měl a co se dalo považovat za cenné, mělo pro něho význam spíše pocitový, přestože se domníval, že některé sbírky, které jeho rodina nashromáždila, jsou opravdu dobré.

I tak se na Hurricane Bay nikdy nezamykal – až do dnešního rána.

„Jdeš pozdě,“ zavolal na něho Jesse.

„Jo, já vím. Promiň.“

„Nic se neděje. Díval bych se na televizi, jenomže dům je zamčený.“ Jesse byl vytáhlý a vzbuzoval chlapecký dojem, ale to

bylo jen zdání, byl to chlápek, na kterého si hned tak někdo nepřišel. Vlasy měl téměř černé, úplně rovné a nosil je nakrátko. Oči měl světle oříškově hnědé, málem žluté, a uměl se na člověka podívat tak, jako by už věděl všechno, co by před ním případně chtěl zatajit. Býval u metropolitní městské policie, dokud jeho ženu, také policistku, nezabili. Hned nato odešel od městské policie a vstoupil do policie kmenové.

Byl to Daneův bratranec z druhého kolena a rovněž byl míšenec, jenomže u něho se to nemísilo tak divoce jako u Danea, což před ním s oblibou zdůrazňoval.

„Kdy jsi začal zamykat dveře?“ zeptal se Jesse.

„Dneska. Taky si chci nainstalovat průmyslové kamery.“

„Nutí tě k tomu tvoje práce?“ zeptal se Jesse. „Možná. Pojď dál.“

Dane otevřel síťové dveře, pak odemkl dveře z borovicového dřeva za nimi. Společně vešli dovnitř.

Dům byl postavený z panelových bloků a borovice a byl omítnutý, aby odolal bouřím, které v téhle oblasti pravidelně zuřily. Vydržel hodně, dokonce i hurikány, a to právě pro svou důkladnou konstrukci. Člověka, jemuž ostrov patřil předtím, než ho začal vlastnit Daneův dědeček, to tady smetlo dávno předtím, než se začala bouřím dávat jména. Pak už chtěl jenom jedno, ostrova se zbavit, a tak ho prodal, ale ještě předtím ho pojmenoval Hurricane Bay, a to jméno sedělo. Tenhle dům pak tady postavil Daneův dědeček. Přímořská borovice, kterou tehdy u stavby použili, se už dnes téměř nedala sehnat, a byla neocenitelná. Odpuzovala termity a zdárně odolávala subtropickému klimatu. Obývací pokoj jí byl celý obložený. Dům se mohl pochlubit dvěma krby z korálu, jedním v hlavní ložnici, druhým v obývacím pokoji. Prostorná krbová římsa byla vyřezávaná, aby dokreslovala prostředí, a na ní stál jeden z největších otcových pokladů – vycpaný aligátor, kterému se říkalo Velký Tom. Ten, kdo ho preparoval, odvedl skvělou práci, takže vypadal pořád jako živý. Aligátora, který terorizoval obyvatele v Homesteadu, ulovil jeho otec. Plaz naštěstí nenapadl žádné děti, ale než ho dostali, podařilo se mu schlamstnout dva pudly a příliš zvědavou kočku.

Před krbem stály v půlkruhu měkká kožená pohovka, sofa a dvě

křesla. Na stěnách visely kvalitní Audubonovy grafické listy a zajímavé rodinné fotografie.

„Dáš si pivo?“ zeptal se Dane, když vešli.

„Jasně.“

Jesse kráčel za Danem do jídelny.

Na starožitném jídelním stole s bočitými nohami stál Daneův počítač a ležela tam hromádka papírů. Prošli jídelnou do kuchyně, která spolu s jídelnou a obývacím pokojem vévodila přední části domu. Před těmi dávnými lety jeho dědeček usoudil, že lidé budou chtít hodně pobývat pod širým nebem, a proto byla jak v kuchyni, tak v jídelně velká okna, která se dala otevřít na verandu, kde byly dřevěné venkovní stoly a lavice. Zadní část domu byla obrácená k molu a malému kousku pláže, kterou si tam udělali, takže se dalo po většinu času bez obtíží pobývat venku.

Jesse se opřel o kuchyňskou linku a zahleděl se ven do noci a na vodu a Dane mezitím lovil v ledničce.

„Už jsem tu pěkně dlouho nebyl,“ podotkl Jesse a vzal si od Danea plechovku.

„No jo.“

„Samozřejmě nejsi zpátky zas až tak dlouho.“

„Skoro půl roku.“

K tomu Jesse nic nepodotkl. Věděl, co Danea přivedlo nazpátek, a nebylo zapotřebí to rozebírat.

„Takže, co se děje?“ zeptal se Jesse. „Mám se postarat o nějakého zbloudilého člena kmene, který obtěžuje turisty? Nebo se někdo z místních pěkně naštval, že prohrál v bingu?“

Dane zavrtěl hlavou. Za jiných okolností by ho bratrancův suchý humor pobavil.

„Ne, potřeboval bych se tě na něco zeptat.“

„Tak spusť.“

„Před pár měsíci jsi našel v Glades uškrcenou oběť.“

Jesse svraštil čelo a přikývl. „Jo, já našel tělo,“ potvrdil. Pozorně si prohlížel plechovku s pivem. Pak znovu upřel pohled na Danea. Vrásky na čele mu pořád ještě nezmizely. „Viděl jsem už všelicos, když to lidi popadne, není to nic pěkného. Ale… tohle bylo fakt zlý.“

„Nevadilo by ti, kdybys mi o tom pověděl něco víc?“

„Myslím, že jsem ti tehdy o tom vyprávěl.“

„To ano, ale rád bych si to poslechl znovu.“

„Máš k tomu svoje důvody?“

„Ano, to mám.“

„Nechceš mi o těch důvodech něco říct?“

„Brzy ti to řeknu. Ale nejdřív potřebuju trochu času.“

„Nenašel jsi další tělo?“

„Ne.“

Jesse si ho dlouze a pronikavě měřil, ale pak přistoupil na skutečnost, že mu Dane poví víc, až na to bude připravený.

„Myslím, že už to bude tak tři měsíce. Jiné tělo se našlo čtvrt roku předtím v okrese Broward.“

„A mládenci z vyšetřování vražd z Miami Dade a z Browardu si myslí, že to udělal stejný vrah?“

Jesse naklonil hlavu. „Vypadá to tak. Je to zapeklitý případ. Obě těla se našla v tak pokročilém rozkladu, že z toho měli patologové zamotanou hlavu.“

„Proto to bylo tak zlé, když jsi to děvče našel?“

„Byla ve vodě skoro čtrnáct dní, v kanálu v Everglades. Ani ti nemusím vysvětlovat, co to znamená, stačí když řeknu, že přirozené procesy udělaly své.“

„Takže si myslíš, že ji do kanálu hodil někdo, kdo se v Everglades vyzná?“

„To nutně nemusel. Z Tamiani Trail vede pár velice slušných silnic. A ten den, kdy jsem ji našel… to bylo… úterý, těsně po těch přívalových deštích, co přišly v době, kdy jsme čekali sucho. Mohl tam klidně zajet tirák a po otiscích pneumatik by nezbylo stopy. Tirák by samozřejmě uvízl v bažině, ale víš, co chci říct. V té oblasti po prudkých deštích se nedá najít žádná stopa ani otisk pneumatiky. A protože bylo tělo ve vodě zapletené do kořenů, nedalo se ani určit, kde přesně se do vody dostalo, protože ho mohl unášet proud.“

„Z toho, cos mi tehdy řekl, a z toho, co jsem si přečetl v novinách,“ řekl Dane, „bylo jasné, že ji uškrtili vázankou, protože ji měla pořád ještě kolem krku.“

„Správně. A byla to vázanka, co se vyrábí po tisících a dá se koupit kdekoli v kterémkoli státě.“

„A co dál?“

„Byla svlečená. Až na tu vázanku. Takže takhle.“

„Nevšiml sis něčeho zvláštního, když jsi ji našel?“

„Jo, bylo mi hned jasné, že je mrtvá. Nemusel jsem se namáhat a nahmatávat puls. A tam co jsem ji našel… je to jedna za těch oblastí, která by se dala považovat za rezervaci a dala by se počítat za okres. Nepatří to tam zrovna k místům, o která by se někdo dral. Vyznačil jsem místo nálezu páskou a zavolal mládence z Miami-Dade. Specialisty. Nebyla jedna z nás.“

„To jsi poznal od pohledu?“

„Od pohledu bych nemohl s určitostí ani říct, že jde o ženu, tak vypadalo to tělo,“ řekl Jesse.

„Jak potom…“

„Věděl bych, kdyby se někdo z našich postrádal,“ řekl Jesse. „Jsme jenom malý kmen, jak víš. Ani ne pět set lidí. Pěkně nás zdecimovali za kmenových válek i za přesídlování. Naše největší pomsta je ovšem bingo a kasino, jak víš.“

„Identifikovali ji, jestli se nepletu?“

„Cherie Madsenová. Dvacet tři let. Tanečnice v nějakém striptýzovém klubu v Miami. Tehdy ji vedli mezi pohřešovanými a identifikovali ji podle záznamů u zubaře.“

„A měla policie nějakou stopu?“

„Jistě, nějaké stopy měli, ale žádné podezřelé. Proklepli, koho jen mohli, co dělal v tu noc, kdy zmizela, ale spousta chlapů, co chodí do nočních klubů, platí hotově a nemusí chodit pravidelně do stejného podniku. Vyslechli všechny její bývalé známosti a stejně tak to udělali u té vraždy v okrese Broward. Tu první našli v kanálu nedaleko dálnice 1-595. Stejná písnička – než ji našli, byla ve vodě nejmíň čtrnáct dní. Uškrcená. S vázankou kolem krku. Taky v tom čase pršelo. Tělo pravděpodobně nějakou dobu unášel proud. Dívka byla nahá a vázanka se dala koupit kdekoli. Získat nějaké otisky bylo zhola nemožné. Útočníka nepoškrábala, takže pod nehty se nic nenašlo. Mám kamaráda na oddělení vražd v šerifově kanceláři v Browardu, kdyby sis chtěl o tom případu ještě podrobněji promluvit. A toho chlápka, co měl na starosti případ v Miami-Dade znáš. Je to Hector Hernández.“

„Jo, toho znám. Známe se léta. Hodně sem jezdí rybařit. Dobrý polda.“

„Jo, je fakt dobrý. Může ti helfnout víc než já, protože vidím, že po něčem jdeš. Trochu jsem ten případ sledoval, protože jsem našel oběť,“ řekl Jesse tiše.

„Jelikož už ale nepatřím do oddělení vražd v Miami-Dade, nemám takový přístup ke specialistům. A stejně to už víc není můj případ.“

„O psychologickém profilu vraha jsi něco nezaslechl?“

Jesse znovu přikývl a dlouze se napil z plechovky. „Policajti z obou okresů se dali dohromady a požádali FBI, aby jim pomohla udělat profil vraha, a oni na to nasadili specialistu, s jehož pomocí vyřešili každý případ, u kterého dělala profil zabijáka. Ten určil, že vrahem je běloch, muž od pětadvaceti do pětačtyřiceti, s denním zaměstnáním, možná má ženu a děti, možná ne. I u druhé oběti, co se našla v Everglades, nepochybovala, že vrah je běloch. Někdo, kdo tu oblast zná a možná i ví, co se stane s tělem ve vodě. Pravděpodobně vypadá slušně, možná je i pohledný, a může mít jisté charisma. Zabíjí promyšleně. Nic neponechává náhodě. Je dost chytrý na to, aby nezanechal otisky na ničem, z čeho by se daly sejmout, používá kondom a zbavuje se těl tam, kde se o zbytek postará příroda. Mohli by existovat dva vrazi, jeden by napodobil druhého, ale kluci z vražd si to nemyslí. Pár detailů týkajících se prvního těla udrželi v tajnosti a shodné detaily našli i u druhé oběti.“

Jesse pokrčil rameny a znovu se dlouze napil z plechovky.

„Mezi čtyřma očima ovšem připouštějí, že se zkrátka neměli čeho chytit. Obě dívky byly striptérky. Vyslechli každého muže, kterého vyhmátli, že v některém z těch klubů v tu noc, když dívky zmizely, byl. Vyslechli rodiny a přátele. Hledali svědky. Nemají otisky ani vlákna z nějaké tkaniny, otisky pneumatik, ničehož nic. Nevzdali to, ale pustili se po každé stopě, kterou měli, ale moc daleko se nedostali. Byl by nesmysl tvrdit, že se dvakrát nepřetrhnou kvůli tomu, čím se ty holky živily. Tak to není. Zkrátka nemají nic v ruce.“

„Nikdy jsem netvrdil, že neudělali, co mohli.“

„Ty ne, ale nějakej chlápek něco na ten způsob napsal do novin.“

„Vyslechli ho?“

„To se můžeš vsadit. Byl to jenom nějaký nádiva, co měl pifku na

policii. Ten chlap píše o všem, z čeho by se mohl vyklubat skandál. Před lety se pokoušel tvrdit, že policie se nepřetrhne, když tam na Eight Street nějaký šílenec zabíjel štětky. Když potom policajti toho vraha chytli, musel vzít svoje slova zpátky. V tomto případě se však našli svědkové. Alespoň měli barvu a značku auta a toho se mohli chytit. Tentokrát zřejmě nemají v ruce vůbec nic. Potom tady před nějakou dobou řádil jeden, který zabíjel děvčata z ulice, rozřezával je a cpal do kufrů. A už si mysleli, jak to mají pěkně všecko vyřešené, když vystopovali jednoho chlápka až k poslední oběti. Ale houby, nebyla to prostitutka, byla to zpěvačka, a ten chlápek byl její bývalý přítel. Ukázalo se, že ty prostitutky na triku nemá a že si jenom dělal naděje, že mu projde vražda, když se zbaví těla stejným způsobem. Tohohle chytli, ale pořád nevěděli, kdo oddělal ty předchozí oběti.“

„Myslíš, že by to mohl být stejný zabiják?“

„Že by změnil styl? Nevím. Nevím toho dost o psychice zločinců, abych ti na to mohl odpovědět, ale kluci, co se s nima znám, si myslej, že je zapotřebí hledat dva rozdílné vrahy. Protože už nějakou dobu žádná další těla v kufrech nenašli, mají obavy, že ten chlap, co mu říkají ‚Cesťák‘, se třeba hnul dál. Ten pracoval s nožem. Tenhle je škrtič. Zřejmě rozdílná psychika s sebou nese i rozdílný způsob zabíjení. Poslyš, ty jsi absolvoval o moc víc přednášek z kriminologie než já. Měl bys to vědět.“ Dane pokrčil rameny.

„Není pravděpodobné, že by se z rozparovače stal škrtič,“ řekl. „V tomhle případě… jenom jsem doufal, že bys třeba mohl mít nějaké tušení. Viděl jsi tělo na místě, kde se našlo, a tak.“

„Jak jsem říkal – zavolal jsem kriminálku v tu minutu, kdy jsem ji našel. A když říkám minutu, myslím minutu. Moc dobře jsem věděl, že nemám ani lidi, ani vybavení, abych mohl začít vyšetřovat takový případ, zajistit každý chlup a vlákno, které by se třeba našly.“ Na chvíli umlkl a zamyšleně se na Danea zadíval. „Co to, že se o ten případ znovu zajímáš?“ zeptal se.

„Sheila se pohřešuje,“ řekl Dane. Jak rád řekl aspoň tohle.

Jesse tázavě nadzvedl tmavé obočí. „Co tím chceš říct, že se pohřešuje? Ta je přece v jednom kuse někde v prachu a po čase se znovu objeví. Proč si děláš starosti a dáváš to do spojitosti s tímhle případem? Neodpovídá profilu oběti. Nebo snad začala šlapat a

zpívat?“

„To zrovna ne, ale… žila dost divoce.“

„Možná pořád žije divoce. Už dřív mizívala na dlouhou dobu, ne snad? Podle mě se vrátila na Key Largo krátce předtím, než ses tady zase objevil ty. A předtím, jestli se dobře pamatuju, po rozvodu s Larrym, odjela na nějakou dobu do Evropy, pak se vrátila, ovšem do Vegas, kde dost hrála, potom zas nějakou dobu byla chvíli tam, chvíli jinde, až nakonec přijela sem a pronajala si s Cindy ten dvojdomek a zakotvila tam. Co tě vede k přesvědčení, že se stala obětí zločinu jenom proto, že nikomu neřekla, co má v plánu? Cindy mi říkala, že i potom, co si spolu pronajaly dvoj domek, Sheila často na několik nocí zmizela. Cindy měla zamotanou hlavu a pak jí najednou Sheila odněkud zavolala, třeba z Baham, že se má fajn.“

„Tentokrát ale nezavolala.“

„Přesto… nezapomeň, že je řeč o Sheile.“

„Říkej si tomu třeba předtucha,“ řekl Dane.

Jesse se na něho upřeně zadíval. „To není jenom předtucha, no ale řekneš mi to, až budeš chtít.“

„Pořád se s tím chci poprat sám,“ řekl Dane.

„Byls na místní policii?“

„Ne, ale přijela Kelsey. Měly se tady s Sheilou setkat. Říkala něco v tom smyslu, že byla na policii.“

„Určitě ji uklidnili a vyplnili hlášení o pohřešované osobě. A nic víc z nich stejně nevydoluješ. Ne že by tam neměli schopné lidi. To jenom že Sheila je dospělá a ví se o ní, že odchází z domova na delší dobu, aniž by to někomu dala předem vědět. Je jí přes jednadvacet a nemusí nikomu nic vysvětlovat.“

„Tentokrát jen tak neodjela –“ Odmlčel se a přemýšlel, jestli nedělá hloupost a jestli by neměl v tuhle chvíli Jesseho do všeho zasvětit. Nebyl však na to ještě připravený. Vždyť tu fotografii viděl teprve dnes ráno. „Musím ji najít sám.“

„Pokud bych mohl nějak pomoct, dej mi vědět.“

„Děkuju. A jak si jinak vedeš?“

„Všecko v pohodě,“ řekl Jesse a dopil zbytek piva. „A u tohohle jednoho piva končím. To by neudělalo dobrý dojem, kdyby mě jako kmenového policajta chytli, že řídím pod vlivem alkoholu. Přijď mě

někdy navštívit, ukážu ti, kde jsem to děvče našel a taky složku, kterou jsem si o tom případu založil.“

„Bezva, díky. Vezmu tě za slovo.“

„Dej mi vědět, kdy bys přišel, abych si udělal volno.“

„Máš k dispozici mobil, na kterém chytneš signál v Glades?“

„Ne, to ne, ale můžou se se mnou z kanceláře spojit vysílačkou, když bych tam nebyl.“

„Stavím se brzo.“

Dane vyprovázel Jesseho ven přední částí domu. Široká hala se prostírala od obývacího pokoje k salonu zařízenému ve stylu, jaký byl v módě v době, když byla jeho matka mladá, napravo byla knihovna, nalevo hned za kuchyní jídelna. Točité schodiště vedlo ke dvěma velkým ložnicím, které zabíraly celé první patro domu.

Jako děti se všichni po zábradlí vozili. Jeho matka se z toho mohla zbláznit.

Jesse odešel hlavními dveřmi a Dane šel s ním k vozu –jeho vlastnímu bezovému džípu – a ne policejnímu vozu, který používal ve službě. Jesse jezdil raději džípem, přestože mohl používat služební vůz kdykoli. Nedávno tady zažili přívalové deště, a tak se možná bál, že bude cesta na Hurricane Bay pěkně vymletá.

A někdy měl raději vlastní vůz také proto, že když se pohyboval mimo rezervaci, otravovali ho turisté, kteří si na něho ukazovali, jako by byl nějaká atrakce.

„Až se ti bude zdát, že je ta pravá chvíle, abych ti pomohl, víš, kde mě najdeš,“ řekl Jesse.

„Jo, já vím. Děkuju.“

Jesse odjel.

Dane vykročil zpátky k domu, ale po pár krocích se zastavil a zadíval se na převislou střechu verandy obrácené k silnici, kde byl hlavní vstup do domu. Rozhodl se, že právě tam umístí bezpečnostní kamery. Zítra se do toho pustí.

Vešel do domu a zamířil k počítači. Plnou hodinu se věnoval zprávám a podrobně pročítal články, které si na síti vyhledal.

Potom, hlavu plnou starostí a neveselých myšlenek, počítač vypnul, protáhl se, zvedl se od stolu a vyšel zadním vchodem do noci. Zadíval se na molo, pak je obešel a dostal se od mola do hlubší vody

k mělčině a pruhu pláže.

Právě tady byla.

Déšť, příboj, písek, čas. Nic. Místo vypadalo poklidně jako kdykoli předtím.

Vrátil se do domu a rozhlédl se po obývacím pokoji. Znovu ho přepadly hněv, smutek a zuřivost.

Ve své ložnici otevřel dveře skříně a zahleděl se na srovnané prádlo a pečlivě pověšené oblečení. V jednom místě něco chybělo. Pořád si to v hlavě přemílal. Prohledal celý dům.

Nechal si to ještě jednou projít hlavou a pak si celé to hledání zopakoval. Prošťáral celý dům od přízemí až po střechu. Vyšel znovu ven, lehkým krokem přešel po malém molu, seskočil do svého člunu a znovu pomalu a podrobně prohlédl na lodi každý kout.

Nakonec se vrátil do domu, zamkl přední a zadní dveře a ujistil se, že osmatřicítku speciál má nabitou a zastrčenou pod polštářem.

Přesto se mu spánek vyhýbal.

Někdo byl v jeho domě. A prováděl tam něco víc, než že by jen pojedl z jeho misky a spal v jeho posteli.

Zmizela pouze jediná věc.

Říkal si, že to nemůže vědět tak najisto. Dům byl plný věcí, které se nashromáždily za dlouhá léta. Přesto cítil v kostech, že jedna věc určitě chybí. A ta jedna jediná věc by mu mohla zlomit vaz.

S trhnutím se polekaně probudila a div nezaječela, když uslyšela bušení na dveře. Nechtěla si to připustit, ale návštěva u Andyho Lathama ji pořádně vyděsila. A Dane se také choval podivně. Zvláštní, jak se život mění. A lidé s ním. Svého času ho zbožňovala, byl to její hrdina, kterému se nikdo nevyrovnal. Pak přišla léta, kdy si od něho udržovala zdvořilý odstup, když už se někde setkali. Byli ti nejlepší přátelé a stali se z nich upjatí známí. Potom se vůbec neviděli… Jak dlouho?… Nejméně dva roky. Od chvíle, kdy také naposledy viděla Sheilu. A teď…

Stále v duchu slyšela její hlas. Dlouho se neviděly, ale znala ji dobře. Poznala ji, když zuřila a nebrala ohledy na jiné. Poznala ji, když byla v depresi a sama ze sebe znechucená. Ale znala ji také veselou a rozesmátou. Podle jejího hlasu už vytušila, jak na tom je.

A tentokrát jí připadala…

Vyděšená.

Kelsey byla podivně rozčilená, když odešel Dane. A když pak odešla Cindy, byla vystrašená a nervózní, a to byla Cindy jen na druhé straně zdi. Musela si přiznat, že se opravdu bojí, přestože by neuměla říct čeho. Pořádně zamkla a ujistila se, že má zabezpečená okna, a pak teprve si šla lehnout. Ale nedařilo se jí usnout. Jen tak dřímala, vytrhla se z polospánku, zase podřimovala a znovu se probrala. Vlastně nespala, když se ozvalo zabušení na dveře, to jenom, že bylo v tom tichu a tmě tak hlasité a pronikavé.

Prudce se na posteli posadila a chvilku se musela přesvědčovat, že to není nic jiného než zaklepání na dveře a že zloději a šílenci málokdy klepou.

Rychle vylezla z postele. Protože spala v dlouhém, tlustém bavlněném tričku s rozčepýřenou kačenkou, která tvrdila, že si nutně musí dát kávu, prošla ztemnělým domem bez županu a rovněž se nenamáhala nazout si pantofle.

Maminka se na ni vždycky zlobila, že chodí v jednom kuse bosa. Dokonce i tady na ostrovech jí to připadalo nevhodné. Jennie tvrdila, že dáma nechodí bosa se špinavýma nohama jako nějaká poběhlice.

Zaskočilo ji, že ji zrovna tyhle vzpomínky přepadly uprostřed noci v temném domě. Došla ke dveřím a podívala se do kukátka. Žluté světlo na verandě dopadalo rovnou na dva muže. Nate Curry a Larry Miller.

Strach ji rázem přešel a naštvaně i zvědavě otevřela dveře. „Co tady u všech všudy vy dva chcete uprostřed noci?“ obořila se na ně.

Nate, pravý dozlatova opálený ostrovan s modrýma očima a světlými vlasy, se zatvářil vyloženě překvapeně. „Jaképak uprostřed noci, je teprve po druhé hodině.“

„Po druhé hodině ráno,“ řekl Larry a zatvářil se mírně zkroušeně. Dokonce i jak tam stál na písku v krátkých kalhotách vypadal jako vysoký státní úředník. Tmavě hnědé vlasy nosil upravené tak, že vždycky vypadaly čerstvě ostříhané. Kelsey ho snad nikdy neviděla jinak než hladce oholeného – odpoledne začínající strniště, tak to nepřipustil nikdy. Byl neformálně oblečený ve sportovní košili s krátkými rukávy a kalhotách po kolena, ale obojí měl vyžehlené a bez poskvrnky. Vak, který si nesl a který měl správně vypadat jako

uválený pytel, měl značku předního návrháře. Larry měl ostře řezaný profil jako řecká socha, který k tomu všemu přesně seděl.

„O víkendech nezavírám dřív než ve dvě po půlnoci," řekl Nate. Klouzal pohledem z Kelsey na Larryho. „Takže někomu může docela dobře připadat, že noc sotva začala."

„Zrovna jsem měl namířeno do hotelu," řekl Larry a stále ještě se tvářil omluvně. „Ale šel jsem kolem Natea. Připomněl mi, že tady v tom domě jsou dvě ložnice. A jestli se ukáže Sheila, můžu se přestěhovat k Cindy."

Kelsey ustoupila a vpustila je dovnitř. „Jsi tady víc než vítaný, Larry – určitě stejně jako já. Budeš si muset vzít druhou ložnici, já spím v Sheilině. Vím, že ti to bude připadat pošetilé, ale mám pocit, že tak spíš přijdu na to, kde asi je a co by tak mohla dělat. Ale vlastně, co tady vůbec děláš ty?"

Pokrčil rameny. „Přivedly mě sem dva důvody. Za prvé ses mi do telefonu zdála hrozně rozčilená a já nechci, aby sis kvůli Sheile dělala těžkou hlavu. Už předtím kolikrát takhle zmizela, to se o ní ví. Za druhé… nevím. Zastavila ses za Natem, Cindy je tady, Dane se ukázal… asi mě přepadla nostalgie a řekl jsem si, že se sem rozjedu taky. Ale určitý důvod za tou mojí nostalgií přece jenom bude – nechtěl jsem, abys tu byla sama a neměla chvilku klidu."

Nate se kolem nich protáhl. Na rozdíl od Larryho sem jednoznačně patřil. Opálil se přímo na pláži, ne v nějakém soláriu. Pohyboval se stejně nenucené v šortkách a tričku jako v plavkách. Dovedl se pěkně obléknout, když to bylo zapotřebí, a vypadal pak ohromně, ale stačilo, aby měl na sobě hodinu vázanku, a už se mohl pominout. Narodil se na ostrovech a miloval je. Nikdy ani v nejmenším nezatoužil to tady opustit. Odešel dost daleko na sever, aby získal titul na floridské Mezinárodní hotelové škole, kde studoval management, aby mohl dále vylepšovat Sea Shanty. Dovolená pro Natea znamenala zajet si s člunem na Bahamy. Netoužil po tom zamířit za sněhem a bylo mu srdečně jedno, jestli někdy uvidí nějakou zemi, která mu nemůže nabídnout útes, z kterého by mohl skákat, slunce, písek a teplo.

„Máš kafe, Kelsey?" zeptal se a namířil si to rovnou do kuchyně.

„Jo, kafe mám," odpověděla, pokrčila rameny, letmo pohlédla na

Larryho a vydala se za Natem. „Jsou ale dvě ráno. To potom zůstaneš vzhůru celou noc.“

„Žádný strachy, nikdy nezůstávám vzhůru celou noc,“ ujistil ji Nate. Už hrabal v různých skříňkách.

Přistoupila k němu, chytila ho za slídící ruku a řekla: „Jestli chceš kafe, tak udělám bez kofeinu. To si pak budeme moct dát s Larrym taky.“

„Je jí něco přes dvacet, a už ji přešla chuť na dobrodružství,“ komentoval to Nate přes Kelseyinu hlavu, aby z toho Larry taky něco měl.

„To jenom, že se nerada celou noc převaluju beze spánku, nic víc,“ nedala se. Odstrčila Natea, našla kávu bez kofeinu a začala ji připravovat.

„Máš tady něco k jídlu?“ zeptal se Larry.

„Právě jdeš od Natea. Proč sis tam něco neobjednal, když máš hlad?“ zeptala se. Nechtěla před nimi přiznat, jak ráda je vidí, i když ji to na druhou stranu obtěžuje. Skýtali jí příjemný pocit bezpečí.

„Takhle pozdě toho zrovna moc na výběr nemá,“ řekl Larry.

„Co to povídáš?“ zaprotestoval Nate. „Smažené škeble, polévku ze škeblí, dvojitý sendvič, hamburger, i vegetariánský. Co bys v tuhle hodinu čekal? Čerstvé ovoce a jogurtový salát, nebo snad výhonky vojtěšky?“

„Tvoje stravovací návyky ti jednoho krásnýho dne přivoděj srdeční záchvat,“ řekl Larry. „Přímo slyším, jak se ti ucpávaj cévy.“

„Z tebe zas bude podivín, kterej se může ušoupat, aby byl v kondici, běhá maratóny a pak ho to na fleku klepne,“ navezl se do něho Nate.

„Máš nějaké cereálie?“ zeptal se Larry Kelsey.

„S rozinkami. Poslož si.“ Právě odměřovala kávu.

Larry si bez zábran posloužil a začal slídit v lednici. „A, prima holka, má tady jogurt a ovoce. Já to věděl.“

„A pivo,“ zajásal Nate a jedno z lednice vylovil.

„Právě jsi vylezl z hospody.“

„Když pracuju ve vlastní hospodě, nikdy nepiju.“

„Právě sis poručil kafe.“

„Kafe a pivo se vylučuj ou.“

Kelsey zavrtěla hlavou a nechala kávu překapávat. Vyšplhala se na stoličku vedle Larryho. „A co v práci? Teď jsme pryč oba.“

„Zítra máš pátek. Nechal jsem vzkaz u své sekretářky, že si beru práci domů. Odtud odjedu někdy v pondělí,“ řekl Larry. „Nedělej si starosti, víš, že jsem ve firmě k nezaplacení.“

Což byla pravda. Larry byl opravdu výjimečný, velice výkonný a neustále plný nápadů.

„No jo. Doufám ale, že mi kvůli tobě nezkrátí dovolenou,“ řekla Kelsey.

Zasmál se. „I ty jsi děvče k nezaplacení. Dívka plná nápadů. Tvůrčí člověk. Tobě nic nehrozí. Tebe si budou opečovávat.“

„To kafe už je, Kelsey?“ zeptal se Nate.

„Už asi bude. Nenalil bys mi taky?“

Larry nadskočil, když zazvonil telefon, položený na lince hned u kávovaru.

„Kdo to proboha může volat v tuhle hodinu?“ zeptal se Larry.

„No jo. Ve dvě ráno,“ zamumlala Kelsey. „Vezmi to.“

Larry se ohlásil do telefonu. Dokonce i z místa, kde seděli, rozpoznali druzí dva Cindyin hlas. Ta Larryho po hlase také poznala a chtěla vědět, co pohledává u Kelsey uprostřed noci.

„Čas je relativní,“ odpověděl. „Když jsem mluvil s Kelsey po telefonu, tak mi připadala dost skleslá, tak jsem si řekl, že by nebylo špatné vidět zas tebe a Danea, takže jsem si to zaonačil v práci a rozjel se sem. Aspoň na víkend.“ Cindy odpověděla něco, co Kelsey nepochytila. Larry zavěsil.

„Jde sem,“ oznámil jim Larry.

„Proč ne,“ pokrčila Kelsey rameny. „Čas je relativní.“ Sklouzla se stoličky a šla otevřít Cindy, které to sem bude trvat z vedlejšího domku minutu dvě.

„Ahoj, ahoj,“ volala Cindy, když jí Kelsey otevřela, protáhla se kolem ní, ale vtom už přišel z kuchyně Larry a sevřel Cindy do medvědího objetí.

„No teda!“ komentoval to Larry, když mu objetí oplatila. „Malá, ale silná. Je mi, jako by mě právě objala anakonda.“

„Ty jsi mi lichotník. Promiň, moc jsem tě zmáčkla?“

Zavrtěl hlavou. „Když se lidi objímají, ať to stojí za to. To jenom,

že jsem si nikdy neuvědomil, jakou máš sílu.“

„To máš jednoduché. Hodně cvičím, aby mě velký kluci nemohli postrkovat. Měla by sis, Kelsey, jít zítra se mnou zacvičit. Mám průkazku do fitcentra toho nového hotelu. Mají tam spoustu přístrojů, bazén, saunu… Když si protáhneš tělo, bude ti hned po všech stránkách líp.“

„Jestli se ukáže Sheila, tak mi taky hned bude po všech stránkách líp.“

Nate se k nim předtím přidal a teď všichni zůstali na Kelsey koukat. Upírali na ni mírně shovívavé pohledy, jako by byla děcko, co pořád ještě věří na Santa Clause.

„Už kolikrát zmizela na víc než týden,“ připomněla Cindy. „Mě opustila na dýl než na týden,“ podotkl Larry. V hlase neměl ani stopy po nějaké bolesti. O Sheile hovořil věcně.

„Najednou si něco zamane a je to,“ dodal Nate.

Pořád na ni hleděli s mírnou blahosklonností. Kelsey zavrtěla hlavou.

„Jsme ale její přátelé, nemůže nám to být fuk,“ namítla.

Larry si odkašlal, ale neřekl slovo.

„No tak dobře,“ pokračovala. „Uznávám, nebyly jsme poslední léta skoro ve styku. Ale víte, jak to je. Všichni jsme spolu vyrostli. Je mezi námi pouto. Nejdřív mi Sheila jenom poslala e-mail a já jí odpověděla. Pak jsme si zavolaly. Potom mi řekla, že se se mnou nutně musí vidět, protože ji tak dobře znám a může se mi svěřit s těmi nejosobnějšími tajemstvími. Potom se mi přiznala, že je zoufalá, že si neví rady, a prosila mě, jestli bych si to mohla zařídit a nějakou dobu s ní pobýt. Tak je vám snad jasné, proč si o ni dělám starosti?“

Larry tiše zasténal. „Copak se, Kelsey, nepamatuješ, jak se Sheila naštvala, žes byla při rozvodu na mojí straně?“

„Nebyla jsem na tvojí straně, Larry. Když se někomu rozpadá manželství, nestraním ani jednomu, ani druhému, rozvod je vždycky smutný.“

„No dobře, nestraníš nikomu,“ řekl Larry. Stál a nespouštěl z ní upřený pohled, pak si znovu ztěžka povzdychl. „No nic, jsem moc rád, že jsme všichni stále ještě přátelé, protože to pro mě pořád ještě není jednoduché se k tomu vracet. Podváděla mě, pamatujete?

Zasáhlo mě to, opravdu zasáhlo. Chovala ses k ní chladně. Vzpomínám si, jak stála u tebe v kanceláři a tys jí říkala, že tolik mi dluží, aby mi alespoň řekla, že nám manželství nevyšlo, ale že mě neměla zraňovat a ponižovat tak, jak to udělala. Odpověděla ti, že jsi její kamarádka a měla bys tedy mít pochopení pro všechno, co dělá. Tys jí na to řekla, že je dospělá a může si žít, jak se jí zlíbí, ale musí začít dávat pozor na to, aby přitom nikomu neubližovala."

Na ten den se Kelsey pamatovala dobře. Larry právě zjistil, co jeho žena provádí, kvůli tomu zkazil důležitou prezentaci, a tak se bála, aby nepřišel o místo.

A byla to pravda. Sheila na ni měla zlost a naštvaně vypadla z kanceláře. Když si příště daly schůzku – ze Sheilina popudu, protože jí chtěla vypovědět svoji verzi – Sheila se neukázala. Když se příště chtěla sejít Sheila, byla naštvaná zase Kelsey. Vymluvila se. A takhle to vydrželo dlouho. Až před půlrokem se ozvala Sheila e-mailem a začaly si zase telefonovat.

„Sheila je naše kamarádka," řekl tiše Nate, „ale všechny nás nakopala do zubů." Na dlouhou chvíli všichni zmlkli.

„Tak co bychom měli udělat?" ozvala se nakonec Kelsey.

„Bylas na policii, ne?" zeptal se Nate. Kelsey přikývla.

„Tak to nechrne na ní. Co jiného bys chtěla podniknout?"

„Vystopovat ji," řekla Kelsey. Znovu na ni všichni tři upřeli pohled, jako by jí přeskočilo. Odevzdaně si povzdechla. „Vydáme se po jejích stopách, vyptáme se každého, s kým se případně mohla setkat."

„No to je ohromný," řekl Nate. „To bude zahrnovat celou populaci na ostrovech. A to nesmíme zapomenout na Miami."

„Dane má detektivní kancelář," ozvala se Cindy netrpělivě. „Nejchytřejší by bylo nechat to na něm. Ať si to vezme na starost."

„Problém s Danem je stejný jako s vámi všemi," podotkla Kelsey. Nevěděla, proč se jí nechce Nateovi připomenout, že právě od něho se dověděla, že Dane a Sheila se najisto dost scházeli a nebyli jenom kamarádi a že se spolu pohádali a že mu pak Sheila naznačila, že jde za Danem domů. A to ji také Dane údajně viděl naposledy. Místo toho znovu zopakovala. „Zřejmě nikomu neleží v hlavě, co s ní je."

„Až na tebe."

„Tak jo. Udělejme to takhle," vložila se do toho Cindy. „Zítra ráno si se mnou půjdeš zacvičit, Kelsey. Dej na mě, udělá ti to moc dobře. Potom všichni zajdeme za Danem. Můžeme u něho uspořádat to barbecue."

„Neříkal, že máme přijít na barbecue zrovna zítra," namítla Kelsey.

Cindy zatřepala rukou, jako by pozvání bylo něco nepodstatného. „Jídlo přineseme. Zkrátka se dopoledne přihrneme na Hurricane Bay se vším, co bude zapotřebí. Nebude nic namítat."

„Počkej," zarazil ji Nate. „V kolik bys tam chtěla jít?"

„Nevím. Někdy dopoledne," řekla Cindy. „Dopoledne, z toho si nic nevyberu. Nechtěl jsem vstávat nějak brzo."

„Co kdybychom tam vyrazili po poledni, tak v jednu?" navrhl Larry. Mohutně zažíval. „Vyspím se, Cindy a Kelsey si zajdou protáhnout kostru, nakoupí, všichni se sejdeme tady a v jednu tam vyrazíme."

„Tak dohodnuto," řekla Cindy. „Zatím dobrou, Kelsey, bylo by na tebe v devět moc brzy?"

Kelsey neměla nejmenší chuť jít ráno cvičit a zatvářila se kysele.

„Sheila se mnou někdy chodívala," řekla Cindy. „Můžeš se tam poptat, jestli třeba něco někomu neřekla."

„Tak teda v devět," souhlasila Kelsey.

„Tak dobrou, kluci," rozloučila se Cindy, zamířila ke dveřím a vyšla ven.

„Měl bych taky běžet," řekl Nate. Pohlédl na Kelsey, potom na Larryho a jemu byla určena i následující poznámka. „Připadá mi to podivný"

„Co jako?"

„Že tě tady nechám v domě, abys spal s mojí bývalou manželkou."

„Nespí s tvojí bývalou manželkou," odpověděla promptně Kelsey.

„Nevyspala by se se mnou," řekl Larry.

„Ne?"

„Už jsem ji přemlouval," zamrkal Larry na Kelsey. „Laskavě, ale naprosto neoblomně mě odmítla."

„Je už taková."

„Hele, tebe si vzala."

„Vzala si mě, protože to byla kamarádka a měla mě ráda. Bylo to

manželství z milosti, nic jiného.“

„Mě má taky ráda, a přesto se mnou nebude spát.“

„Nate,“ zasáhla Kelsey rozhodným tónem, „řekněme si to na rovinu. Tebe by bylo škoda, aby ses uvázal na jednu ženskou, na to vypadáš příliš dobře. A ty, Larry, spíš s jednou z nejkrásnějších žen, jakou jsem kdy viděla, a nadto je moc milá. Běž domů, Nate. A volná ložnice je tamhle, Larry. Za pár hodin mě vytáhne Cindy a budu si muset namáhat tělo, takže si jděte po svém, oba dva.“

Strkala Natea ke dveřím. „Taky bych dokázal zařídit, aby sis namáhala tělo,“ zažertoval, „pokud ti jde jenom o to.“

„Ven!“

Vystrčila ho ze dveří. „Zamkni si,“ ozval se za dveřmi. „To se vsaď, že zamknu.“

Věděla, že Nate čeká, až uslyší zaklapnout zámek. Poslechla ho. „Mám zamčeno.“

„Hodná holka, dobrou noc.“

„Dobrou.“

Otočila se. Larry se zasmál a zvedl obě ruce. „Už jdu do svojí ložnice.“

Aby ukázal, že to myslí vážně, okamžitě se otočil a vykročil přes obývací pokoj.

Kelsey se vrátila do kuchyně a vytáhla ze zásuvky kávovar. Řekla si, že ho připraví na ráno. Cindy a Natea přiměla k odchodu, Larryho poslala spát. Mohla si jít také lehnout. Byla však příliš neklidná, takže by neusnula.

Byl to náročný den. Pociťovala značnou únavu, chtěla by se natáhnout, zavřít oči a všechno pustit z hlavy.

Ale teď, když zůstala sama, jako by celá ožila a nemohla se zastavit. Teď by neusnula.

Pořádně uklidila kuchyni. Když s tím byla hotová, rozhlédla se po obývacím pokoji, ale ten byl čistý a uspořádaný. Sheila nebyla z těch, co nechávají pořád někde něco povalovat. Neshromažďovala časopisy ani papíry. Ale samozřejmě někde nějaké papíry, účty a tak mít musí. Kelsey si zapsala do paměti, že nesmí zapomenout pohrabat se v zásuvkách a opravdu začít slídit po tom, co Sheila vlastně dělá. S tím rozhodnutím se konečně vrátila do Sheiliny

ložnice.

Natáhla se, po chvilce vstala, opláchla si obličej, vyčistila si zuby a pustila si kabelovou televizi. Běžel tam nějaký film pro pamětníky. Černobílý film bez počítačů a všelijakých technických vymožeností. Zkrátka starý dobrý film. Dobří herci, výborná zápletka, spousta napětí.

Měla strach, že usne a budou ji pronásledovat mumie, které vstávají z hrobů. Ale nic takového. Zdálo se jí o minulosti.

Když se o pár hodin později probudila do růžovozlatého svítání nového dne, přála si, aby se jí zdálo o těch monstrech ze zaprášených časů.

Ani zdaleka ji nezneklidňovala tolik jako nedávná minulost.

PÁTÁ KAPITOLA

Obávaný americký krokodýl se nějak dostal až do vod u Coconut Grove, tak blízko k pobřeží, že vyděsil ty, kteří se živí čištěním lodních trupů od mořských živočichů, natolik, že se báli do vody. Nebezpečného plaza se podařilo chytit a vrátit zpátky na krokodýlí farmu. Dálnice US1 byla několik hodin neprůjezdná kvůli velké dopravní nehodě a nějakou ženu zavřeli za týrání dětí, poté co muselo být její dítě převezeno do místní nemocnice. Další hollywoodskou hvězdu zadrželi na Miami Beach za řízení vozidla pod vlivem drog.

Dane se vzbudil brzy, a tak si nejdříve vyposlechl ranní příděl zpráv a pak prolistoval noviny.

Za posledních čtyřiadvacet hodin nebyla nalezena žádná těla. Aspoň že tak. A už se udělalo denní světlo. Bylo načase, aby se do toho pustil – dlužil to sobě i Sheile.

Vyšel z domu, zamkl a vydal se za Garrym Hansenem na místní policejní stanici. Garry sem přišel z Minnesoty. Na slunci jeho světlé vlasy dostaly platinovou barvu, takže byly téměř bílé. Vždycky nosil hodně tmavé brýle proti slunci, hlavně proto, že měl modré oči

nápadně světlé a citlivé. Sluneční světlo ho řezalo do očí. Rovněž měl světlou pleť a prese všechny ochranné krémy se obvykle spálil do růžova, tak jako zpravidla turisté nepřivyklí na slunce. Přestože jeho tělo proti místnímu podnebí protestovalo, Garry Key Largo miloval a nehnul by se odsud.

Byl to příjemný, slušný chlap kolem čtyřicítky a byl z těch, co strčí přes noc opilého řidiče bez milosti do basy, ale nějaký menší prohřešek proti zákonu jsou ochotní tolerovat. Vzbuzoval dojem, že neudělá rychlejší pohyb, že má na všechno dost času a nic ho nemůže rozházet a že stačí tak na zloděje slepic. Ale při několika závažných případech, které se v kraji staly, se ukázal jako bystrý, pohotový chlap, který dovede být ostrý jako břitva.

„Ahoj, Dane. Copak, copak, natočil jsi nějaké chmatáky na video?“ zeptal se Garry, když strčil Dane hlavu do dveří.

„Ne, jen jsem se tě přišel na něco zeptat.“

Garry zasténal. „Nebudeš po mně chtít, abych tě nechal slídit ve složkách, ke kterým veřejnost nesmí? Jak víš, máme tady krásné zákony na ochranu zločinců.“

Dane se musel usmát, i když mu momentálně zrovna veselo nebylo. Uvelebil se na okraji Garryho stolu, kde jinak nebylo kam položit tužku. „To ne, včera tady tuším byla jedna známá. Týkalo se to další naší známé, která se podle všeho pohřešuje.“

Garry přikývl a soustředěně, poklidně si Danea měřil. Udělal si na židli pohodlí, propletl prsty a složil ruce za hlavou. Věděl přesně, proč Dane přišel.

„Kelsey Cunninghamová. Oznámila, že vaši kamarádku už drahně dní nikdo neviděl.“

„Udělali jste s tím něco?“

„Vyplnili jsme papíry. Sem tam se poptali.“

„Nic víc?“

Garry zaváhal, potom pokrčil rameny. „Vlastně bych za tebou dneska stejně zaskočil. Slečna Cunninghamová tvrdila, že jí Nate Curry ze Sea Shanty říkal, že měla Sheila namířeno k tobě, když ji viděli naposledy.“

„To jo. Přišla ke mně. Odešla brzy, poránu příští den. Od té doby jsem ji neviděl.“ Což byla svatá pravda. Neviděl ji.

Nikoli osobně.

„Nezmínila se ti, že se někam chystá?“ zeptal se Garry.

„Ne. Mně ne.“

„No, najde se tady dost dalších místních, s kterýma se tahá… takže se poptáme… to se zrovna nabízí. Slečna Cunninghamová říkala, že auto její kamarádky je pryč. Budeme ji vést jako pohřešovanou osobu a taky to tak budeme sledovat… ale to se ví… tahleta dáma si zmizí, kdy se jí zamane, a stejně tak nečekaně se objevuje. Hele, Dane, já Sheilu Warrenovou taky dobře znám. Ne tak jako vaše stará parta, ale poznal jsem ji a vím o ní svoje. Není zaměstnaná a žije z toho, co jí plyne z fondu, který jí zanechala matka. Bez zábran navazuje známosti – chvíli na ostrovech, chvíli na kontinentě… je dost nespoutaná. Promiň, Dane, vím že je to tvoje kamarádka, možná víc než to, podle toho, co se mi doneslo. Ale krucinál je to dospělá ženská. Ráda vyhledává nové známé, to je jasné, a cestuje s nimi. Najal tě někdo, aby ses po ní poohlédl?“

„Najal jsem se sám.“

„No fajn. Vzájemně si vypomůžem. Tohle ale není velké město, jako třeba Miami, ale přesto jsme tuhle v noci udělali velký zátah na feťáky, pak jsem musel dopadnout manžela, který svojí drahé polovičce přerazil čelist zrovna v tom novém hotelu… potom jsme měli sérii vloupání a… no však to znáš jako svý boty. Je to těžký, aby si člověk dělal hlavu, kvůli ženě, která pravidelně někam vyráží, s kým se jí zrovna zlíbí a kdykoli dostane chuť.“

„Je mi jasné, v jaké jsi situaci. Ale měl bych takový návrh. Promluv si s Andy Lathamem, Sheiliným nevlastním otcem.“

„Jo, to jsem měl beztak v úmyslu.“ Z tónu, jakým to Garry Hansen pronesl, bylo jasné, že nad tou vyhlídkou dvakrát nejásá. Chvíli si Danea zamyšleně měřil. „Po městě se povídá, že si začala s drogama.“

„Podle mého nejlepšího vědomí a svědomí nešlo o nic vážného,“ řekl Dane. „Nepíchala si, jestlis myslel tohle.“

„Jak to víš?“

„No dobře, v každém případě si nepíchala do rukou. Vím to proto, že vždycky, když jsem ji viděl, měla je holé. To by mi neuniklo, kdyby měla vpichy nebo modřiny.“

„Ale léta jsi s ní měl známost, jestli se nepletu?“

„Správně, ale nebylo to sladké něžné poblouznění ze střední školy, protože ani ona, ani já nejsme nijak zvlášť něžní ani sladcí. Po střední škole jsem odešel na vysokou a pak do armády. Sheila si šla svou cestou.“

„Takže dneska už to mezi vámi ochladlo?“ Garry nepřestával ostřížím zrakem studovat Daneův obličej. Na odpověď nečekal. „Jo, asi už z toho nic moc nezůstalo. Slyšel jsem, co se stalo v St. Augustine. Mrzí mě to.“

„Díky. A pokud jde o Sheilu, tak jestli si kupovala na ulici trávu nebo psaníčka, tak to fakt nevím. Možná že i jo. Rozhodně bych to nevylučoval.“

„Problém je v tom, že abychom ji našli, budou se muset pročesat nekonečné míle,“ řekl Garry.

„Dáš mi vědět, jestli něco zjistíte?“

„Jistě.“

Dane se zvedl a vykročil ke dveřím.

„Hej,“ zvolal Garry.

„Jo?“

„Ty mi taky dáš vědět, jestli na něco kápneš?“ Dane přikývl. Nepříjemně se mu stáhlo hrdlo. Vůbec nejlíp by udělal, kdyby policii řekl pravdu. Až na to, že by ho obvinili z vraždy.

Cvičení spolu se Cindy připadalo Kelsey, jako když se nováček pokouší zdolat Mount Everest vedle zkušených horolezců.

Nemyslela si, že by snad měla špatnou kondici –občas zašla v Miami do posilovny, ráda jezdila na kole, když bylo hezky, a alespoň několikrát týdně si později odpoledne zaplavala v bazénu.

Ovšem pozorovat Cindy, jak šlape na rotopedu, to bylo jako sledovat tornádo, jak se dostává do ráže. Připadalo jí, že udělá míli za minutu.

Při cvičení spolu nemluvily. Kelsey se snažila vypadat, jako že se Cindy drží krok, ale měla co dělat, aby popadla dech.

Z rotopedů šly posilovat.

Cindy zřejmě dokázala zvednout větší váhu než většina mužů.

Nemělo smysl, aby se jí pokoušela vyrovnat, když posilovala. S takovou váhou by ani nehnula – a také bylo všude plno svalnatých

mužů, kteří by jí ochotně přispěchali na pomoc, a to už vůbec neměla zájem. Spokojila se tedy s dvaapůlkilovými činkami, s jakými obvykle cvičívala. Se všemi, které jí Cindy představila, se pozdravila, a usoudila, že to málo, co mohla udělat, už udělala. Cindy dodržela slovo a Kelsey se mohla poptat, jestli někdo v poslední době neviděl v posilovně Sheilu.

Nikdo ji ani nezahlédl.

Tři – Jim Norris, Ralph Munroe a Ricky Esteban Sheilu znali – a znali ji dobře, to bylo jasné.

Nikoho ale zřejmě ani trochu nezajímalo, kde by mohla být. Ralph byl pomenší a tak svalnatý, že se zdál stejně široký jako vysoký. Vypadal násilnicky. Naproti tomu Jim byl tak vytáhlý, že jeho vypracované svaly vypadaly menší než ve skutečnosti byly. Neměl na sobě gram tuku navíc. Ricky Esteban postavou zapadal přesně mezi ty dva, měřil něco málo přes sto osmdesát a měl moc pěknou postavu. Řekl Kelsey, že strávil před čtrnácti dny se Sheilou noc ve městě a od té doby ji neviděl.

Zvědavýma jantarovýma očima si Kelsey prohlížel a pak řekl.

„Víte… Sheila není z těch, které vyznávají společenská a mravní pravidla."

„Tím jako chcete říct co…?" zeptala se Kelsey popuzeně.

Ricky pokrčil rameny a odhrnul si zvlhlé vlasy z čela.

„Co je dobrý pro housera, je dobrý i pro husu. Asi tím chci říct, že si dělá, co se jí zachce. Žere ji, že muži nevidí nic špatného na tom, když si vyrazí do nočního klubu nebo baru s tím, že budou mít štěstí a nějakou tam při troše štěstí sbalí, ale když něco takového udělá žena, okamžitě ji to ocejchuje. Jednou mi říkala, že se bije za svoje pohlaví."

Kelsey na něho prázdně hleděla a Ricky navázal. „Snažím se vám jenom říct, že byste si neměla dělat žádné zvláštní starosti. Jestli se Sheila seznámila s nějakým, který jí padl do oka a měl na týden namířeno na Aljašku, nerozmýšlela se dvakrát, jestli s ním má jet nebo ne."

„To by mi ale zavolala," trvala na svém Kelsey.

Pokrčil rameny. Pak se najednou začal tvářit jinak a vyptával se, co bude o dovolené na ostrovech dělat. Nadhodil, že by si spolu mohli

někam vyrazit.

Mohl na ní oči nechat, což jí zalichotilo – a vypadal moc dobře.

Zaváhala a říkala si, proč vlastně váhá. Povečeřet s ním by mohlo být docela příjemné.

Přesto mu odpověděla mlhavě a neurčitě a prchla do vstupní haly k automatům, koupila si láhev vody a posadila se do prostorného, pohodlného křesla. Rozhodla se, že počká na Cindy, bude pravidelně dýchat a doufat, že se nějak vzpamatuje z toho, jak si namohla tělo, když se snažila udržet se Cindy krok.

Štvalo ji, že se Dane Whitelaw vrátil na Hurricane Bay. Vrtalo jí hlavou, jestli by nešla s Rickym na večeři, kdyby se předtím znovu nesetkala s Danem.

Ricky se netajil s tím, že se Sheilou chodil.

Znovu ji popadly pochybnosti, jestli tady vůbec potkala mužského, který se Sheilou nechodil. Všechno, co se dovídala, ji připravovalo o klid a rozvahu. A přesto jí pořád všichni říkali, ať si z ničeho nedělá těžkou hlavu.

Bohužel ji však všechny ty útržky, které se o divokém životě, jaký Sheila vede, dovídala, jen ještě víc zneklidnily.

Láhev vody byla brzy prázdná. Dostala chuť na kávu.

Posilovna byla neobyčejně pěkná – Cindy nepřeháněla. V západním křídle nového hotelu byly kromě posilovny obchody se zdravou výživou a přírodní kosmetikou, bylinnými čaji a ovocnými džusy.

Ona ale měla chuť na kávu, silnou, černou a rozhodně ne bez kofeinu.

Právě se rozhodovala, že se zvedne a zajde si do hotelové restaurace, když ji z přemýšlení vytrhl nějaký hlas, který na ni zavolal jménem.

„Kelsey? Kelsey Cunninghamová? Jseš to ty?“

Otočila se v křesle, aby viděla na muže, který právě vyšel z posilovny. Byl dobře sto pětaosmdesát centimetrů vysoký, na sobě měl tílko, takže mu byly vidět všechny vypracované svaly. Vlasy měl tak tmavé, že vypadaly jako eben, a opálený byl nikoli dozlatova, ale přímo dohněda. Oči měl stejně tmavé jako vlasy. Během dvou vteřin ho poznala a rozzářila se. „Jorge!“

Blížil se k ní s rozpaženýma rukama, že ji pevně obejme, na

poslední chvíli se zarazil a poodstoupil. „Promiň, jsem zpocený jako prase. Pokud se prasata vůbec potí. Jenom tě zlehka políbím na tvář. Jak se máš? Neviděl jsem tě hotovou věčnost. Vlastně, proč jsem tak překvapený, Sheila říkala, že se tady ukážeš, že přijedeš na dovolenou.“

Zvedla se a pevně ho objala bez ohledu na to, že byl zpocený. Jorge Marti do jejich malé party tak docela nepatřil, ale byl to kamarád. Zatímco oni si během střední školy sem tam našli nějakou práci, Jorge pracoval neustále, a to tvrdě. Jeho rodiče se sem dostali na člunu z Kuby a dlouhá léta se těžce protloukali. Jorge sem přijel jako devítiletý a neuměl slovo anglicky. Dnes mluvil skoro bez přízvuku. Všichni ho měli rádi a vzácné chvíle, kdy buď nepracoval nebo nestudoval, trávil s nimi.

Na střední škole se ale v jednu dobu zapletl s nějakou partou ničemů a jenom to, že zasáhl Daneův otec, ho zachránilo před vězením a záznamem v rejstříku, který by ho poznamenal na celý život.

„Jorge, tak ráda tě zase vidím. A máš pravdu, přijela jsem za Sheilou na dovolenou, ale vyšplouchla mě.“

„Jak to, vyšplouchla?“

„Není tady. Neviděls ji v posledním týdnu?“

„Jasně… počkej… ne, neviděl. Posledně jsem ji viděl… moment… jo, v Sea Shanty. Poseděla chvíli s jedním, chvíli s druhým a skončila s Danem. Myslím, že se kvůli něčemu chytli. Odešel… a ona vypadla krátce po něm. Hele, mluvilas s Danem?“

„Ano, mluvila.“

„No to víš, znáš Sheilu.“

Zná vlastně ještě vůbec Sheilu?

„Tak jak ses pořád měla?“ vyptával se.

„Bezvadně, děkuju.“

„Pořád děláš v reklamě?“

„V reklamě a tištěné inzerci.“

„No to je prima. A pořád děláš s Larry Millerem?“

„Pořád. Larry mi tu práci vlastně obstaral.“

„To rád slyším. Vypadáš skvěle.“

„Děkuju. Ty taky. A co tvoje podnikání?“

„Jde to dobře. Najal jsem dva kapitány, kteří pro mě teď pracují, takže se nemusím zabývat s každým člunem sám. Nebyl to špatný nápad založit společnost, ale holka… jsou to perné hodiny tvrdé práce a skoro žádný společenský život.“ Usmála se. „Jorge, ty jsi vždycky uměl vzít za práci, hned tak někdo se ti nevyrovnal. Jednoho dne nejspíš budeš mít flotilu lodí větší než námořnictvo a na každé kapitána.“ Vzpomněla asi na Danea, který, jak viděla, marní život povalováním a pitím piva. Nevěděla, co se stalo v St. Augustine, že ho to tolik změnilo a přimělo zavřít firmu. Nedovedla si představit, co ho mohlo tolik zasáhnout, že už ho vlastní život nezajímá a jen tak přežívá. A tady je Jorge, s kterým se život rozhodně nemazlil a který si jako dítě užil svoje, a přesto se nevzdal a něčeho dosáhl. „A tu firmu jsi dokázal založit vysloveně z ničeho,“ dodala.

Zvláštně se na ni zadíval, téměř tak, jako by chtěl vysledovat, jak jí pracuje mysl. „Nezapomeň, kde žijeme. Tady jsme přesvědčení, že se věčně procházíme růžovou zahradou. Slunce, písek, oceánský vánek.“

„Alkohol a drogy,“ neodpustila si.

„To je holt,“ řekl lehkovážně, „druhá strana mince. Cena za pohodlný život. A co ty? Plánuješ, že ti budou patřit všechny reklamní agentury ve státě?“

„Ne.“ Omluvně se usmála. „Opravdu jsem vzbudila dojem, že je pro mě nejdůležitější drát se kupředu?“

Zavrtěl hlavou. „To víš že ne. Ale počkej, právě jsem si vzpomněl, že jsi vždycky ráda malovala a bez fotoaparátu jsi neudělala krok. Pořád kreslíš?“

„Většinou mám pořád u sebe foťák. Pokud jde o malování…“

Neodpověděla, protože vtom se objevila Cindy, cvičební úbor, co měla na sobě, by se mohl ždímat a vypracované svaly se jí leskly potem. „Jorge!“ zvolala radostně. „V posilovně jsem tě neviděla.“

„Já tě viděl, ale zrovna jsi vzpírala váhu, že tolik snad musel vážit Titanic, tak jsem tě nechtěl vytrhovat.“

Cindy ho s úsměvem políbila na tvář.

„Za pár hodin pořádáme u Danea barbecue. Co kdybys přišel?“

Zatvářil se překvapeně. „Dane všechny pozval na barbecue?“

„Ano,“ přikývla Cindy.

„Ne,“ opravila ji Kelsey.

„Ano,“ trvala na svém Cindy.

„My jsme s tím přišly, aby se uspořádalo barbecue,“ řekla Kelsey a pohlédla na Cindy. „Pozvaly jsme se samy a chceme ho překvapit, že to bude už dneska. Myslíš, že nás neuvidí rád? Vídáš se s ním často, od té doby, co se vrátil zpátky na ostrovy?“

„Jasně, každý ze staré party v jednom kuse potkává někoho, s kým se zná, zvlášť když Nateovi patří Sea Shanty,“ řekl Jorge.

„Choval se… neotesaně?“ vyzvídala Kelsey.

„Ne ne, nic takového. Byl vždycky tichý. Spíš uzavřený,“ řekl Jorge. „Respektoval jsem jeho soukromí, nic víc.“

„Tak to už ho nenecháme, aby se držel stranou, nejvyšší čas, aby z té svojí ulity vylezl,“ prohlásila Cindy pevně. „Koukej se tam ukázat. Chceme, aby si to pěkně užil, aby se uvolnil a pobavil.“

„Tak dobře, možná se stavím,“ řekl Jorge. Nakrčil nos. „Jdu se osprchovat. Je to moc fajn, Kelsey, že jsi zase doma.“

Nejsem popravdě řečeno doma, pomyslela si. Jenom projíždím. „Děkuju, Jorge.“

Nechal je tam stát a zamířil do pánských šaten. Cindy ho sledovala pohledem a toužebně si povzdechla. „Je to kus pěkného chlapa.“

„Ano, to je,“ souhlasila Kelsey. „Neoženil se? Nechodí s někým?“

„Pracuje,“ řekla Cindy. „A myslím, že má spoustu známých, ale jinak nevím. No, snad abychom šly. Potřebujeme se taky vysprchovat. Musím smrdět jako řidič náklaďáku, co seděl týden za volantem.“

„Cvičíš jako boxer, když se chystá na zápasy v těžké váze,“ podotkla Kelsey žertem.

Cindy se zasmála. „Jak už jsem říkala. Asi za tím vězí to, že jsem tak mrňavá. Tak pojďme, ano? Sprcha, pak nakoupíme na barbecue. Velká škoda, že s tím nepřišel sám Dane. Byl by se vypravil na moře a nalovil spoustu čerstvých ryb. Možná někde na trhu něco čerstvého objevíme. Nebo se budeme muset spokojit s hovězím. Nebo kuřaty. Nebo koupíme obojí.“ Vykročila jako první, a když vycházela ze dveří, maličko zaváhala. „Doufám, že se Jorge ukáže,“ řekla zamyšleně.

Dane se původně domníval, že bude muset urazit celou tu cestu až

do Miami, aby se mohl setkat s Hectorem Hernándezem někde v centru, ale Hector navrhl, aby se setkali v restauraci s rybími specialitami na jižním okraji Florida City. Jelikož byl Hector u městské policie, znamenalo to, že řešil všechno, co spadalo pod Miami-Dade, což zahrnovalo okrsky Trail, Everglades, Collier County na západ a Monroe County až těsně ke Keys. Setkali se pořád ještě na Hectorové území, přestože plnil úkoly hlavně v samotném městě Miami a jeho bezprostředním okolí.

Už jenom tam došlo k takovému počtu vražd, že to zaměstnalo pěknou řádku lidí. Tak to aspoň jednou řekl sám Hector. Ne že by svoje milované území považoval za tak špatné, to jenom že když v oblasti žije tolik lidí, každou chvíli se něco semele. Takhle to zkrátka v životě chodí, málo naplat. V Miami-Dade vždycky dávali špatným zprávám ve sdělovacích prostředcích hodně prostoru, ale Hector nevěřil, že samotné místo by bylo vyloženě špatné. Ovšem pokud jde o lidi, tak mezi nimi se ničemů najde požehnaně, to se nedá zapřít. A je pravda, že jižní Florida určité typy přímo přitahuje. Vždyť to jsou nekonečné míle pobřeží a potom Everglades, což jsou další nepřehledné míle a je tam víc než vhodná příležitost a živná půda pro všechny možné ničemnosti, na jaké člověk vůbec kdy připadl. Zbavit se těla je až směšně jednoduché.

Přesto se těla obvykle dřív či později vynořila.

Když Dane dorazil, Hector už na něho čekal, před sebou velký talíř s kalamárami a k tomu si dával ledový čaj.

Jen zahlédl Danea, celý se rozzářil, vstal a stiskl mu ruku, ale žvýkat přitom nepřestal.

„Rád tě vidím. Jelikož jsi mě na ten oběd pozval, řekl jsem si, že si objednám celý jídelní lístek. Bude následovat míšenina z mušlí, pak filety a krab. Místní specialita. Pěkně se prohneš, až přinese číšník účet. Policajti mají malé platy, jak dobře víš. Doufám, že se ti s tou novou prací na Keys daří.“

Byl to mohutný mužský a hned při prvním pohledu nikdo nezapochyboval, že si na něho hned tak někdo nepřijde.

„Jo, všechno v pohodě,“ řekl Dane. „Lidé dneska chtějí všude tu nejlepší techniku. Majitelé obchodů si nechávají nainstalovat průmyslové kamery, aby měli přehled a nachytali zloděje přímo při

činu.“

„Takže zas nic moc závažného, bych tak viděl.“

„Víš, jak se tam žije. Je to tam přece jen jednodušší.“

Hector se zašklebil. „Tady by to bylo taky o moc jednodušší, kdybychom tu neměli takovou úrodu všech těch módních advokátů. Zašijem chlapa, co před pár lety zabil ženu a děti, a oni ho dostanou ven. Víš, čím se hájil? Že je jako nechtěl zabít. Jenom jí vyhrožoval, jelikož byl skálopevně přesvědčený, že ho podvádí. A pistole sama spustila. Třikrát. Všechny tři výstřely byly jaksi náhodné. No to mě podrž. Sám vidíš, co je to za nesmysl. Měl ovšem práskaného obhájce a porota to zbaštila. Věřil bys tomu?“

Dane se posadil a Hector se rovněž uvelebil zpátky na židli. „Pak jsme tady měli toho dědka, co utloukl starou ženu v pečovatelském domě. Taky se z toho dostal. A obhajoba? Přechodné pominutí. Nasadili mu nesprávné léky. A ta stará paní stejně chtěla umřít. Bylo to zabití z milosti. No baže, utloukl ji milosrdně. Fakt mě ale štve, že má město takovou špatnou pověst. A víš ty co? Město si nechalo vypracovat studii o kriminalitě v téhle oblasti. Vypadá to, že spousta těch šílenců s oblibou přichází páchat svoje ničemnosti sem. Narodí se a přeskočí jim v hlavě někde na severu, načež se vypraví na jih a tady začnou řádit. Jako bychom neměli svých lotrů dost,“ dodal a zavrtěl hlavou. „Nebo chamtivců. A pitomých k tomu. Právě řeším případ, kdy jeden kretén odpráskl nějakého starce, jen aby mu mohl sebrat auto. K politování. Jen si to představ, manželka sedí doma, manžel se vypraví pro noviny a uvidí chlápka, co se mu pokouší ukrást auťák, a řekne si, že mu to zatrhne. Ten magor ho zastřelí, takže má šaty celé od krve, vleze do domu, aby si tam sebral něco čistého na sebe, a manželka se po celou dobu kouká na televizi.“

„Sbalili jste ho?“

„Ještě ne, ale dopadneme ho co nevidět. Zanechal svoje zakrvácené oblečení na podlaze v domě oběti a odešel, aniž by si toho manželka vůbec všimla. Ten ničema je hotový slepičí mozeček. Zanechal otisky, kde se jen dalo, a má rejstřík delší než americká ústava. Víš ale, k čemu mířím? Ten chlap se neměl vůbec nikdy dostat mezi normální lidi. Měl být pod zámkem. V zákonech je děr až běda. A vězení praskají ve švech, takže se pouštějí vězňové na podmínku, i

když by neměli. Však sám nejlíp víš, jak to chodí. Ale nesešli jsme se, abych ti vyprávěl o tomhle výkvětu společnosti.“

Dane se rozhovořil, ale Hector ho pohybem ruky zarazil. „Nejdřív si objednej. Dej si kalamáry. Tady je umějí připravit jedna báseň. Mírně podušené, s omáčkou jemnou jak dětská prdelka.“

Dane si místo toho objednal rybu, neboť se číšnice dušovala, že je opravdu čerstvá, a rozhodl se také pro ledový čaj. Když číšnice odešla, bez průtahů přešel k věci. „Zajímá mě jeden tvůj nevyřešený případ.“

„To uškrcení vázankou?“ zeptal se Hector, utřel si ústa a natáhl se po čaji.

„Jo. Jak to víš?“

„Jeden v okrese Dade, druhý v okrese Broward. Případy, na kterých si média zgustla, a u obou se nemáme čeho chytit. Obě dívky byly tanečnice, striptérky, přesněji řečeno. Pokud ses s některou znal, tak tvoje jméno při vyšetřování vůbec nepadlo. O co by ti tak šlo?“

„Jedna moje přítelkyně, dívka jménem Sheila Warrenová, se asi tak týden neukázala,“ řekl Dane. Měl v úmyslu s Hectorem mluvit otevřeně a poctivě. Říct mu pravdu – ovšem ne celou.

„Sheila…“ Hector to jméno chvíli obracel v paměti. „Jo, tvoji kamarádku Sheilu znám. Párkrát jsem si vyjel s tím tvým kámošem Jorge Martím, a měl ji s sebou, vařila, pobíhala okolo, rybařila… byla milá. Krásná žena. Než budu pokračovat, je to jenom známá, nebo pro tebe znamená víc?“

„Za starých časů jsme po sobě bláznili,“ přiznal Dane upřímně. „Od té doby ale uteklo hodně vody a oba jsme se dost změnili. Zvykla si žít poněkud nevázaně a ví se o ní, že se snadno seznamuje a klidně s tím novým známým někam zmizí a nikomu neřekne, že odjíždí, takže to místní policii nijak neznepokojuje.“

„Tebe ale ano.“

„Jo.“

Hector na dlouhou chvíli umlkl a srovnával si v hlavě, co mu Dane právě řekl, přitom se ovšem nezapomněl věnovat jídlu. Nakonec řekl:

„Není mi docela jasné, v čem vidíš nějakou spojitost. Obě ta děvčata, která uškrtili kravatou, dělala striptérku. A víš, jak to v těch nočních klubech chodí, zákazníci si zaplatí za extra ‚show‘ v

soukromí. Ta tvoje přítelkyně se takhle snad neživila.“

„Ne, ale rozhodně žila dost divoce.“

„Z čeho tedy usuzuješ, že se mohla stát obětí toho škrtiče?“

„Pokud se dobře pamatuju, obě dívky se zpočátku pohřešovaly, a pak se objevila jejich těla.“

„To je pravda. Koukni, nemáme se dohromady čeho chytit. Těla byla ve značném stupni rozkladu. Nenašli jsme kromě těch kravat ani niť, kterou bychom mohli poslat do laboratoře. Vyslechli jsme jejich rodiny, známé a ostatní zaměstnance v těch klubech. Vystopovali jsme hosty těch klubů, majitelé nám řekli, kdo tam chodí pravidelně, a taky s pomocí kreditních karet a účtenek. Našli jsme všechny zákazníky? To si piš že ne. Spousta chlapů v nočních klubech kreditní karty nepoužívá – jejich drahé polovičky by mohly chtít vědět, co tam dělali. Do obou klubů jsme nasadili policisty v civilu, posedávali tam, jestli nenatrefí na někoho nápadného, na nějakého pošuka. A víš, k čemu jsme se dopracovali?“

„K čemu?“

„Spousta pošuků k pohledání, ale ani jedna stopa, které bychom se mohli chytit.“

Přišla číšnice s jídlem a dolila jim do sklenic čaj.

„Doufám, že vydláváš těžký prachy,“ podotkl Hector a zálibně se zadíval na svůj naložený talíř. „Koukni se na toho chlapáka! Má dobře dvě libry. Měl jsem takový hlad, že jsem si málem objednal pětiliberního. Pak jsem si ovšem vzpomněl na ty své stařičké ušoupané tepny.“

Dane se zadíval na Hectorův talíř. „Vidím, že ti kornatění leží hodně na srdci,“ podotkl suše.

Hector zavrtěl hlavou. „Všechno v nejlepším pořádku. Den začínám ovesnou kaší.“ Mávl na číšnici. „Počítám, že budu potřebovat víc toho rozpuštěného másla,“ řekl jí.

Dane ochutnal sousto ryby. Byla čerstvá a dokonale připravená.

„Slyšel jsem, že nějaké podrobnosti ohledně těch vražd se na veřejnost nedostaly.“

Hector si labužnicky vychutnával lahodného kraba a spokojeně se přitom usmíval. Daneova slova mu ale zkazila náladu. Zamračil se. „Kdes to slyšel? Jo aha, já zapomněl – Jesse Crane je tvůj příbuzný.“

„Bratranec z druhého kolena, nebo tak něco,“ souhlasil Dane.

„To on ti to řekl?“

„Ne.“

„Což je dobře, protože se to nemá dostat ven.“

„Takže mi to nepovíš?“

„Ne,“ řekl Hector, ale vytáhl z náprsní kapsy propisovačku a začal psát na papírové prostírání pod svým talířem. „Ale dám ti tohle – názvy těch nočních klubů – jsem skálopevně přesvědčený, že si ty dvě vrah vytipoval, když vystupovaly – a pár jmen děvčat, která jsme v obou těch špeluňkách vyslýchali.

Kdoví? Třebas přijdeš na něco, co se nám nepoštěstilo. Tyhle holky někdy dovedou zmerčit poldu na míle daleko a nemají vždycky dvakrát chuť vybavovat se s policajtem, i kdyby měly riskovat život. Každá si myslí, že jí se nemůže nic stát. A jestli něco vyšťouráš, cokoli, přijdeš s tím za mnou. Jasný?“

„Dobře víš, že pokud mě k něčemu přivede stopa, kterous mi dal, přijdu rovnou za tebou.“

Hector přikývl.

Pak se ho Dane vyptal na rodinu. Hector mu začal pyšně vyprávět o svých dospívajících synech, a přitom s přehledem zvládl spořádat celé jídlo a požádat o dezert a kávu.

Dane si dal také kávu. Zeptal se číšnice, která je obsluhovala, jestli se tam smí kouřit, a potom vytáhl balíček cigaret.

„Myslel jsem, žes toho nechal,“ podotkl Hector a svraštil čelo.

„Jo, nechal. Začal jsem znovu kouřit těsně předtím, než jsem vypadl ze St. Augustine.“

Hector zavrtěl hlavou a svraštil čelo. „A to mi klidně dáváš kapky ohledně jídla?“

„Na tom něco je,“ řekl Dane.

Hector dopil kávu, mrknul na hodinky a řekl. „Musím se vrátit do práce. Díky za oběd. Hodně štěstí.“

„Nebude ti tedy vadit, když se budu poptávat v tvém teritoriu?“ ujišťoval se Dane.

„Jasně že ne.“ Hector už stál, ale ještě se neměl k odchodu. „První tělo se našlo právě před šesti měsíci, druhé před třemi. Tihle chlapi pracují v cyklech, aspoň to tak stojí v profilu, který jsme si na

tohohle ničemu dali udělat. Což by mohlo znamenat, že můžeme čekat další tělo. Takovýhle typ zabijáka toho nenechá. Zabíjí pořád dál. Kdyby něco… no nic. Na přednášky z kriminologie jsi chodil.“

„To chodil. Co jsi ale chtěl říct tím… kdyby něco?“

„Ten bude zabíjet čím dál surověji. Nejspíš začínal tak, že jako kluk rozmačkával ještěrky. Pak možná pokračoval tím, že topil koťata. Nebo si vzal vzduchovku na štěňata. Je pravděpodobné, že se v dospělosti začal dopouštět násilností nebo znásilnění, a potom… zkrátka, teďka nacházíme těla v kanálech. Taková je psychika podobného člověka. Takže mi můžeš věřit, že mi vůbec nevadí, když se budeš poptávat. Na nalezení té zrůdy si neosobuju žádné výsadní právo. Jenom si nenechávej nic pro sebe, jo?“

Dane se na Hectora zadíval, na toho zgruntu rovného a poctivého chlapa, a byl v pokušení vyklopit mu všechno, co ví.

Nemohl to udělat.

Vyloučeno.

Hector je příliš slušný člověk. Policajt podle příručky.

Potřeboval čas. Dlaně ho svědily. Už se pevně rozhodl, ale občas mu po zádech přeběhl mráz, když začal přemýšlet o tom, jak by se vrah mohl zachovat příště.

„Hectore, jakmile kápnu na něco, co by ti pomohlo toho chlápka chytit – pokud se mi to vůbec povede – máš mě u sebe v kanceláři cobydup.“

Hector přikývl. „Ještě jednou díky za pozvání. A hodně štěstí. Kdo ví. Ten zabiják se mohl klidně hnout dál. Příště budou tahat striptérky z vody třeba někde v Louisianě. Jak rád bych řekl, že vždycky chytneme toho pravého. Dávej na sebe pozor, Dane. Mrzí mě, co se stalo v St. Augustine. Opravdu mě to mrzí. Slyšel jsem, že se z toho pomocí práskaných advokátů v nažehlených oblečcích taky vysekal.“

Dane složil prostírání, na které mu Hector napsal údaje, a zastrčil je do kapsy. Poděkoval číšnici, zaplatil účet a řekl si, že může docela dobře začít hned dnes večer s klubem v Miami.

Odešel z restaurace a přitom si v duchu nadával. Během let na policejní akademii se soustředil na psychologii, lidské chování a kriminologii. Zatímco Joe se vrhl po hlavě do svého milovaného

létání, Dane studoval s muži z kanceláří FBI v Quantiku. Specializoval se na chování protivníka, studoval náboženské a osobnostní vlivy na jednání a chování různých jedinců. Pracoval v nejrůznějších oblastech a v civilu se pohyboval mezi lidmi, aby se naučil odhadnout, v jaké jsou náladě a co se od nich dá pravděpodobně očekávat.

To už ale bylo pěkně dávno. A přestože si odhodlaně a s elánem otevřel v St. Augustine detektivní kancelář, i to mu připadalo neskutečně dávno. Ze všeho, co se dozvěděl na přednáškách, dospěl k jednoduchému poznání – z lidí se snadno stávají fanatici, snadno sklouznou ke zločinu, a není vždy možné zjistit, proč se dopouštějí tak brutálních činů. Léta studií, tréninku a pátrání ho přivedla k jednomu – mezi lidmi jsou zkrátka ničemové. Někteří mají sklony ke krutosti napsané v obličeji a chování, takže v nich lze číst jako v otevřené knize. Jiní chodí dobře oblečení, jsou okouzlující a umí tak obratně hovořit, že i uprostřed toho, když ničí životy jiných lidí, se z toho dokáží vysekat tak, že sami vypadají jako oběti.

Uvědomoval si, že se vrátil domů na Key Largo s vědomím, že bylo zapotřebí ze St. Augustine vypadnout. A rovněž byl přesvědčený, že návrat domů vlastně nic neznamená. Znovu si>otevřel detektivní kancelář. Ne snad proto, že by ho zajímaly případy, ke kterým se řekněme dostane, ale proto, že potřeboval nějaký příjem, pokud nechtěl sáhnout na úspory a to, co podědil, a přitom vést doslova život plážového povaleče, jak mu to Kelsey vmetla do tváře.

Dokázal bez problému instalovat průmyslovou kameru, odposlech, jakékoli bezpečnostní zařízení. Mohl se věnovat šetření krádeží a případů, kdy si zaměstnanec vypomáhal z pokladny, nebo když se na parkovišti kšeftovalo s drogami. Jednoduché^ Jako dýchání. Probudil se, osprchoval, oblékl se. Žádná námaha.

Nemusel myslet. A o to mu hlavně šlo.

Možná se z něho přece jenom stal povaleč, protože když dostal tu fotografii, nejdřív ho napadlo, že zalehne. Bude se chovat jako obvykle, pozorovat, vyčkávat. Nehne prstem.

Krucinál.

Možná se začaly připomínat staré časy. Možná to byl jenom pud jak přežít. Potom se ale nezvratně rozhodl, že přijde na kloub tomu, co se

děje, a to za každou cenu.

Jo, to by tedy fakt měl. Byl zahořklý, protože měl pocit, že ho systém nechal na holičkách. Tak odešel. Ale nebyl to systém. Sám sebe nechal na holičkách.

A potom nechal na holičkách Sheilu.

Musí zjistit pravdu, tolik Sheile dluží.

Nehledě na to, co by to znamenalo pro něho, kdyby tak neučinil. Tady je na Floridě, krucinál. Mohl by dostat trest smrti.

Mechanicky řídil po dálnici směrem na jih a přitom se probíral celým svým životem. Pak se soustředil na bezprostřední problém a zaobíral se jím až do chvíle, kdy zabočil na příjezdovou cestu na Hurricane Bay.

Hlasitě zasténal.

Má společnost.

Podél cesty parkovalo několik vozů. Rozpoznal Cindyinu minidodávku a Nateův kombi s nápisem Sea Shanty na boku.

Když zastavil na štěrkované cestě před domem, vyběhla od přístaviště Cindy, aby ho uvítala.

Usmívala se, jako by byly Vánoce.

„Dane, překvapení! Všechno na barbecue jsme přinesli."

ŠESTÁ KAPITOLA

Je na něm rozhodně znát, že ho pomyšlení na barbecue zrovna nenadchlo, pomyslela si Kelsey, když viděla napjatý výraz v jeho obličeji, když spolu s Cindy kráčel kolem domu.

Cindy jen zářila. Zřejmě nepostřehla, že ho to ani dost málo netěší.

„A podívej, kdo přijel," repetila vzrušeně. „Lany Miller."

„Larry, ahoj, jak se máš?" řekl Dane. Larry se zvedl z proutěného křesílka a šel si s Danem stisknout ruku. Měl na sobě tričko, krátké kalhoty a sandály, podobné tomu, co měl na sobě Nate, ale vlasy měl upravené a sestřižené podle poslední módy. Světlovlasý zarostlý Nate vedle něho nezapřel, že je každým coulem ostrovan, kterému na dokonalém vzhledu zrovna moc nezáleží.

Některé věci se nezměnily.

Dane musel být někde mimo ostrov, pomyslela si Kelsey. Měl na sobě bavlněné khaki kalhoty, střevíce a košili šitou na míru. Modrou. Ta barva mu seděla. Podtrhovala jeho temné oči a snědé rysy. O formálním oblečení se u něho nedalo ani zdaleka mluvit, a přesto v tomto vedru a ležérním životním stylu, jakým se zde žilo, se rovnaly kalhoty ke kotníkům a košile téměř obleku.

Larry se zajímal, jak se Daneovi vede, a zřejmě se chtěl doširoka rozhovořit, ale Dane ho nenechal.

„Já se mám bezvadně, Larry, a rád tě vidím. Co tady děláš?“

Larry pokrčil rameny a trochu přihlouple se zazubil. „No víš, Kelsey sem odjela a byla celá nesvá, že se Sheila neukázala. A jste tady všichni… Cindy… Nate… ty… a co bych to nepřiznal, zastesklo se mi po staré partě, jako když děcko nepozvou na narozeninovou oslavu, tak jsem si připadal. Tak jsem přijel…“

„Moc rád tě tady vidím. Dlouho jsi tu nebyl.“

„Popravdě řečeno jsem se tady párkrát stavil, ale všechno to byly obchodní večeře se zákazníkem a hned jsem se vracel. Pokaždé, když sem přijedu, tak si říkám: člověče, trvá to sem jenom hodinu jízdy. Mám to tady moc rád, a přesto se sem skoro nedostanu. Takže mě tu máte.“

„Už proto si musíme udělat barbecue,“ vložila se do toho Cindy.

„Jako za starých časů,“ přišel se svou troškou Nate. „Ovšem až na to, že jsme tě chtěli překvapit. A doběhli jsme sami sebe – nebyl jsi tady, takže překvapení na naší straně. Já je ale přemluvil, aby chvíli počkali. Napevno jsem věřil, že se nakonec objevíš.“

„Chtěli jsme tě samozřejmě překvapit, ale aby tě to neobtěžovalo. Řekni si, co chceš, všechno jsme přinesli,“ řekla Cindy s uspokojením. „Párky, hamburgery, steaky, kuře a ryby. Přivezli jsme dřevěné uhlí, palice kukuřice – zabalené a připravené na grilování, jen si to představ – brambory na pečení, salát, brambůrky, pivo a víno. A papírové talíře, ubrousky, papírové pohárky, plastikové příbory.“

„Bezva,“ řekl Dane. Správné slovo, pomyslela si Kelsey, ale chybí mu nadšení. Vypadal jako člověk, který běží ulicí za nějakým cílem a najednou narazí na cihlovou zeď.

Alespoň ale už je jasné, že je nevykáže ze svého pozemku.

Uvědomila si, že měl něco v plánu. Raději se ale svých plánů vzdá, než by jim o nich pověděl nebo cokoli vysvětlil.

Nate sklouzl ze zábradlí, na kterém seděl. „Hele, Dane, odkdy zamykáš dům?“

Dane kráčel ke dveřím. Pokrčil rameny. „Živím se jako detektiv,“ řekl. „Instaluju lidem zabezpečovací zařízení a nejspíš jak jim pořád opakuju, že se musejí zamykat a chránit, došlo mi, že vlastní dům nechávám neustále otevřený.“ Otočil klíčem v zámku a otevřel dveře. Pohlédl rovnou na Kelsey. „Pojďte všichni dál. Pro vás je vždycky odemčeno.“

Nate vešel s potravinami v chladicím boxu. Cindy hned za ním a cestou sebrala z verandy pytel s nákupem. Larry udělal totéž a jako poslední vešla Kelsey. Uvědomovala si, že Dane z ní nespouští pohled a přidržuje jí dveře otevřené. Tváře jí zahořely, když kolem něho procházela. No, vlastně ho osočila, že… že… si nechává informace o Sheile pro sebe. A více méně mu řekla, že sem chce přijít proto, aby mu prohledala dům.

A on tady stojí a otevírá jí dveře.

Proklouzla kolem něho.

„Nechceš, abych nějaké ty pytle vzal?“ nabídl se zdvořile.

Otočila se a zrudla až po kořínky vlasů. Přikývla, vzala jeden pytel a on se vrátil pro poslední dva.

Cindy už byla v kuchyni a vyndávala nákupy z pytlů. Nate shledával vše potřebné na grilování. „Že bych šel hned ven a připravil gril, Dane, jestli ti to nevadí?“

„Tím bude nejlíp začít, protože to nějakou dobu potrvá, než se uhlí rozhoří,“ řekl Dane. Přistoupil k chladicímu boxu, který Nate přinesl, a vzal si pivo.

„Doufám, že se rozhoří rychle. Umírám totiž hlady,“ řekla Cindy.

„Všichni máme pořádný hlad,“ řekl Larry. „Co ty, Dane?“

„Zrovna jsem byl na obědě, takže jsem v pohodě. Přinesu nějaké misky na brambůrky a omáčky a můžete si to zatím dát, než se udělá všechno to maso.“

„Udělám hamburgery,“ nabídla se Kelsey. Potřebovala se něčím zaměstnat. Hrabala v sáčcích, až našla maso na hamburgery, párky,

kuře, svíčkovou a koření. Udělala si na kuchyňské lince místo a začala připravovat hamburgery.

Přišlo jí to zvláštní, ocitnout se takhle u Danea v domě.

Podobně jako Sea Shanty jí to připadalo jako bašta všeho dobrého, co ji v dětství potkalo. Často sem jako malá chodívala. Na Key Largo byla spousta míst, kde se dalo kotvit, ale málo pláží, tak to alespoň všem připadalo. Na Hurricane Bay bylo jak přístaviště, tak pruh pláže. Uměle vytvořený, jako na ostrově leccos, ale byla to pláž a během let se na ni navezlo tolik písku, že byla překvapivě čistá a příjemná. Přístaviště bylo obrácené přímo k Atlantiku, oceán se rozkládal, kam jen oko dohlédlo, zatímco pláž byla chráněna zátočinou. Pořád ještě tam kolem rostly mangrovníky. Když tam tak člověk ležel za domem na písku, mohl si docela dobře připadat jako na nějakém soukromém subtropickém ostrově uprostřed ničeho, v dokonalém soukromí a vzdálený celému světu. Před dávnými léty si tady hrávali na piráty. Daneovým rodičům děti nikdy nevadily, ať už přišly s Danem nebo ne.

Všechno se trochu změnilo, když zemřela jeho matka, ale přestože se jeho otec tak trochu uzavřel, děti tam vždycky byly vítané. Možná to dělal na její památku, možná měl prostě sám rád děti. A vždycky tady bylo něco připravené. Limonáda nebo chlazený čaj a domácí koláčky, když žila Daneova matka, a sodovka a sáčky sušenek, když už tady nebyla. Mohli přijít kdykoli a pokaždé tady byli vítaní.

A samotný dům byl nádherný. Měl v sobě dlouhou a zajímavou historii.

„Pozor na to kuře," řekla Cindy.

„Cože?" vyhrkla Kelsey, vytržená ze vzpomínek.

„Na to kuře dej pozor. Pořádně ho umyj a ať se k němu nic jiného nedostane. To víš, bakterie, bacily."

„Budu ho sledovat ostřížím zrakem," ujistila ji Kelsey suše.

Cindy vážně přikývla. „Tohle už je hotové? Odnesu to ven."

Zůstaly v kuchyni samy. Kelsey slyšela, jak si mužští povídají venku kolem ohniště.

„Ty vlastně umíš připravit kuře mnohem líp než já, Cindy. Udělej to, prosím tě, a já odnesu hamburgery ven a dám je grilovat."

Kelsey nedala Cindy příležitost, aby mohla protestovat. Popadla tác

se syrovým masem a zamířila z kuchyně ven.

V jídelně se zastavila. Tady na stole měl Dane své pracovní místo. Počítač. Tiskárnu. Hromádky papíru. Archy s informacemi, které si zřejmě vytiskl. Minutu stála bez pohnutí a poslouchala, jak si Cindy sama pro sebe povídá o nebezpečích salmonelózy. Popošla pár kroků a vyhlédla k přístavišti, aby se ujistila, že si muži stále ještě povídají kolem grilu.

Vybalancovala tác na levé ruce a přistoupila k tiskárně, vedle níž ležely vytištěné novinové články.

Prolistovala je a uviděla, že se všechny týkají vražd nějakých dvou žen. Položila tác s masem na stůl a zvedla vrchní list. „Druhá striptérka nalezena v kanálu." Rychle si článek přečetla, ale nebylo to zapotřebí. Upamatovala se, že ho četla, když ho před třemi měsíci otiskli. Cherie Madsenová, třiadvacet let. Ve dne studentka na místní univerzitě, v noci striptérka. Její přátelé tvrdili, že připadla na nejlepší způsob, jak si vydělat na školné. Neměla v úmyslu zestárnout při tancování a svlékání šatů, ale tvrdila, že je v tom, co dělá, dobrá a že jí to vynáší nesrovnatelně víc, než kdyby prodávala šaty v obchodním domě nebo pracovala v kavárně. Cherie bylo její skutečné jméno. Že se pohřešuje, bylo oznámeno týden předtím, než se našlo její tělo.

„Promiň. Potřebujeme to maso."

Tak se polekala, že jí papír vyklouzl z rukou. Snesl se se stolu na zem a přistál Daneovi u nohou.

Nezmohla se na slovo, jen na něho široce rozevřenýma očima hleděla. Z výrazu jeho tváře se nedalo nic vyčíst.

„Udělej mi laskavost. Nezamasti mi ty papíry."

„Já – já nic ne… Jenom jsem uviděla titulek. Pamatuju se, když se o té vraždě všude psalo. Smutné, viď? Nechtěla jsem ti nic ušpinit. To mě upoutal ten titulek."

„Vyskočil na tebe z druhého konce stolu a kousl tě, no jo."

Stála bez pohnutí a nespouštěla z něho pohled. Pokrčil rameny.

„Říkalas mi, že to tady chceš prohledat. Nevím, proč bych měl být překvapený, že ses do toho pustila. Mám ovšem práci, která je důvěrná a se Sheilou nemá nic společného. Takže… kdyby ti to nevadilo? A potřebujeme to maso."

Zavrtěla hlavou. Udělala krok a sehnula se, že zvedne ten papír, právě ve chvíli, kdy po něm sáhl i Dane. Narazili do sebe hlavami a zapotáceli se. „Kelsey, odnes to maso a já si to seberu," řekl.

Přikývla, beze slova popadla tác a vběhla z domu. Předala jídlo Larrymu, aby je rozložil na gril, a když se vrátila, našla Danea, jak strká papíry do registračky u zdi. Už chtěla zajít do kuchyně pro další várku masa, ale zaváhala a zadívala se na jeho záda. Věděla, že si Dane uvědomuje, že ho pozoruje.

„Proč se zajímáš o případy těch zavražděných striptérek?" zeptala se.

„Po tom ti nic není, Kelsey."

„Myslíš, že je tady nějaká spojitost se Sheilou?"

Otočil se k ní.

„Myslíš, že Sheila dělala striptýz?"

„Ne."

„Proč potom myslíš, že s ní má můj zájem něco společného?"

„Protože se počítá s tím, že se ji pokoušíš najít."

„To taky jo."

„Proč potom –?"

„Přišli jste sem na barbecue," připomněl jí. „Kelsey?" Nate strčil hlavu do dveří. „Mělas přinést další maso."

„Už jdu."

Nate zmizel. Kelsey nespouštěla z Danea pohled. „Myslím, že o Sheile něco víš, cos mi neřekl."

„Kelsey!" Nate znovu strčil hlavu do dveří. „Maso. Potřebujem to maso."

„Okay," řekla.

Nateova hlava znovu zmizela.

„Odnesu to maso sám," řekl Dane, zastrčil zásuvku registračky a prošel kolem ní do kuchyně. Šourala se za ním a vzala sáčky s houskami a rohlíky.

„Dohlídni, aby to kuře bylo dobře udělané, pořádně propečené," řekla Cindy a drhla si nad výlevkou ruce.

„Spolehni se," ujistil ji.

Jen co vyšli ven, začala Kelsey prostírat stoly. Muži se vybavovali o tom, kam jezdí nejraději rybařit. Cindy vyšla s jedním chladicím

boxem. Dane jí šel pomoct. Nate to ironicky kvitoval. „Je sice mrňavá, ale dokáže vzepřít co sama váží.“

„Dane pravděpodobně taky uzvedne, co sám váží,“ odpověděl Larry Nateovi.

„Soukromí detektivové musej být podle mě ve formě,“ prohlásil Nate.

„Buďto tak, nebojsou pěkně vypasený,“ ušklíbl se Larry.

„Podle mě se mezi nima najdou lidi všech velikostí,“ podotkl Dane, položil chladicí box a zadíval se k rohu domu. „Má přijít ještě někdo?“ zeptal se.

„Možná je to Jorge Marti,“ řekla Cindy. „Pozvali jsme ho.“

Kelsey odložila ubrousek a zadívala se stejným směrem. Najednou ucítila strašlivý puch.

„To určitě nebude Jorge,“ řekl Dane, seběhl po schodech verandy a zamířil kolem domu. Kelsey spěchala za ním. Když se ocitl tváří v tvář Andymu Lathamovi, byla mu těsně v patách.

Latham byl bez košile, jen v ustřižených džínech. Leskl se olejem a potem a nesl velký kbelík. Ten smrad se linul z toho kbelíku.

„Vem si svoje ryby zpátky! Pěkně si svý shnilý ryby nech a ať už tě na svým pozemku nevidím, jasný?“

Latham se při řeči celý třásl. Jestli strachy, nebo vzteky, nebo z obojího důvodu, nedokázala Kelsey s jistotou rozpoznat.

„O čem to mluvíte?“ chtěl vědět Dane.

Latham převrátil kbelík. Vyvalily se nafouklé, shnilé ryby. Byly mrtvé už dlouho a někdo je nechal na slunci. Některé vedrem explodovaly.

Dane klouzal pohledem z ryb na Lathama, který o krok ustoupil. „Jo, jo, už je to tak, stal se z tebe velkej chlap. V armádě tě naučili zabíjet, takže si myslíš, že si dám od tebe všecko líbit a nehnu prstem,“ Latham cedil slova mezi zuby. „Ale jedno si zapamatuj.“ Pořád se třásl na celém těle a udržoval si od Danea bezpečnou vzdálenost. „Kulka provrtá každýho. Ještě jednou vlezeš na můj pozemek, a prostřelím ti hlavu.“ Latham znovu o pár kroků poodstoupil.

„Co je to za nesmysl,“ odsekl Dane. „Nemám ponětí, o čem je tady řeč, krucinál.“

„Vo rybách. Vo těch podělanejch rybách. Postavils mi je přímo před dveře.“

„Ať se propadnu, jestli jo!“ řekl Dane.

„Kdo teda?“ vedl Latham svou. To už přišli i Larry s Natem a postavili se každý z jedné strany vedle Danea.

„Co já vím, kdo to udělal. Bůh ví, Lathame, že tady vás nikdo v lásce zrovna nemá,“ řekl Dane.

Latham ukázal prstem. Nejdřív si Kelsey myslela, že ukazuje na Danea, potom si uvědomila, že ukazuje mimo něho, že ukazuje na ni.

„Ty! Ty mrňavá pletichářko. Tohle máš na svědomí ty. Ty jsi to nejspíš provedla. Nebo jsi k tomu přemluvila toho míšence. Ty… já si to s tebou vyřídím!“ Nedávalo to všecko smysl, ale Latham už tak běsnil, že se mu u úst začala tvořit pěna jako psovi. Při řeči si odplivoval.

Ale pořád se držel v uctivé vzdálenosti.

Dane k němu vykročil a ostře ho zarazil. „Nemáte to v hlavě v pořádku, Lathame. Nikdo z nás vám žádné ryby před dveře nedal. A jestli budete mně nebo Kelsey ještě jednou vyhrožovat…“

Nedomluvil, protože Latham mu skočil do řeči. „Slyšeli jste ho?“ rozkřikl se. „Slyšeli? To von mi vyhrožuje. Koukejte se ode mě držet dál a ať vás nikoho ani nenapadne vkročit na můj pozemek. To platí pro vás pro všecky!“

S tím se otočil a rozběhl se pryč.

„No teda!“ řekl Larry.

„Když nám to tady bude takhle smrdět, nedostaneme do sebe ani sousto,“ zasténala Cindy. „Co to mělo proboha všechno znamenat?“

„Najíme se uvnitř,“ rozhodl Dane. „Co kdybyste, kluci, nanosili jídlo do domu? Já to uklidím.“

„Člověče, to je teda hnus,“ řekl Larry.

„Jdi dovnitř. Vezmu nějaké pytle a zlikviduju to, než se mi to tady všecko zasmradí.“

„Podle mě se musel zbláznit,“ řekla Cindy a vykročila za Danem. „Vždycky se mi zdálo, že Andy Latham nemá všech pět pohromadě, ale teď si myslím, že mu dočista přeskočilo.“

Jakmile Dane vešel do domu, začala Kelsey sbírat talíře, plastikové příbory a pohárky, které předtím rozestavila na stoly na verandě.

„Cindy, podrž ten tác, ať na něj můžu nandat to jídlo," řekl Larry a pak se zeptal Danea, který se právě vynořil z kuchyně. „Kdo bys myslel, že mu to tam mohl dát?"

Dane držel dva plastikové pytle na odpadky a roli papírových utěrek. „Těžko říct," zamumlal. „To mohl provést kdokoli." Kráčel pryč a hned za ním Nate.

Cindy se rozkašlala a bylo jí, jako když se dusí. „To nevydržím. Musím dovnitř."

„V jídelně se usadit nemůžeme," řekl Larry. „Dane ji používá jako pracovnu."

„Takže do kuchyně," rozhodla Cindy a vykročila jako první.

O pár minut později přišel Dane spolu s Natem a Jorge Martím.

„Jorge," Larry pozvedl pivo, aby nově příchozího přivítal. „Rád tě vidím, Larry," řekl Jorge a šel Larrymu stisknout ruku.

„Takže jsi to zvládl a udělal sis chvilku," řekla Cindy šťastně, přistoupila k němu, vytáhla se na špičky a vlepila mu pusu na tvář.

„Dostavil jsem se přesně včas, abych se mohl přidat k partě uklízečů," podotkl suše, zvedl ruce a nakrčil nos. „Slyšel jsem, že starej Latham přišel vykonat návštěvu a přinesl jídlo. Možná si myslel, že je pozvaný, a že se teda musí vytáhnout. Ahoj, krásko." Přistoupil ke Kelsey a vtiskl jí polibek na tvář. Oplatila mu stejnou.

„To byl teda puch. To jako Latham jen tak přišel a vchrstnul na zem shnilý ryby? To mi nejde do hlavy."

„Myslel si, že mu je Dane postavil za dveře," vysvětlila Kelsey situaci. „Co ho to napadlo?"

„Protože jsem u něho včera večer byla, abych se zeptala na Sheilu, a Dane jel za mnou, protože na tom Cindy trvala. A z toho to nějak pošlo, ale sama nevím, co si o tom mám myslet."

„Jasnej blázen," zhodnotil to Jorge a pokrčil rameny. „Slyšel jsem, že už mu ani rybaření nejde jako dřív."

„Umyl sis ruce?" chtěla vědět Cindy.

„Dezinfekčním mýdlem, abys věděla," řekl Dane. „Nemusíš se ničeho obávat," dodal pobaveně.

„Však bůhví, co na těch shnilotinách může být," řekla Cindy a protáhla obličej.

„Nás taky donutil, abychom se pořádně vydrhli," řekl Nate, který si

přišel pro pivo. „Takhle plýtvat čerstvýma chutnýma rybičkama," dělal si legraci.

„S bláznem zkrátka člověk nepořídí," řekla Cindy a hned otočila řeč. „Tak jak ti jdou obchody, Jorge? Léto máme za chvíli v plném proudu."

„Firma šlape dobře," řekl Jorge, uvelebil se na vysokou stoličku a vzal si od Cindy pivo a od Larryho talíř s jídlem. „Díky různým podnikatelům, obchodníkům úředníkům a takovým z Miami, co se snaží alespoň na víkend odložit vázanku a bílé límečky. Taky začíná sezona na kraby. Hele, o Sheile asi nikdo nic nevíte a Latham nejspíš taky ne?"

„Není po ní stopy," potvrdil Larry.

Jorge zaletěl pohledem ke Kelsey a usmál se. „Však ona se objeví, neboj."

„Jistě," řekla Kelsey. Uvědomila si, že z ní Dane nespouští pohled. „Objeví se, nemám pravdu, Dane?"

„To jo. Jsem si jistý že ano. Nakonec," řekl tiše.

Kelsey se nelíbilo, jakým tónem to řekl. Vůbec ne jedovatě. Ani že by je o tom všechny ujišťoval. Promluvil se střízlivou jistotou. Něco ví.

A má to spojitost s těmi vraždami dvou striptérek, pomyslela si. K smrti se vyděsila, když si to dala takhle dohromady, ale věděla, že jí Dane neprozradí nic z toho, co ví. Ať už šel po něčem, co by…

Však má sama počítač.

Dane děkoval bohu, že mu patří právě tenhle ostrov a tenhle dům. Ten puch předtím by zahubil i tchoře, ale příjemný vánek to tam brzy vyčistil. Když dostali zdechliny do odpadkových pytlů a pořádně je zavázali, udělalo se tak příjemně, že mohli po jídle trávit odpoledne a večer venku. Natáhl síť na volejbal a párkrát si zahráli. Hráli střídavě proti sobě, ale Kelsey se nějak podařilo pořád zůstávat na opačné straně sítě než on.

Po hře se šli ochladit do vody, a přestože se potápěli a skotačili jako děti, pořád si od něho udržovala odstup. Potom ze sebe spláchli sůl hadicí, kterou upevnil u verandy jako sprchu, pak se utřeli dosucha a dali si venku dezert – sušenky z balíčku – ty jakžtakž ušly. A kávu, kterou umlela a připravila Kelsey. Káva byla výborná. Ještě nepřišel

na to, jestli se od něho drží dál, protože mu v životě neodpustí tu noc po Joeově pohřbu, nebo jestli se ho skutečně bojí. V duchu si nadával, že si neuklidil poznámky a vůbec všechny materiály, než ráno odcházel, ale tehdy nečekal, že bude mít později společnost.

Teď Kelsey ví, že se o ty vraždy zajímá, a pěkně jí to vrtá hlavou. Tím líp, až vyjde najevo důvod, proč se o ně zajímá.

Dopil kávu a zapálil si cigaretu. Jorge a Cindy seděli na houpačce na verandě a povídali se o vybavení posilovny. Larry zaujatě líčil Nateovi výhody prvotřídní reklamy.

Kelsey předtím odešla k molu a teď tam seděla se šálkem kávy a pozorovala počínající západ slunce.

Zvedl se, rozhodnutý, že se k ní přidá. Věděl, že ho slyší přicházet po dřevěných prknech mola, ale nepohnula se. Zprvu si myslel, že se dívá na jeho čluny, oba ovšem už dávno předtím viděla: šikovný malý motorový člun na rychlé jízdy a větší loď, třicet osm stop dlouhou jachtu. Tahle loď byla pravděpodobně jediný majetek, na kterém mu záleželo. Ten člun vybírali ještě s otcem. Společně ho zrenovovali a strávili na něm na moři nepočítané hodin. Mohlo se v něm vyspat šest lidí a pořád ještě zbývala prostorná kapitánská kajuta, velká kuchyně a salon a spousta místa na palubě. Loď byla postavena zkraje osmdesátých let, a tak už to dnes byla stará dáma, ale láskyplně o ni celá léta pečoval.

Kelsey se však nedívala na jeho čluny. Nedívala se na nic. Upírala pohled na prkna mola, avšak vůbec nic nevnímala.

Dane se posadil vedle ní na molo a stejně jako ona svěsil nohy přes okraj. Znepokojoval ho ostražitý pohled, který po něm vrhla, když si přisedl.

„Hej, tohle je moje molo.“

Přikývla.

„Máš pravdu. Je to tvoje molo.“ Na chviličku se odmlčela a zadívala se do vody. „Tvoje molo. Právě jsem si přála, aby tady, tady na Keys, taky existovalo něco, co by mi patřilo. Je to zvláštní pocit, že tady nemám svoje místo. Dům už nestojí, jak víš.“

„To vím. A jak… jak se mají vaši?“ zeptal se.

„Dobře, děkuju. Vede se jim dobře. Věděls, že se přestěhovali do Orlanda?“

Přikývl. „Jo, věděl.“

„To jsi od nich nebyl až zas tak daleko, když jsi bydlel v St. Augustine.“

„Asi ne. Jen pár hodin.“

„Nikdy jsi za nimi nezajel?“

Zavrtěl hlavou.“Vždycky jsem se bál, že bych… že bych jim připomínal Joea.“

„Nejspíš by tě opravdu rádi viděli.“

„Nevím. Bylo to pro ně těžké.“

„Bylo to těžké pro všechny.“

„Joe byl jejich syn. A tvůj bratr.“

„A tvůj nejlepší přítel.“

Už se na něho znovu dívala a nedůvěra jako by jí pro tu chvíli z očí vymizela. Přistihl se, že raději než na ni hledí na hru slunce na hladině.

„Abych pravdu řekl, připadalo mi, že pro tebe to bylo těžší než pro všechny ostatní.“ Na chvilku se odmlčel. „Vzpomínáš, jak –“

„Nechci vzpomínat,“ řekla. V hlase se jí ozvala podrážděnost. Věděl, na co nechce vzpomínat.

„Nezlob se hned,“ řekl. „Mluvím o tom, jak ses rozešla s rodiči. Joeovi to leželo v hlavě.“

„Ach to,“ vydechla a tváře jí zrudly. „Chceš říct… to, jak jsem si myslela, že jejich syn je pro ně důležitější než já?“

„Ano,“ řekl tiše. Tady vstupoval na osobní, citlivou půdu. Buď se naštve a odejde, nebo se jim podaří překlenout tu propast, která se mezi nimi utvořila.

Kopala nohama do vody jako děcko a pozorovala vlny, které dělala. „Když Joe umřel, měla jsem pocit, že se mu nedokážu v jejich očích vyrovnat. A že ho rodiče měli opravdu raději než mě a že vlastně pro ně ani nejsem důležitá.“ V obličeji se jí rozlil zvláštní toužebný výraz. Kelsey byla krásná. Vlasy jí uschly a vánek si s nimi pohrával a načechrával je kolem dokonalého jemného obličeje. V očích se jí odrážela voda. Stále ještě na sobě měla šortky a vršek od plavek. Hrdlo měla dlouhé a hedvábné a prsy se jí pevně zvedaly a napínaly podprsenku od bikin. Seděl vedle ní tak blízko, že se téměř dotýkali. Něco se v něm zachvělo.

Takový dlouhý čas mezi nimi ležel. Bývala mladší sestrou jeho nejlepšího přítele, takže měl v sobě pořád instinkt, aby ji ochraňoval a bránil. Jen jedinkrát ho přemohlo nutkání, aby se jí dotýkal, aby si ji vzal. Teď se v něm oba tyto pocity začaly svářet. Uvědomil si, podobně jako oné dnes tak vzdálené noci, že i ona toho odhalila víc, než by čekal.

Zvláštní, že si takový krátký zážitek zapamatoval tak dlouho. A tak jasně, do všech podrobností.

Potlačil nutkání natáhnout ruku a dotknout se jí.

Pozvedl ruku. „Tvůj otec byl voják duší tělem. Joe se vydal v jeho stopách. Přirozeně ho zajímalo všechno, co Joe dělá."

Zasmála se. „Ty jsi tak hodný. Otec měl za to, že slunce vychází a zapadá jenom kvůli Joeovi. A pořád se pamatuju, jak jsem si připadala neschopná a nemožná, že jsem nedokázala vůbec ničím rodičům bratrovu ztrátu ulehčit. Ze všech těch důvodů jsem se tehdy chovala tak nemožně a dopustila jsem se tolika politováníhodných věcí –"

Odmlčela se. Cítil teplo, které jí sálalo z pokožky.

Nepochyboval, že sám patří mezi ty politováníhodné věci.

Rozhodl se, že to prozatím přejde jakoby nic.

„Víš, měli tě vždycky stejně rádi jako Joea. Jak jsem řekl, Joe měl pouze hodně společného s vaším otcem."

Usmála se a křivka jejích rtů byla posmutnělá i nostalgická zároveň. „No nic, je to v pořádku. Uteklo hodně vody a nepotřebuju žádná ujišťování. Ve skutečnosti je minulost jedním z důvodů, proč spolu dnes tak dobře vycházíme. Táta mi před dvěma lety zavolal a požádal mě, jestli bych u nich chvíli nepobyla. Přijela jsem. Jednou večer jsme si sedli, táta se mi omluvil, řekl mi, že se podle všeho Joeovi věnoval víc a že se stydí za to, že si neuvědomil, jakou mu dává přednost. Oba jsme plakali, dost jsme toho vypili, celou noc jsme mluvili o Joeovi a všechno, co snad nedopadalo nejlíp, jsme si vyjasnili. Teď za nimi jezdívám často. Je to do jejich nového domova jenom čtyři, čtyři a půl hodiny jízdy. Nebydlí u vody. Mají pár akrů pozemků, kde se dobře chovají koně. Táta s mámou začali společně jezdit a pomýšlejí na to, že by si pořídili vlastní koně."

„To rád slyším, že se jim vede tak dobře."

„Děkuju.“

Rozhostilo se mezi nimi dlouhé ticho. A nijak příjemné. Skrčila kolena a opřela si o ně bradu. Pak pootočila hlavu a upřeně se na něho zahleděla.

„Tak co se stalo v St. Augustine?“ zeptala se.

Uvědomil si, jak se v něm všechno sevřelo a jak strnul. „Někdo zemřel.“

Svraštila čelo. „A zavinils to ty?“

„Ano. Ne. Podívej, o tomhle bych nerad mluvil.“

„Hele, to ty ses přišel vedle mě posadit.“

„Jo, to je fakt. A jak žiješ ty? Co jste se rozešli s Natem, už žádné manželství nebylo?“

Zaslechl, jak pevně stiskla zuby. „Ne. Nebylo. A co ty? Je to pravda? Dali jste se se Sheilou zase dohromady?“

Zavrtěl hlavou, celý rozjitřený, ale snažil se neztratit trpělivost.

„Co to, že ti to pořád ještě nedošlo? Sheila něco hledala, ale já to nebyl, to mi můžeš věřit. Ano, v baru jsme se sešli. Ano, přišla sem za mnou. Já ale nebyl zrovna ve formě, abych jí pomohl vyřešit její psychické problémy, a ona rozhodně nebyla žádným balzámem pro duši.“

„Byls ale poslední, kdo ji viděl.“

„Ne, jsem si jistý, že ji viděl ještě někdo jiný.“

„Kdo?“

„Krucinál, Kelsey, tohle právě nevím.“

„Myslíš si, že je mrtvá,“ řekla a bedlivě ho pozorovala.

„Já Sheilu najdu, Kelsey!“

„Hej, vy tam!“

Vyrušilo je volání od domu. Ohlédli se a uviděli, jak na ně ostatní mávají. Už stáli a chystali se k odchodu. Dane se zvedl a instinktivně natáhl ke Kelsey ruku, aby jí pomohl vstát. K jeho údivu se jí chopila a okamžitě se mu nevytrhla.

„My pojedeme. Musím zpátky do práce,“ řekl Nate.

„Já se potřebuju pořádně vysprchovat,“ řekl Lany.

„Já možná budu mít důležité rande,“ přišla se svou troškou Cindy.

„Já taky,“ řekl Jorge.

Dane vykročil zpátky po molu, a než k nim došel, Cindy k němu

přistoupila, vytáhla se na špičky a políbila ho na tvář. „Děkuju, žes nás nechal, abychom se pozvali.“

„Děkuju za všecko, co jste přinesli.“

„Můžeš nám říkat kamarádi na telefon,“ vložil se do toho Nate. „A hele, stav se později v baru, jestli ti to vyjde. Dneska u mě začíná nová kapela. Hrajou všecko. Pop rock, jazz, reggae, calypso… budou se ti líbit.“

„Zkusím to zvládnout.“

„Tak já jedu,“ řekl Jorge a zvedl klíčky v ruce. „Díky vám všem. Je to prima se takhle sejít.“

„Jo, to je. Musíme to zopakovat,“ řekl Larry. „Jedeme k Cindy,“ řekl Kelsey. „Jedeš s námi?“

„Jsem tady vlastním vozem. Přijedu za chvilku.“

„Určitě?“ zeptal se Larry.

„Určitě jsem tu vlastním vozem,“ řekla Kelsey s úsměvem.

„Ne, já myslel –“

„Kelsey hned přijede,“ ujistil ho Dane. „Dneska večer už něco mám.“

Připadalo mu, že se začervenala, ale odpověděla Larrymu, jako by se nechumelilo. „Jenom se přesvědčím, jestli jsme tam Daneovi nenechali žádný nepořádek.“ Otočila se a vykročila k jeho domu. Ostatní vyrazili ke svým vozům a ještě naposledy zamávali na rozloučenou.

Dane se zadíval na poslední pablesky zapadajícího slunce. Noční kluby beztak otevírají hodně pozdě. Vešel za Kelsey dovnitř.

Byla v kuchyni a umývala misku.

Opřel se o zárubeň a pozoroval ji. „Určitě by sis nechtěla prohlédnout všechny moje materiály?“

Otočila se a nevinně na něho pohlédla. Sjel jí pohledem na prsy. Přinutil se znovu jí pohlédnout do očí.

„Víš, mám vlastní počítač.“

„Cože?“

„Nepotřebuju se hrabat v tvých materiálech. Můžu si vyhledat novinové články stejně jako ty.“

Podrážděně stiskl zuby. „Nech toho, Kelsey, moc tě prosím.“

„Jenom chci vědět, co uděláš, abys Sheilu našel.“

„Udělám všechno, co bude v mých silách. V tomhle mi, prosím tě, Kelsey, důvěřuj. Pátrání nech na mně.“

„Ještě zbylo trochu kafe. Chceš ještě, nebo ho mám vylít?“

„Ne, vypiju ho.“

Přistoupil ke kávovaru.

„Já ti ho připravím,“ nabídla se.

Zarazil se. Kelsey je najednou až moc milá.

„Víš… asi jsem si venku zapomněl zapalovač. Co kdyby sis se mnou dala šálek? Přijdu za tebou do obýváku.“

Vyšel z kuchyně a prošel domem. Venku se opřel o zeď a nahlédl nenápadně oknem obývacího pokoje. Pozoroval Kelsey, jak vyšla z kuchyně, položila šálky na kávový stolek a rozhlíží se po místnosti. Právě se chystala zajít do jídelny, když vtom ji něco upoutalo. Svraštil čelo, když uviděl, jak se Kelsey spustila na všechny čtyři.

Vešel dovnitř. Jen ho spatřila, vyskočila a tváře jí zrudly.

„Co to ksakru provádíš?“ chtěl vědět.

Chvíli na něho beze slova hleděla. „Tak jenom přátelé,“ řekla. „Nic se nedělo? Nic vážného?“ Tvářila se nebezpečně.

„O čem to mluvíš?“ vyjel na ni popuzeně.

Zvedla ruku a zamávala mu něčím před očima. Náušnice. Sheilina náušnice.

Založil si ruce a upřeně na ni hleděl.

„A co má být?“

„To je Sheilina náušnice.“

„Ty to víš?“

„Jasně že to vím.“

„Jak?“

„Tyhle náušnice jsem jí dala já. Ty kameny, to jsou smaragdy. Dala jsem jí je jako dárek, když mi byla na svatbě za družičku.“

„No tak Sheila ztratila náušnici. Co to znamená? Byla tady u mě bezpočtukrát.“

„No dobře. Ale její náušnice ležela tady, na podlaze ve tvém obývacím pokoji. Když se podíváš, jak se zapínají, tak uvidíš, že to nejsou náušnice, které můžou jen tak vypadnout.“

„Co mi to tady říkáš, Kelsey?“

„Vy dva… vy dva jste znovu měli poměr.“

Přistoupil až k ní, pohlédl jí do očí a sebral jí z prstů náušnici.

„No tak dobrá. Zopakuju to ještě jednou. Sheila tady byla. Nikomu jsem nikdy netvrdil, že ne. Měli jsme poměr? Ne. Poctivě řečeno jsme žádný vztah neudržovali. Nic tak velkolepého. Měli jsme se na jednu noc? Ano. Na jednu noc. Oba jsme dobře věděli, že to, co mezi námi bylo kdysi dávno, je pryč. Udělal jsem Sheile něco strašného? *Ne.* Tak taková je pravda. A skutečně je mi úplně fuk, jestli mi věříš nebo ne. Ber to, nebo nechej tak."

Dlouhou chvíli ho spalovala pohledem, pak se kolem něho protáhla. Nepohnul se ani se neotočil.

Slyšel, jak za ní zaklaply dveře.

SEDMÁ KAPITOLA

Kelsey překvapilo, když dorazila k domu a zjistila, že ani Larry, ani Cindy ještě nepřijeli. Pak si řekla, že šli asi s Natem do Sea Shanty. Nebo to důležité rande, o kterém se Cindy zmínila, měla s Jorgem. Ani trochu se jí nechtělo se za nimi pustit a trávit večer ve společnosti, a tak se jí zpočátku ulevilo, že bude v domě sama. Chtěla se osprchovat, zalézt si do postele a spát. Nebylo moc pravděpodobné, že se jí podaří snadno usnout, ale aspoň si může dát sprchu, zalehnout a o všem pěkně přemýšlet.

Přesto jakmile vypnula motor, dolehla na ni samota. Zvláštní. Noc nebyla úplně klidná, vál mírný vánek, ale stromy a keře jako by hrozivě lemovaly příjezdovou cestu a vytvářely neproniknutelný stín. Najednou se jí ta krátká vzdálenost od příjezdové cesty k domu zdála velice dlouhá. Připadalo jí, jako by se tma převalovala a neustále měnila podobu, měnila tvary věcí, které nebyly ničím víc než představou, ale podobaly se podivným bytostem čekajícím na číhané. Zapomněli nechat na verandě rozsvíceno. Světlo vydávaly jen vysoké pouliční lampy, které byly poměrně daleko a jejich tlumený svit protahoval větve jako kostnaté prsty, které se natahují přes zahradu.

Kelsey si uvědomila, že jenom sedí ve voze a upírá pohled na dům.

Nebuď směšná, napomenula se, otevřela dveře a vykročila k dvojdomku. Žádný ze stínů po ní neskočil, přestože vítr ševelil ve větvích, jako by naplňoval vzduch šepotem noci. Otrávilo ji, že jí dělá potíže dostat klíč do zámku. Jen co se jí podařilo odemknout, vpadla dovnitř, otočila se a přirazila dveře, jako by měla v patách tygra. Rychle zamkla a pak u nich zůstala stát a cítila se pošetile. Stíny. To nebývalo, že by se bála stínů, tmy nebo noci.

Přesto se cestou přes obývací pokoj ke kuchyni a jídelnímu koutu a přitom odhodila na židli kabelku, nedokázala ubránit nepříjemnému pocitu, který ji zachvacoval.

Pocitu, že není v domě sama.

Najednou se přistihla, že se vrací po vlastní stopě k hlavním dveřím a přeje si vypadnout ven stejně dychtivě, jako se předtím chtěla dostat dovnitř. Než ale došla ke dveřím, podařilo se jí přesvědčit samu sebe, že se chová směsně. Dvoj domek byl uzavřený. Uvnitř nic nenasvědčovalo tomu, že by tam někdo něčím hýbal. Nemá nejmenší důvod myslet si, že tam s ní ještě někdo je.

Přesto nedokázala ten nepříjemný pocit setřást, a tak se rozhodla, že ze všeho nejdřív projde celý byt. Obývací pokoj. Nikdo, to je na první pohled zřejmé. To by musel být velký jako mravenec. Otevřela dveře do druhé ložnice, kde spal Larry, zašla do koupelny a nahlédla za sprchový závěs, pak zkontrolovala skříň.

Znovu si začala připadat pošetile, ale v tom se jí zazdálo, že zaslechla nějaký zvuk, nějaký tupý úder, odněkud vzadu za domem. Stála u skříně, v níž nebylo víc než pár Larryho košil, a cítila, jak jí běhá mráz po zádech. No to se povedlo. Prohlíží dům jako člověk, který má hlavu na pravém místě, kdyby ale do domu opravdu někdo vnikl, mohla by se bránit leda tak košilí a ramínkem. Jen tak dál.

Rozhlédla se po ložnici. Nic. Vrátila se do obývacího pokoje a usoudila, že nejlíp jí na obranu poslouží jeden z těžkých cínových svícnů na kávovém stolku. Popadla ho a pustila se do zadní části domu.

To se jí opravdu povedlo. Na verandě je zhasnuto, ale v domě se svítí. Jestli tam vzadu někdo číhá, najisto se ukrývá ve tmě. A ji tam má jako na talíři.

Stiskla vypínač na zdi a místnost se ponořila do tmy. Přešla do jídelního koutu a také tam rychle zhasla.

Nyní byl svět jedinou tůní temnoty.

Stála nepohnutě a napínala uši. Noční zvuky se k ní téměř nepostřehnutelně plížily. Vítr, který se opíral o dům, šelest větví. Čím déle hleděla okenním sklem do tmy, tím víc si její oči přivykaly. Z vteřin se stávaly minuty a ty minuty byly jako hotová věčnost. Uvědomila si, že zadržuje dech, a dlouze vydechla a zhluboka se nadechla. Neviděla ani neslyšela nic mimořádného. Po chvilce se znovu začala cítit směšně. Opustila svoji bezhlesou hlídku u zadního okna a vešla do ložnice.

Sheiliny ložnice.

I tam byly závěsy rozhrnuté. Viděla přímo do zadní zahrady. Dlouhý vějířovitý palmový list se hluboko skláněl nad bazénem, jako by to byla kostnatá ruka, která prsty ukazuje něco strašlivého ve vodě. Pokárala se za tu absurdní představivost a úplnou zbabělost. Pořád ještě pevně svírala svícen.

Měsíční světlo neumožňovalo rozeznat v místnosti víc než pouhé obrysy. Málem zkameněla strachy, že se některý z nich pohne. Znovu zůstala nehybně stát a vyčkávala. Div hlasitě nezaječela,

když se zezadu ozval další šramot, ne u bazénu, ale u plotu napravo.

Devět jedna jedna, devět jedna jedna, devět jedna jedna, zavolej policii! Honilo se jí hlavou. Ale co jim řekne? Že slyšela za zadní zahrady nějaký hluk?

Tak to bychom měli výhody samoty, vděčnost za to, že může být sama. Kde je u všech všudy Larry?

Cindy?

Kde je vůbec někdo?

Dane si vyhledal informace o zavražděných striptérkách. Byl se Sheilou v posteli. Ji přistihl, jak mu slídí v papírech. Možná se dostala příliš blízko k pravdě. Možná ji sledoval domů a teď je tam venku, přesvědčený, že by ji měl stihnout stejný osud jako Sheilu. Zformovala si ty myšlenky v mysli, ale nevěřila jim. Dane by ji nemohl tak rychle sledovat. Rozhodně by se sem nemohl dostat dřív než ona.

Kromě toho nechtěla uvěřit, že by byl Dane něčeho zlého schopný. To je nesmysl.

Nepřestávala napínat zrak do tmy, pátrala pohledem okolo a zápasila s panikou. Temné obrysy v pokoji jako by se začaly zvětšovat. Postel, tu poznala. Křeslo. Ten zvláštní tvar dělalo pouze její sako, které přes ně přehodila.

Nic se tady nezměnilo, o tom nepochybovala.

A přesto…

Neblahý pocit, že tady předtím byl ještě někdo jiný než ona, ji neopouštěl. *Sheila…*

Málem to jméno vyslovila nahlas. Že by byla v pořádku a z nějaké příčiny se schovávala, vkrádala se do vlastního domu a zase z něho mizela, aniž by o tom řekla živé duši, jenom proto, že se něčeho bojí?

Nedovedla si to nijak logicky zdůvodnit, ale byla si naprosto jistá, že Sheila se nevrátila, stejně jistá, jako že někdo předtím v téhle místnosti byl.

Jak tak hleděla do zahrady za domem a napínala sluch i zrak, málem propásla zvuk, který se ozval u domu vepředu.

Ale postřehla ho.

Nepatrný, tichý, sotva postižitelný, ale zaslechla ho. Cvakání. Tiché cvakání. Jako když se otevírají dveře. Hrozivý zvuk ve tmě.

Hlavní dveře. Zamkla je.

Nebo snad ne?

Že by si ten zvuk jenom vymyslela? Dopracovala se už do takového stavu, do takové hloupé paniky, že si všude kolem sebe představuje zvuky?

Ale ne… znovu se ozval jakýsi šestý smysl.

Není v domě sama.

Dupání se ozývalo vzadu, cvakání vepředu. Pokud to opravdu slyšela.

Uvědomila si, že stojí jako zvěř, kterou uprostřed silnice oslní světla přijíždějícího vozu, stojí bez pohnutí a čeká, až přijde smrtící náraz.

V jediném okamžiku se rozhodla, že se pokusí o štěstí venku, než aby se ocitla v pasti v domě s…

Se zabijákem.

Rozčileně sáhla po zástrčce na posuvných dveřích na verandu, odkud se šlo k bazénu a do zahrady. Dveře nešly otevřít. Pak si vzpomněla, že je u podlahy ještě jedna zástrčka. Sehnula se, aby ji odsunula.

A v tu chvíli si byla naprosto jistá.

Někdo opravdu v domě je.

Slyšela rychlé tiché kroky po koberci a pocítila závan vzduchu, jak někdo ze stínů, ze tmy spěchal. Pevně sevřela v pravé ruce svícen a znovu druhou rukou zacloumala posuvnými dveřmi. Zatáhla vší silou, kterou jí dodával strach, takže se dveře zprudka odsunuly, až se zapotácela.

Než znovu získala rovnováhu a stačila vyběhnout ven, přízrak, který byl předtím pouhým zvukem, se zhmotnil do obrysu postavy, vřítil se dveřmi ložnice a hnal se k ní.

Neměla na vybranou, nedala se na útěk, ale otočila se, aby se mohla bránit.

Ve zlomku vteřiny zvedla svícen.

A zaječela.

Na polaroidovém snímku žádné otisky prstů nebudou.

To Dane bezpečně věděl. Nezanesl fotografii do žádné laboratoře, zkrátka mu bylo jasné, že má co do činění s člověkem, který si každý krok svého zločinu pečlivě naplánoval.

Jednou byl na přednášce policejního specialisty, který se zabýval sestavováním profilu zločinců. Ten prohlásil, že nic jako dokonalý zločin neexistuje.

Ale někdy, čirou náhodou, může zločinec dokonalý zločin spáchat.

Když je zavražděna nějaká žena, okamžitě padne podezření na manžela, bývalého manžela, milence nebo přítele.

S výjimkou masových vražd. Masoví vrazi se většinou dopouštějí vražd na lidech, které neznají. A pokud neexistuje nikdo, s nímž by bylo možné nalezené stopy a důkazy porovnat, pak takové důkazy mají zanedbatelnou váhu. Manželé, milenci a přátelé se dají snadno vystopovat, ale někdo cizí se hledá těžko.

Vždycky existují vodítka.

To, **CO se ale** odehrálo zde, bylo naplánováno a připraveno do

nejmenších podrobností. Náhody mohly umožnit dokonalý zločin. Tenhle vrah počítal, že zapracuje příroda. Dnes dokáží specialisté pracovat s nepatrnými stopami, takže otisky a krev jsou ve srovnání s nepatrnými vlákny z koberce, přetrženým vlasem nebo zbytkem popela z cigarety stopami, kde je opravdu na čem stavět. Kdyby ovšem nějaké byly.

Příroda dovede takové stopy zachovat, nebo beze zbytku zničit, stačí na to bouřka s pořádným lijákem.

To mu pak nepomohou ani pozorovací schopnosti, ani výcvik, ani léta strávená v armádě.

Vrah věděl, kdy není doma. Věděl, kdy se vrací. A spáchal svůj hrůzný čin, právě když byl Dane pryč. I tu fotografii doručil, když nebyl doma.

Ne však dřív, než byly zničeny všechny stopy. Naplánoval si svůj čin na dobu, kdy se měla najisto strhnout bouřka. Prudká bouřka, kdy vichr rval listí ze stromů a hnal vlny na pobřeží. Za normálních okolností by se držel běžného postupu pátrání, ale teď Dane dobře věděl, že si ho někdo vybral a navlékl to tak, aby spadl do pasti, z níž se nedostane. Záměr byl jasný, ten zločin mu nikdo neodpáře, půjde do vězení a pravděpodobně skončí smrtící injekcí. Ten zločin byl přímo výzva.

Když se na to podíval ze všech hledisek, z úhlu toho, co se naučil, nedávalo to smysl. Škrtiče považovali za masového vraha, který má svoji neměnnou metodu. Jakousi *značku.* Ale tu značku může také klidně změnit. Řekněme, že si vybírá striptérky, které bokem provozují prostituci, pak se zaměří na ženy, které jsou pouze promiskuitní. Hlavním znakem ovšem zůstává, jak nakládá s těly svých obětí. Že je úplně svleče, ale nechá jim kolem krku vražedný nástroj. Nenechává tělo jen tak ležet, ukryje je do vody, neboť ví, že čas a příroda si na těle vyberou svoji daň. Přestože to svědčilo o organizačním smyslu a plánování, tělo zanechané na jeho pozemku do toho nezapadalo – ani snímek těla zhotovený polaroidem, který našel strčený pode dveřmi.

Existují samozřejmě vrazi, kteří si přejí, aby je chytili. Vrazi, kteří vědí, že není v jejich silách přestat zabíjet, ale mají ještě tolik svědomí, aby si přáli být chyceni.

Jak si dnes večer znovu upřeně prohlížel tu fotografii, žaludek sevřený, nervy napjaté, avšak chladnokrevně a bez všech emocí, přece jen po chvilce znovu pocítil smutek. A směsici protichůdných pocitů. Kdyby tenhle důkaz předložil, skončil by za mřížemi. Ten starý polaroid, kterým byl snímek udělaný, patřil jemu.

Vázanka, kterou měla kolem krku, byla jeho.

Veškeré důkazy, které by směřovaly ke skutečnému vrahovi, smyla průtrž mračen.

Sheila s ním byla. Pořád by se v jejím těle daly objevit stopy DNA, které by to dokazovaly.

Přesto ale…

Schovávat ten snímek znamenalo zadržovat důkaz. Příčilo se mu to. Co když tím způsobí smrt další ženy…

Zavřel oči. Kdyby ho zavřeli, i tak by mohla zemřít další žena, protože by měli toho nepravého.

Kelsey už byla přesvědčena, že je do toho zapletený. Bude se kvůli Sheile vášnivě domáhat spravedlnosti.

Zvedl se ze židle, připravený k odchodu jako člověk, na něhož čeká práce, který musí vyhledat pár lidí a musí zoufale spěchat, protože času není nazbyt.

Vrátil fotografii do skrýše pod prknem na podlaze a zamířil ven. Než však stačil vyjít ze dveří, zazvonil telefon. Spustil záznamník. Překvapilo ho, když se ozval hlas Jesse Cranea.

„Zavolej mi, Dane. Našli jsme v kanálu další tělo.“

„Kelsey!“ zaječel Larry.

Stačil na ni zavolat vteřinu předtím, než by mu na hlavě přistál těžký svícen. „Larry!“

Místnost najednou zalilo elektrické světlo. Drželi se s Larrym v krkolomném objetí. Ve dveřích stáli Nate a Cindy.

„Mohla jsem tě zabít!“ utrhla se Kelsey na Larryho. „Cos to prováděl, že ses tady tak plížil?“

„Já? Přišli jsme domů a uslyšeli jsme, jak se někdo krade okolo domu, nikde se nesvítilo a po tobě nebylo vidu,“ zaprotestoval.

Kelsey roztřeseně pustila svícen a Larry uskočil, aby mu nespadl na nohu.

„Opravdu jsme si mysleli, že se někdo vloupal dovnitř,“ řekla

Cindy. „Nemělas nikde rozsvíceno, Kelsey. Volala jsem tě šeptem, ale asi jsi mě neslyšela.“

„Proč jsi na mě nezavolala hlasitě?“ chtěla vědět Kelsey. „Nemohli jsme na tebe volat hlasitě, když tady byl zloděj nebo… nebo zloděj,“ řekl Nate nepřesvědčivě.

Kelsey dlouze vydechla. „Připadalo mi, že slyším někoho obcházet okolo domu. Pak se vzadu ozvalo nějaké bušení.“

„Tam roste mangrovník,“ řekla Cindy. „To nejspíš padaly plody.“

„Pojďme se přesto dozadu podívat,“ řekl Larry.

Prošel kolem Kelsey. Všichni ho následovali. Je to celé směšné, pomyslela si, plížím se po domě ve tmě a myslím si, že se mě někdo chystá napadnout, a oni zase považovali za lupiče mě. Přesto ale měli všichni napjaté nervy, a když došli do zahrady, Larry se úlevně zasmál.

„Není tady nic než bazén.“

„A tráva a stromy,“ dodala Cindy, které se téměř zmocnilo rozjaření, jak se jí ulevilo.

Kelsey se otáčela a rozhlížela kolem sebe a moc si přála, aby se cítila líp, než tomu ve skutečnosti bylo.

„Musím se přiznat, že jsem moc ráda, že jste se už vrátili,“ řekla.

„Je dost pozdě,“ zamumlal Nate. Pohlédl na Kelsey. „Možná zalehnu tady na pohovku.“

Už už mu chtěla říct, že to není nutné, protože Larry spí v pokoji pro hosty, ale vtom se do toho znovu vložila Cindy. „Nemusíš spát na pohovce tady. U mě je volná ložnice. Kdyby někdo z nás dostal uprostřed noci strach, stačí zabouchat na zeď.“

„To není špatný nápad,“ řekl Larry.

„Tak jo. Jdu spát,“ řekla Cindy, objala Kelsey a vykročila zpátky do domu.

„Počkej,“ zarazil ji Larry, zkontroloval prosklené dveře do zadní zahrady a ujistil se, že je ta část domu dobře zabezpečená. Pokývl na Kelsey. „Jen co se všichni rozejdeme, zamknu hlavní dveře. Můžeš se spolehnout.“

„Tak jo. Tak zatím, uvidíme se ráno.“

Zavřela za sebou dveře svého pokoje, ale zůstala u nich stát, dokud nezaslechla, jak Larry zamyká hlavní vchod. Měla rozsvíceno, Larry

byl vepředu, nebyla v domě sama. Přesto ze sebe nedokázala ten nepříjemný pocit setřást.

Otočila se a opřela se o dveře. Pomalu klouzala pohledem z předmětu na předmět. Věděla, co jí nedopřává klidu. Na první pohled zde nebylo ničím hnuto, ale přítomnost někoho cizího, který zde dnes byl, z ovzduší nemizela. Cizinec sem přišel, ne aby kradl, ne aby si něco odnesl. Někdo sem přišel provést něco horšího. Aby… Aby co vlastně?

Nevěděla. Zdálo se jí ale, že polštář neleží na posteli tak jako předtím. Přehoz jako by byl trochu jinak. Předměty na toaletním stolku jako by někdo o nepatrný kousek posunul.

Znovu zkontrolovala dveře, prohlédla skříň a koupelnu. Opravdu byla sama.

Zaváhala, pak nahlédla pod polštář.

Sheilin deník zůstal přesně tam, kde jej Kelsey zanechala.

Přesto i s ním jako by se hýbalo. Sice nepatrně, ale také jako by ležel trochu jinak, i když téměř nepostřehnutelně. Možná se to má tak, že zkrátka ztrácí rozum, když je tak přesvědčená, že se Sheile stalo něco strašného, a ve své představivosti vidí na každém kroku zlé duchy.

Sice si to takhle pěkně vysvětlila, ale ani trochu jí to nepomohlo. Dala si dlouhou sprchu, vzala si dva prášky na uklidnění a šla si lehnout.

Ležela v neproniknutelné tmě s očima doširoka otevřenýma a napínala sluch.

Naslouchala, jestli se neozve něco podezřelého, a probírala se nedávnými zážitky.

Andy Latham, který byl vyslovený blázen, si nedal vymluvit, že mu postavili za dveře shnilé ryby. A potom Dane, ten se choval dost podezřele. Vyspal se s Sheilou, a ta potom zmizela. Byl poslední, kdo ji viděl, a teď shromažďuje údaje o škrtiči. Dane by se ale ničeho takového nedopustil…

Proč ne?

Protože nechtěla, aby tomu tak bylo. Na okno zaklepala větev. Div nahlas nevykřikla, pak si uvědomila, že to byla jenom větev, a připadala si pošetile. Dnes večer je kvůli každé maličkosti hned

vyděšená. Pěkně dneska všichni vyváděli, ona se plížila po domě, ostatní venku.

Žádné logické zdůvodnění nepomáhalo.

V noci a ve tmě se najednou hrozně bála.

Dane popadl telefon a zvolal: „Jesse."

„Dane, to jsem rád, že jsi doma."

„Je to… mohla by to být…?"

„Ne, určitě to není Sheila. Nějací rybáři dnes vytáhli z vody tělo. Jenom kosti, přesněji řečeno. V márnici patolog určil, že oběť je určitě mrtvá tři čtvrtě roku. Vynasnaží se ji co nejrychleji identifikovat. To je samozřejmé."

„Ale má to na svědomí ten škrtič s vázankou?"

„Příčina smrti se nedá s jistotou určit, ale předběžné ohledání napovídá, že šlo nejspíš o mladou ženu. A pokud se podaří spojit tuhle vraždu s těmi dvěma ostatními, pak to svědčí o tom, že náš zabiják s tím začal dávno předtím, než vůbec někdo pojal nejmenší podezření. Nemám ještě žádné informace, které by za něco stály, ale chtěl jsem ti to dát vědět. Kosti se našly přímo na západním konci Shark Valley. A chtěl jsem, abys věděl, že to není Sheila, abys neměl obavy, až o tom budeš číst v novinách."

„Děkuju, Jesse."

„Už jsi připravený mi říct, co se děje?"

„Už brzy, Jesse. Jen potřebuju trochu času na pátrání. Abych se mohl trochu porozhlédnout, poptat se."

„Jsem tady, kdybys mě potřeboval."

„Děkuju."

Zavěsil a pak odešel z domu tak, jak se k tomu předtím chystal. Bylo dost pozdě, ale na jižní Floridě jsou místa, kde večer teprve začíná.

Ráno bylo přímo příšerné.

Slunce se prodralo závěsy, a přestože bylo tlumené, Kelsey připadalo, že ji pomstychtivě bodá do očí. Skoro nespala.

Vyhrabala se z postele, rozhrnula závěsy a bolestně přitom zamrkala, jak místnost zalilo slunce. Přesto to byl nejúčinnější způsob, jak se probudit.

Bleskurychle se osprchovala, oblékla a uvařila si kávu. První šálek

ji ještě víc probral.

A znovu ji přepadl pocit, že se chová úplně nemožně. Larry pořád ještě spí ve vedlejší ložnici a stíny předchozí noci, to jsou jen neškodné stromy, pohupující se v mírném vánku. Strach ji přešel a vrátilo se jí odhodlání.

Napadlo ji, aby zapnula počítač a vyhledala si materiály, o které se zajímal Dane, ale místo toho si řekla, že jestli má Sheilu najít, musí se o soukromí svojí přítelkyně dovědět něco víc. Vrátila se do ložnice s druhým šálkem kávy v ruce a sáhla pod polštář pro Sheilin deník.

Pořád ji překvapovalo, že si deník Sheila vůbec psala. Vždycky jí připadala příliš zaneprázdněná, než aby si vyšetřila čas na nějaké sepisování toho, co se jí přihodilo.

Deník začínal krátce poté, co se Sheila přestěhovala nazpátek na Keys. Na první straně byl jednoduchý zápis.

Znovu doma, znovu doma, znovu doma. Věci se mění, a přesto se vůbec nemění.

O dva dny později další zápis.

Hrnou se sem turisti. Pilné včeličky. Div jsem nemusela jednu ženskou stáhnout ze židle v baru u Natea. Řekla jsem mu, že musí pro místní rezervovat místo. Nate, jak už je takový, to vzal ovšem vážně a snažil se mi vysvětlit, to že nemůže. A měl tu drzost

mi říct, že už vlastně nejsem místní. Ach muži, jak rychle zapomínají. Ale to nic.

Na většinu z nich se beztak snadno zapomíná.

Dalších pár záznamů bylo, jako by Sheilu slyšela přímo mluvit.

Dane se teda začal dost podivně chovat. Střízlivě. To se mu vůbec nepodobá. Je odtažitý, ovšem taky se vrátil. Řekla jsem mu, že budu možná potřebovat jeho služby. Fakt podivně se na mě podíval. Bůhví, co se doslechl o mojí minulosti. Řekla jsem mu, že jsem neměla na mysli služby v posteli, že ho budu možná potřebovat jako soukromé očko. Řekl, že bych si měla najmout někoho lepšího. Chudák. Vrtá mi hlavou, co se asi stalo. Neřekne o tom slovo. Myslela jsem si, že se povaluje na lehátku opilý, ale nebyl opilý, pil jenom sodovku, nebo to aspoň tvrdil Nate. Prostě se jenom tak potlouká. Je to zvláštní vidět Danea tak zdeptaného, a přesto, když se na člověka podívá, když

člověk vidí jeho oči, pořád ještě je v nich jiskra Života. Jenom se mu musím nějak přiblížit. No ale co, Žiju přímo v ráji. Všude kolem spousta mladých pěkných mužských. Co víc, spousta pěkných bohatých mladých mužských. Přesto jsou někdy nejlepší ti ne zas tak mladí. Uvidíme, to se časem ukáže. Mezitím…

Viděla jsem Izzyho.

Pěkně to frčí.

Starý dobrý Izzy. Jeho zboží je čím dál lepší.

A Izzy vůbec není mizera. Rád smlouvá. Což mi vyhovuje. Je výřečný jen což– Obchodování ho udržuje ve formě. Další sranda. Oficiálně rybaří. Pěkný rybičky. Naloží turisty a zařídí, aby se cítili na vrcholu blaha, takže je jim jedno, jestli něco chytnou. Cindy říká, že ho občas zahlídne v posilovně, nejspíš trénuje, aby uměl dobře utíkat! Co je mi po tom? Jsem snad od policie? Ani náhodou. Já jsem na druhé straně, ale co bych sakra mohla čekat jiného? A přesto, jak smlouvá a jak se mnou koketuje, no, dělá mi to moc dobře, co si to nepřiznat. Izzy a zboží dohromady…

To není špatná trefa. A fakt si užívám. Kdybych byla chlap, nikdo by se nad tím nepozastavil. Prý pořád hledám něco, co nemůžu mít. Nesmysl. Byla jsem vdaná. Měla jsem pěkného chlapa s prachama a nudila jsem se k smrti. Možná to nebyl ten pravý. Já ale už dávno zahodila to, co muži u žen hledají. Když si tohle přečtu, nedává to moc smysl, dokonce ani mně ne. Možná nechci vidět pravdu, i když je určená jenom pro moje oči.

Zaklepání na dveře Kelsey vyděsilo, jako by ji nachytali při něčem zvláště ohavném. Vyskočila a zastrčila deník pod polštář.

„Hej, Kels. Už jsi vzhůru?“

„Jo, jo, Larry, jsem.“

Přešla přes pokoj a pohlédla přitom na hodinky. Byla skoro jedna po poledni. Otevřela dveře. Za nimi stál Larry a nějak se mu dařilo vypadat, jako by na sobě neměl šortky a košili, ale oblek úspěšného reklamního agenta. Vyzařovala z něho sebejistota. Zeširoka se usmíval. „To myslíš, že máme prázdniny?“ utahoval si z ní. „Chtěla bys obědvat?“

„Oběd?“

„No baže. Víš, to je jídlo, které se zpravidla pojídá někdy kolem

poledního.“

„Oběd?“ opakovala nepřítomně. Najednou se rozhodla. „Ne. Musím si ještě něco zařídit. Ale moc ráda bych šla na večeři. Co kdybychom se v sedm sešli v té nové restauraci s rybími specialitami kousek za Sea Shanty? Jak by ti to vyhovovalo?“

Nezáleželo jí na tom. Protáhla se kolem něho, aby si vzala kabelku a klíčky od vozu.

„Počkej chvilku, Kelsey. Za prvé by se Natea dotklo, kdybychom šli na jídlo jinam než k němu. A za druhé, kam se u všech všudy ženeš? Cindy bude zajímat, kam jsi šla. Všichni jsme měli včera v noci nahnáno. Bude si dělat starosti a pak se naštve, že jsem tě nechal jen tak odejít.“

Ve dveřích se zastavila. „Máš pravdu, nesmíme se nikoho dotknout. Takže se uvidíme u Natea přesně v sedm.“

Potom zmizela dřív, než se stačil na něco zeptat nebo zaprotestovat.

Jesse Crane se opřel o psací stůl a podal Daneovi z hromady vrchní složku. Dane se pustil do čtení a Jesse začal vysvětlovat. „Podle všeho nám tady ten vrah řádí o moc dýl, než jsme vůbec tušili. Patologové našli zbytky vláken kolem krku oběti. Tady v Everglades se tělo v tom horku může rychle rozložit, ale přesto odhadují, že je ta dívka po smrti skoro rok. Kosti zůstaly nepoškozené, i když ovšem neexistuje důkaz, že se neutopila. V blátě na kostech se našla nějaká vlákna a snad se technikům podaří zjistit, z čeho jsou. Jako důkaz to ale může těžko obstát, protože vlákna se do vody a z ní do bláta mohou dostat různě. Jinak se nenašlo žádné oblečení, kabelka, boty ani osobní předměty, takže ta vlákna klidně mohou pocházet z nějaké vázanky. Ale jak jsem řekl, jako důkazní materiál to těžko obstojí. Oběť se podařilo rychle identifikovat. Jmenuje se Alsie Greerová, jinak též Janice Thorsonová nebo Lydia Franingová. Má moc pěkný rejstřík, drogy a prostituce, a pracovala v jednom pajzlu v Palm Beach County. O svoje zuby ale Alsie pečovala dobře. Před jedenácti měsíci ji ohlásili jako pohřešovanou a teď se ihned s pomocí počítače porovnaly zubní záznamy. Byla to šťastná náhoda. Dobře víš, jak dlouho může trvat, než se určí totožnost oběti, kolikrát mnohem déle než –“

„Najít vraha,“ dodal Dane.

Jesse pokrčil rameny. „Podle statistik řádí v zemi v každém okamžiku stovky masových vrahů. A většinu z nich nikdo nikdy nechytí.“

„Tohohle je zapotřebí chytit. Nebo budou další oběti. A vypadá to, že zrychluje tempo.“

„Není se čeho chytit, Dane,“ zavrtěl hlavou Jesse. „Nedá se určit, v jakém časovém odstupu vraždí. Jižní Florida, to jsou nekonečné míle vodních cest. To sám dobře víš. Vloni se konečně našli čtyři mladiství, kteří se pohřešovali dvacet let. Zajeli s lodí do kanálu a nezbylo po nich stopy. A ten obchodník z Filadelfie, který zmizel po jediné noci strávené ve městě? Objevili ho v kanálu Fort Lauderdale po více než deseti letech. Seznam osob, které se našly po několika letech, je neuvěřitelný.“

Jesse přikývl. Nevězelo to v tom, že by policejní sbory na jižní Floridě neměly skvělé potápěče. Někteří patřili k nejlepším z nejlepších. Bylo to v tom, že vodní cesty byly nekonečné, bahnité, kalné a mnohdy hustě zarostlé vegetací. Díky potápěčům přežilo hodně lidí, kteří se ztratili v kanálech, a většinou se pohřešovaní našli. Ale bývaly chvíle, kdy pátrání po někom v tom nekonečném vodním bludišti bylo jako hledat příslovečnou jehlu v kupce sena.

„Tak pojď,“ řekl Jesse, vzal si od Danea zpátky složku a položil ji na stůl. „Vezmu tě na místo, kde se ostatky našly.“

Jeli ale Daneovým džípem. Cesta, po níž se pustili, nebyla tak špatná jako většina málo užívaných cest na Everglades. Byl to nevypočitatelný kraj. Nastala letní vedra, a přestože bylo nějakou dobu sucho, vystřídaly je časté a prudké bouřky. Everglades, to nebyla vysloveně bažina. Celá oblast byla ve skutečnosti neuvěřitelně pomalu plynoucí řeka, vystavená všemožným rozmarům přírody. Po nedávné bouři stála v kanálech a aligátořích děrách hluboká voda. Stačil jeden chybný manévr, a vůz by skončil ve vodě a blátě, a to potom mohl i s pasažéry zmizet pod hladinou možná navěky.

Dnes bylo nebe krásně modré, s lehkými nadýchanými mráčky. Zvedl se vítr a ohýbal trávu jako svěží mladé osení. Míjeli kanály, kde si neopatrné volavky a jiní vodní ptáci hráli nebezpečně blízko upřeným pozorným pohledům aligátorů, kteří si mohutná těla chladili

ve vodě, z níž jim vykukovaly zbystřené přízračné hadí oči.

„Přes Atlantik se žene další bouře," řekl Jesse.

„Máš pravdu, četl jsem to v novinách," přitakal Dane.

„Možná se stočí na Karolíny," podotkl Jesse.

„Někdy se to stává," řekl Dane.

„Tenhle chlap se podle mě s oblibou zbavuje obětí těsně před bouřkou," řekl Jesse. „Dokonce si myslím, že si ty vraždy plánuje podle počasí."

Přestože bylo přes třicet, pocítil Dane, jak ho zamrazilo. Jesse má pravdu. Vrah znovu brzy udeří.

„Ať už se bouřka stočí k severu nebo ne, skutečně můžeme během tří čtyř dnů něco čekat," zamumlal Dane.

„Radši tamhle zastav. K vodě dojdeme po svých."

„K vodě" nebylo zrovna výstižné. Když vystoupili z vozu, ocitli se několik centimetrů v blátivé vodě. Bahno jim probublávalo kolem nohou a při každém kroku čvachtalo.

Zabralo jim několik minut, než se dostali přímo ke kanálu, v němž se po nedávné průtrži vzdouvala voda. Vedle žluté policejní pásky vyznačující místo, kde se tělo našlo, nešťastně postával uniformovaný policista od městské policie z Dade. Otráveně se ohnal po komárovi, na Jesse zavolal ahoj, a když ho představil Daneovi, krátce na něho pokývl.

Na místě nálezu toho nebylo moc k vidění. Dane věděl, že zde vyšetřovatelé a technici strávili celé dopoledne hledáním těch nejnepatrnějších stop –vlasu, vlákna něčeho, co by jednoho krásného dne mohlo spojit podezřelého s obětí, jakmile nějakého podezřelého vůbec budou mít. Pouhé vlákno z koberečku ve voze může spojit vraha a jeho oběť. Policejní specialisté v mnohých případech dokázali předložit přesvědčivé důkazy, když už se zdálo, že je vše beznadějné. Pachatel vždycky zanechal nějaké stopy své přítomnosti, a stejně tak si nějaké stopy s sebou odnesl; krev oběti, nit z jejího oblečení, vlasy.

Ale po roce v bažině…

„Vidíš, co jsem ti chtěl ukázat? Tohle není cesta pro turisty," řekl Jesse. „Tady se vyzná spíš někdo místní. Dá se docela dobře zajet vozem skoro až k vodě, takže tady se můžeš zbavit těla a nikdo tě

neuvidí. Tělo ovšem taky může cestovat. To je docela dobře možné.“

Dane přikývl a pozorně se rozhlížel. Vedro začínalo být nesnesitelné. Hejna much a komárů monotónně bzučela. Tohle byla ta chvíle, kdy musejí detektivové spoléhat na staré osvědčené metody, kdy budou kdeco obcházet pěšky, nenápadně se vyptávat, naslouchat, pohybovat se mezi lidmi, aniž by na sebe nějak zvlášť upozorňovali. „Včera večer jsem zašel v Browardu do klubu,“ řekl Dane.

„Jo? A co?“

„Z těch holek aby člověk každé slovo páčil heverem,“ povzdychl si Dane. „Nedají si vymluvit, že jim nic nehrozí, když už jedna z nich byla zabita, protože zabiják nepůjde lovit na stejné místo dvakrát. Policii nedůvěřují a trvalo mi pěknou dobu, než jsem je přesvědčil, že nejsem polda.“

„Dověděl ses něco?“

„Ještě ne, ale věřím, že něco zjistím. Ještě chci zajít do toho klubu v Miami. Neměl jsem čas si přečíst celou tu zprávu, Jesse. Když to děvče zmizelo, někdo musel vyplnit hlášení o pohřešované osobě, že? Takže počítám, že vyslechli její přátele a spolupracovníky.“

„Vytáhl jsem si, co máme ve složce. Je to stejná písnička. Jednou večer přišla do práce, příští večer už ne. Bydlela sama. Sousedé se na nic nepamatují. Možná se domů vrátila, možná ne. Z klubu odcházela někdy mezi čtvrtou a pátou ráno, a to je naposledy, co se někdo upamatoval, že ji viděl. Nebyla řidička, takže jsme v tomhle případě nemuseli hledat auto. Nenašel se záznam, že by si z klubu na cestu domů zavolala taxík, a i když její mobilní telefon zmizel s ní, prověřili jsme záznamy telekomunikační společnosti a ani tam se nenašlo, že by si volala taxi. Poslední místo, kam volala, byla jazyková škola – zajímala se o hodiny francouzštiny. Do té školy ovšem vůbec nenastoupila, takže tím to skončilo. Měla přítele, ale ten je z toho venku. Existují svědkové, kteří dosvědčili, že byl tu noc, kdy zmizela, na večírku ve West Palm, a byl tam ještě po ránu následujícího dne. Pěkně se sťal a usnul v obýváku toho bytu, kde se ten večírek pořádal, a čtyři lidé dosvědčili, že se neprobral dřív než příští den, potom, co té dívce začínala další šichta. Policie ve třech okresech prověřila každou stopu. Ne že by jich bylo moc. Denně se

ve zprávách objevují výzvy. Ale co naděláš, když vezmeš dohromady obyvatelstvo tří okresů, tak máš miliony lidí. Každá stopa, kterou jsme měli, nakonec skončila ve slepé uličce. Sám to znáš nejlíp, že se to může stát. Zabijáka obvykle chytneš, když se dopustí chyby. A policie nemůže vyslechnout každého chlapa, který na jižní Floridě vleze do nočního klubu."

„Myslím, že můžeme ten okruh podezřelých zúžit," řekl Dane.

Jesse se na něho pozorně a vážně zadíval.

„Ten škrtič musí být někdo, koho znám," pokračoval Dane.

„Někdo, koho znáš?" Jessemu vyskočila na čele ustaraná vráska.

„Nebo někdo, kdo zná mě," řekl Dane.

Nebyl ještě připravený zacházet do podrobností. Jesse měl takovou povahu, že se spokojil s tím, co mu řekl.

Tady se Dane rozhodl rozhovor ukončit. „Musím se vrátit. Čeká mě spousta práce. A myslím, že nemám moc času."

OSMÁ KAPITOLA

Na ceduli stálo pouhé Izzyho půjčovna člunů.

Izzyho rybářský člun *Lady Havana* kotvil vedle tuctu dalších. Kelsey byla ráda, že jsou kolem lidé. Z toho mála, co si o něm přečetla, pochopila, že žije jako pravý ostrovan. Pracuje, kdy se mu zachce, a udělá si volno, kdy se mu zlíbí, jen tak pro zábavu. Měla však tušení, že Izzy si nedělá volno pro zábavu. To ani náhodou. Když nevozí turisty, šmelí s drogama.

Říkala si, proč už ho nedopadli. Pak si uvědomila, že bude nejspíš velice šikovný. Zná tady kdejaký ostrov a ostrůvek, kdejakou zátoku, v těchhle vodách ho nemůže nic překvapit a dovede se rychle zbavit nákladu.

Zřejmě měl za sebou dopolední projížďku. Turisté, podle všeho rodina, postávali na molu a dvě děti fascinovaně pozorovaly, jak Izzy čistí a porcuje to, co chytili. Nůž měl ostrý a pracoval s úžasnou hbitostí. Nespočítala by, kolik hodin sama zpracovávala úlovek, ale tak dobrá jako Izzy nebyla ani zdaleka. To by byl asi málokdo.

Neviděla ho léta, ale poznala ho okamžitě. Byl vysoký a do bronzová opálený, spíš houževnatý než mohutný, a Kelsey musela uznat, že vypadá velice dobře. Vlasy měl dlouhé, ale protože je měl kudrnaté, mastné a černé, nebylo to tak znát. Měl hubený obličej s ostrou bradou a úzkými lícními kostmi a hluboko posazené temné oči. Pohyboval se se zvláštním přirozeným půvabem, a jak znala Sheilu, bylo jí jasné, co na něm viděla. Byl opálený tak do tmava, že měl pokožku hnědou jako ořechovou skořápku. V tom vedru se mu na slunci leskla. Jako mnoho lidí, kteří tráví většinu času na lodi, měl na sobě ustřižené džíny. Byl bos.

Zvedl hlavu. Jako by vycítil, že stojí na molu. Protože ho sama okamžitě poznala, bylo by s podivem, kdyby ji také hned nepoznal.

„Kelsey Cunninghamová," řekl překvapeně a změřil si ji od hlavy k patě. Znovu Kelsey pochopila, co k němu Sheilu přitahovalo. Ve svém pohledu nic neskrýval. Pomalu a do všech podrobností ji hodnotil. Nejenom že svlékl ženu pohledem, jeho pohled sliboval mnohem víc.

„To už jsou poslední?" zeptala se matka těch dvou dětí. Nos měla krémem natřený na bílo, nechráněné tváře jí zčervenaly jako rak.

„Poslední," řekl Izzy, ale nespouštěl pohled z Kelsey. Plné rty mu zvlnil tázavý úsměv. Zabalil ryby do hnědého papíru, který byl na molu k dispozici právě k těmto účelům. „Moc je nepřepečte. Stačí trochu olivového oleje na pánev, špetka másla…" Zvedl si prsty ke rtům a poslal Kelsey vzdušný polibek. „Rybičky budou jako máslo."

„Děkuju," řekl otec rodiny. Břicho mu přetékalo přes pásek šortek. Pruh břicha, který se ukázal pod vy kasaným tričkem, měl stejně rudý jako jeho žena tváře.

Skupinka se sebrala k odchodu. Konečně Izzy odtrhl pohled od Kelsey. „Zpravidla se něco málo připlácí," řekl Izzy hluše.

„No jasně," řekl muž a zalovil v mokré kapse.

„Zaplať mu dobře, tati," řekla holčička. „Pomohl mi chytit rybu."

„To víš že jo. Bezvadně jsme si to užili," řekl muž a podal Izzymu svazek bankovek.

Izzy se zazubil. „Malé holky, stejně jako malí kluci, by se měly naučit chytat ryby. Může se jim to v životě hodit, nemám pravdu… Susie?"

„Jmenuju se Shelly,“ zamračila se holčička.

„No jasně, Shelly,“ Izzy jí načechral vlasy a nepřestával se zubit. „Teď už umíš rybu chytit.“

„Moje byla větší,“ řekl chlapec.

„Oba jste si vedli dobře,“ řekl Izzy pochvalně.

Děti byly zřejmě celé blažené a rodiče rovněž tak. Zamávali na rozloučenou a vykročili pryč. Přitom si Kelsey zvědavě změřili a pokývli jí na pozdrav.

„Myslíš, že je to jeho přítelkyně?“ zeptala se holčička šeptem chlapce, když ji míjeli.

„Vsadím se, že má spoustu přítelkyň,“ prohlásil kluk sebejistě. „Nejmíň tucet.“

Izzy se zasmál a díval se, jak odcházejí. „Tak… Kelsey Cunninghamová. Jaká čest… a překvapení. Přišlas, aby se z tebe stala jedna z mých přítelkyň?“ V očích mu uličnicky hrálo. „Městský život tě už otravuje? Přijelas, aby ses dala dohromady s opravdovým chlapem?“

Kráčela ke stolu, na kterém mouchy bzučely kolem zbytků ryb. „Přijela jsem za Sheilou.“

Úsměv mu ani v nejmenším nezakolísal. „Sheila. To je ženská jak se patří. Možná víc ženská, než jsem já chlap.“

„Viděl ses ní, nebo jak?“

„Jasně že jsem se s ní viděl. Ví, kde mě najde, když mě potřebuje.“

„Byla tady teď někdy? Viděls ji poslední dobou?“ Založil si ruce v bok a naklonil hlavu ke straně.

„Viděl jsem ji… počkat… před osmi dny? Asi jo. Před tou bouřkou.“

„Potom už ne?“

„Myslím že ne. Znáš Sheilu. Přichází, odchází.“

„Vídali jste se… pravidelně?“

Upřímně se zasmál. „Chceš vědět, jestli jsem si to se Sheilou rozdával?“

Najednou ji zahltil hněv i pocit, že se chová hloupě. Co si ksakru myslela – že se jí Izzy vyzpovídá, že Sheilu naložil a vhodil ji do oceánu?

Začala se obracet k odchodu. Polekalo ji, když jí na rameno

dopadla jeho ruka. Začal se rychle omlouvat. „Neodcházej tak rychle, Kelsey. Promiň. Nikdy ses ke mně nechovala zle, ale taky ses o mě nikdy nezajímala. Jenom mě překvapilo, že tě vidím. Nic víc. Jestli ti ale můžu nějak pomoct, rád to udělám. Takže máš starosti, co třeba Sheila prováděla… nebo do čeho se namočila? Přišla jsi za mnou… pro něco?“

Nemohla si pomoct, tváře jí zrudly. Myslel si, že se za ním stará známá stavila, aby si koupila drogu.

„Ve čtvrtek jsme se tady měly se Sheilou sejít. Ještě se neukázala.“

Protáhl obličej a bylo na něm jasně znát, že taková nedochvilnost je u Sheily něco, s čím se musí počítat.

„Sheila se za mnou někdy staví, pak zmizí na týden i dýl. Má jiné zájmy.“ Na okamžik mu dlouhé řasy zakryly oči. „Má spousty známých. Pokud jde o mě, já uspokojuju jen některé její potřeby. Má hodně potřeb a všecky je splnit nemůžu.“

Stočil hovor na něco jiného, jako by vycítil její rozpaky. „Nechtěla by ses podívat na člun? Mám v ledničce něco studeného k pití.“

Okamžitě na její zaváhání zareagoval.

„Nekoušu – pokud se to po mně nechce.“

Mohla by udělat tu největší pitomost pod sluncem a jít k němu na člun. Ale všude kolem bylo plno lidí. Spousta rybářských lodí vysazovala dopolední turisty a nabírala odpolední. Právě se to střídalo. Nejmíň tucet lidí uvidí, že vstupuje na palubu. A chtěla vidět na vlastní oči, kde Sheila trávila čas.

„Jasně. Ráda si člun prohlídnu. A sedla by mi studená sodovka.“

Překvapeně pozvedl obočí, že se dala tak snadno přemluvit. Pak se zeširoka usmál. „Slečno Cunninghamová, račte do mého salonu. Slibuju, že se budu chovat přímo vybraně.“

Kelsey šla za ním a podržela se ho za ruku, když jí pomáhal seskočit z mola na *Lady Havana.*

„Doufám, že ses nedala k policii, Kelsey?“ zeptal se. „Moc dobře totiž vím, že mi nedůvěřuješ.“

Pořád ji držel za ruku. Nevyprostila si ji, i když chtěla, a nakonec ji pustil sám.

„Jenom si dělám starosti o Sheilu.“

„Řeknu ti, co půjde.“

Nezůstali na palubě. Vedl ji po krátkých úzkých schůdcích do kabiny.

Dane se soustředil na to, aby přesně zaměřil čočky kamery na Izzyho Garcíu. Aby na tu vzdálenost byl jeho obličej zachycený co nejvěrněji. Udělal záběr, pak další a ještě třetí. Slušný snímek zepředu, když Izzy vystupoval ze člunu. Dobrý z profilu, když se otočil k turistce a pomáhal jí vystoupit. Potom na molu při čištění ryb.

Trpělivě čekal ve své skrýši na dobrý čistý záběr. Upíral pohled na molo, kde pracoval předmět jeho zájmu. Znovu zaostřil a udělal si snímek matky, otce a dvou dětí. Potom uviděl Kelsey.

Vlasy měla stažené do střízlivého ohonu. Měla na sobě tričko s volnými zády, šortky a sandály.

Z hustého houští Dane užasle sledoval, jak mu Kelsey mizí z dohledu do kajuty člunu.

Nečekal, že ji tady najde. A určitě neměl v plánu dostat se s Izzym do křížku. Jestli má jenom trochu rozumu, nepůjde s ním do sporu teď.

Kelsey mu ale zmizela z očí. Což najednou znamenalo, že ho zdravý rozum dočista opustil.

Zastrčil malou kameru do kapsy volných šortek a vykročil k molu.

Kelsey je pěkná husa.

V tuhle chvíli mu byl Izzy nejenom protivný, přímo ho nenáviděl.

I když mohl urazit vzdálenost od houštin u silnice na písčitou cestu, na molo a nakonec na člun v několika málo chvílích, připadalo mu to příliš dlouhá doba, aby Kelsey zůstala s Izzym Garcíou o samotě.

Srdce se mu zběsile rozbušilo a přepadl ho vyslovený strach, když uviděl Izzyho znovu na palubě, jak odvazuje kotevní lana.

„Sakra!“ zaklel a na molo přímo vběhl.

Lady Havana ovšem už vyplouvala z kotviště.

„Jenom se trochu projedeme,“ řekl a znovu se při pohledu na její zjevnou nedůvěru pobaveně usmál. „Dvacet lidí tě zrovna vidělo, jak nastupuješ na palubu,“ připomněl jí. „A ani ne za hodinu mám další skupinu turistů. Takhle nás aspoň nikdo nevyruší. Můžeme si promluvit.“

S tím ji zanechal v kabině a vyšel na palubu. Nervozita ji sice

neopouštěla, ale měl pravdu – nastoupila na jeho loď za plného denního světla před spoustou svědků. A Izzy jí nikdy nic neudělal ani nikomu jinému, koho znala.

Pokud ovšem neudělal něco Sheile…

Mohla bych klidně doplavat ke břehu, uklidňovala se. Když se mi nebude líbit, jak se to bude vyvíjet, skočím do vody a poplavu do bezpečí.

Kromě toho chtěla být nějakou chvíli v kajutě sama. Aby to tam mohla proslídit. Moc času na to mít nebude, ale byla rozhodnuta jej beze zbytku využít.

Samozřejmě že nejenom hledala onu jehlu v kupce sena, ale nadto neměla ponětí, jak ta jehla vlastně vypadá. U Danea ale našla Sheilinu náušnici, a přestože pro to existovalo dobré vysvětlení, aspoň se něco dověděla.

Ve skutečnosti se toho dověděla víc, než jí bylo milé. Je ale důležité vědět všechno.

A tady na Izzyho lodi…

Záznamy o výjezdech. Telefonní čísla na jeho mobilním telefonu. Nakoukla nahoru a uviděla, že je zaneprázdněný na palubě. Stiskla tlačítko na Izzyho mobilu, aby se dostala k uloženým číslům. Měla s sebou malou pletenou kabelku, takže tužku a papír měla po ruce hned. Začala si zapisovat čísla a jedním okem hlídala schody. Musí vymanévrovat z přístaviště. To mu zabere několik minut.

Našla číslo do dvojdomku a číslo Sheilina mobilu. A další, která ji vyděsila. Nateovo, Cindyino… Daneovo. Daneovo do domu a do kanceláře, kterou si pronajal při dálnici. Další číslo. Dokonce i do *jejího* domu. Tak ji to zaskočilo, že na minutku strnula, ale pak se znovu pustila do psaní. Polovina místních předčíslí jí nic neříkala.

Slyšela Izzyho nahoře přecházet. Pořád ještě vyjížděl s lodí z kanálu.

Horečnatě si zapsala všechna čísla, která stihla. Říkala si, jestli vůbec ten svůj škrabopis později vyluští. Zaslechla, jak motor nabral pravidelné obrátky, rychle taky telefon odložila a rozhlédla se po kajutě. Měl to tam jednoduše zařízené. Všude byly lovecké rybářské potřeby. Lednička, maličký vařič, dveře s nápisem Šéf. Malá chodbička do prostor na zádi. Po obou stranách kajuty čalouněná

sedadla. Nadzvedla je, protože věděla, že je pod nimi úložný prostor. Další rybářské potřeby. Dvě plechové krabice a v nich… co asi? Úhledně složené bikiny. Na nich sandály – Sheiliny? Kabelka…

Ohlédla se na schody a našpicovala uši. Motor stále běžel. Otevřela kabelku. Rtěnka, propisovačka, malý plastikový sáček s nazelenale hnědým obsahem. Přičichla k němu, marihuana. Pudřenka s iniciálami *SEW.* Sheila Elizabeth Warrenová.

Motor umlkl.

Kelsey vhodila kabelku nazpátek do prostoru pod sedadlem a přiklopila sedák. Posadila se. Oddychovala, jako by právě uběhla maratón. Moc si přála, aby jí srdce přestalo divoce bušit.

Izzy sešel do kajuty. „Sodu, nebo pivo?“

„Jenom sodovku, díky.“

Užasla nad vlastním hlasem. Byl tichý, klidný, zdvořilý. Čekala by, že bude mluvit přiškrceně, ale nedala najevo stopu rozčilení.

„Ještě je tu trochu koly a citronády. Bohužel nic moc. Zase nedostávám tolik zaplaceno, abych mohl turistům dopřávat něco jiného. Kromě toho venku na moři, ve vedru, co jim na tom záleží? Když něco chytí, jsou blahem bez sebe. Polovina jich dokonce ani ryby nejí. Jenom je rádi loví, sledují, jak zápasí a těší se, až budou kdekomu vykládat, že chytili tu největší. Co bys myslela, že to vypovídá o lidech?“

„Podle mě si většina lidí uvědomuje, že velké ryby jsou tady od toho, aby lovily ty malé. Roztrhají na kusy vlastní příbuzné při nejmenší známce slabosti,“ řekla Kelsey.

„Podobně jako lidi, že jo?“

„Myslíš si, že lidé roztrhají na kusy jiné při projevu sebemenší slabosti?“ zeptala se Kelsey.

„Já? Já viděl, jak se to děje, jestli se mě ptáš zrovna na tohle. Zažil jsem revoluci na Kubě. Viděl jsem dobré i zlé. Malé děti, jak pomáhají starým. Staré lidi, jak se obětují pro děti. Viděl jsem muže, který skočil do moře a utopil se, aby přeplněný vor, na kterém byl, dokázal přeplout přes moře. A viděl jsem jiného muže, který z toho prámu srazil vlastní ženu, jen aby sám přežil. Tohle všechno jsem viděl jako dítě. Ano, řekl bych, že to ovlivnilo moje názory.“

„Takže všechno, co uděláš někomu jinému, jen abys sám přežil, je

v pořádku?“

Zasmál se, přinesl Kelsey sodovku a posadil se vedle ní. Těsně vedle ní. Hnědé nohy velice blízko jejích. „Ne. Podle mě je všecko, jak má být, když lidem vyhovím, pokud něco potřebujou. Jak jsem říkal, Sheile jsem vyhověl. Měla spoustu potřeb a já dělal, co se dalo. Ale koukni se na sebe, Kelsey. Taková hezká holka. A většinou moc milá. A sedíš tady tak upjatě. Tohle je správné, a tohle je špatné. Vsadím se, že jsi nikdy ani nepřešla na červenou. A teď pracuješ v té nóbl reklamní agentuře. Chodíš na dlouhé obědy s klienty do těch nejlepších restaurací, do těch směšných podniků, kde potřebují deset slov, aby popsali salát. Určitě bydlíš v domě s vrátným, pěkně vysoko, odkud shlížíš na svět.“

„Řekneš mi něco o Sheile?“

„Sheilu znáš.“

„Tak jako ty ji neznám.“

„No dobře. Mám ji rád. Nic nepředstírá. Umí se pobavit. A zatímco se baví, vezme si, co chce. Když se jí nějaký muž líbí, uloví ho a pobaví se s ním. Když má peníze a dá jí krásné šperky, tím líp. Když žárlí, je jí to pro smích. Bude obědvat ve francouzské restauraci s šampaňským, nebo si dá hamburger a pivo, klidně se pomiluje na písku, v blátě, kdekoli…“

„A co drogy? Jak moc v tom jela?“ zeptala se naléhavě.

Zuby se mu v snědé tváři zaleskly v rychlém úsměvu. „Jestli si píchala heroin? Ne. Dala si sem tam něco pro lepší náladu? Tak to jo. Sheila umí užívat života. Nemám diamanty, které bych jí mohl dát, jak vidíš, ale mám něco jiného, co jí můžu poskytnout. Svět fantazie – a sebe, samozřejmě. Nabízím dobré zboží. Droga je bezpečná.“

„Bezpečná?“ opakovala ironicky.

„Tak tady ji máme, slečnu moralistku, dokonalý nos nahoru. Musíš se naučit si trochu užívat. Rozpusť si vlasy.“ Položil jí ruku na koleno.

Odstrčila mu ji a upřeně se na něho zadívala.

To ho pobavilo.

„Bylas vdaná za Natea. Má hospodu. Myslíš, že pití škodí míň než pár cigaret marihuany?“

„Izzy, nesejde na tom, co si kdo myslí. Pít je dovoleno a vyrábět a

prodávat drogy zakázáno.“

„I tak si myslím, že by ti pár šluků sedlo. Uvolnila by ses.“

„Nechci se uvolnit, Izzy. Chci najít Sheilu.“

Najednou se začal mračit. „Jak jsem ti říkal. Sheila se ukáže a zmizí. Až na to…“

„Až na co, Izzy? Pomoz mi, prosím tě.“

Pokrčil rameny. „Sheila mi opravdu řekla, že se chovala jako blázen. Že muž, který patřil k její minulosti, měl zůstat minulostí.“ Zaváhal, pak na ni zpříma pohlédl. „Jako dítě toho taky dost zažila. Možná proto si spolu tak dobře rozumíme.“

„O čem to mluvíš?“

„Nikdy jste spolu nemluvily o její matce?“

„O její matce? Její matka umřela.“

„To ano. Ale předtím si nedala chvilku pokoj. S Andy Lathamem se k sobě moc dobře hodili. Peníze měla ona, ale byla ochotná pro Andyho leccos udělat. A do toho patřilo i dívat se jinam.“

„Jak dívat se jinam? O co šlo?“

Najednou se zvedl a zavrtěl hlavou. „Promluv si se Sheilou. Už jsem toho nakecal až dost. Není to moje věc, abych o tom vykládal.“

„Prosím tě, Izzy, proto jsem sem přišla. Co mi to vlastně chceš naznačit? Že měla Sheilina matka jiné, potom co se vdala za Lathama?“

„Táhla s Lathamem za jeden provaz a držela při něm, to ti říkám. Potřeboval víc než… víc než jednu ženu. Možná dvě ženy. Možná… Možná jenom přihlížela. A Sheila… ta toho viděla hodně, to mi můžeš věřit.“

„Přestaň mluvit v hádankách, prosím tě.“

Najednou k ní přistoupil, naklonil se k ní a opřel se rukama o stěnu kajuty, takže ji uvěznil ve volném objetí. Obličej měl sotva pár centimetrů od jejího.

„Sheila se dost navyváděla, ale ty… ty ani náhodou. Kelsey Cunninghamová. Vždycky se mi líbil zvuk tvého jména. Hodná Kelsey, krásná Kelsey, upjatá a slušná Kelsey. Riskni to, Kelsey. Život se má žít. Můžu ti ukázat, proč se Sheila neuměla držet ode mě dál.“

„Nemáš na odpoledne objednanou skupinu?“

„Vem je čert.“

Přisunul se ještě blíž, ale Kelsey to neznepokojilo, jenom ji přepadla netrpělivost. Chtěla se znovu vrátit k hovoru o Sheile a o tom, co o ní Izzy ví. Chtěla vědět, co Sheila myslela tím, že muži z její minulosti mají také v minulosti zůstat.

„Izzy…“

„*Sil*“ Oči s tmavými řasami měl přivřené, obličej na dva centimetry od jejího.

Zrovna se chystala něco říct, když vtom do kajuty někdo vskočil a strhl Izzyho stranou, jako by na něho dopadla ruka boží. Až příliš známý hlas vztekle, rezavě rozkázal:

„Koukej se od ní držet dál, ty feťáckej zmetku.“

Izzy letěl přes kajutu a zastavil se o dveře s nápisem Šéf. Uprostřed kajuty stál Dane Whitelaw a crčela z něho mořská voda. Tmavé vlasy měl přilepené k hlavě, byl bez košile a bos, ale šortky měl promočené.

„Dane, co tady proboha děláš?“ zeptala se naštvaně.

Izzy se vzpamatoval z toho, jak narazil do dveří. Otřásl se, zvedl se a vytáhl vystřelovací nůž z kapsy ustřižených džínů.

„Izzy! Nech toho. Dane, co to prosím tě s tebou je?“

Ani jeden si jí nevšímal. Dane měl strnulý, zaťatý obličej. Izzy se tvářil, že se tady bude zabíjet. Vyřítil se na Danea.

Nikdy předtím neviděla, čeho je Dane schopen, a tak ji vyděsil. Izzy byl dobře stavěný, svalnatý a hbitý. Dane ve vteřině uhnul, srazil mu ruku s nožem a nasadil mu železný chvat.

„Nech toho!“ vřískla Kelsey. Vyskočila a popadla Danea za ruku.

„Seber ten nůž, Kelsey.“

Celá roztřesená zvedla vystřelovací nůž a uvědomila si, že ani neví, jak by ho měla zavřít.

Izzy výhružně a květnatě španělsky nadával. Dane ho však držel tak, že se nemohl ani pohnout.

„Dej si pohov, Izzy,“ okřikl ho Dane ostře. „A pěkně ty starý necky otočíš zpátky do přístavu.“

Izzy nepřestával nadávat, ale Dane ho táhl ke schodům. Neoblomně vyvlekl Izzyho nahoru na otevřenou palubu. Kelsey jim byla v patách a rozkřikla se na Danea. „Co tady krucinál děláš? Právě jsme mluvili

o Sheile.“

„A co tady sakra děláš ty? Chceš, aby to s tebou dopadlo jako s ní?“ odsekl Dane. Přistrčil Izzyho ke kormidlu. Stáli tam jak dva bojovní kohouti, svaly měli napjaté a žíly naběhlé jako dva zápasníci.

„Jakým právem sem lezeš, Whitelawe?“ osopil se na něho Izzy.

„Kelsey sem přišla dobrovolně. Můžu tě nechat zavřít za násilné vniknutí na člun, napadení a osočování.“

„Já tě můžu nechat zabásnout za tolik zločinů, Izzy, že by se ti z toho točila hlava.“

„Nemůžeš mě nechat zavřít za to, co si myslíš, Whitelawe, a nemáš proti mně jediný důkaz.“

„Možná by tě překvapilo, jaký důkaz mám, Garcío.“

Neměla nejmenší ponětí, co se děje, ale Daneova slova Izzyho zbrzdila. Otočil se a dál španělsky Danea proklínal. Kelsey a Dane uměli španělsky dost dobře, takže rozuměli tomu, co říkal, ale na Danea to nijak neúčinkovalo. Se zarytou odhodlaností stál a sledoval, jak Izzy vytahuje kotvu a startuje motor. Motor se rozburácel, Izzy přešel ke kormidlu a zamířil s *Lady Havana* zpátky k pobřeží.

Zvedl se lehký vítr. Kam oko dohlédlo, byly plachetnice, rybářské čluny a potápěčské čluny. Nebe zůstávalo modré a na něm sem tam bělostný mráček. Bylo pozoruhodně krásné.

Když *Lady Havana* zpomalila, nikdo z nich neřekl slovo. Sotva loď přirazila k molu, Dane vyskočil z lodi a začal upevňovat kotevní lano. Oba muži uvazovali loď tak přirozeně, jako by spolu pracovali po celý život, skoro se nedalo uvěřit, že se před chvilkou chtěli navzájem zabít. Jen co loď uvázali, natáhl Dane ruku, aby pomohl Kelsey vystoupit. Nevšímala si toho a seskočila na molo. Na lodi se pohybovala stejně sebejistě jako oni dva.

Izzyho odpolední skupina, pět lidí různého věku, dva pěkně břichatí, už čekala na molu. Byli dost zmatení, že na ně nečeká žádný člun.

Dane tiše varovně řekl.

„Ať tě ani nenapadne, Izzy, tohle ještě jednou udělat. Ke Kelsey se ani nepřiblížíš.“

„Proč? Bojíš se, co bych jí mohl říct?“

„Bojím se, co bys jí mohl udělat. Chceš si o tom momentálně ještě

víc pohovořit, nebo se budeš věnovat obchodu a vezmeš turisty na projížďku?“

Izzy se k němu obrátil zády. Znovu nasadil pohotový úsměv a vykročil s napřaženou rukou k jednomu z čekajících zákazníků. „Seňor Huntsville. Výborně. Přišli jste včas.“

Izzy dál repetil a Dane se otočil k odchodu. Zamířil na cestu a k parkovišti. Kelsey se za ním rozběhla, zlostně mu zabušila do zad, a tím ho přiměla, aby se zastavil a otočil k ní.

„Poslyš, nepotřebuju žádného bodyguarda. Docela dobře bych Izzyho zvládla sama.“

„Myslíš?“

„Povídali jsme si.“

„Ani neumíš sklapnout nůž, Kelsey.“

„No a co? Izzy se mě nechystal znásilnit a zabít.“ Zhnuseně si ji změřil a otočil se, že si půjde po svém. „Dane!“

„No co je?“ namíchnuté se otočil. „Co se vlastně stalo? Jak ses dostal na loď? Co že jsi byl tak přesvědčený, že mi něco hrozí, a co podle tebe Izzy provedl?“

„Izzy je ničema. Právě se chystám prokázat, že dodává drogy na místní střední školu. Je nebezpečný, Kelsey, věř si tomu nebo ne. A pokud jde o to, jak jsem se tam dostal, nechal jsem se svézt na potápěčském člunu, skočil do moře a doplaval. Zničil jsem si při tom košili a přišel jsem o slušné boty. A jak jsi mi za to poděkovala? Nijak. Máš hlavní starost, abys mi vyložila, že nepotřebuješ bodyguarda.“

„Znám Izzyho celý život.“

„No a co? Víš, že ho odsoudili za napadení? Nebo že byl obviněn ze znásilnění? Ta dívka se odmítla soudit, nejspíš proto, že dostala zaplaceno. Já jenom nechtěl, aby ses dostala do stejné situace. Nechceš tomu uvěřit? Tak si promluv s Hansem z šerifovy kanceláře.“

Kelsey cítila, jak jí znovu rudnou tváře. Možná se opravdu chovala nemožně. Vysloveně nezodpovědně. Našla kabelku, která nepochybně patřila Sheile, ale na druhou stranu Izzy nepopřel, že se s Sheilou často vídali.

Sheilina náušnice zůstala u Danea. Její kabelka zase na Izzyho

člunu.

Musela si přiznat, že pár minut měla strach, ale nyní se spíš přikláněla k mínění, že by jí Izzy neublížil ani by ji k ničemu nenutil. Přemlouval ji, ale to už k němu patřilo.

„Spousta lidí mě viděla, jak na ten člun nastupuju. Jenom vyložený pitomec by mi ublížil."

„Nebo chlap tak agresivní a sebejistý, že si myslí, že je na něho policie krátká. Tak co tedy, Kelsey? Jsem ten poslední, od koho bys přijala pomoc? Že mám pravdu?"

„Tak to není, Dane, ale opravdu jsi mě nemusel sledovat."

„Nesledoval jsem tě, jenom jsem tam náhodou byl ve stejnou dobu jako ty. Ale máš pravdu. Jsi svobodný člověk a jednadvacet už ti taky bylo. Nemůžu ti v ničem bránit. Jen si klidně choď za každým pošahaným ničemou, co jich jen ve městě je. Já udělám, co bude v mých silách, a nebudu ti bránit, aby ses dostala do maléru."

„Promiň, ale jak mám vědět, že nejsi pošahanej ničema třeba ty?"

Otočil se a znovu vykročil pryč. Zase se za ním vydala, už litovala, že něco takového vůbec řekla.

„Tak jo, nemyslím si o tobě, že jsi ničema." Kráčel dál jako by byla vzduch. Buď nepostřehl nebo nechtěl vzít na vědomí lehkovážný tón, jakým to pronesla. „Koupím ti nové boty, Dane," vyhrkla. Šel dál. nahradím ti košili."

Sel dál, jako by tam nebyla. Nakopala by si za to, že za ním takhle kluše, ale nedokázala se opanovat. „Řekl mi věci, které jsem nevěděla. A byl by mi toho pověděl víc."

Konečně se zastavil a znovu se k ní otočil. „Znáš se se Sheilou odjakživa. Co by ti asi tak mohl říct, co bys už nevěděla?"

„Že… no, vždycky jsem věděla, že Andy Latham je odporný člověk, ale podle Izzyho nebyla Sheilina matka lepší."

Dlouhou chvíli si ji pátravě prohlížel. „A to tě překvapuje? Myslíš si, že ti to pomůže Sheilu najít?"

„Všechno, co se dozvím, se může hodit. A –" Odmlčela se. Dane jí neříká všechno, takže mu taky všechno nepoví.

„A co?"

Zavrtěla hlavou. „Jenom mám takový pocit, že kdybych s ním mohla mluvit dost dlouho, řekl by něco, co by pomohlo. Myslím, že

Sheila s ním trávila celkem dost času.“

Na okamžik se zadíval do země, pak znovu zvedl pohled a pohlédl jí zpříma do očí. „Kdybys měla obejít každého, s kým se Sheila stýkala, nestačila by ti na to týdenní dovolená.“ Rozmáchl se. „Sheila byla… jako by si vzala do hlavy, že si dokáže, že může mít, koho si jen vzpomene a kdykoli se jí zachce.“

„Ale proč? Kdybychom to věděli, třeba by nás to k ní zavedlo. Nebo bychom přišli na to, co se s ní stalo. Musíme zjistit, proč to dělala.“

„Zjistím to. To jsem ti přece řekl.“

Na minutku zmlkla, ale potom znovu namítla. „Já bych ale mohla zjistit to, co se tobě nepodaří.“

„Ani náhodou.“

„Cože?“

„Proč to říkáš?“ Přivřel oči. Pokrčila rameny. „Protože lidé, kteří by nebyli ochotní s tebou mluvit, by mohli mluvit se mnou.“ Prošla kolem něho. „Kam jdeš?“ Zaváhala.

„Zpátky domů. Chystáš se mě sledovat?“

„Opravdu se vracíš k Cindy? Nechceš si sednout k počítači a podívat se po nějakém dalším zločinci, za kterým bys mohla zajít na návštěvu?“

„Opravdu se vracím do dvoj domku.“

Přikývl a zamířil k svému džípu.

„Jedeš taky?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Mám něco na práci.“

Otálela a pozorovala, jak nasedá do džípu. Nastartoval a z palubní desky vzal brýle proti slunci a nasadil si je, ale nerozjel se. Jenom ji přes tmavá skla pozoroval.

„Scházíme se na večeři v sedm u Natea,“ řekla. „Nepřidal by ses?“ V obličeji se mu nepohnul ani sval a do očí mu neviděla.

„Jo, budu tam,“ pokývl nakonec.

Otočila se a nastoupila do svého vozu. Rozjela se a až na druhé křižovatce si uvědomila, že prese všechno, co říkal, jede za ní. Ani se neobtěžoval předstírat, že tomu tak není. Když však zaparkovala před dvojdomkem, zůstal sedět ve voze. Přistoupila k němu. „Nepůjdeš dál?“

„Ne, jen jsem si řekl, že dohlédnu, aby ses dostala bezpečně dovnitř.“

„Myslela jsem, že je ti fuk, jestli se zapletu do nějaké další nebezpečné situace.“

„Lhal jsem.“ Upravil si brýle. „Běž dovnitř, Kelsey.“

Netrpělivě se otočila a vykročila ke dveřím. Zastrčila klíč do zámku. Vešla dovnitř a zavolala na Larryho. Neozval se, ale to ani nečekala, protože venku neparkoval jeho vůz. Zaváhala a nechala dveře otevřené; vzpomněla si na ten nepříjemný pocit, který ji předchozí noci přepadl. Proběhla domem, zkontrolovala skříně a koupelny, pak se vrátila k hlavnímu vchodu. Dane tam pořád ještě byl a s brýlemi na očích ji nehybně pozoroval. Zamávala mu, zavřela dveře a naslouchala, jak odjíždí.

Otálela. Její půlka domu byla prázdná, o tom se přesvědčila. Proč se potom nemůže zbavit pocitu, že tam byl někdo, kdo tam neměl co dělat? Že někdo prohledával pokoje? Že sem někdo násilím vnikl?

Pohlédla na hodinky. Nebyly ještě ani tři. Spousta času na to, aby si prošla seznam čísel, které získala z Izzyho mobilu. Přešla do kuchyně, odložila kabelku a vytáhla si ten papír. Odškrtala čísla, která znala, a žasla, že jich je tolik a že by už vlastně pro něho dnes, kdy jsou dospělí, neměla mít žádný význam. Měl tam Larryho číslo do bytu a stejně tak její, a také do firmy, kde oba pracovali. Nateovo číslo domů a do podniku. Cindy. Dane. Někdo zapsaný jenom

jako J. M. Skoro by se vsadila, že to bude Jorge Marti. Jen aby si to ověřila, přistoupila k telefonu a namačkala číslo. Telefon zazvonil a pak se ozval záznamník. „Ahoj, Jorge. Tady Kelsey Cunninghamová. Naše parta se schází v sedm u Natea na večeři. Bylo by fajn, kdyby ses mohl přidat.“

Zavěsila, pak znovu zvedla sluchátko a chystala se vyzkoušet další číslo. Pak si to rozmyslela. Udělá líp, když z domu volat nebude.

Zabubnovala prsty do kuchyňské linky a nešlo jí z hlavy, proč Daneovi neřekla, že na Izzyho člunu je Sheilina kabelka ani že si opsala čísla z jeho telefonu.

Vlastně nevěděla, co by si měla s těmi čísly počít. Bylo jí jasné, že musí být nějak podstatné, že má Izzy nejenom všechna jejich čísla, ale i to, že je má uložena v mobilu. Ale opravdu nevěděla, jak by

měla postupovat, aby o těch dalších číslech něco zjistila.

Dane by to věděl. Je to soukromý detektiv.

Možná mu to poví. Brzy. Pořád ještě se nesrovnala s tím, že našla Sheilinu náušnici u něj v domě. Že se přiznal, že se s ní vyspal těsně předtím, než zmizela.

Co to všechno znamená?

Dane dorazil do Sea Shanty pozdě. Než se k nim připojil, chvíli je ode dveří pozoroval. Cindy byla malá, ale vypadala v šatech s volnými zády, které jí odhalovaly ramena, dokonale. Larry byl upravený a nažehlený jako vždycky. Nate měl na sobě sportovní košili a plátěné kalhoty ke kolenům a zaujatě o něčem debatoval s Larrym. Kelsey se pohodlně opírala na židli, vlasy se jí hedvábně leskly a vlnily se jí na ramenou. Měla na sobě květované přiléhavé šaty bez ramínek, které zdůrazňovaly každou křivku jejího těla. Naslouchala muži v křesle po své levici. Jorge Marti.

Jorge vypadal dobře. Tmavovlasý, pohledný, jako jediný měl na sobě sako. Tmavomodrou košili měl u krku rozhalenou. Podobně jako Kelsey dokázal vypadat neformálně, a přitom dobře oblečený. Ať už jí vykládal cokoli, rozesmálo ji to.

Než se k nim přidal, nenápadně si je všechny vyfotografoval. Potom schoval maličký vodotěsný fotoaparát do kapsy černé větrovky a vykročil, aby si k nim přisedl.

Kelsey ho uslyšela přicházet a zvedla pohled. Nedokázal rozpoznat, jestli má radost, že přišel, nebo ne. Cindy jako obvykle vyskočila s překypující radostí, kterou dávala najevo všem svým přátelům. „Dane, už jsme se báli, že nepřijdeš.“

„Omlouvám se,“ řekl a posadil se. Vzal do ruky jídelní lístek, přestože ho znal zpaměti. „Jak se vede, Jorge?“

„Výborně, díky. A tobě?“

„Dělám co můžu,“ řekl. „Doufám, že jsem vás nezdržel od večeře?“

„Jsme na ostrovech,“ připomněl Larry. „Tady se nečeká, že se někdo bude honit. Řekli jsme si, že ti dáme nejmíň půlhodinu. Potom jsme si řekli, že bychom mohli ještě čtvrthodinku dotčeně probloumat, že ses k nám nepřidal.“

„Já věděl, že se ukážeš,“ řekl Nate. „Jen tak na okraj, ty skryté kamery se ohromně osvědčily. Dneska jsem vyrazil jednoho kluka.

Přistihl jsem ho přímo s rukou v kase. Děkuju, ušetřils mi pěkné prachy.“

„Co na to mám říct? Bezpečnostní opatření se vyplatí,“ odpověděl Dane.

„Asi je to dobrá věc,“ přidal se Larry. Přes stůl se usmál na Kelsey. „Nevím. Ale v práci mám pocit, jako by mě sledoval Velký bratr. Ty podělaný kamery se pohybujou, sledujou člověka na každém kroku.“

Dane se na něho nevesele usmál. „To budou kvalitní kamery. Nejspíš pěkně drahé. Musejí si tvojí práce hodně považovat.“

„Buď to, nebo mají starost, jestli si neodnáším nějaké tužky. Jo jo, takový je život ubohého zaměstnance.“

„Pojďme si objednat, když už je Dane tady,“ řekla Cindy. Rozhlédla se po ostatních, kteří najednou zmlkli. „No dobře, jsme tady na ostrovech, není kam spěchat, ale já tady žiju pořád a mám hlad jako vlk.“

Tím všechny rozesmála. Nate přivolal číšníka a objednali si. „Doufám, že vám tady bude chutnat,“ řekl. „Vybrané lahůdky se tady nevyvařujou.“

„Vybrané lahůdky si dáme jindy,“ ujistila ho Kelsey. „Dnes večer se spokojíme s kamarádským ovzduším a poctivou domácí stravou.“

„Díky, zlatíčko.“ Pozvedl k ní sklenici. Učinila totéž. „Na nejlepší bývalou manželku, kterou jsem kdy měl.“

„Díky. Ovšem nutno podotknout, že jsem jediná bývalá manželka, kterou jsi kdy měl.“

„Úděsné pomyšlení, že bych se mohl ženit pořád dokola.“ Nate se otřásl. „Myslím, že jsi ze mě udělala svobodného muže až do konce života.“

„No, tos mi opravdu ohromně polichotil,“ zasténala Kelsey.

„Takhle jsem to nemyslel, to ne,“ zaprotestoval Nate. „Žádný z nás, jak tu sedíme, není zřejmě pro manželství dělaný. Vem si Cindy, příkladně. Může klidně skončit jako stará panna.“

„Děkuju za poklonu,“ zamumlala Cindy.

„Jsme všichni na jedné lodi. Já jsem se napravil, u Danea se nedají pozorovat nejmenší chutě k manželství, co se Kelsey honí v hlavě, to ví jen Bůh, Jorge, ty jsi pořád volný jak ten pták. A Larry… Larry a Sheila dopadli katastrofálně.“

„Nedopadli jsme katastrofálně,“ namítl Larry. „Pořád ji miluju.“

„Sheila se nehodila pro manželství,“ podotkl Jorge a vyhnul se Larryho pohledu.

Larry pokrčil rameny. „Není zapotřebí, abyste všichni koukali do svých sklenic. Řekněme si to na rovinu. Moje bývalá žena skočila do postele s každým.“ Zvedl ruku a zarazil je, než stačil kdokoli něco namítnout. „Když jsme byli spolu, tak ne – ani s váma ne – a jestli se pletu, nechci o tom nic vědět. Ale pořád ji miluju, to je pravda.“

Dane si všiml, že Kelsey upírá pohled na svého bývalého manžela. Říkal si, jestli ví, že měl se Sheilou poměr nebo že to byl stejný sukničkář jako kterýkoli jiný chlap.

Tak jo, na tvoje zdraví, že jsi tak slušný,“ řekla Cindy. „Ale víš, mužský se vyspí s kým ho napadne.“

„No jo, zkrátka jsme chodící testosteron,“ řekl Larry.

Cindy se musela zasmát, dokonce i Dane pocítil, jak se mu zvlnil koutek úst, když uslyšel, jakým legračně trpitelským tónem to Larry pronesl.

„Kelsey říkala, že máš nějakou modelku.“

„Je fakt ohromná,“ připustil Larry.

„Problém je v tom,“ pokračovala Cindy, „že už není moc volných slušných mužů, a ty, co znám, jsou moji staří kamarádi.“

„Což ovšem neznamená, že bychom ti jakýmkoli způsobem nevyhověli,“ zazubil se Larry.

„Vidíš, co jsem tím chtěla říct? Scházíš se s krásnou dívkou, ale klidně by sis dal říct se mnou.“

„Dělal jsem si legraci. Kromě toho, kdo ví, co nám budoucnost přinese? Je to strašně snadné sklouznout do toho, že je člověk k mání. Sám jsem dostal tvrdou lekci.“

Cindy se usmála. „Chudáčku Larry. Na tu tvoji nabídku nezapomenu – samozřejmě, kdyby se to někdy v budoucnu hodilo. Jenomže bych nerada ztratila dobrého kamaráda tím, že s ním budu chodit.“

„Poslyš, Kels se mnou chodila, vzala si mě, rozvedla se se mnou a pořád jsme přátelé,“ řekl Nate. „Ale tehdy jsem ten rozvod snášel výtečně.“

Kelsey na něho upřela pohled, a zavrtěla hlavou. „Nate…“

„Ty jsi tratila. Copak tohle neříká kdekdo?“

„Je to tak. Jsi hrozně hodný, Nate,“ ujistila ho Kelsey.

„No aspoň se s tebou rozvedla dřív, než se vyspala s půlkou města,“ řekl Larry, a tím mimoděk dal najevo, co ho neustále hněte.

„Vy jste ale s Kelsey v jednom kuse v práci spolu,“ podotkla Cindy.

Kelsey zasténala. „Nikdy si nic nezačínám se spolupracovníky.“

„Je to tak, krucinál,“ řekl Larry.

Kelsey pokrčila rameny. „Taky nerada ztrácím přátele, a nadto se mi nelíbí představa, že bych se necítila dobře v práci, kdyby to nevyšlo.“

„To je dobrá politika,“ podotkl Jorge. „Ani by sis nikdy neměla nic začínat se zákazníky.“ Prohodil to nezávazným tónem, ale když se setkal s Daneovým pohledem, Dane navzdory své snědé pleti zrudl a zatvářil se rozpačitě. Vrtalo mu hlavou, kolik toho jeho přátelé vědí o tom, co se stalo v St. Augustine. Zřejmě dost.

„Celý tenhle rozhovor mi kazí náladu,“ prohlásila Cindy.

„V tom případě budeme mluvit o něčem jiném,“ řekl Larry.

„Hele, slyšeli jste,“ vyhrkla Cindy, „že vykopali v Everglades další kostru?“

Po jejích slovech se rozhostilo mrtvé ticho. Dane klouzal pozorným pohledem z jednoho obličeje na druhý a uvažoval, jestli mají strach zeptat se, jestli ty ostatky nepatřily snad Sheile.

Kelsey se přiškrceně zeptala. „Kosti? Jenom… kosti našli?“

„Už jo,“ řekla Cindy. „Ležely tam skoro rok. Takhle to aspoň říkali ve večerních zprávách. Policie má zřejmě podezření, že to mohla být oběť toho škrtiče s vázankou. Už se jim podařilo určit její totožnost. Další striptérka, bohudíky. To je strašný, co jsem zrovna řekla. Ne že bych měla něco proti striptérkám. Každý se musí nějak živit. Až na to, že oběti si zřejmě bokem přivydělávaly prostitucí. Jsem vděčná, že se ten zabiják soustřeďuje na určitý typ žen. Kdyby tady řádil vrah, který si vybírá oběti náhodně… no, ještě na tom nejsem tak zoufale, abych začla lovit chlapy, takže se nemusím bát vlastního stínu.“

„Měla bys být i tak neustále ve střehu,“ doporučil jí Dane.

„Kdybychom tak věděli, kde je Sheila,“ řekl Nate.

„Sheila nepracuje v nočním klubu,“ namítl Jorge.

„Ale chová se tak…“ Larry nedopověděl.

„Máš pravdu. Zmizí a nikomu neřekne slovo,“ řekla Cindy pevně. Rozhodně odmítla připustit jakoukoli podobnost s mrtvými ženami. „Sheile nic nechybí a brzy se ukáže. To vím.“

Znovu se rozhostilo ticho.

„To jsme si teda udělali zábavičku,“ zasténal Nate. „Napadá někoho něco veselého, o čem bychom se mohli bavit?“ zeptal se. „Doposud jsme probrali ztroskotaná manželství, nedostatek milostných vztahů v našich životech, starosti o Sheilu, a abychom se trochu víc rozšoupli, dali jsme si masového vraha.“

Jorge se obrátil ke Kelsey, která se pořád tvářila ustaraně. „Sheila bude v pořádku.“

Ne, nebude, měl Dane sto chutí zařvat.

Což by byla kolosální chyba.

„Můžeme se bavit o politice,“ navrhla Cindy. Nate slyšitelně zasténal. „Můžeme proprat potraty, kontrolu zbraní a náboženství. Než večer skončí, nemusíme si dělat hlavu, jestli spolu od mala kamarádíme.“

„Poslyš, Kelsey,“ vložil se do toho Jorge, „počítáš s tím, že bys trochu malovala, když už jsi tady?“

„Možná. Už jsem nedržela štětec v ruce ani nepamatuju.“

Jorge začal vypočítávat různá místa, která by si třeba mohla nakreslit. Potom se Cindy zeptala Danea na práci a Nate s Larrym se začali vybavovat o rockové skupině z Keys, která si začínala dělat jméno po celé zemi. Přinesli jim jídlo, pak přišla káva a zákusek. Dane mrknul na hodinky.

Pohlédl přes stůl a všiml si, že Kelsey ho bedlivě pozoruje. Naklonil se k ní, co jen to šlo. „Nechystáš se dnes večer k nikomu na návštěvu, doufám.“

Nadzvedla obočí. „Jsem tady s přáteli.“

„Zůstaň s nimi,“ doporučil jí. Pak se zvedl. „Musím běžet. Moc rád jsem vás všechny viděl. A abych vás ujistil, že si vedu úspěšně, dej mi účet, Nate.“

Nate se zazubil. „To teda ne. Tady to zatáhnu já. Ty můžeš zas… řekněme… v pondělí. Zkusíme tu francouzskou restauraci tady v ulici. Takhle mě to vyjde o moc laciněji.“

„Nate!“ zaprotestovala Kelsey.

Dane zachoval naprostý klid. „Tak platí. V pondělí večer. Zase v sedm?“

„V sedm,“ souhlasila Cindy. „Ach, pondělí je pracovní den.“

„Od slečny workholik to zaznělo,“ dobíral si ji Jorge.

„To je pravda – obvykle to je pracovní den. Když jsme se ale takhle všichni sešli… ráda bych si užila pár dní volna. Na pláži. Vyjet si na člunu, potápět se, udělat si výlet. Jako když jsme byli děti.“

„Já jsem s vámi tehdy vlastně moc na výlety nechodil,“ řekl Jorge. „Připadám si mezi vámi trochu jako vetřelec. Určitě chcete, abych se k vám přidal?“

„No to rozhodně,“ řekla Kelsey a zpříma na Jorge pohlédla.

„Samozřejmě, že chceme, abys šel s námi,“ ujišťovala ho Cindy.

„U toho nesmíš chybět,“ souhlasně přikývl Dane. „Nate, díky za večeři. V Sea Shanty se rozhoduje o všem, jako vždycky. Takže dobrou noc vespolek.“

Zamával jim, vyšel ven a pustil se po cestě na parkoviště.

Na okamžik se zastavil, když zaslechl z houští šramot. Ohlédl se.

Listovím prosvítalo něco barevného. Něčí košile?

Znovu vykročil.

Napínal sluch.

No jasně. Někdo ho sleduje.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Předtím měla Kelsey v úmyslu vypadnout ze Sea Shanty, zamířit rovnou domů, ponořit se do vany s horkou vodou, dát si šálek čaje, vzít si prášek na spaní a pořádně se vyspat.

Místo toho se přinutila po Daneově odchodu ještě chviličku nehnuté sedět, pak v předstírané únavě mohutně zažívala a omluvila se. Rychle odešla a vydala se v Daneových stopách. Když se zastavil, aby si zapálil cigaretu, zkameněla. Jakmile nastoupil do svého džípu a zamířil z parkoviště pryč, rozběhla se k svému vozu, naskočila dovnitř, nastartovala a vyrazila takovou rychlostí, až se štěrk rozprskl

na všechny strany. Spěchala, aby ho dohonila. Zařadil se do proudu vozidel směřujících na sever. Ruce se jí na volantu třásly. Dane něco ví, co si nechává pro sebe. O tom nepochybovala.

Samozřejmě se mu také nesvěřila se vším, co ví. Místo toho si umínila, že ho bude dnes v noci sledovat.

Jeho vztah se Sheilou jí pořád nedopřával pokoje.

Proč? Nemělo by ji překvapovat, že s ní spal. To nebylo nic nového. Tvořili pár už na střední škole, tak co. A nepotřebovala najít tu náušnici ani slyšet výslovně od Danea, že se Sheilou byl. Hned jak přijela na Key Largo a Sheila se neukázala, Cindy jí bez dalšího vyklopila, že se Sheila s Danem schází.

Předtím po telefonují sama Sheila přiznala, že se s ním sešla, přestože jí v hlase zazněl zvláštní toužebný tón, který jako by vypovídal ještě o něčem jiném.

Kelsey si uvědomovala, jak hrozně moc chce v Danea uvěřit. Nevěděla proč. Možná za tím vězelo, že se nedokázala v jeho přítomnosti ubránit, aby ji nepřitahoval. Nakonec to byl Joeův nejlepší přítel. Po většinu jeho života. Byl starší, pohledný, sebejistý, odhodlaný jít za svou budoucností, nepochyboval o svých schopnostech a o tom, že toho, co si předsevzal, dosáhne, dostane se tam, kam si přeje.

Nebo to možná bylo jenom kvůli oné noci.

Při jízdě se snažila soustředit jenom na jeho džíp a zároveň zjistila, že přišla chvíle, aby se na sebe a svoje pocity podívala poctivě a otevřeně.

Neměla na Key Largo jezdit. Neměla se vracet. Byla vdaná za Natea – což byla katastrofa od samého začátku – v jeho společnosti však nepociťovala nic, snad jen jakousi dávnou náklonnost. S Danem strávila jednu jedinou noc a stačilo, aby uviděla jeho obličej, a zaplavila ji taková touha, až to bylo pokořující. Mohla si říkat co chtěla, všelijak si všecko zdůvodňovat, lhát si nebo to skrývat před ostatními, bylo však těžké popírat pravdu před sebou samou. Nechtěla Daneovi nedůvěřovat, nechtěla si myslet, že se vrátil domů, jen aby promarnil svůj život, a nechtěla uvěřit, že se vrátil k Sheile.

Ale stalo se.

Dařilo se jí držet se za ním v bezpečné vzdálenosti, zatímco ujížděli

po čtyřproudové dálnici. Pak najednou znovu najeli na US1 cestou zpátky na pevninu a na Florida City. Silnice se zúžila do dvou proudů a v tuhle chvíli je od sebe dělilo několik vozů, takže džíp přímo neviděla.

Nebyla však možnost, že by mířil jinam než na sever. Držela se těsně za vozem před sebou. Nevěděla proč, ale tak nějak nečekala, že Dane opustí Key Largo. Nepočítala s tím, že pojede tak daleko, když si ale zkontrolovala, kolik má v nádrži benzínu, věděla, že je všechno v pohodě. Pokud ho ovšem neztratí, až dojedou do Florida City.

Když se blížili k Florida City, měla co dělat, aby se jí jeho džíp neztratil z očí. Na chvilku ji přepadla nejistota, ale pak ho bezpečně objevila a zajela za ním na rampu na placenou dálnici.

U budky mýtného musela shledávat drobné, aby mohla dál. Daleko před ní vyrazil rychle kupředu. Dupla na plyn a pokoušela se ho dohnat. Nakonec odbočil na South Miami. Kupodivu ho neztratila, když najel zpátky na US1. Nejel daleko od výjezdu z dálnice. Uviděla, jak džíp zastavuje na parkovišti nějakého nočního klubu.

Jednou projela kolem, pak se vrátila a zaparkovala. Chvíli seděla ve voze a obhlížela klub. Jmenovalo se to tam Legs. Budova stála uprostřed parkoviště a za tímto o samotě stojícím domem se táhla pěší zóna s řadou obchodů. Ironickou shodou náhod tam bylo denní pečovatelské centrum, obchod se zdravou výživou, kavárna, pojišťovací společnost a posilovna.

Parkovací místa nejblíže budovy byla obsazená, parkoviště bylo velké, prostíralo se až k houštině stromů, která oddělovala pozemek od benzínové pumpy v sousedství. Parkoviště bylo zalité světlem, i když v části pod stromy zas tolik světla nebylo a nahánělo to trochu strach. Zbytek parkoviště byl ovšem přehledný a bezpečný.

Našla místo až vzadu u stromů. Zaparkovala, ale zůstala sedět ve voze a upírala pohled na klub. Nebyla si tak docela jistá, co by měla udělat. Nikdy předtím uvnitř takového podniku nebyla a neměla představu, jestli osamělé ženy do takových klubů vůbec chodí. Jednou ji pozvali do dívčího nočního klubu na pánský striptýz, ale v práci se vyskytlo něco naléhavého, a pak už byla moc unavená, aby se k ostatním přidala.

Seděla ve voze několik dalších minut, pak se na sebe naštvala. Je

přece dospělá. Nepochybně může vejít do takového zařízení, a nepřipadat si přitom jako provinilé dítě.

Chtěla se tam samozřejmě dostat, aniž by ji Dane zahlédl a aniž by vzbudila sebemenší pozornost.

A za jediným účelem.

Vystoupila z vozu a vykročila přes parkoviště. Bylo to zvláštní, ale už teď jí připadalo, že jde nějak neobvykle.

Když se přiblížila ke vchodu, dveře se samočinně otevřely. Bála se, že okamžitě narazí na tlupu opilců.

Nebyli tam žádní opilci, jenom vrátný, nebo spíš vyhazovač. Neměřil víc než sto osmdesát, ale ramena měl snad metr a půl široká. Měl na sobě oblek a mile se usmíval. „Vítejte," řekl.

„Děkuji," zamumlala, vykročila kolem něho dál a mrkala, aby si její oči přivykly na zšeřelý a zakouřený klub, kde kupodivu hrála country.

„Promiňte," zavolal za ní.

„Ano?"

„Promiňte, platí se vstupné. Zaplatit můžete hned tamhle."

„Ach, samozřejmě."

Hlavně že nechtěla vzbudit pozornost. Uviděla kóji, v níž seděla nějaká žena. Ne že by byla vysloveně nahoře bez, ale díky příhodným, krajkou lemovaným otvorům v její halence jako by byla.

Když Kelsey platila vstupné, snažila se, aby na ni necivěla, a rychle proklouzla do klubu. Byla ráda, že se může proplížit vzadu u stěny, co nejdál od jeviště, a posadit se v temném koutě.

Nebyla si tak docela jistá, co vlastně čekala, co si vlastně představovala, že tam uvidí. Tlupu špinavých starých pobudů se zbrázděnými tvářemi a pivními břichy, jak se s vyplazenými jazyky tlačí kolem jeviště?

Možná se moc dívá na televizi.

Klub byl popravdě řečeno docela příjemný. Čekala něco odpudivého, se špinavou podlahou, vlhkými zdmi a zaneřáděnými stoly. Avšak přestože tam bylo šero a zakouřeno, dřevěné stoly okolo jeviště byly čisté a naleštěné, stály na nich svíčky, a dokonce květiny. Ta tma jí vyhovovala, připadala si neviditelná.

Rozhlédla se kolem sebe. Ani návštěvníci nebyli to, co očekávala.

Většinou byli čistě oholení. Pokud měli vousy, měli je zastřižené a dobře udržované. Někteří byli neformálně oblečení v džínech a rozhalenkách, někteří byli v obleku.

Byly tam i ženy. Normálně vyhlížející ženy.

Vlastně, Kelsey, zeptala se sama sebe, co je to normální?

Nebyl ale čas na nějaké filozofování. Přišla sem proto, aby zjistila, co Dane podniká.

V tuhle chvíli vyhrávala country, protože i výstup byl ve stylu country. Dívka na jevišti byla vysoká krásná blondýna. Když se Kelsey usadila na židli, dívka si právě sundala klobouk a rozpustila vlasy. Měla na sobě bílou, třásněmi zdobenou sukni a k tomu bílý kabátek a pohybovala se se smyslností, která byla v protikladu s textem písně.

Číšnice, která přistoupila k jejímu stolu, byla v černé krátké sukni a stříbřité, hluboko vykrojené halence. Chovala se příjemně a profesionálně a vůbec ji nezarazilo ani neotrávilo, když Kelsey požádala o sodu s citronem.

Místností se začínaly rozléhat uznalé výkřiky a hvízdání. Dívka na jevišti si sundala krátkou sukni a ukázaly se miniaturní kalhotky tak posázené štrasy, až se zdálo, jako by měla ta lesklá sklíčka přilepená na kůži.

„Ahoj."

Kelsey zvedla pohled. Vedle jejího stolu stál muž s ocelově šedými vlasy. „Ahoj."

„Jste tu sama? Nemáte zájem o společnost?"

„Ne… čekám na svého snoubence. Ale děkuji."

Úlevou si oddechla, když odešel pryč. Dostavila se číšnice s jejím pitím a tentokrát si ji zvědavě změřila.

„Děkuji," řekla Kelsey.

Žena se usmála. „Vypadáte nervózně. Nemějte obavy. Tady není dovoleno, aby muži příliš obtěžovali ženy – ať už tanečnice nebo návštěvnice – pokud není naprosto zřejmé, že o to ty ženy samy stojí. Přišla jste sem z nějakého zvláštního důvodu?" zajímala se číšnice.

„Ne, já… já čekám na svého snoubence."

„Ovšem."

Žena na ni nechtěla naléhat, Kelsey ale bylo jasné, že jí ani na

vteřinu neuvěřila. „Abych pravdu řekla, nikdy předtím jsem v takovémhle podniku nebyla. Jenom jsem chtěla vidět, jaké to tady je.“

Číšnice se znovu usmála. „Chcete říct, že jste sem sledovala toho svého, abyste viděla, jestli si jen tak vyrazil s kámošema, nebo jestli si neobjednává soukromý břišní tanec?“

Kelsey překvapilo, že se dokázala zasmát. „Ne, opravdu ne, přišla jsem, jen abych se podívala, co je tenhle klub zač.“

Najednou se číšnice zamračila. „Nejste doufám od novin? Tohle je opravdu slušný podnik, ale potom, co našli Cherii, se na nás novináři a policie vrhli. Jestli jste sem přišla, abyste mohla sepsat nějaký mravoučný blábol –“

„To nejsem! Přísahám, že nejsem od novin,“ vyhrkla Kelsey.

„Tak tedy dobrá,“ přikývla žena. „Jestli budete potřebovat pomoc – kdyby vás některý mužský příliš obtěžoval – dejte mi vědět…“

„Děkuju. Moc vám děkuju.“

Žena zavrtěla hlavou. „Vypadáte jako holčička ztracená v lese,“ utrousila a odešla.

Ta poznámka Kelsey trochu namíchla. Číšnice vypadala, že jí nemůže být víc než dvaadvacet. Sama byla mnohem starší a zralejší, to dobře věděla.

Holčička ztracená v lese…

Pohledem přebíhala od jednoho stolu k druhému a nakonec Danea uviděla. Byl v první řadě. Seděl u stolu hned u jeviště. Před sebou měl pití, něco průzračného s citronem. Stejně jako ona. Dane pil také sodovku. Plně se soustředil na dívku v kovbojském, která si právě sundala bíle lemovaný kabátek.

Žena na jevišti byla krasavice. Dokonale stavěná. Kelsey si lámala hlavu, jak to, že si vždycky myslela, že k takovému tancování za peníze se propůjčují jenom zoufalé ženy. Tahle žena mohla očividně dělat, co by se jí zachtělo, a přesto byla tady.

Žena vykročila po okruhu jeviště, tančila a zaujímala pozice jako hadí žena. Pohledem visela na Daneovi a on jí zřejmě upřený pohled oplácel.

„Ahoj, kočičko.“

Tentokrát se muž, který přišel k jejímu stolu, posadil na židli přímo

naproti ní. Byl mladší a vypadal, že je tady jako doma. Pohlédla mu přes stůl do očí. „Nejsem tady sama.“

„Ale vypadá to tak.“

V kabelce jí začal zvonit mobil. Vrhla se po kabelce a říkala si, kdo jí tak může v tuhle hodinu volat, a přesto byla vděčná, že se může ozvat do telefonu a ukončit tak hovor s dotěrným mužem dřív, než vůbec započal. Zadívala se na toho muže a stiskla tlačítko na mobilu. „Kdybyste dovolil.“

Nehnul se z místa.

„Kelsey? Kelsey, jsi to ty?“ Larry.

„Ano, drahoušku, jsem to já,“ řekla.

„Drahoušku?“ opakoval pochybovačně.

„Co se děje?“ zeptala se vesele.

„Dělal jsem si starosti. Nevrátila ses domů. Bál jsem se, že ses rozhodla zaskočit za starým Lathamem a uškrtit ho nebo něco na ten způsob.“

„Ne, jsem v pořádku.“

„Tak co to tam slyším za hudbu?“

„Zašla jsem si na skleničku.“

„Kelsey, to se ti vůbec nepodobá. A řeklas mi drahoušku. Jestli máš nějaké potíže, přijedu pro tebe kamkoli.“

„To jsem moc ráda, ale nic mi nechybí.“ Ztišila hlas, aby zněl měkce a zastřeně. „Promluvíme si o tom všem… později.“

„Tak teď už mám o tebe vyloženě obavy, Kelsey.“

„To vůbec nemusíš.“ Zabodla pohled do člověka u svého stolu. „Tady mě nikdo neobtěžuje. I když máš svaly jako barbar Conan. Opravdu mi nemusíš přispěchat na pomoc. Zvládnu to bez potíží sama.“

Buď promluvila přesvědčivě, nebo se musela tvářit, že to myslí vážně, ale k jejímu údivu muž naproti ní rozhodil rukama, naštvaně se zvedl a šel si po svých.

„Odkdy že mám svaly jako barbar Conan, Kelsey? Ani trochu ti nerozumím. Kde proboha vězíš?“

„Jenom v nějakém klubu, piju sodovku. Já vím, že mluvím divně, ale prosím tě, nic se neděje. Vysvětlím ti to později, nedělej si o mě starosti. Přísahám ti, že jsem v pořádku, a slibuju, že kdyby se

vyskytl nějaký problém, hned ti zavolám. Zatím ahoj. Trochu se vyspi.“

Stiskla tlačítko dřív, než stačil něco říct.

Což se jí podařilo právě včas, protože zrovna v tu chvíli celá místnost začala sborem vyzpěvovat „Home on the Range“, v souladu s vystoupením na jevišti. Nahoře neměla dívka už ani nit a zadek měla také téměř nahý.

Muži se všichni tak trochu směšně přesunuli kupředu, dokonce i ti, kteří tam byli se svými manželkami nebo přítelkyněmi.

Dívka si lehla na jeviště a začala se smyslně převalovat na zádech. Pak plavně vyskočila a vykročila k nejbližším stolům. To aby přijala peníze od uznalého publika; a existovalo jenom jedno jediné místo, kam jí mohli zastrčit bankovky, které návštěvníci tak dychtivě vytahovali z peněženek.

Kelsey se dívala, jak jí Dane také nějakou bankovku zastrčil za miniaturní kalhotky. Usmál se na dívku, a ta se na něho zadívala o poznání déle než na druhé muže, kteří se svou štědrostí nechtěli zůstat pozadu.

Kelsey se přistihla, že skřípe zuby a upírá pohled na sodovku, jako by právě viděla něco nikoli vyloženě sexuálního, ale intimního. Rozzuřila se na Danea, i když jí rozum říkal, že nemá důvod cítit se uražená –je to dospělý muž, který nemá závazky k žádné ženě, takže má jistě právo zajít si do striptýzového klubu a dát striptérce peníze, kdy se mu zachce.

Měla sto chutí vychrstnout mu pití na hlavu.

„Podle všeho je všechno v pořádku, zlato.“

Vylekala se, když zjistila, že vedle ní stojí ta číšnice a zeširoka se na ni usmívá.

„Nic mi nechybí, díky.“ Neuniklo jí, že Daneova číšnice znovu přistoupila k jeho stolu. Dal se s ní do řeči, vytáhl něco z kapsy saka a ukázal jí to.

„Chtěla byste ještě sodovku?“

„Promiňte?“

„Ještě sodovku jestli chcete.“

„Jistě, děkuju.“

„To je Katia,“ řekla číšnice. „Je nejlepší. Moc bych se chtěla umět

takhle pohybovat.“

„To já taky,“ zamumlala Kelsey a uvědomila si, že to myslela vážně. Katia, dívka v kovbojském, za sebou měla evidentně léta studia tance, než začala dělat kariéru u tyče.

„Je moc příjemná.“

Kelsey zvedla oči k číšnici, která jí z nějakého důvodu chtěla dokázat, že lidé, kteří tady pracují, nejsou tak pochybné existence, jak většina lidí předpokládá.

„Určitě ano.“

Číšnice dál upírala pohled na jeviště. „Ona a Cherie byly opravdu blízké přítelkyně.“

Kelsey si okamžitě vybavila novinové články, které si v rychlosti přečetla u Danea. „Cherie, to byla ta dívka, která tady pracovala… co ji… zavraždili?“

Číšnice, pořád ještě s pohledem upřeným na jeviště, přikývla. „Byla moc fajn. Nějaký chlap jí zlomil srdce, byla ale rozhodnutá dodělat školu a někam to v životě dotáhnout. Vždycky citovala to staré přísloví, že nejlepší pomstou je úspěch. „Věděla jsem… věděla jsem, že některým mužským nabízí víc než jenom tanec, a počítám… že si vyšla s tím špatným.“

„Nemáte strach, když odtud odcházíte?“ zeptala se Kelsey.

„Hej, Sophie! Potřebujem přinýst další rundu!“ zahlaholil nějaký pořízek v obleku. Seděl u stolu s několika vybraně oblečenými Japonci.

„Už jdu,“ zvolala číšnice. Rychle se obrátila ke Kelsey. „Protože jsem Sophie – Sophie Smithfieldová – tak radši abych šla. Ještě se stavím.“

Číšnice šla po práci. Dívka v kovbojském opustila jeviště a jako další číslo ohlásili „Šeherezádu“. Hudba spustila cosi arabského a exotického. Další tanečnice byla rozhodně sama exotická. Měla mandlovou pleť, protáhlé temné oči a hustou hřívu tmavých vlasů, které jí spadaly po zádech.

Kelsey znovu pozorovala Danea. Pohodlně se s rukama založenýma opíral na židli a pozoroval vystoupení. Znovu se k němu přitočila ta číšnice a něco mu podstrčila.

O pár minut později se zvedl a zamířil do zadní části klubu, kam

zmizel dveřmi nalevo. Kelsey byla vděčná za tlumené osvětlení, že ji nepostřehl.

Malomyslně se za ním dívala. Znovu se v ní vzedmul nelogický hněv.

„Další soda," řekla číšnice a postavila před ní sklenici.

„Děkuji. Prosila bych už účet."

„Samozřejmě. Jo, ptala jste se, jestli se tady teď nebojím pracovat. Ani ne. Nasadili na ten případ prvotřídního detektiva. Fakt mu není jedno, že Cherii zabili. A ten nám řekl, že ten zabiják není žádný hlupák. Hne se někam dál a vybere si další oběť někde jinde – samozřejmě, jestli ho dřív nechytnou."

„To ráda slyším. Ale i tak byste měla být opatrná."

„Samozřejmě."

Sophie jí podala účet a Kelsey vytáhla velkou bankovku a řekla jí, ať si drobné nechá. „To je od vás moc milé."

„Děkuju. Vy jste byla moc milá. Málem jsem si připadala jako husa, že tady sedím tak sama, a pomohlo mi, že jsme si popovídaly."

„Někdy se zase zastavte."

„Možná ano. Přísahám, že nejsem od novin ani od policie, a třeba se vás ještě zeptám na Cherii, jestli vám to nebude vadit."

„Proč?"

„Moje přítelkyně se pohřešuje."

„Tanečnice?"

„Ne, ale… je to komplikované… někdy vám to vysvětlím."

„Jasně, a ještě jednou děkuju."

Sophie se obrátila k odchodu, ale Kelsey se rychle zvedla a zarazila ji. „Sophie, ty dveře tamhle vzadu. Kam vedou?"

„Tamhlety? Tam se můžou zákazníci soukromě s někým setkat."

Sophie se vědoucně usmála a šla si po svém. Znovu ji volali stálí hosté. Kelsey vyšla z klubu, ale hned za dveřmi zůstala váhavě stát. Jedna lampa osvětlující parkoviště se zřejmě porouchala. Najednou jí to tam připadalo velice temné, parkovala daleko, až pod stromy.

Jak tam tak postávala, najednou se za ní rozletěly dveře. Div nenadskočila. Byl to ale jen nějaký párek, který odcházel. Přátelsky se na ni usmáli a prošli kolem ní.

Vytrhla se z nehybnosti a rychle se vydala přes parkoviště.

Odevšud jako by se po ní natahovaly stíny.

Ta dvojice měla vůz nedaleko od vchodu. Kelsey ne. Nastoupili. Šla dál.

Před ní se tyčil nějaký stín, připadal jí vysoký. Nejdřív si myslela, že je to nějaký člověk, pak si uvědomila, že je to jenom strom, který vrhá dlouhý stín.

Úlevou vydechla a záměrně zpomalila krok, protože slyšela poplašený tlukot vlastního srdce. Nevěděla, proč má najednou tak nahnáno. Nebyl k tomu žádný skutečný důvod, jedině že byla noc.

A dívka odtud jedné noci odešla, aby se už nevrátila. Její rozkládající tělo našli plavat v kanále.

Zaslechla smích a prudce se otočila.

Byl to jenom další odcházející pár.

Šla dál a znovu zrychlila krok. Potom se přistihla, že se otáčí nazpátek. Jako Lotova žena.

Vchod do klubu tonul ve stínu, po vyhazovači ani vidu. Tentokrát to vzadu je určitě stín nějakého člověka.

A pozoruje ji. Když vyrazila od vchodu na parkoviště, byla si jistá, že se dívá přímo na ni. Bez světla mu neviděla do obličeje, nemohla o něm vůbec nic říct, jedině snad, že je vysoký a hrozivě svalnatý.

Dokonce i na tu dálku slyšela jeho kroky. Rázné a rychlé a blížily se k ní.

Klíčky držela v ruce. Stiskla tlačítko, aby odemkla vůz, a hbitě k němu vyrazila. Kroky se přibližovaly. Zrychlila. Kroky za ní rovněž zrychlily.

Rozběhla se.

Doběhla k vozu, prudce otevřela dveře a vklouzla na sedadlo řidiče. Hmátla po klice, aby dveře přibouchla.

Avšak na rám dveří dopadla ruka a zabránila jí v tom.

„Ne tak rychle!“

Otevřela ústa a zaječela, až uši zaléhaly.

Nate Curry se rozhlédl po celé délce barového pultu, uviděl, že všichni hosté mají nalito, a spokojeně přikývl. Přivedl si nového pomocníka, studenta z univerzity v Miami, aby neměl pocit, že je k podniku přímo uvázaný. Jelikož se dnes večer připojil ke svým přátelům, neměl původně v úmyslu vůbec pracovat, když už tam ale

byl, tak mu to nedalo. Zvlášť když měl, potom co odhalil ty krádeže, o jednoho zaměstnance míň. Ale nový pracovník, Bill Edgeham, se zřejmě dokázal o všechno dobře postarat. Kapela vyhrávala jako obyčejně, smažené mušle a krabí polévka se servírovaly na všechny strany, stoly byly všechny obsazené a v baru bylo rušno. Dobrá sobotní noc, přestože parta jeho přátel odešla mnohem dřív, než počítal. Cindy a Kelsey si obvykle chtěly zatancovat. Ale bylo to fajn setkat se zase se starými kamarády. Bylo to fajn a zároveň z toho měl všelijaké pocity.

Pořád ještě nebyl ve své kůži. Byl by rád, aby Kelsey neodešla tak rychle. A aby šla rovnou domů, což věděl, že neudělala. Larry volal s tím, že se nevrátila domů, a vyptával se, jestli Nate neví, kde by mohla být. Měl o ni starost, protože si usmyslela cpát se i tam, kde neměla co pohledávat, jen aby Sheilu našla.

Přistoupil k telefonu na konci barového pultu, zvedl sluchátko a zavolal do dvojdomku.

Zvedl to Larry. „Už se ti ozvala Kelsey?“ zeptal se Nate a snažil se, aby to nevyznělo moc rozčileně.

„Jo, mluvil jsem s ní.“

„No a kde teda ksakru je?“

„V nějakém klubu. Nemám ponětí, co provádí. Mluvila dost divně, neustále mi říkala drahoušku a vykládala něco v tom smyslu, že mám svaly jako barbar Conan.“

Nate svraštil čelo. „To jako ty?“

„Už jo. Dost mi to vadí. Vypadám mnohem líp.“

„To jo, ale světovou soutěž bys nevyhrál.“

„Nemáš proč na mě žárlit. Nemyslela tím vůbec nic. Říkala, že je v nějakém klubu. Nejspíš tak mluvila proto, aby držela žraloky v uctivé vzdálenosti. Co tam ale pohledává, když se jim chce vyhnout, to tedy vážně nevím.“

„Byla v pořádku?“

„Říkala, že je všechno, jak má být, a že mi zavolá, kdyby měla nějaké problémy.“

Nate nedokázal potlačit zlost, dokonce i když byl s Kelsey ženatý sotva měsíc a od té doby uplynulo hodně let. Mohla si oči vyplakat, když se s ním rozešla, trápilo ji, že ho využila, jen aby ji utěšil v

jejím zármutku, a prosila ho, aby jí odpustil. Přísahala, že ho bude mít vždycky ráda – jako kamaráda.

Obtočil si kabel telefonu kolem prstu. Kelsey a Sheila, rozdílné jako noc a den. Kelsey, která se cítila provinile v tu chvíli, kdy spolu byli, protože musela přiznat jak sobě, tak jemu, že ho nemiluje.

Sheila, která si s něčím takovým nezatěžovala hlavu. S mužem byla ochotná provádět cokoli, ať už ho měla ráda nebo ne.

A on tady teď stojí a rudne a užírá se vzteky, protože Kelsey řekla, že zavolá Larrymu, kdyby něco potřebovala. A co vlastně? Mezi ním a Kelsey se o manželství sotva dalo mluvit. S Larrym pracuje.

Ale mám k tobě blíž, Kelsey. Jsem bližší tvému srdci. A znám tě. I když jsi třeba už zapomněla na dobu, když jsme byli spolu, kdy jsme si byli blízcí, tak já nezapomněl. Já jsem ten, na koho bys měla spoléhat.

„Nate, jsi tam?“ zeptal se Larry.

„Jo, promiň. Jen jsem se zamyslel. Měl jsem starost, ale když jsi s ní mluvil a víme, že je v pořádku, přestanu si s tím lámat hlavu.“

„Vůbec neříkala, že je v pořádku. Nasadila mi brouka do hlavy. Je úplně posedlá tím, aby Sheilu našla.“ V sluchátku se ozval hlasitý Larryho povzdech. „Prostě odmítá vzít na vědomí, že se Sheila ukáže, až na to bude připravená.“

Nate pocítil, jak se mu v zátylku ježí vlasy.

„No jo, jasně.“

„Jestli se Kelsey brzy nevrátí, tak ti zavolám.“

„Zůstaneš vzhůru?“

„Jasně. Vzal jsem si sem s sebou práci. Takže můžu klidně zůstat vzhůru a ještě si něco udělám.“

„Dobře. Tak zatím. A řekni Kelsey, ať mi ráno zavolá. Jestli se ti ozve. Pokud ne, dej mi vědět, a to už si pak opravdu budu dělat starosti.“

„Zavolám, spolehni se.“

Nate zavěsil a otočil se právě včas, aby uviděl, že na druhém konci barového pultu stojí Andy Latham a spaluje ho zuřivým pohledem. Vykročil k němu.

„Lathame, říkal jsem vám, že vás tady nechci vidět. Ženy si stěžují.“

Latham se rozmáchl a zasáhl Natea pěstí do brady dřív, než stačil uhnout.

„Sakra!“ Zaklel Dane a přitiskl jí ruku na ústa. Rozhlédl se po parkovišti. Poblíž nikdo nebyl a hlučná hudba z nočního klubu beztak téměř všechno přehlušila.

Po dálnici o pár metrů dál svištěly vozy, ale ani jeden nezpomalil.

„Co to vyvádíš, chceš, aby mě zavřeli?“ utrhl se na Kelsey zuřivě.

Popadla ho za prsty a odtáhla si jeho ruku od úst. Pohlédla mu zelenomodrýma naštvanýma očima přímo do jeho očí. „Co to vyvádíš ty? Málem to se mnou seklo.“

„Doprovázel jsem tě k tvému vozu. Vidělas mě přece. Ohlížela ses. Dívala ses rovnou na mě.“

„Viděla jsem nějakou postavu. Nevěděla jsem, žes to ty. Proč bys měl za mnou chodit?“ chtěla vědět.

„To není zrovna případná otázka,“ odsekl mnohem ostřeji, než měl v úmyslu. Znepokojilo ho, když si uvědomil, jak snadno by se dala přepadnout. A to, jak zaječela… a nikdo si toho nevšímal.

„Proč jsi mě sledovala?“ obořil se na ni ostře. Spalovala ho pohledem. Dál se opíral o otevřené dveře vozu.

„Z čeho usuzuješ, že jsem tě sledovala?“

„A co řekneš na to, že jsi vyskočila v tu chvíli, kdy jsem vyšel z jídelny, a potom jsem tě měl po celou dobu v patách?“

„Co když ne? Možná jsem se jenom rozhodla si tady ten klub zkontrolovat ve stejný večer jako ty?“ Nehodlala se mu k ničemu přiznat.

„Kelsey, ty ale vůbec neumíš lhát.“

„Řekněme tedy, že jsem tě opravdu sledovala. Možná jsem k tomu měla úplně nevinné důvody.“

Pocítil, jak v něm vzrůstá netrpělivost. „Úplně nevinné? No dobře. Sledovala jsi muže do striptýzového klubu. Jaké jsi k tomu měla nevinné důvody? Řekla sis, že si užiješ tím, že mě budeš pozorovat, jak se koukám na holky?“

Odvrátila pohled. Štvalo ji, že zčervenala a nedokáže tomu zabránit. „Nebuď směšný.“

„Cos tam tedy dělala?“

„Snažila jsem se přijít na to, co tam děláš ty.“

„Strkal jsem holkám prachy do kalhotek. Určitě to bylo nad slunce jasné. Dobře vím, že ti nemusím nic říkat, protože jsi ze mě nespustila oči od chvíle, kdy jsi tam přišla.“

To ji překvapilo. „Neviděl jsi mě. Seděla jsem –“

„Po celou cestu na sever jsem věděl, že mě sleduješ, a uviděl jsem tě v tu chvíli, kdy ses chtěla dostat dovnitř bez placení.“

„Nevěděla jsem, že se tam musí platit vstup!“

„Já už vážně nevím, co si mám s tebou počít, Kelsey. Mockrát jsem ti řekl, že mi musíš důvěřovat. V jednom kuse se dostáváš do maléru. Zatím jsem měl výstup s Lathamem, vlastně dva, a navezlas mě do rvačky s Izzy Garcíou. Člověk by si myslel, že dneska večer půjdeš domů a pěkně tam zůstaneš. Mohla bys mně prosím tě chvilku skutečně poslouchat? Chci najít Sheilu stejně jako ty. Víc než ty. Krucinál, nech to na mně.“

Opět upírala pohled přímo před sebe. „Viděla jsem, jak si při tom vedeš.“

Nedokázala potlačit žárlivost. Musela si přiznat, že žárlí, i když se snažila, aby to na ní nepoznal.

„Vadilo ti to?“ zeptal se a udivilo ho, že ho to pobavilo.

„Tvůj sexuální život se mě netýká.“

„Co já vím, Kelsey. Teď se tváříš jako dotčená přísná učitelka.“

„Je mi fuk, jestli si to rozdáváš –“ Zarazila se, zmlkla a po chvilce řekla. „Nejsem si tak úplně jistá, že tvé obvyklé postupy přinesou při pátrání nějaký výsledek.“

„Tohle je striptýzový klub, Kelsey.“

„Striptýzový klub, kde pracovala oběť vraždy,“ řekla Kelsey.

Dlouze vydechl a zavrtěl hlavou. „Copak o to právě nejde? Jsem tady, protože je to nutné, ale ty bys tady být neměla.“

„A proč ne?“ namítla tvrdohlavě. „Jsi na stopě vrahovi, kterému se říká škrtič s vázankou.“ Najednou na něho pohlédla s mučivou úzkostí v očích. „Viď, že si myslíš, že je Sheila mrtvá?“

Dlouhou chvíli neřekl slovo. Pak jí tiše, ale rozhodně přikázal. „Posuň se.“

„A proč? Nepotřebuješ přece svézt. Tvůj džíp stojí tamhle.“

„Jo a zkrátka ho tady prozatím necháme. Vůbec se mi nelíbí, že bys měla jet zpátky na Key Largo sama.“

„Dane, jezdím sama odjakživa. Jsem pracující žena, která sama žije v Miami, umím se o sebe postarat.“

„Je to skoro hodina jízdy. Posuň se.“

„Víš, nemusím se ještě teď v noci vracet na Key Largo. Mám byt čtvrt hodinu jízdy odtud po US1 směrem na Brickell. Budu v pořádku.“

Narovnal se, rychle obešel vůz a usedl vedle ní dřív, než jí vůbec přišlo na mysl, aby zamkla, a tak mu to znemožnila.

„Jeď. Nemůžu se dočkat, až uvidím tvůj byt.“

„U mě v bytě nezůstaneš. Určitě ne dneska v noci.“

To je celá ona, pomyslel si, pánovitá Kelsey.

„Proto, že jsem se dotkl striptérky? To znamená, že jsem malomocný?“

„Nemusíš se dotýkat žádné striptérky, abych o tebe jako o domácího hosta nestála,“ řekla hluše.

„Chceš si promluvit, Kelsey? Dostat se na kořen věcí? Tak potom jeď.“

Se zaťatými zuby se umíněně zadívala předním sklem ven. Nepochyboval, že uvažuje o možnosti, že by ho vlastnoručně vyvlekla z vozu.

Otočila klíčkem v zapalování. Motor naskočil.

„Doufám, že ti odtáhnou džíp,“ prohlásila se zadostiučiněním.

„To pochybuju. V klubu mají otevřeno až do pěti do rána a potom už otvírá kavárna, takže není důvod, proč by tady neměl parkovat nějaký vůz.“

„Vidím, že to tady dobře znáš,“ poznamenala s očima upřenýma dopředu a vyjela na dálnici.

„Dost dobře.“

„To vidím.“

„Hlavně už jeď, Kelsey.“

DESÁTÁ KAPITOLA

Jak je zvláštní, že se mnou Dane jde do mého bytu, pomyslela si.

Neunikla mu sebemenší maličkost, tmavýma očima sledoval, když ukázala průkazku vrátnému u brány, obhlédl parkoviště za budovou, zaznamenal bezpečnostní kamery v hale, když kráčeli k výtahům.

Když vyjížděli do patnáctého patra, neřekl slovo a ona také ne. Vystoupili z výtahu a kráčeli k jejímu bytu a Dane si přitom pozorně prohlížel chodbu.

„Kolik je v každém poschodí bytů?“ zajímal se.

„Čtyři. Komplex tvoří vlastně čtyři věžáky,“ řekla a otevřela hlavní dveře. „Čtyři byty na každém ze šestnácti poschodí, v každém věžáku. Uprostřed budovy jsou odpočinkové prostory a vzadu venku bazén.“

Vešel za ní do bytu. Rozsvítila a nešlo jí z hlavy, proč si připadá tak podivně, že je tady s ní Dane.

Protože tohle je teď můj život, usoudila nakonec. Můj život, v kterém jsem urazila kus cesty. Ten do mojí minulosti nepatří.

Minulost by ji měla znepokojovat. Byl to však balzám na duši vrátit se na Hurricane Bay, ale možná to nebyl ten nejlepší nápad, vracet se. Na Hurricane Bay zažívala pocity, kterým se raději měla vyhnout. To místo patřilo jemu. Pouhá skutečnost, že tam po celé své dětství byla vždycky vítaná, ji ještě neopravňovala k tomu, aby se tam cítila jako doma.

Stála v předsíni a čekala, až si prohlédne vchod, obývací pokoj a kuchyni. Přešel k panoramatickému oknu a vyhlédl na zátoku.

„Krásný výhled.“

„Ano.“

„Pokoje jsou malé.“ Pokrčila rameny.

„Tohle je drahá čtvrť. Víc si dovolit nemůžu. Vzala jsem to, protože se mi líbí vyhlídka.“

Chvíli upíral pohled z okna, pak se k ní otočil. „Nenabídneš mi něco?“

„Chtěl bys něco ostřejšího?“

Zasmál se. „Řeklas to, jako bys byla členkou Ligy proti alkoholu. Ne, to jsem nemyslel. Myslel jsem čaj nebo kávu.“

Vešla do kuchyně a otevřela ledničku. „Chtěl bys obyčejnou, s příchutí, nebo bez kofeinu?“

„Obyčejnou.“

Zůstal u okna a díval se ven, zatímco odměřovala kávu a nalévala vodu. Než se káva uvařila, obešla jídelní pult, opřela se o zeď a pozorovala ho.

„Tak jak?“

„Tak jak co?“

„Jsme tady spolu, abys mi řekl, proč se snažíš Sheilu vystopovat přes ten striptýzový klub,“ připomněla mu.

Otočil se, upřel na ni pohled a minutu se na ni pozorně a pátravě díval.

„Neustále ti musím opakovat, aby ses do toho nepletla. Myslím to smrtelně vážně. Ohrožuješ sama sebe a všechny okolo taky. Mám ale takové tušení, že je tady něco, cos mi neřekla. Že do celé věci vidíš způsobem, který mi uniká. Od první chvíle, kdy ses ukázala, tě mám kvůli Sheilinu zmizení pořád v patách.“

„To není fér. To tys mě sledoval k Lathamovi, to tys vtrhnul k Izzymu na člun, kam jsem se ho šla vyptávat na Sheilu.“

„To bylo až potom, co ses na mě vrhla ty. Mě sis podala jako prvního. Proč?“

Pokrčila rameny. „Ale to je jasné, Dane. Ten důvod znáš. Přijela jsem, Sheila nikde. Cindy ji neviděla od chvíle, co byla naposledy u Natea. Cindy mi poradila, ať si promluvím s tebou. Říkala, že sis se Sheilou u Natea povídal. Byla přesvědčená, že vy dva jste dělali mnohem víc, než že byste si jen povídali. A měla pravdu.“ Nedohadoval se s ní, jenom dál stál u okna a nespouštěl z ní pohled. „Cindy mi říkala, že od té doby, co ses vrátil, jsi jiný. Zatrpklejší tak, jak tě nikdy předtím neviděla. A jako by ti na ničem nezáleželo.“

„Je za tím ještě něco,“ řekl. „Pokud ke mně nechováš po celá ta léta zášť. Andy Latham je ničema, z kterého jde strach, ale ty ses okamžitě rozhodla, že půjdeš po mně, a co je Latham zač, to ti došlo až později. Pak tě nenapadne nic lepšího než si jít dneska povykládat s tím hnusákem Izzym,“

Jeho slova ji vyplašila, zvláště pak proto, že je vyslovil naprosto neutrálně, jako by ji nesoudil a necítil se uražený.

„Nebuď směšný!“ odfrkla si. „To jenom proto, že tě se Sheilou viděli jako posledního. To je všechno.“

„To nemůže být všechno,“ zavrtěl hlavou a tmavýma očima si ji

pronikavě měřil, takže ji přepadl pocit, že je jako otevřená kniha, v níž dokáže bez obtíží číst. „Když jste se s Sheilou domlouvaly, že se setkáte, musela ti něco říct, něco naznačit. A to teď může být velice důležité.“

„Vůbec mi neříkala, že chodí do striptýzových klubů, jestli máš na mysli tohle.“

Ta poznámka ho v nejmenším nevyvedla z míry. „Co tedy říkala?“

„Myslíš potom… co se se mnou prvně spojila e-mailem?“

„Samozřejmě.“ Podezíravě přivřel oči. „Napsala ještě něco?“

„Ne,“ zalhala.

Nevěděl o tom deníku. Z toho deníku se ale dosud nic nedověděla.

„Proboha, Kelsey, řekni mi něco, čeho bych se mohl chytit.“

„Proč jsi šel do toho striptýzového klubu?“

Dlouhou chvíli na ni beze slova hleděl, než řekl: „Protože se pokouším vystopovat toho chlapa, co škrtí kravatou. Nešel jsem se jen tak koukat na holky. Sel jsem tam, abych jim ukázal pár snímků.“

„Snímků? Koho?“

„Andyho Lathama, Izzyho Garcíi…“

„A co?“

„Ta dívka v kovbojském se s tou zavražděnou hodně přátelila. Podívá se na ty fotky a pokusí se vzpomenout si, jestli tam některého z nich neviděla.“

„Nemohla ti to říct hned?“

„Nebyla si jistá. Chtěla trochu času, aby si ty obličeje mohla důkladně prohlédnout. A já tam nemohl zůstat.“

„Proč?“

„Odcházela jsi.“

„Chtěla jsem jenom odjet domů.“

„No jasně.“

„Kam sis myslel, že pojedu?“

„Bůhví. Po tvojí návštěvě u Izzyho by mě už nic nemohlo překvapit. Řekla bys mně, prosím tě, o Sheile? Co říkala do telefonu nebo v e-mailu. Cokoliv, co by mi pomohlo.“

Kelsey zaváhala, potom pokrčila rameny. „Ozvala se mi po dlouhé době e-mailem, potom, co si pronajala druhou půlku domu, kde bydlí Cindy. Psala, že je to zvláštní pocit, natrvalo se vrátit. Ty že ses

změnil a chováš se odtažitě. Jednou napsala, že potřebuješ pomoc, příště napsala, že sama potřebuje pomoc. Klábosila o Nateovi, Cindy, psala o Jorgem a Izzym. Přiznala se mi, že dost pije a myslím – tedy, vím to jistě – že brala taky drogy.“ Odmlčela se. „Napsala, že má nějaké problémy, neobvyklé problémy, ale nechtěla je rozebírat. Říkala, že ji dohání minulost a že se mnou nutně potřebuje mluvit. Proto jsem se rozhodla přijet a strávit s ní týden.“

„To proto ses nejdřív vrhla na mě? Je to tak?“

Dlouho na něho jenom hleděla. Zkoumavě si ji měřil a jeho pohled ani trochu nezakolísal.

„Ne.“

„Potom tedy proč?“

„Říkala, že si s tebou potřebuje promluvit. Opravdu promluvit. Protože byla nervózní.“

„Jestli byla z něčeho nervózní, a to něco jsem byl já, proč by chtěla mluvit se mnou?“ zeptal se naléhavě.

Rozhodila rukama. „Jak to mám vědět, ale všechno ukazovalo na tebe. V e-mailu mluvila o tobě, Natě a Cindy mi říkali, že s tebou byla v baru a potom že odešla za tebou. A to bylo naposledy, co ji někdo viděl. A ty sám jsi připustil, že mezi vámi byl vztah.“

„To nebyl žádný vztah,“ zamumlal, odvrátil pohled a zadíval se oknem na osvětlené město.

„No dobře, tak jsi s ní spal.“

„Jednou. A o tom ti nemohla napsat, protože to bylo, když jsem se s ní viděl posledně. A řekl jsem ti, jak k tomu došlo.“

Znovu rozhodila rukama.

„To jenom že Sheila vždycky něco ohledně tebe naznačovala. A všichni mluvili nejdřív o tobě. Tak je to. Opravdu.“

Dane nikdy neprozradil, co si myslí nebo cítí ani tónem hlasu, ani pohledem, ani výrazem obličeje. Přesto jí připadalo, že se mu ulevilo.

„Takže pořád ještě proti mně něco máš?“

Sklopila pohled. „Byli jsme spolu jedinou noc, a je to už hodně dávno. V jiném životě.“

„No tak dobře, teď se oba cítíme stejně.“

„Cože?“

„Oba jsme Sheilu zklamali. Moc tě ale prosím, Kelsey – buď opatrná. Nechoď za mnou do nočních klubů. Nechoď k Lathamovi. Ani k Izzymu Garcíovi. Dej mi příležitost. Důvěřuj mi.“

Dlouhou chvíli na něho hleděla a v očích se jí střídaly nejrůznější pocity. „Já ti přece chci věřit, Dane,“ řekla nakonec. „Ale potřebuju… něco vědět…“

„Co třeba?“

„Pro začátek bych ráda věděla, co se stalo v St. Augustine.“

Nejdříve si myslela, že jí nic neřekne, že tu otázku přejde jako nepodstatnou, ale pak pokrčil rameny.

„Opravdu to chceš vědět? Hned teď?“

„Chceš, abych ti důvěřovala. Abych ti uvěřila, že máš v úmyslu Sheilu skutečně najít. Tak začněme s tím, co se stalo v St. Augustine.“ Na chvilku se odmlčela, pak dodala: „Prosím tě. Opravdu bych to ráda věděla.“

„Nemám představu, co jsi už slyšela,“ řekl.

„Nic, na mou duši. Nijak zvlášť jsem se nevyptávala, protože jsem byla tolik upnutá na to, abych našla Sheilu. Jenom vím, že se tam něco pošpatnilo,“ zaváhala, „a že nějakého tvého klienta zabili.“

„Ano, zabili jednu ženu. A byla víc než jen klientka,“ řekl.

Kelsey si pomyslela, že u toho skončí, že už jí k tomu nic neřekne, odmlčel se totiž na nezvykle dlouhou dobu.

„V St. Augustine jsi přece jen nějakou dobu bydlel,“ nadhodila. Naléhala, i když se na ni mohl docela dobře utrhnout, že jí po tom nic není. Mlčel ještě chvíli, pak se zřejmě rozmyslel, že na tom vlastně už nesejde. Pořád ještě byl před ní ve střehu, a pravděpodobně z dobrého důvodu. Vrhla se na něho, když se po dlouhé době viděli u Natea, jako by byl ta nejodpornější lidská bytost pod sluncem, a sama dost dobře nechápala, proč se tak zachovala.

Nebo možná chápala. Lépe se chovat útočně, než se nechat odmrštit jako nějaká otravná připomínka minulosti.

Ne, takhle úplně to taky nebylo. Lépe se chovat útočně, než se trápit s tím, proč po něm i po tak dlouhých létech pořád touží, proč jí na něm pořád tolik záleží.

„Tak dobře,“ řekl a nespouštěl z ní pohled. Bylo jí, jako by jí nahlížel až do duše. „Chceš si to opravdu vyposlechnout celé?“

„Ano, chci.“

„Tak dobře.“ Posadil se a ona se posadila naproti němu. „Pracoval jsem tam několik let. Příjemný život to byl. Zamlouval se mi. Oceán jsem měl na dosah, ale Key Largo to nebylo. A… zkrátka jsem se na Key Largo už nechtěl vrátit.“

Rozuměla mu naprosto jasně.

„Doneslo se mi, že tam bydlíš,“ zamumlala. Najednou jí začalo být horko a nepříjemně, protože si vzpomněla na to ráno, kdy odešel. Tři dny po pohřbu jejího bratra. Nevyprovodila ho na malé letiště.

Utekla z jeho domu, jako by jí za patami hořelo. Pořád si pamatovala jeho hlas, jak ji volá. A pamatovala si, jak stál na konci příjezdové cesty u svého domu s ručníkem kolem pasu a sledoval, jak startuje vůz a odjíždí.

Odletěl zpátky na základnu. Tehdy už jeho otec nežil a Joe také ne. Nikdy nezavolal ani nenapsal. Z pohledu, který na ni teď upíral, vyčetla, že i on na tu dobu vzpomíná.

„Když jsem se po dovolené vrátil na základnu, hned jsem věděl, že vojenská kariéra, jakou udělal otec, není nic pro mě. A když jsem vystoupil z armády, připadalo mi St. Augustine poklidné a příjemné. Ne že bych se vyhýbal té práci, kterou jsem dělal na Středním východě a ve východní Evropě. Joe miloval létání a byl v tom dobrý, opravdu dobrý. Já se zas pohyboval v různých společenských vrstvách a sledoval, jak lidé uvažují a jak by pravděpodobně zareagovali na nějakou určitou situaci. Líbila se mi představa, že bych mohl zachránit životy tím, že odhalím teroristické aktivity nebo etnické čistky dřív, než k nim dojde.

Hodilo se mi, že umím několik jazyků, a se svou zvláštní barvou pleti jsem byl ve výhodě, těžko se dalo přijít na to, z jakého etnika pocházím. Byl jsem mladý, a i když jsem viděl lecjaké strašlivé věci, pořád jsem byl přesvědčený o vlastní nesmrtelnosti. Když ale Joe zemřel, tak se to změnilo: Už jsem si nebyl tak jistý, že nejsem víc než zrnko písku na nekonečném pobřeží. Nebyl jsem tak ostražitý jako dřív a dvakrát mě málem zabili. Měl jsem nějaké peníze, tak jsem na Key Largo našel firmu, která mi pak dohlížela na dům na Hurricane Bay, a trochu jsem cestoval. Nakonec jsem došel k poznání, že pořád chci žít na Floridě. Ne moc daleko na jihu. Ne

příliš blízko domova. St. Augustine měl svoje kouzlo, svoji historii. Město to bylo malé, ale ne zas příliš malé. Bylo u vody, ale daleko od Hurricane Bay. Joe byl pryč, otec byl pryč, bůhví po jakých cestách se vydala Sheila, aby se dostala tam, kam chtěla… a ty jsi utekla."

„Tak docela jsem neutekla. Tehdy ne. Vrátila jsem se zpátky na vysokou."

Zavrtěl hlavou. „Ne. Opravdu jsi utekla. Utíkala jsi to ráno, kdy jsem tě viděl naposledy. Takže nebyl důvod vracet se domů. Larry přijížděl a odjížděl, Cindy tam zůstávala a Nate se zakopal v Sea Shanty, ale věděl jsem, že zůstalo něco z minulosti, co se nedá znovu oživit, a nechtěl jsem se ohlížet nazpátek. Pohrával jsem si s myšlenkou, že se nechám zaměstnat u policie na severu státu, ale po létech v armádě jsem nebyl ochotný nechat si zase od někoho rozkazovat. Tak jsem si obstaral licenci a otevřel si soukromou detektivní kancelář. Což byla někdy otrava."

„Hrozná otrava, jestli tomu dobře rozumím," řekla. „Hodiny a hodiny jen tak posedávat a pozorovat lidi."

„Někdy ano, ale byl jsem vlastním pánem, takže jsem bral jenom případy, které mě zajímaly. Přesto byla spousta práce, kterou jsem bral, jenom podružná a nijak vzrušující. Nechtěl jsem spasit svět tím, co dělám, ale musel jsem si najít v obyčejném životě své místo, což není vždycky jednoduché, když je člověk trénovaný, aby – se vmísil mezi lidi a –" Odmlčel se a pohlédl jí do očí. „A uměl je zabít. Tak nebo tak, osvědčil jsem se, byl jsem dobrý, a to mi vyneslo určitý respekt. Vzal jsem několik případů v Jacksonville. Větších případů, mnohem zajímavějších. Několikrát jsem pracoval pro významné firmy. Tam se jednalo o sabotáže, o zpronevěru. Měl jsem malý, ale velice slušný byt u vody, k dispozici přístaviště pro loď… když jsem měl volno, mohl jsem se příjemně zabavit, a dost práce, abych si připadal užitečný a abych nepochyboval, že si zasloužím ty poměrně velké peníze, které jsem si účtoval. Pak jsem poznal Kathy Nottinghamovou."

„Tu ženu, která zemřela," zamumlala.

„Když poprvé přišla do mojí kanceláře, byla velice nervózní. Vešla dovnitř… krásná mladá žena v tmavých brýlích. Nebylo na ní nic

zvlášť tajemného, a přesto – chtěla po mně standardní práci, informace o svém manželovi. Řekl jsem jí, že případy tohoto druhu neberu. Když si však nakonec sundala brýle, uviděl jsem modřiny. Řekla, že byla neopatrná, zakopla, všelijak se vymlouvala. Obvyklá věc. Chtěla nechat manžela sledovat. Věděla, že má jiné ženy, ale bylo jí to jedno; chtěla z manželství ven, on ji ale nechtěl pustit. Musela najít způsob, jak ho k tomu přinutit. Znovu jsem se jí snažil vysvětlit, že na podobných případech nepracuju, ale měla v sobě něco… řekl jsem jí, že vím, že lže, nepotřebuje soukromého detektiva, spíš policii. Měla ale strach, že kdyby zavolala policii, manžel by ji zabil. A že slyšela, že jsem diskrétní. Myslela si, že kdyby toho měla na manžela dost, dosáhla by rozvodu a svěření dětí do své péče. Souhlasil jsem, že jí pomůžu, ale abych to zkrátil. Ten den jsem jí nepočítal. Říkala, že pokud si manžel bude myslet, že je jenom taková domácí puťka, sice ji všelijak bude sekýrovat, ale zabezpečí jí životní úroveň, na jakou je zvyklá. Musí postupovat obezřetně, dokud toho na něho opravdu nebude mít dost.

Začalo mi jí být opravdu líto. Byla to chudák holka, která se vdala hned po střední škole za staršího chlápka se slušným příjmem. Brzy na to otěhotněla. A on okamžitě začal zuřit, když nebylo prostřeno, jak má být, nebo když v koupelně i jen chvilku zůstal ležet kus špinavého prádla. Když nebyla dokonalá. Zpočátku jenom ječel. Potom jí začal ubližovat. Přitáhl ji k místu, kde stála váza trochu jinde, nebo kde zapomněla sklenici. Toho dne byla tak vyděšená, že jsem si slíbil, že ji nenechám na holičkách, že jí pomůžu. A začal jsem jejího manžela sledovat. Vyfotografoval jsem ho v kompromitujících situacích a natočil na video. A když jsem Kathy znovu uviděl, měla další modřiny.

Nakonec jsem se skutečně rozzuřil. Měl jsem strach, že se neudržím a půjdu mu rozbít hubu – což by jí ovšem nepomohlo. Řekl jsem jí, že jí nemůžu pomoct, když od manžela neodejde, a přesvědčil jsem ji, že nemusí takové týrání snášet. Sebrala své dvě malé holčičky a opustila ho. Šla rovnou do azylového domu. Když její manžel dostal soudní zákaz styku s manželkou během rozvodového řízení, uvědomil si, jak by mu to uškodilo. Poslal svého právníka, aby jí dal všechno, co bude chtít. Byla laskavější a čestnější, než si zasloužil.

Řekla, že to nedělá kvůli němu, ale kvůli dětem, když se chce domluvit, aby je mohl vídat – nechtěla, aby děti ztratily otce. Každé dítě má právo na oba rodiče. Měla pořád strach, ale podstoupila rozvod. Byl jsem s ní u soudu a potom jsem mu řekl, že ho zabiju, jestli se jí někdy dotkne.

Zdálo se, že tu výhrůžku vzal vážně. Choval se, jako by se styděl, a byl vděčný, že mu i nadále dovolí vídat se s dětmi. Dostala dům a děti do péče a on měl právo si je jednou měsíčně na víkend vzít. Do domu vstoupit nesměl. Měl si děvčata převzít venku a venku je také předat. Na ulici, před očima sousedů a kolemjdoucích. Čas uplýval, minuly měsíce a ona rozkvetla jako růže. Našla si místo v restauraci. Byla šťastná."

„A začali jste se spolu scházet," řekla Kelsey.

„Přesně tak. Milovala vodu, čluny… den strávený na slunci. Jen tak existovat a nemuset mít z ničeho strach. Byl jsem rád v její společnosti, byla tak plná života, každá maličkost, kterou nikdy nezažila, ji překvapovala."

„A potom…?"

„Pak si jednou přijel pro děti. A přirazil ji na dveře garáže. Cestou do nemocnice zemřela."

„Proboha, to je strašné. Je mi to moc líto," řekla Kelsey. Položilo se mezi ně dlouhé ticho. Nakonec se zeptala. „Ale zatkli ho, ne? A soudili?"

„To jo. Před soud šel. Policie ho zabásla, než jsem si ho stačit podat. Byl jsem tak bez sebe vzteky, že bych nejspíš skončil za mřížemi pro vraždu." Odmlčel se, zadíval se na Kelsey, v tmavých očích se mu opět objevila určitá nedůvěra, spolu s naprostou otevřeností.

„Dostal se ven na kauci a já na něho narazil v jednom baru a strávil jsem noc ve vězení. Kdyby mě nezarazili, mohl jsem ho zabít. Když ho soudili, dostal se z toho za zabití. Přesvědčil porotu, že to byla nešťastná náhoda, že myslel, že má zařazenou zpátečku… v každém případě bude za pár let venku."

„Dane, je to hotová hrůza a je mi to moc líto, ale jak by to mohla být tvoje vina? Ty za to přece nemůžeš."

Seděl a nevidomě zíral před sebe. „Měl jsem vědět, že nebezpečí

pořád hrozí, měl jsem poznat, co má za lubem a že ji nehodlá jen tak pustit z drápů. Tady jsem byl chlap s vlastní detektivní agenturou, bývalý voják, a nakonec jsem nedokázal udělat nic, abych ji ochránil. A tomu ničemovi to prošlo."

Zavrtěla hlavou. „Ty za to nemůžeš. Nikdo nemůže hlídat jiného člověka každý den každou minutu. Rozhodla, že má právo vídat své děti. Proto se mu podařilo ji zabít. Cos mohl dělat?"

„Mohl jsem – měl jsem – vidět, jak smrtelně je nebezpečný. Většina chlapů, kteří bijí své ženy, je zbabělá; když jim někdo nějakou vrazí, zalezou a^ dají pokoj. Sehrál pěkné divadýlko. Kál se. Styděl. Řekl, že ví, že sám potřebuje odbornou pomoc. Byl zdvořilý a ve všem soudu vyhověl. Kathy si dokonce myslela, že časem by se mohl znovu oženit a k jiné ženě se chovat slušně. Ale po celou dobu jen pěstoval zášť a přemýšlel o pomstě, čekal na příležitost, využil jí, ale protože je chytrý a dobře to sehrál, prošla mu zákeřná, promyšlená vražda."

„Do jiného člověka těžko vidíš," řekla Kelsey.

„Tak. No, měl jsem. Takže jsi měla pravdu. Stručně řečeno, v St. Augustine jsem zvoral, co se dalo, a vrátil jsem se, abych se bahnil v sebelítosti. Prostě mi bylo všechno fuk. Klidně bych trávil hodinu za hodinou povalováním a pitím. Proč ne? Neotevřel jsem si detektivní kancelář proto, abych vedl slušný život – ale abych se tak pekelně nenudil. Nedokázal jsem pít tolik, aby mi den ubíhal rychleji. Po nějaké době jsem si začal říkat, že už toho pití bylo dost, a nechtěl jsem zmarnit všechno, co po sobě zanechal táta. Cindy je hodná holka, u Natea je to fajn… Začal jsem si myslet, že bydlet zas na ostrovech není tak špatné. Pak se znovu objevila Sheila. Když jsem uviděl, jak žije, k smrti mě to mělo vyděsit. Místo toho mě to zhnusilo a naštval jsem se. Udělal jsem jí kázání. Což ovšem nestačilo. Vyspal jsem se s ní. Neměl jsem. Sama mě požádala, abych se s ní ‚z milosti vyspal'. Bylo to ve všech ohledech špatně. V té době jsem se ještě dost povaloval, ale aspoň jsem žil a dýchal. A teď jsem podle všeho poslední, kdo se s ní viděl… poslední."

Při jeho podivném zaváhání zbystřila. Jako by se už chystal říct *poslední, kdo ji viděl živou.*

„Jedině to, že poslední jsem nebyl," navázal hluše. Potom do ní

zabodl netrpělivý a hněvivý pohled. „Jde o to, že ohledně Sheily jsem taky zvoral, co se dalo, takže není zapotřebí, abys mě na každém kroku sledovala a vystavovala se nebezpečí. Jsem pevně rozhodnutý zjistit, co se s ní stalo, a nepotřebuju k tomu ani tvoje peníze, ani tvoje naléhání. Mezitím ovšem trvám na tom, aby ses držela stranou. Je ti to jasné?“

Jeho náhlá rozhodnost a tón, který nepřipouštěl dohady, ji zastihly nepřipravenou. Přesto upjatě namítla. „Zřejmě jsi přesvědčený, že narazila na toho škrtiče. Toho chlapa, co zabíjí striptérky a prostitutky. A já nejsem ani jedno, ani druhé.“

„To ani Sheila tak docela ne.“

„Žila divoce, byla nevypočitatelná,“ řekla Kelsey.

„A ty ses pustila v jejích stopách.“

„Tak mě nech, abych pátrala s tebou.“

„Ne. To v žádném případě. Měla by ses vrátit do práce. Jestli je Sheila v některém kanále tady v té oblasti, pak se také léta nemusí najít. V jednom kuse nacházejí někoho, kdo zůstal ve vodě dlouho… dokonce i několik desetiletí. Co tě to popadlo, Kelsey? Nechovej se nemožně. Ani policii se to nemusí podařit rozlousknout. Masové vrahy někdy chytnou, někdy ne. Udělej mi velikou laskavost, vynasnaž se, abych nemusel cítit odpovědnost i za tvoji smrt.“

Tolik tedy k tomu, že snad by si mohli být přece jenom zase trochu blízcí. Kelsey vyskočila. „Tak pojď. Zavezu tě zpátky k tvému vozu.“

„Ne.“

„Kdo se teď chová nemožně? Tohle je můj byt a já tě tady nechci. Odvezu tě k tvému vozu, nebo si můžeš vzít taxi.“

Sežehl ji pohledem, oči nepřátelské, obličej jako ze žuly. „A co chceš udělat, Kelsey? Vyhodit mě?“

„Přesně tak.“

„Nejdu nikam. Budeš muset zavolat policii.“

Výzva v jeho očích byla tak velká, že měla sto chutí to udělat, čistě aby si to s ním vyřídila. Věděla však, že nic takového neudělá.

Otočila se a vykročila do předsíně ke skříni. Vytáhla polštář a přikrývky, vrátila se a našla ho, jak umíněně sedí tam kde předtím. Mrskla po něm polštářem a přikrývkami, beze slova se otočila a

odešla do své ložnice. Práskla za sebou dveřmi a zamkla je. Dětinské. A přepjaté. Nešel přece za ní.

Byla napjatá, a přitom nesmírně unavená. Pevně se rozhodla, že utrhne pár hodin spánku, a proto že bude předstírat, že Dane neleží hned vedle v místnosti na gauči. Mechanicky se začala připravovat do postele, energicky si vyčistila zuby, div si neodřela dásně, pak si dala tak horkou sprchu, co jen vydržela. Oblékla si svoji nejpohodlnější sepranou bavlněnou košili a zalezla pod pokrývku.

Ležela s očima otevřenýma a upírala pohled do tmy.

V hlavě se jí znovu nesouvisle honily události od chvíle, kdy se nastěhovala k Sheile, a ta se neukázala.

Dane se jí dnes večer otevřel. Hodně, ale ne dost. Nebyl nadšený, když je včera našel u sebe doma. Myslí si, že se Sheila stala obětí toho škrtiče. Proč? Proč by si to měl myslet jenom proto, že zmizela? Ano, Sheila žila divoce. Ano, scházela se s Garcíou. Hodně se s ním scházela. Ale s Danem se viděla jako s posledním. Izzy má na lodi Sheilinu kabelku, což mu ale neřekla. Proč mu to neřekla? Dane před ní stále ještě něco tají.

Sel do toho nočního klubu. Sledovala ho. Domov už pro něho nepředstavoval žádné vazby, neměl důvod vracet se na Key Largo. Sama utíkala… od samého začátku utíkala. Sheila k němu přišla. Skrtič s vázankou. Dane zklamal někoho, koho miloval. Neselže znovu? Nepotřebuje ani ji, ani její peníze. Chce po ní, aby se do ničeho nepletla. Sheila se scházela s tolika lidmi. Všichni to říkali, Larry prohlásil, že všichni muži u jejich stolu se s ní vyspali. Nikdo to nepopřel.

Nate jí nikdy neřekl, že s Sheilou byl. Možná mu to bylo příliš nepříjemné, nebo byl příliš zdvořilý, nebo si potřeboval dokázat, že je stejný chlap jako ti ostatní.

Sheila byla naposledy s Danem. Něco za tím musí vězet… protože po všech těch létech, dobrých i zlých, má v sobě Dane pořád něco silného, podmanivého, stoprocentně mužského. Jeho přitažlivost za ta léta nic neoslabilo…

Ona sama utekla. I on utekl. Všichni utekli. Utíkat… utíkat… utíkat. Jenom proto, že Joe umřel. Protože neměla tak strašně moc chtít, aby ji někdo objal. Dane aby ji objal. Neměla najít nic tak silného, že to

dokázalo potlačit její bolest. Neměla být s mužem, který předtím patřil k Sheile. Sheila byla pryč… škrtič, striptýzové kluby, bary, drogy, mohla být zapletená do čehokoli. On ji viděl jako poslední…

Dlouho ležela ve tmě s očima široce rozevřenýma.

Když se nakonec zvedla z postele, neměla nic rozmyšleného. Vstala ale z postele a otevřela dveře. Dá si trochu čaje, napije se, vezme si něco, co jí pomůže usnout.

Vešla do obývacího pokoje.

Byl ztemnělý, dopadalo sem jen měkké, sporé světlo města. Ležel natažený na gauči, jednu pokrývku měl pod sebou, druhou byl přikrytý. Hruď měl holou. Jeho oblečení leželo na kávovém stolku.

Spí? Neviděla by na oči, kdyby k němu nepřistoupila.

Nepokračovala do kuchyně, zamířila k němu. Zůstala nad ním stát. Prsty měl propletené za hlavou a upíral pohled přímo na ni.

„Co je?“ zeptal se odměřeně.

„Já jen… chtěla jsem vědět, jestli spíš.“

„Vidělas.“

Přikývla.

Vylekala se, ale neuskočila, když se najednou neslyšně a bleskurychle posadil a popadl ji za zápěstí. „Co chceš, Kelsey?“

Cítila, jak jí na krku tepe žilka. Příliš rychle oddechovala. Krev v ní vzkypěla a kolotala jí v žilách. Nešla si pro čaj.

Cítila jeho horké prsty tam, kde jí obemykaly zápěstí. Nepotřebovala si jeho ruce představovat. Dlouhé prsty s nakrátko ostříhanými nehty. Smělé, rozhodné ruce. Čas nijak neoslabil účinek jejich doteku.

Nikdy se příliš nevyznávala v lidech, ale z jeho doteku jako by proudilo něco žhavého a nepřátelského. Jako by popíral všechno to, co sálalo z jeho temného upřeného pohledu; zamyšlené zkoumavé oči, které se na ni ostře a přitom dychtivě dívaly.

„Co je, Kelsey?“

„No, víš,“ řekla záměrně protáhle a lenivě. „Nemohla jsem spát. Tak jsem si řekla, že se taky poohlédnu po někom, kdo by se se mnou z milosti vyspal.“

„Tohle se ti nepodobá, Kelsey. Ani to nedokážeš věrohodně vyslovit.“

Div se nepropadla hanbou. Pokusila se mu vykroutit, ale nepodařilo se jí to. Najednou se mu ocitla na klíně a pocítila na tváři teplo jeho dechu. Uvědomila si, že pod pokrývkou na sobě nemá nic.

„Neříkal jsem, že bych nevyhověl," řekl.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Ani zdaleka by nevystihoval, kdyby řekl, že Kelsey, která ho střízlivě žádá o sex, je víc, než si vůbec kdy představoval. A že ho dokázala okamžitě vzrušit prostá skutečnost, že mu sedí na klíně, ho překvapilo dokonce ještě víc. Celý strnul a pak se uslyšel, jak hlubokým, chraplavým hlasem říká. „Pod jednou podmínkou."

Podmínkou. Proboha, ještě jí klade podmínky.

„Podmínkou?" vydechla. Byl to pouhý šepot, lehký jako vzduch, hebký jako hedvábí. To jedno jediné slovo způsobilo, že se v něm začala vařit krev. Kelseyin půvabný zadek na jeho stehně, její teplý dech mu laskal rty. Co jsem si to po celou dobu nahrával, blesklo mu hlavou.

„Za svítání neutečeš."

„Kam bych utíkala? Tohle je můj byt."

„Však ty by sis nějaké místo našla. Ale neutečeš. Chci se vzbudit vedle ženy."

Zamrkala.

„Probouzel ses vedle Sheily?"

„Ne. A ublížil jsem jí nějak? Ne. Ale to ty víš, jinak bys tady nebyla. Á její jméno už nechci slyšet. Teď ne." Vpletl prsty do jejích vlasů a přitáhl si ji dřív, než by některý z nich stačil tuhle chvíli zničit dalšími slovy. Pod jeho ústy ihned rozevřela rty, ústa měla sladká a vábivá. Nejdříve mu hlavou bleskly nejrůznější představy. Bude ji zvolna svádět a vzrušovat, že na jeho milování nikdy nezapomene. Když se ale v jeho objetí pohnula a zajela mu prsty do vlasů a zlehka mu sevřela hlavu v dlaních, pokrývka sjela na zem.

Měkká bavlněná košile se jí vysoukala.

Pod ní už neměla nic.

Zajel rukama pod látku košile a přitom ji dál smyslně, divoce líbal. Přejel jí prsty po těle až k pevným, plným prsům. Zvolna, něžně jí je začal hladit. Bradavky měla jako z mramoru a jako by dlouze vydechla do jeho úst. Rozechvěla se. Pohladil ji po zádech, nadzvedl ji a posadil si ji obkročmo na klín. Vzrušila ho tolik, že se nedokázal víc udržet, znovu ji nadzvedl, aby do ní mohl proniknout. Jejich ústa se od sebe odpoutala, zvrátila hlavu a zalapala po dechu, když se jí ztopořeným údem dotkl a pomalu do ní začal vnikat. Pomalu si ji přitahoval, až ho v sobě plně pocítila. Zachvěla se a hlavou se mu na okamžik opřela o rameno. Chviličku vyčkával, až se mu její tělo přizpůsobí. Pevně jí sevřel boky a začali se divoce, nedočkavě milovat jako mladí dychtiví milenci, kteří mají pro sebe chvilku ve voze vypůjčeném od rodičů.

Dane neměl čas na přemýšlení, na nějaké litování, že se s ní ani zdaleka nemiluje pomalu a rafinovaně, jak měl původně v úmyslu. Vzrušující dotek její pleti, jejich zrychlený dech a rozbušená srdce, nehty, které mu zatínala do zad, to vše je strhávalo do víru, který je vynese do nebe. Ve vteřině se mu podařilo přetáhnout jí košili přes hlavu a odhodit ji do kouta místnosti. Přitiskl obličej na její prsy. Začal je líbat a laskat jazykem, obkroužil jejich bradavky, až tiše přerývaně vykřikla. Žár v něm narůstal a cítil, že už se dlouho neudrží. Zoufale si přál, aby se dokázal alespoň trochu ovládnout.

Začal se s ní rychleji pohybovat. Naslouchal pohybu jejich těl, vzájemné sladké touze. Už se dál neudržel. Sevřel ji pevně v objetí a se zuby zaťatými se modlil o každou vteřinu navíc. Vtom uslyšel, jak dlouze vydechla, jak z ní napětí opadá a jak mu její tělo vláční v náručí. Bohudíky. Ve vteřině se přestal ovládat. Tělo se mu napjalo a vybuchlo ve vyvrcholení. Pak se uvolnil, ale neodpoutal se od ní, sevřel ji v náručí ještě víc, sesunul se na gauč a vzal ji s sebou.

Spočívala na něm a tak leželi rozpálení a zbrocení potem. Nepohnula se, její zvlhlé vlasy se mu rozprostřely po hrudi a lechtaly ho na tváři.

„Neutíkáš," řekl po chvilce tiše a přihladil jí vlasy, ale jinak se ani nepohnul, byl rád, že ji může pořád ještě držet v pevném a tolik intimním objetí.

„Nemůžu se ani hnout, řekla bych," řekla zdušené do jeho hrudi.

Uvolněně takhle leželi dlouhou chvíli. Nějak matně si uvědomoval jakýsi zdušený zvuk.

A potom, v rozporu s předchozím tvrzením, najednou vyskočila a rozběhla se přes místnost k jídelnímu koutu, jeho přikrývku vzala s sebou.

„Co to kruci…“

„Mobil,“ řekla.

„Mobil? No to se povedlo,“ zavrčel.

Už stála u stolu, kde nechala ležet kabelku, v které teď jednou rukou hrabala, a druhou si kolem sebe obtáčela tenkou přikrývku.

„Musím to vzít,“ řekla. „Úplně jsem zapomněla. Larry bude mít starost.“

„Larry bude mít starost?“ Nedovedl si vysvětlit, proč ho to tak popudilo. Nemohl si dělat žádné zvláštní nároky na její čas nebo pozornost a jako milenec se také před chvílí zrovna nevyznamenal, i když to byl pro něho prese všechny zkušenosti výjimečný zážitek. Larryho telefon přišel rozhodně nevhod.

„Haló?“ ozvala se do telefonu. „Ano, jsem v pořádku.“

Také se zvedl, popadl přikrývku, na které ležel, a vykročil k ní.

„Existuje důvod, proč by Larry měl vědět, kde v noci jseš? Je něco mezi vámi?“

Přikryla dlaní telefon.

„Nebuď směšný!“ dokonce i v přítmí mu neunikl dotčený pohled, kterým ho sežehla. „Ten byl věčně zamilovaný do Sheily, dokud se nakonec neobjevila ta nová dívka.“

Odtáhla ruku z telefonu. Slyšel v něm praskot slov.

„Ne, ne, je to v pořádku. Jsem u sebe v bytě ve městě. Byli jsme v jednom klubu v Miami. My… Dane a já. Bylo už opravdu pozdě, takže přijedeme ráno.“

Odmlčela se a naslouchala Larryho námitkám.

„Já vím, že je teď už vlastně ráno. Larry, moc se omlouvám, měla jsem si vzpomenout a zavolat ti. Trochu se vyspíme a přijedeme.“ Znovu chvíli naslouchala. „To snad ne! Nestalo se mu nic?“

„Co se děje?“ zeptal se Dane.

V telefonu zapraskalo.

„Ano, to je Dane. Samozřejmě, že je vzhůru.“ Na zlomek vteřiny

zaváhala. „Spal na gauči. Taky slyšel zvonit telefon.“

Larry ještě něco řekl.

„Co se děje?“ naléhal Dane znovu.

„Andy Latham přišel do Sea Shanty a praštil Natea do brady.“

„Cože? Proč?“

Zamávala rukou, aby si uvědomil, že neslyší, co jí Larry říká. „Něco o nějakých dalších rybách.“

„Dalších rybách?“ Natáhl ruku po telefonu. Podala mu ho.

„Larry, co je s rybama?“

„Dane?“ uslyšel Larryho hlas. „Tedy vy dva jste mi nahnali strachu. Ohledně Sheily jsem se nijak neznepokojoval, ale když Kels předtím říkala, že je v nějakém klubu a pak se nevrátila… dřepěl jsem tady jako ustaraný rodič. A potom se objeví Nate a drží se za bradu, jelikož starej Latham napochodoval do Sea Shanty a bez velkejch řečí ho praštil do brady. Latham teď přichází k sobě ve vězení, ale předtím ještě stačil vyřvávat, že je to za to, jak ‚někdo z nás usmrkanců mu házíme na jeho pozemek shnilý ryby‘. Já u toho nebyl, ale musel to být pořádný poprask. Pěkný nesmysl, co?“

„To teda jo.“

„Úplně mu přeskočilo,“ pokračoval Larry. „Momentálně je pod zámkem, kde vychladne, ale ráno ho tak nebo tak pustí.“

„Řekni mu, že jedeme hned,“ řekla Kelsey.

Dane se na ni zadíval, pak stočil pohled panoramatickým oknem na nebe, kde se tma začala proměňovat v pastelové barvy nadcházejícího dne.

Blesklo mu hlavou, kdy asi tak příště bude mít příležitost vidět Kelsey takhle. Kdy bude vedle něho stát zavinutá jen do tenké přikrývky.

„Víš, není důvod, proč bychom museli hned odjíždět.“

„Cítila bych se líp, kdybychom odjeli.“

„A mně by bylo líp, kdybychom se prostě přesunuli do ložnice.“

Z obličeje jako by jí vymizela všechna krev, ale hlesla. „Já přece nikam neutíkám, Dane. Jenom že bych měla lepší pocit, kdybychom se už vrátili.“

Znovu musel myslet na to, kdy asi, a jestli vůbec ještě někdy, ji takhle uvidí. A moc si přál, aby jí býval dokázal dát víc, tolik, aby

nezapomněla.

„Cože?“ ozval se Larry z telefonu.

„Nic.“ Dane nespouštěl z Kelsey pohled. „Jen jsem říkal, že bychom se měli trochu vyspat, ale Kelsey se chce vrátit, takže nás tam za pár hodin máš.“

„Řekni jí, že když všichni víme, že je v pořádku…“

Kelsey už mířila do své ložnice. Pokrývku měla kolem sebe jen volně obtočenou.

„Jdu se osprchovat,“ řekla.

Zepředu byla celá zakrytá, ale zezadu jí byla vidět celá záda a jedna hýždě.

„Jo, brzy se uvidíme,“ řekl Dane.

Nevnímal, co mu Larry odpověděl, stiskl tlačítko, vhodil telefon do Kelseyiny kabelky a vykročil za ní.

Už jí dokázal, že umí být rychlý, teď přišla chvíle, aby jí dokázal opak.

Už stála pod puštěnou sprchou. Vešel za ní. Voda po nich stékala. Začala se mydlit a přitom na něho vrhla vyčítavý pohled. „Opravdu se musíme vrátit.“

„Vždyť jo.“

„Potom tedy…“

„Hned jak tě celou zlíbám.“

„Říkali jsme, že jedeme.“

„Pospíším si.“ Přitáhl ji k sobě. Úplně mokrou, hebkou jako hedvábí. Byla dost vysoká, přesto skoro o hlavu menší než on. Jejich těla jako by byla pro sebe stvořena. Přitiskl jí rty na hrdlo a pocítil, jak jí tepe puls. Přejel jí dlaněmi přes prsy, přes boky, po stehnech a mezi nimi…

„Dane…“

„Budu rychlý… ale důkladný.“

Zvedl ji do náruče a vynesl ze sprchy. Vody si nevšímal. Crčela z nich, když ji donesl do ložnice a mokrou položil na pokrývku.

„Zmáčíme postel,“ řekla zastřeně.

„Než se vrátíš, uschne.“

Slíbil, že ji „celou zlíbá“, a tak s tím neprodleně začal. Voněla po mýdle, mokré vlasy rozhozené na polštáři. Začal jí líbat hrdlo, na rty,

na prsou, na břiše, na stehnech, přímo mezi nimi, pomalu a beze spěchu. Ztratila pojem o čase. Sedavé ráno pominulo a nahradilo je svítání. První sluneční paprsky ji oblévaly zlatavým svitem. Vryl si do paměti, jak vypadá na bílých přikrývkách, nazlátlá pleť, ploché břicho, hříšně dlouhé nohy, plná ňadra, tělo, které se chvěje a zmítá pod jeho doteky… nesouvislá slova. Propadal se do její vůně, do smyslnosti, kterou v ní probudil, do vášně, kterou v něm dokázala tak snadno roznítit. Když se s ní znovu spojil, vše ostatní přestalo existovat. Její rozechvělé vstřícné tělo v jeho objetí. Touha stoupající k uvolnění. Zmáčená postel, vlhká pleť, slova jako vzdechy, šepoty, výkřiky. Naplnění…

Čas se na chvíli zastavil. Když nakonec malátně zůstal ležet vedle ní, vydržela v klidu sotva půlminutu, pak hned vyskočila z postele.

„Jdu do sprchy. Sama. Na dvě vteřiny," řekla prosebně.

„Samozřejmě." Odešla, on však tam zůstal ležet dál a vdechoval vůni, která po ní zbyla.

Za chvilku byla zpátky. Odešel se vysprchovat a za deset minut už byli na cestě.

Dvě hodiny tam, dvě hodiny zpátky.

Z paluby své největší lodi *Mořský vánek* viděl Jorge Marti světla přístaviště. Byl už skoro doma. Noc byla příjemně chladná, za což mohl vítr, který se zvedl jako důsledek bouří nad Atlantikem. Období hurikánů. Vzdušné proudy od afrického pobřeží spolu s větry, které vyvolal Golfský proud, se přehnaly přes Yucatán, ostrovy nebo Jižní Ameriku a spojily se v nebezpečný vichr, který hodlal udeřit se smrtící silou. Ten se mohl obrátit k Floridě nebo v několika málo vteřinách zamířit na Karolíny.

Rybáři a kapitáni výletních lodí vždycky bedlivě sledovali předpovědi počasí a naučili se je posoudit a rozumně se rozhodnout. Přirozeně bývaly chvíle – na ostrovech Keys častější než na pevnině – kdy byla nevyhnutelná povinná evakuace.

Dnes v noci…

Dnes v noci přírodní síly učinily z oceánu nekonečné míle nádherné vodní plochy. Vzduch byl hebký a vlahý.

Jaká to krása vracet se z moře. Na nebi se začínaly objevovat první náznaky svítání. Měl v úmyslu zhasnout světla. Možná by měl. V

hlavě mu neustále znělo.

Pomalu… jeď pomalu…

Tichý zvuk motoru se rozléhal nocí jako tlumené vrčení. S pohledem upřeným kupředu viděl, že na molu už je živo. Rybáři začínali den s prvními náznaky probouzejícího se svítání. Všechno vypadalo naprosto přirozeně. Trousili se další lidé… nebylo jich zas tak moc, jenom skuteční rybáři. Joe Palumbo, který kotvil se svými čluny o dvě stání dál, nakládal potraviny. *Lady Havana* Izzyho Garcíi ještě o kus dál byla rozsvícená. Starý 0'Connell, který byl tak vysušený a snědý, že nikdo nedokázal uhodnout, kolik mu vlastně je, pracoval na zádi svého člunu. Všechno jako obyčejně.

Dvě hodiny tam…

Dvě hodiny zpátky.

Do svítání bylo ještě daleko.

Jorge vedl svůj člun opatrně kolem bójí, se světly rozsvícenými a nařízenou rychlostí. Jeho člun jen zlehka čeřil vodu.

Dostal se tak blízko, že uviděl starému O'Connellovi do obličeje. O'Connell zvedl pohled a zamával mu. Jorge se přinutil k úsměvu a zamával mu na oplátku.

Vypnul motor.

Zaplul s lodí do kotviště, z paluby hodil smyčku lana na pachole, vyskočil na molo, přitáhl loď blíž a pak seskočil zpátky na palubu, aby loď bezpečně ukotvil.

Vyskočil znovu na molo a začal ji uvazovat dalšími lany. Právě upevňoval poslední, když mu někdo poklepal na rameno.

Krev mu ztuhla v žilách a oblil ho studený pot.

Otočil se. Za ním stál Izzy García a upíral na něho pohled.

„Ahoj, Izzy."

„*Estúpido*" řekl Izzy tiše. „To, co provádíš, si odskáču já."

Jorge strnul. Nebe začínalo pomalu světlat. „Nevím, o čem to mluvíš."

„Ale víš."

„Nikdy tě neobviní z mých… zločinů."

Izzy rozhodil rukama. „Jestli teď vlezu na tvoji loď, nenajdu tam nic?"

„S tím, co máš na triku, bys mi měl dát pokoj," odbyl ho Jorge tiše.

„Zeptám se znovu. Když teď půjdu na tvoji loď, nenajdu tam nic?“

Jorge byl v dobré kondici, pracoval tvrdě, chodil do posilovny. A nebyl žádný zbabělec.

Ale Izzy byl ostrý jako břitva.

Jorge byl ale pořád v pokušení mu jednu pořádnou vrazit, přestože by tím ničeho nedosáhl. Skončil by jak dlouhý, tak široký na molu a krvácel jak čerstvě zabitá ryba. Přijela by pro něho sanitka a policie.

Nebo policejní anton.

A mohl zmarnit víc než jen svůj život.

„Někdy jsem držel hubu tam, kde jsem neměl,“ připomněl Izzymu. „Mám to u tebe k dobru.“

„Držel jsi hubu, jo?“ Izzy vypadal pobaveně. „Já viděl věci, které jsem neměl. Viděl jsem, jak do moře padají balíčky… z tvojí lodi.“

„Já taky viděl, cos spustil do vody… ze své lodi.“

„Takže jsme oba viděli mizet něco ve vodě. A jak to teď oba prokážeme? Já ale hraju hru, kterou hrát umím. A ty… ty jseš samé city a vášně a nechceš se chytit. Takže dělej, co musíš. Ale jedno ti řeknu. Dostanu se kvůli tobě do maléru s policií nebo tak něco, a zabiju tě,“ řekl Izzy. „Jasný? Ani nemrknu. Zabiju tě a tvoje tělo jaktěživo nenajdou.“

Přes Izzyho rameno Jorge viděl, že na molu je čím dál rušněji. Bylo načase, aby doručil balíček. A Izzy mu pořád vyhrožoval, přestože to navenek vypadalo, že si jen tak přátelsky povídají.

„Nikdy tě do ničeho nenavezu.“

„Měj to na paměti. Každou vteřinu.“

„Jak jsem řekl, nikdy tě do ničeho nenavezu.“

Izzy přikývl.

„No dobře. Víš, na čem jsi. Zvorej to, a je s tebou amen.“ Sepnul ruce. Mocné ruce. Stiskl je, jako by Jorgemu ukazoval, čeho by byly schopné.

Jorge si přál mít zbraň. Prásk, prásk, je po tobě. Pak by nezáleželo na tom, jak si Izzy myslí, že je silný a nemilosrdný.

Prásk… prásk…

Jorge si dopřál to potěšení, že si představil, jak se Izzy ochable hroutí na prkna přístaviště. Žádné zbraně. To by je zničilo oba.

„Slyšel jsem tě, Izzy.“

Izzy se znovu usmál. Z toho úsměvu šel strach, a přesto Jorge viděl, proč si ženy myslí, že je v něm určitá nebezpečná přitažlivost.

Jorge ho v duchu proklínal a díval se, jak jeho soukmenovec odchází po molu pryč.

Nebe se zbarvilo do růžová, ale ve vzduchu pořád byla znát vzdálená bouřka.

Den byl poklidný

Jorge se rychle otočil k svému člunu, aby mohl bez dalšího incidentu dokončit svoji noční vyjížďku.

Cesta byla příliš dlouhá i příliš krátká zároveň. Intimita je zvláštní věc.

V bytě jí to připadalo, jako by jim čas protekl mezi prsty. Znala Danea tak, jak ho znávala před léty. Když teď vedle něho seděla ve svém voze, který řídil, pozorně si prohlížela jeho obličej a uvědomila si, kolik času mezitím uteklo. Tohohle muže už víc nezná. A přesto je možná teď ta chvíle, aby nahlas vyslovila, co ji vedlo k tomu, že si myslela, že by mohl Sheile ublížit.

„Dane?“

„Ano?“ Byl zabraný do myšlenek. „Myslím, že jsem tě podezřívala kvůli tomu, co se stalo… před léty.“ Vrhl na ni pohled. „Tak?“

Okamžitě se začala bránit. „Poslyš, promiň, ale sám jsi připustil, žes ji viděl jako poslední.“

Zavrtěl hlavou. „Chceš to zase probírat? Na tom, co jsme kdysi udělali, nebylo nic špatného. Joe byl tvůj bratr a můj nejlepší přítel. Od dětství jsme si my dva byli blízcí, dokonce i když jsem chodil se Sheilou, což jsem tehdy nechodil. Přišla jsi za mnou, abych tě utěšil. Skončili jsme v posteli. Mně to vyhovovalo, tobě ne. Se Sheilou jsme spolu nechodili, a ty ses přesto cítila, jako bys vtrhla na cizí území, na území, které patřilo jenom jí. Něco ti povím. Já k ní nepatřil. Už nějakou dobu ne. Tehdy už vykročila směrem, pro který se rozhodla. Chtěla od mužského o moc víc než jenom lásku, i když si nemyslím, že by vůbec sama věděla, co vlastně chce. Smutné je na tom to, že Sheila by se bez mrknutí vyspala s někým, koho miluješ ty.“

„Nešlo jenom o Sheilu,“ řekla Kelsey a zavrtěla hlavou. „Bratr byl mrtvý. A já… si užívala života.“

„Kelsey, pokud jsme naživu, musíme žít. A tys neudělala nic

jiného. Joe by to pochopil.“

„Dneska je to všechno jednoduché, viď?“ řekla zdušené.

Rozhodně zavrtěl hlavou.

„Dneska není nic jednoduché.“

Na dlouhou chvíli se odmlčela. „Dobře, klidně mi můžeš říct, že jsem se zachovala jako blázen, když jsem tehdy utekla, ale podívej, cos udělal ty. Vrátil ses na Hurricane Bay, abys tam marnil svůj život. Sám jsi to říkal. Jenom jsi předstíral, že si vyděláváš na živobytí.“

Zadíval se na ni. „Možná. Nebo jsem se, ať už jsem si to uvědomoval nebo ne, vrátil na Hurricane Bay, abych posbíral trosky svého života.“

„V ten den jsi vypadal jako opilec.“

„Byl jsem opilec.“

„Takže…?“

„Kelsey, v ten večer, s tebou, potom, co Joe umřel, jsem přišel na to, že chci přežít. Na životě něco je… chceme ho žít. A dokud je nám dopřán, tak ho žijeme. Žijeme. Chtěl jsem, aby to zůstalo v minulosti… tohle všechno.“

Neměla příležitost mu odpovědět. Zastavili na parkovišti, kde zanechal svůj džíp.

V kavárně už byl provoz, i když se to teprve rozbíhalo, jako v neděli ráno obvykle.

„Počkej tady,“ řekl Dane, když vystoupil z vozu a ona si přesedla k volantu. „Prosím tě. Ano?“

Přikývla.

Zanechal ji ve voze, zašel do kavárny a ve chvilce byl zpátky s dvěma pohárky kávy a ranními novinami.

„Kelsey, snažně tě prosím, jeď rovnou k Cindy. Pojedu hned za tebou.“

„Dane je den. A já nejsem ani striptérka, ani prostitutka. Žiju nezajímavě a nudně, veškeré své fantazie vyčerpávám na reklamní kampaně.“

„Možná jo. Ale už jsme se shodli na tom, že máš sklony navštěvovat mužské, z kterých by se mohli vyklubat zabijáci. Prosím tě, slib mi, že pojedeš rovnou k Cindy.“

Přikývla, počkala, až nastoupil do džípu, pak vyrazila po silnici domů.

Provedl pěknou pitomost.

Vystřízlivělý a za denního světla Andy Latham moc dobře věděl, že provedl pitomost a pořádně si to zavařil.

Seděl ve vězeňské cele. Už se úplně rozednilo. Přinesli mu kávu a snídani. Snídaně nebyla tak špatná –na to, že ji servírovali ve vězení. Káva byla dobrá.

Pomnul si bradu, na které mu vyrazilo strniště. Musí vypadat pekelně. V uválených šatech, v kterých spal, neučesaný. To ten chlast. Obyčejně má dost rozumu, aby se moc nenalil. Ale včera večer…

To ty ryby. Mrtvé ryby na jeho dvorku. Zase a znova. A on se nedokázal ubránit přesvědčení, že za tím vězí ti nafoukaní usmrkanci, které nemůže vystát, co se jen pamatuje. Shnilotiny všude možně. Ten smrad…

Na pach rybiny byl zvyklý odjakživa. Čich měl otupělý i zbystřený zároveň. Čerstvé ryby voněly. Rozkládající se smrděly tak, že i pořádný chlap měl co dělat, aby se nepozvracel. Jako by to někdo věděl, jak tenhle smrad z duše nenávidí.

Moc toho vypil a přestal se ovládat. Udělalo mu to dobře, když Nateovi jednu vrazil. Teď ale věděl, že to byla hloupost. Co jenom toho v životě provedl a dokázal se vyhnout vězení – až doteď.

Ale momentálně tady trčí, a jenom proto, že dal bohatýmu spratkovi do nosu.

Najednou mu po těle vyrazil studený pot.

Musí odtud pryč. Musí se dostat ven, a to rychle.

Zaslechl zachrastění klíčů. Někdo se blížil k cele. Šerif Gary Hansen. Růžový v obličeji, jako vždycky. Měl by se, pitomec, odstěhovat na sever. Jsou lidi, co sem patří, a jsou lidi, co ne. Hansen sem nepatřil, a přesto se choval, jako by mu ostrov říkal pane.

Dveře cely se otevřely. Andy se zvedl a maličko se zapotácel. Ne proto, že by byl ještě opilý, ale proto, že tak dlouho seděl. A protože měl z Hansena nahnáno.

„Co se děje?“

„Přišel váš právník. Podle všeho půjdete domů,“ řekl Hansen.

„Kdyby bylo po mým, zavřeli by vás na dost dlouho. Bohužel platí ústava i pro takové, jako jste vy.“

„Za tohle by vás měli vyrazit,“ zavrčel Latham a nenávistně zkřivil ústa. Přivřel oči. Sakra, možná by mohl úřad šerifa zažalovat.

„Půjdete před soudce, složíte kauci a můžete domů,“ řekl Hansen a zhnuseně si ho měřil. „Ale moc se neradujte, pane Lathame. Pořád ještě vás můžou soudit za napadení a ublížení na zdraví. A to by vás pořádný trest neminul.“

Andy Latham se zastavil těsně vedle něho. „A vám, vy špekoune, by se mohlo stát, že jednoho krásnýho dne zakopnete, zůstanete ležet na slunci a vysušíte se jako slimák. Nebo spadnete z lodi do moře a utopíte se. Ryby se budou radovat.“

„Vypadněte, Lathame, než vymyslím něco, jak vás tady zdržet dýl.“

Latham odešel. Čekal na něho jeho právník, navzdory vedru distingované oblečený do obleku. Vypadal dobře. Najednou v Lathamovi vzplanul vztek. Taky mohl vypadat dobře. Mohl z něho být pohledný, přitažlivý muž. Měl svoji přitažlivost. Dokázal si to kolikrát.

Vonět jako čerstvá ryba bylo v pořádku.

Jenom ne jako shnilá ryba. Potřeboval se vykoupat. Dát si pivo, aby překonal třesavku po včerejší opici. Potřeboval se trochu vyspat, převléknout se.

A vypadnout.

Poděkoval Bohu za ústavu.

Kelsey zastavila na příjezdové cestě před Cindyiným domem a trhla sebou, když se dveře v Sheilině části domu rozletěly a vyhrnuli se Larry, Nate a Cindy, aby ji uvítali jako dlouho pohřešované dítě.

Stačila otevřít dveře a vystrčit jednu nohu, a už ji popadl Nate, vytáhl ven a mocně objal. Potom Larry a pak Cindy a přitom jí hubovali.

„Vyděsila jsi nás k smrti!“ Nate.

„Vypadneš po večeři a neřekneš slovo.“ Larry.

„Chválabohu jsi zpátky.“ Cindy.

Za jejím vozem zastavil Daneův džíp. Larry a Nate na něho oba pohlédli, jako by provedl něco morálně naprosto nepřípustného.

„Měli jsme strach,“ řekl Nate vyčítavě.

Až teď se na něho Kelsey pořádně podívala. Levou tvář měl napuchlou a červenou, oko zhmožděné a nateklé.

Jemně se dotkla zdravé tváře. „Jsi v pořádku?“

„No jasně, jsem. Spíš mě to přivádí do rozpaků. Cítím tak trochu pokoření, že jsem se nechal takovým ničemou nachytat nepřipravený.“

„Cos mohl dělat?“ zeptala se Kelsey. „Přišel k tobě a napadl tě, ne?“

„Je doufám ve vězení?“ zeptal se Dane tiše.

„Ano, Latham je ve vězení, ale víš, že ho tam dlouho nenechají. Co nevidět bude na kauci venku. A praštit někoho není federální zločin.“

„Podáš na něho žalobu,“ řekl Dane naléhavě.

„Na jednu stranu je mi toho mizery líto,“ řekl Nate. „Zvoral, co mohl, tohle mu ještě přidá a postrčí ho to víc ke dnu. Ale na druhou stranu, je to lakový ničema, že z něho jde strach, jo, podám žalobu. Ale možná že už to běží samo od sebe, nevyznám se v zákonech.“

„Jsem přesvědčený, že budeš muset podat žalobu, jinak nebude nic,“ řekl Dane.

„Tady venku je strašně vedro,“ řekla Cindy. „Pojďme dovnitř.“

Dane zavrtěl hlavou. „Já pojedu rovnou do vězení. Uvidím, jestli by mi šerif Hansen nedovolil s Lathamem si promluvit,“ řekl. „Vy všichni se pro dnešek držte pohromadě, ano?“ Významně se zadíval na Kelsey.

Nate a Larry ji každý z jedné strany objali. „Nepustíme ji.z očí,“ řekl Nate majetnicky.

Kelsey svraštila čelo a pohlédla na Danea. Myslela si, že jí zůstane na blízku. Aby si mohli promluvit.

Nejradši by se nakopla. Byli spolu tak dlouho a mlčela jako zařezaná. A teď najednou by se mu chtěla se vším svěřit. Chtěla mu říct, co viděla na člunu Izzyho Garcíi. Chtěla mu dát telefonní čísla, která našla na Izzyho telefonu, a nechat na Daneovi, aby přišel na to, proč je Izzy má.

Chtěla mu povědět, že si Sheila psala deník a že od chvíle, kdy si v něm začala číst, už nehodlá nikde lítat a vyptávat se lidí.

„My se o naši Kels dobře postaráme,“ řekl Larry.

Stála mezi nimi v příjemném objetí, když ale Dane vykročil k

džípu, vyprostila se jim.

„Chviličku,“ omluvila se a rozběhla se za ním.

Už seděl v džípu a zvedl k ní pohled, v němž se mísila únava a zoufalství.

„Kelsey –“

„Počkej, poslouchej. Já jsem… včera na Izzyho lodi… trochu jsem se tam porozhlédla, než jsi… přišel. Našla jsem v úložném prostoru pod sedadlem Sheilinu kabelku. A zapsala jsem si tohle…“ Rychle se přehrabovala v kabelce a pak vytáhla seznam čísel. „Tyhle telefony měl na svém mobilu.“

Nevěřícně na ni zůstal koukat. „To mi dáváš… až teď?“ řekl.

Oplatila mu stejným upřeným pohledem. „Lepší pozdě než nikdy – copak se to neříká?“ Slyšitelně zaskřípal zuby.

„Jo, asi jo. Máš moje číslo na mobil, Kelsey. Kdyby se cokoli, sebemenší maličkost, stalo… hned mi volej.“

„Dobře.“

„Ihned, Kelsey.“

„Nejsem pitomá, Dane.“

Zatvářil se tak, že tím dal jasně najevo, že toho zatím udělala málo, aby to popřela, ale neřekl už nic. Nastartoval a vyjel na silnici.

„Víš, co bychom měli podniknout?“

Cindy stála hned za ní a vesele hlaholila jako jindy.

„No?“

„Vypadnout. Nasednout na člun a na pár hodin vyrazit na moře. Potápět se, rybařit. Vypadnout. Jenom my. Stará parta.“

„Cindy, je to všechno tak…“

„Všichni si děláme starost o Sheilu.“

Přikývla. Jistě. „Taky jsem dost unavená.“

„To i my, protože jsme byli celou noc vzhůru a dělali si o tebe starosti.“

„Říkala jsem Larrymu, že jsem v pořádku, že jsem s Danem.“

„Znáš nás… zůstali jsme vzhůru i tak. Tak už pojď, |e neděle.“

„Chceš jít do kostela?“

„Až jindy. Půjdeme k útesu. Mužem se krátce pomodlit při potápění. Musíme už přestat s tím strachováním a trochu se pobavit.“

Došel k nim Larry. „To je nápad. Pojď, Kels. Něco podnikneme.“

„Čím pojedeme?“

„Nate kotví ve stejném přístavišti jako Izzy a Jorge ty svoje výletní lodi. Má na palubě dost vybavení pro nás pro všechny. Uděláme si celodenní výlet.“

Kelsey rychle přemýšlela. Chtěla si dočíst ten deník, ale ten by si mohla vzít s sebou. Jestli zůstane doma, bude jen číst a neklidně přecházet jako v kleci.

Možná mají pravdu.

„Tak jo. Jestli všichni chcete. Dejte mi pár minut, abych si zabalila něco s sebou.“

„Já taky,“ řekla Cindy.

„Co je? Co se děje?“ chtěl vědět Nate.

„Bereš nás na vyjížďku,“ řekl Larry.

„Na vyjížďku?“

„Svým člunem,“ řekla Cindy.

Rozhodil rukama. „To jsou věci.“

Kelsey kolem něho prošla do domu. Zašla do své ložnice a začala vytahovat z kufru, který si úplně nevybalila, plavky, šortky, tričko a halenu přes plavky. Vykročila k posteli, že vytáhne zpod polštáře deník, když vtom ji přepadl pocit, že tam není sama. Zůstala bez pohnutí a rozhlížela se po pokoji. Znovu si uvědomila, že věci jsou nepatrně posunuté a neleží jako předtím.

Otočila se ke dveřím. Stál v nich Nate a zdravým okem se na ni omluvně díval.

„Promiň. Nechtěl jsem tě vyrušovat ve tvém soukromí. Byla to dlouhá noc. Víš, po tom, co mi Latham jednu vrazil a přišla policie, dlouhé hodiny jsem si přikládal led a přemýšlel o tom, že ses neukázala, a potom jsi volala z nějakého klubu… a leželo mi v hlavě, že… že jsi byla s Danem.“

„Neměl sis dělat starosti, když jsi věděl, že jsem s Danem.“

Pokrčil rameny. „No, možná jsem žárlil.“

„Žárlil? Nate, po všech těch létech? Myslela jsem, že jsme přátelé. Dobří přátelé.“

„To jsme, Kelsey. To jen že mě pořád ještě někdy popadne takový ten chlapský majetnický pocit. Není to nic vážného. Překonal jsem to. Fakt. Danea mám rád. Ale myslím, že jsme všichni před těmi

dlouhými lety viděli, že tady něco je, i když ty sis… no, ty sis to ani neuvědomovala.“

Jen na něho s obočím pozdviženým hleděla.

Sklopil hlavu. „Tak nebo tak, začal jsem se rozhlížet tady. Nehrabal jsem se ti ve věcech, to ne, věř mi. Ale Sheila se jednou přede mnou zmínila, že si píše deník. Řekl jsem si, že se po něm poohlédnu.“

„Našels ho?“ zeptala se opatrně.

Zavrtěl hlavou.

„Ale nechtěl jsem, aby sis myslela, že mi přeskočilo a nechci lhát kamarádce. Včera večer jsem se tady porozhlédl. Nebo to už bylo ráno?“

Přikývla a nespouštěla z něho zamyšlený pohled. Tvářil se tak zkroušeně, že se rozhodla, že mu nebude ani dělat kázání, ani na něho křičet.

Vtom se za Natem objevil Larry. „Jste už vy dva připravení?“

„Ještě minutku,“ řekla Kelsey. „Vypadli byste? Jenom na chviličku.“

„Jo, promiň,“ Larry se otočil a šel pryč. Nate odcházel za ní a při odchodu za sebou zavřel dveře.

Rychle přistoupila k posteli a sáhla pod polštář. Nahmátla deník a nacpala si ho do plátěné kabely, kterou si přichystala na výlet na moře.

„Je pryč? Venku? Volný?“

Dane nevěřícně zíral na Garyho Hansena.

Hansen, usazený za psacím stolem, mu upřený pohled oplácel a vrtěl přitom hlavou. „Co si sakra myslíš, že jsem moh dělat? Ochlasta vrazí chlapovi pěstí. Ochlasta má právníka. Já zákony nedělám, já je dodržuju. A kromě toho, Dane, Lathama tady možná nemá nikdo v lásce, ale co s tím hergot naděláš? Zlískal se a praštil Natea. Nemůžeš ho za to popravit.“

Dane dlouze vydechl.

Hansen přivřel oči do úzkých čárek.

„Co je to s tebou?“

„Co je se mnou, ptáš se? Gary, jeho nevlastní dcera se pohřešuje a máme tady mrtvé ženy, které se našly ve vodě.“

„To, Dane, pořád neznamená, že se Sheila jednoho krásnýho dne

neobjeví živá a zdravá. Může si to přihasit každou chvilku a divit se, co že nás to popadlo, že jsme chtěli vědět, kde je a s kým.“

„Nic pro to nesvědčí,“ řekl Dane hluše.

Gary se předklonil. „Dane, stačí, když mi dáš záminku, abych mohl Andyho Lathama zabásnout, a já to milerád udělám. Jak jsem už řekl, já zákony nedělám, dodržuju je. A můžu ti na svý svědomí říct, že nejsem jedinej policajt v zemi, kterýmu se dělá zle od žaludku, jen si vzpomene na ty práskaný právníky, co dostanou kdejakýho lotra ven. Teď to ale vypadá tak, že Andy Latham je na svobodě. Podle práva.“

„A co kdybys ho tedy nechal sledovat?“

„Zrovna se o to pokoušíme. Ale víš snad, jak to je. Musíme mít v merku spoustu lidí a dohlížet na pěkně velkou oblast. Víš ty co? Pověs se na něho taky, když jsi tak skálopevně přesvědčenej, že je nebezpečný.“

„Už dokázal, že je nebezpečný.“

„Tím, že dal chlapovi v baru do zubů?“ Gary zhnuseně a unaveně zavrtěl hlavou. „Umíš si, Dane, představit, kolik lidí bychom museli držet pod zámkem, kdyby se něco takového trestalo vězením?“

„Promiň, Gary, promiň.“

„Dej mi něco, čeho bych se mohl chytit. Rád bych ho viděl za mřížema.“

Dane vyšel z šerifovy kanceláře a odjel k Lathamovi. Nebyl doma. Jeho náklaďák na příjezdové cestě neparkoval.

Obešel pár místních hospod, ale nikde jeho vůz neviděl.

Zastavil se v pekárně na kávu a zadíval se na seznam čísel, která mu dala Kelsey. Proč jí to ksakru trvalo tak dlouho, než mu řekla o Sheilině kabelce na Izzyho člunu – a o těch číslech? Pocítil zamrazení v zádech, když mu došlo, že Izzy věděl o všech svých známých a nenápadně je sledoval.

S kávou v ruce zamířil ven k přístavišti za Izzy Garcíou.

Zazvonil mu mobil. Rychle ho popadl.

„To jsem já, Kelsey. Co je s Lathamem, Dane?“

„Nic. Už ho pustili.“

„Oni ho nechali běžet?“

„Jo, je venku. Kde jsi? Co děláš? Nějak se mi ztrácíš.“

„Řekli jsme si, že si vyjedeme na moře. Cindy má za to, že nám to všem udělá dobře.“

„Na moře?“ Nevěděl, proč ho to tak znepokojilo.

„Už jo. Nedělej si starosti. Vzali jsme si Nateův člun. Jsme tady jenom Nate, Larry, Cindy a já –a vlastně… narazili jsme v přístavu na Jorgeho a jeho kapitáni vyjeli se všemi čluny na okružní jízdu, takže se rozhodl, že se taky přidá. Budeme si užívat jako turisti, zajedeme k útesu a budeme pozorovat tropické ryby. Však to znáš. Vrátíme se tak asi –“

Telefon mu v rukou oněměl. Stiskl zuby a usoudil, že nějak ztratil signál. Naťukal její číslo. Nezaujatý hlas mu oznámil, že účastník není k zastižení a aby zanechal vzkaz. Zaklel a vstrčil telefon do kapsy.

Už se blížil k přístavišti, když tam ale dorazil, Izzyho člun byl už pryč. No ovšem. Je čas okružních vyjížděk.

Bezmocně zíral na kotviště, pomyslel na všechno, co by mohl udělat, aby moudře využil čas, pak se otočil a vykročil nazpátek k svému vozu.

Zatraceně.

Něco mu nedopřávalo pokoje. A nedokázal přijít na to, co vlastně.

Když dojel na Hurricane Bay, ani nešel do domu. Zamířil rovnou ke svému člunu.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Kelsey ležela natažená na palubě. Slunce jasně zářilo, žhoucí kotouč na neuvěřitelně modrém nebi. Larry se zmínil, že v předpovědi počasí neustále upozorňují na bouřku, ale tlaková níže, které teď zacílí říkat Hannah, se stočila směrem na Karolíny. Kelsey si pomyslela, že je nebe tak krásné, jak často bývá jen pár dní předtím, než se strhne vítr a nastane průtrž mračen.

Z nevyspání byli všichni dost unavení, když vyrazili, ale Cindy měla pravdu, na moři bylo úžasně. Řekli si, že se podívají na pár oblíbených míst kolem Národního podmořského parku Johna

Pennecampa **a** k soše Krista. Podmořský park byl chráněným místem, takže tam mohli pozorovat spousty ryb. Začali od severu od Francouzského útesu a potápěli se k vraku *Benwood. Benwood* zasáhlo torpédo během druhé světové války, a pak když se loď snažila dostat do přístavu, smrtelně ji zasáhlo torpédo z jiné lodi. Nyní se v ní dal pozorovat bohatý podmořský život. Pod hladinou Nate ukázal na velkého kanice písmenkového a neslyšně vyslovil jeho jméno. Starý Henry. Ještě nikdy ho neviděla. V posledních letech si musel ve svém malém rybím mozečku uvědomit, že to pravé místo k životu je podmořský park.

Zastavili se u suchých skal, jak navrhla Cindy, a sešli k soše Krista, která byla kopií sochy stojící u Janova a kterou parku daroval jeden italský průmyslník. Byla to krásná socha, tyčící se dvacet stop nad hladinou, s rukama rozpřaženýma, s vážnou a poklidnou tváří..

Všichni se kolem ní shlukli a čekali, až odejdou turisté z pronajatých potápěčských člunů. Cindy sepjala ruce k modlitbě a všichni učinili totéž. O chvíli později se zvedli z kleku a Nate navrhl, aby nechali park parkem a zajeli si zarybařit na volné moře. Nijak se zatím nedomluvili, jak to udělají s večeří a jestli nepůjdou někam do restaurace, tak by se dobrý úlovek docela hodil. Makrela nebo možná i nějaký kanic.

Když teď viděla starého Henryho, dala by Kelsey přednost makrele. Ležela na palubě, nechávala se laskat hebkým vzduchem a sluncem a na půl ucha poslouchala, o čem si Larry, Nate a Jorge povídají.

Jorge řekl, že jelikož zřejmě z paluby nic nechytí, měli by to zkusit s harpunami.

Kelsey vrhla pohled na Cindy, která ležela na osušce vedle ní a zřejmě spala.

Také sama několikrát málem usnula, ale vzala si s sebou na palubu Sheilin deník, že si ho na sluníčku přečte. Doposud se nic zvláštního nedověděla. Sheila psala o mužích, s nimiž se seznámila, ale bylo jich tolik, že je Kelsey nedokázala sledovat. Kromě toho používala iniciály, které jí nic neříkaly. Doposud se jí nikdo nezeptal, co to čte, zvlášť když deník zabalila do obalu z umělé hmoty. Často s sebou nosívala knihu nebo náčrtník, ráda si četla, naproti tomu Cindy čtení otravovalo, a tak nikoho nenapadlo se vyptávat.

Právě když málem zase usnula, dočetla k pasáži, která ji nastražila.

Zase jsem včera viděla toho syčáka, co si ho máma vzala. Musela jsem s ním jít do banky. Hodil se do gala. Říkal mi, že se mu moc zamlouvá noční život a že potkává spousty žen, skutečných žen. Připadá jim neodolatelný.

Je mi jedno, co žvaní. Může se vykoupat a nalít na sebe litr kolínské, a pořád bude smrdět jako shnilá ryba. Vždycky tak smrděl. Taky jsem mu to řekla. Možná proto jsem odešla z Keys. Nemůžu vystát smrad zkažených ryb. Vždycky mi připomene jeho. Připomene mi, když jsem byla malá. Připomene mi to věci, ke kterým mě přinutil.

Nechci na to vzpomínat.

Přestože slunce pálilo, Kelsey zamrazilo. Zavřela deník, skousla si ret a zahleděla se na nebe. Měla to poznat. Byla po celý život naivní. Sheila to přímo neřekla, ani Izzy ne, najednou však Kelsey pravdu poznala.

Andy Latham Sheilu zneužíval, když byla malá. A pokud byla pravda to, co říkal Izzy, dělal to, pokud ne přímo se souhlasem její matky, pak s jejím vědomím určitě.

Chudák Sheila. Mít takhle zničený život. A teď –

Najednou jí do očí vhrkly slzy. Možná to měla na svědomí únava.

A možná to způsobilo, že poznala, zkrátka to věděla, že Sheila je mrtvá. Mohli by se po celý den modlit u sochy Krista a doufat, že vyprosí pro Sheilu pokoj a mír.

Zavřela oči. Na chvíli se jí málem udělalo zle od žaludku. Pak se namíchla. Když Sheila dospěla, měla svého nevlastního otce zažalovat.

Zvedla se na lokty, najednou potřebovala do vody. Smýt to ze sebe, ochladit se – až na to, že jí běhal mráz po zádech. Voda byla dnes teplá, zvláště tady na mělčině.

Vylekala se, když si uvědomila, že Nate sedí vedle ní. A Cindy zmizela. „Copak?“

„Není ti nic?“ zeptal se. Zavrtěla hlavou.

„Leží ti to v hlavě. Máš strach, viď?“

„Jo.“

„Já taky.“

Nepřestávala na něho hledět. Přitáhl si kolena k bradě a objal je pažemi. „Sheila opravdu vykročila na špatnou cestu. Pokoušel jsem se rozumně s ní promluvit, ale…“ Odmlčel se a zadíval se na Kelsey. „Opravdu mi na ní záleželo. Víš…“ Znovu se odmlčel. „Slyšelas Larryho včera večer. Taky jsem se Sheilou byl.“

„Jo, slyšela jsem Larryho.“

„Tebe jsem ale vždycky miloval nejvíc.“

„Nate, dobře víš, jak moc mi na tobě záleží. A vždycky bude. Ale nemusíš se mi omlouvat za to, že ses vyspal s Sheilou. Vždyť už jsme tak dlouho rozvedení. A když už jsme u toho, byla to chyba, neměli jsme se nikdy brát.“

Na chvíli odvrátil pohled, pak se na ni znovu zahleděl. „Proč myslíš, že nám to nevydrželo ani měsíc? Byla to moje vina? Bylo něco se mnou?“

„Ne!“ zaprotestovala ihned. „Nate… to já. Ublížila jsem ti, neměla jsem právo takhle se k tobě zachovat. Nechtěla jsem se vlastně vdávat. Byla jsem tak na dně, když Joe umřel… že… že jsem si myslela, že musím k někomu patřit… k někomu, kdo bude jenom můj. Myslím, že to tak bylo. S tebou bylo všechno v pořádku, tehdy stejně jako teď. Jsi hezký, okouzlující a spolehlivý.“

Znovu se zadíval na nebe, pak sklonil hlavu a ztišil hlas, jako by ho někdo mohl slyšet. „Byl jsem…?“

„Co jestli jsi byl?“

„Dobrý v posteli?“ Na hlasu mu bylo znát, jak je **to** pro něho důležité.

„Všechno bylo, jak mělo,“ ujistila ho.

Pořád se tvářil nejisté. Pak se legračně zašklebil. „Sheila by tohle neřekla. Měla poznámky, které snad musela slyšet v nějakém filmu. Že aby mohlo dojít na sex, potřebovala by pinzetu a mikroskop, aby ho našla.“

Kelsey rychle sklopila hlavu, aby skryla úsměv. Zůstane to na Sheile.

„To se jenom chovala ošklivě. To dobře víš. Chci říct – vychodil jsi střední školu, hrál jsi ve fotbalovém týmu… koukali jste na sebe v klučicích šatnách… měl jsi jiné ženy. Víš tedy, že to, co říkala, není pravda.“

„Sebevědomí mi to zrovna nezvedlo!“

„To si dovedu představit. Znáš ale Sheilu. Má ve zvyku dávat rány pod pás. Ale…“ Na chvilku se odmlčela. „Víš, že mi psala, že mi volala… a měla jsem možnost přečíst si něco z toho, co si zapsala do deníku. Po celá ta léta byla Sheila mrcha. Uměla být už jako holka protivná, ale všichni jsme to tolerovali. A víš proč?“

„Jsme pitomci? Nebylo dost dětí, s kterými bychom mohli kamarádit?“

Zavrtěla hlavou. „Podle mě Latham Sheilu zneužíval, od doby, kdy byla ještě malá. Jsem si naprosto jistá, že to je ten důvod, proč brala sex tak, jak ho brala. A myslím, že lidem ubližovala, i když jí na nich záleželo. Pravděpodobně měla strach se na někoho příliš vázat. A když lidi využíváš, obyčejně nemají možnost, aby ti to oplatili.“

„Myslíš, že to bylo tak zlé?“

„Nate, já vlastně najisto nic nevím. Sheila před námi tajila co mohla. Dospívání pro ni muselo být hotovým peklem.“

„A pak umřela její matka.“

„Ano. Matku měla ráda, ale podle mě nebyla o moc lepší než Latham.“

„Myslíš, že to, co se dělo, její matka dovolila?“

„Možná. Jak jsem říkala, vlastně nic nevím. Ale myslím si, že si nesmíš nic z toho, co ti Sheila řekla, připouštět, ani dovolit, aby ti to nějak pošramotilo sebevědomí. Někdy ráda na lidi útočila. Myslím, že ti ubližovala jenom proto… že je lepší někomu ublížit, než aby on ublížil tobě.“

Zamrkal a znovu zvedl pohled k nebi.

„Býval bych to poznal, kdybychom směřovali k monogamnímu vztahu nebo něčemu podobnému. Se mnou skončila v posteli čirou náhodou.“ Zaváhal, pak pokrčil rameny. „Myslím… myslím, že chtěla Danea. Dane se však vrátil a neměl zájem o nikoho. Samozřejmě i když se vrátili skoro ve stejnou dobu, Sheila se stačila seznámit s půlkou chlapů na ostrovech dřív, než se vůbec objevil na scéně. A věděla, jak to s ním vypadá… věděla, že mu to v životě moc dobře nevyšlo. Myslíš, že každý má jedinou velkou lásku, a i když to nedopadne, že ta láska nikdy nevymizí?“

„Nevím. Na světě je ale spousta lidí. A mnoho z nich moc milých.“

Odmlčela se a zamračila se na něj. „Nate… chceš mi snad naznačit, že Sheila byla tvoje životní láska? A že tě zničila?“

Rozesmál se. „To tedy ne. Ty jsi byla moje životní láska, ty jsi mě zničila.“

Pocítila, jak se jí nahrnula krev do tváří. „Ach bože, Nate. Moc mě to mrzí.“

„Hele, je to už takových let. Vůbec se neomlouvej.

A právě jsi mi vrátila moji mužnost. Rád od tebe slyším, že jsem jako milenec neselhal. A doufám, že mi nelžeš, jen abych se cítil líp.“

„Neselhal jsi jako milenec. To já selhala.“

Pohladil ji po tváři kotníky prstů. „Tobě stačilo, abys jenom byla, a bylas ohromná. Ale…“

„Ale co?“

„Jako by nějaká část tebe byla někde jinde. Myslel jsem… myslel jsem, že je tady někdo jiný. Potom, když jsme se rozešli, tak ses vrhla do práce jako divá. Nikdy jsi s nikým nechodila, když jsme spolu mluvili. Nejsi…?“

„Co jestli nejsem?“

„Ale nic.“

„Jen to řekni.“

„Nejsi lesbička?“

Znovu pocítila, jak zrudla. „Ne.“

„Hele, není na tom nic špatného, jestli jo.“

„Souhlasím. Ale nejsem lesbička. A chodím na schůzky. Jenom ne moc často… Máš pravdu, stal se ze mě workholik.“

Najednou se k ní naklonil blíž. „Víš, děvčata, ne jen muži, experimentují.“

„O čem to mluvíš?“

„Když se Larry zmínil, že se Sheila vyspala s každým u stolu, myslel tím že opravdu s každým – a nebyl daleko od pravdy. Tedy, jestlis mi řekla pravdu.“

„Pořád ti nerozumím.“

„Myslím si, že Sheila a Cindy spolu něco měly.“

„To si myslíš?“

„Opravdu si to myslím.“

„Podle mě bys něco takového neměl říkat, pokud najisto nevíš, že to tak je," řekla Kelsey. „A možná ani potom ne. Jestli… experimentovaly, jak říkáš, vůbec nic nám po tom není."

„Jasně. Promiň."

„Sakra, Nate, přestaň se pořád omlouvat. Jenom myslím, že by sis měl dávat pozor na to, co říkáš."

„Asi jo. A popravdě si myslím, že Cindy hledá toho pravého, ovšem léta utíkají."

„Nežijeme za dob Občanské války. Už se z nás v sedmnácti osmnácti nestávají staré panny," odtušila suše.

„Pravda." Zavrtěl hlavou. „Sheily je mi moc líto. A štve mě, že jsem se nechal od toho pacholka, jejího nevlastního táty, praštit! Škoda, že jsem ho nespráskal."

„Jsem ráda, žes to neudělal. Tím, že ses ovládl, z toho bude jasný případ napadení."

Zasmál se. „Tedy s ovládáním to nemá nic společného. Zaskočil mě nepřipraveného a já zhasnul. A potom… potom už tam byli policajti. Ale poženu ho před soud. Kvůli Sheile. Protože to byla kamarádka… i když mě ponižovala. Alespoň… alespoň tomu teď rozumím."

Najednou se zvedl. „Ostatní chtějí pořád ještě zkusit štěstí s harpunou. Půjdeš taky?"

„Možná se k vám přidám později." Protáhla obličej. „Lovení ryb harpunou mi nikdy moc nesedělo."

„No jo. Je to velký rozdíl chytit rybu na udici a bojovat s ní, nebo ji bez dalšího zastřelit harpunou."

„Můžeme si klidně objednat pizzu, jak víš."

„Kam se poděl tvůj smysl pro dobrodružství, ženská?" řekl Nate. „Musíme mít ryby."

„Můžeme si objednat pizzu s ančovičkami."

Zhnuseně si ji přeměřil. „Budeme mít čerstvé ryby, a jestli žádné nechytíš, budeš je muset vyčistit."

„Možná se k vám ještě přidám. Za pár minut. A když nic nechytíme, objednám telefonicky pizzu."

Zhluboka si povzdechl, ale pohled z ní nespustil.

„Dobrá kniha?"

„Hm." Přikývla a usmála se; trochu ji bodlo špatné svědomí. Potom

se znovu začetla do deníku a matně si uvědomila, že si Nate dotčeně odfrkl a odchází pryč.

Muži, muži, muži, muži. Nemůžu s nima žít, nemůžu si je ponechat, dokud jsou milý, a pak je zastřelit, když začnou otravovat.

Ti nejlepší – nejpříjemnější, nejzábavnější, nejzdvořilejší – jsou do jednoho gayové. Dokonce i nejlíp vypadají. A jsou to ti nejlepší kamarádi, to je jistá věc.

Možná bych se měla sama takhle zařídit. Aspoň to zkusit. Dokážu každého přesvědčit, že ho miluju. Je to sranda.

Potřebuju ale víc. Chci víc. Co vlastně chci? Možná bych se měla léčit. Starý dobrý Larry. Pořád mi říká, že potřebuju odbornou pomoc. Ještě se z toho nevyhrabal. Myslí si, že mě může ovládnout a že se do sebe znovu zamilujeme, dokonce že se znovu vezmeme. Chudák. Vím, že se ničím. Snažím se s někým si vyřídit účty. Nebo si něco dokázat. Opravdu bych se měla léčit. Něco se mnou není, jak by mělo být. Pokaždé, když se někomu přiblížím, musím si dokázat, že ho můžu svést. A od každého něco dostanu, jako takovou malou trofej. Myslím, že už samotný fakt, že se od žen očekává, že si budou mnohem víc vybírat a chovat se diskrétněji, mně ponouká, že chci každému dokázat opak. Doufám, že Kelsey přijede. Chci jí to všechno vypovědět. Potřebuju jí říct, jaký mám najednou strach, a dokonce ani nevím z čeho vlastně.

Kdysi dávno jsem možná byla zamilovaná, ale i tehdy ve mně klíčilo zlé semínko. Vím, že by někteří lidé řekli, že za to nemůžu. Ale jestli za to nemůžu, proč se potom vždycky cítím tak provinile?

Dane je v jednom kuse u Natea. Uf, už jsem u toho zas. Musím toho dosáhnout. Musím. Musím si dokázat, že můžu dostat, co chci. Je to něco jako lov. Tolik toho potřebuju, ale ne teď hned.

Okay, porozhlédnu se po nějakém psychiatrovi.

Kelsey odložila deník a rozrazil ji zvláštní chlad. Zahrávala si Sheila se Cindy, jenom aby si dokázala, že to jde?

Zvedla se, cítila se po všech stránkách nepříjemně. Nechtěla znát všechny soukromé myšlenky, pocity a skutky svých přátel.

Věděla však, že musí ten deník dočíst, pokud vůbec má mít možnost, aby Sheilu našla.

Nebo zjistila, co se s ní stalo.

Protože podobně jako Dane začínala mít pocit, že je Sheila mrtvá.

Přes chlad, který ji oblil, si uvědomila, že se smaží na slunci. Ještě že měla dost rozumu pořádně se namazat. Rozhlédla se. Ostatní byli všichni ve vodě a na lodi byla vztyčená vlajka, oznamující, že se potápějí.

Přešla na záď. Vtom se vynořila z vody Cindyina hlava, potom Larryho. Oba se něčemu smáli.

Jejich hlasy se nesly přes vodu. „Na cos to, Cindy, mířila? Nemůžeme si dát k večeři řasy."

„Copak jsi neviděl toho pražmana?"

„Ten nestál za řeč. Nejsme tady, abychom masakrovali ryby, přátelé," zvolal Larry.

„Ulovím něco většího," ujistila ho.

Zmizela pod vodou.

Kelsey se znovu rozhlédla. Od té doby, co zakotvili tady v tom lovišti s písčitým dnem, přidalo se k nim několik dalších lodí. Slunce zářilo tak jasně, že je nedokázala pořádně rozeznat. Kapitáni výletních lodí sem zajížděli často. Na hranici přírodního parku

Pennecamp bylo rybaření povoleno, a tak tam kynuly dobré úlovky. Ryby naivně opustily bezpečí podmořského parku a dostaly se do vod, kde se mohly stát snadnou kořistí.

Přistoupila k potápěčskému vybavení, které leželo na palubě, a vybrala si brýle a šnorchl. Naklonila se přes kraj člunu, plivla do brýlí, vypláchla je vodou, nasadila si je a skočila do vody.

Dane se nejdřív podíval na běžná místa, kam se kdysi jako parta výrostků vydávali na výlety, pak teprve zkusil loviště u podmořského parku. Nevěděl proč, ale od chvíle, kdy se dověděl, že si Latham klidně běhá na svobodě, byl čím dál znepokojenější.

Latham nejraději lovíval ve vodách obrácených ke Golfskému proudu, ale když byly úlovky chabé, vydal se směrem k Atlantiku.

Mělčiny nedaleko Pennecampu byly oblíbeným místem. Nedaleko se vypínaly krásné útesy a nedaleko pobřeží ležel malý holý ostrůvek, dlouhý a úzký, se sporou trávou a několika stromy. Čluny tam s oblibou zajížděly na piknik. Pod vodou zde byly dlouhé písčité nánosy, takže při kotvení nehrozilo, že by se poškodily korály, a bylo odtud blízko k útesům, odkud se dalo dobře chytat na udici. Také

tam pod útesem ležela rybářská loď, která se potopila dávno předtím, než se narodili. Skýtala domov vilejšům a dalším mořským živočichům. Bylo to znamenité místo na rybaření a potápění, zvláště pak se šnorchlem, protože hloubka tady byla od šesti do dvanácti metrů.

Pomalu tam zajížděl a klouzal pohledem po člunech, které už tam kotvily.

„Zásah," řekl tiše.

Uviděl *Lady Havanu, Mořský vánek,* Nateovu *Madonnu* a dvě další výletní lodi, které kotvily ve stejném přístavišti. Jorge Marti nebude na *Mořském vánku,* protože je s Kelsey a ostatními.

Izzy García by na *Lady Havana* mohl docela dobře být, pomyslel si.

Zakotvil a vzal si dalekohled. Uviděl skupinky lidí na palubě *Lady Havany, Mořského vánku* a dalších dvou lodí, *Key Kiwi* a *Orla.* Bedlivě si prohlédl *Lady Havanu,* ale mezi lidmi s rybářskými pruty Izzyho neviděl.

Otočil se k *Madonně.* Na palubě nebyla živá duše a měli vztyčenou vlajku, která oznamovala, že se potápějí.

Odložil dalekohled. Scéna, která se mu nabízela, byla téměř dokonalá. Den byl nádherný, na nebi se neobjevily dokonce ani ty obvyklé nadýchané mraky. Nebe bylo průzračně modré, moře se třpytilo v odstínech modré a zelené a vlnilo se tak mírně, že se ani nevytvářely čepičky bílé pěny. Lodi se maličko pohupovaly na místě, kde kotvily.

A přesto –

Měl sedět u telefonu a vybavovat se s těmi ženami ze striptýzových klubů, tahat z nich rozumy, jestli nepoznaly někoho na fotografiích, které jim dal. Měl by stopovat Andyho Lathama a obvolávat všechna čísla ze seznamu, který mu dala Kelsey. Případně podplatit známého z telekomunikační společnosti, aby mu dal jména a adresy k číslům, která neznal.

Místo toho trčí tady.

Neměl nejmenší důvod k podezření, že by Kelsey snad hrozilo nebezpečí. Nedělala striptérku a nevedla takový život jako Sheila.

Ale nikdy toho nenechá. Umínila si, že Sheilu najde, pořád se

vyptává a její otázky nemají daleko k obviněním.

Nedokázal potlačit nutkání, aby vlezl do vody a našel ji. Najednou si připadal jako v nějakém Hitchcockově filmu.

Vytáhl na člunu vlajku oznamující potápění, zašel si pro brýle a šnorchl a skočil do vody. Vynořil se a pak mocnými tempy zamířil tam, kde kotvila *Madonna*.

Kelsey se zhluboka nadechla a potopila se. Před sebou uviděla Cindy, která zřejmě setřásla Larryho, aby jí neplašil ryby, a zatvrzele se snažila něco ulovit. Teď mířila k porůznu roztroušeným korálům.

Něco se o Kelsey otřelo. Instinktivně se ohlédla a uviděla, že to byla jenom chaluha. Dnes jich tady byla spousta. To zřejmě ta bouřka nad Atlantikem.

Vynořila se a znovu se pořádně nadechla.

Měla dobrou kapacitu plic. Nejspíš proto, že vyrostla na ostrovech a v dětství a během dospívání strávila stejně času ve vodě jako na souši. Všichni byli dobří, i když Larry se s nimi nemohl tak docela rovnat. To proto, že jezdil jenom na víkendy. A nikdo nebyl tak dobrý jako Dane, ale to… to byl zkrátka Dane.

Ovšem Joe byl také dobrý.

Plavala ke korálům a objevila malého platýse, jak se zavrtává do písku. Poškádlila ho prstem a pozorovala, jak se zahrabává hlouběji. Vynořila se a znovu se ocitla u velkého shluku chaluh. Na chvíli se nechala jen tak nadnášet vodou a dívala se do nebe. Začala přemýšlet o tom, že večer musí zavolat rodičům. Vybavilo se jí, jak po smutku z Joeovy smrti pociťovala, že selhala, že neuměla a neumí být tak dokonalá dcera, jako on byl perfektní syn.

Teď jí to všechno připadalo malicherné.

Byla rodičům vděčná, tolik pro ni znamenali. Chovali se tak normálně a přirozeně a měli ji rádi. Poskytli jí příjemný domov a dobré vzdělání a dopřáli jí všechny hlouposti, které si během let vyvzpomněla. Nemusela žít jako Sheila.

Otočila se ve vodě, pořádně se nadechla a znovu se potopila.

Byla už velice blízko útesu a najednou si uvědomila, že se dostala k vraku staré lodi. Jak daleko se pustila od jejich lodi? Při svých zkušenostech se nikdy nepotápěla sama a i se šnorchlem si dávala pozor, aby se nevzdálila od ostatních. Nejlepší plavci se můžou

utopit jenom proto, že příliš spoléhají na svoje schopnosti.

Vynoří se a poplave zpátky.

Teď uviděla, že je přímo nad vrakem. Roztroušené korály poblíž lodi ji velice lákaly. Když mířila k hladině, překvapilo ji, že se kolem větších trsů korálů nedaleko rezavějícího trupu lodi něco zeleného vlní, a jen co se nadechla, znovu se ponořila. Potopila se až ke dnu, aby uviděla, jestli se tam nezavrtává úhoř. Plavala ve značné hloubce. Kolem ní se míhaly nejrůznější ryby, uviděla i papoušci rybu a mladého kanice, který si ji ostražitě změřil. Držela se od nich v určité vzdálenosti, kroužila okolo, pozorovala je.

Najednou ji vylekal nějaký prudký pohyb, jakýsi svist ve vodě, těsně vedle ní.

Rychle se otočila, ale neviděla nic, jenom ryby se v náhlém zmatku a strachu rozprchly.

Otáčela se ve vodě, ale nic neviděla.

Stará loď se mlčenlivě a nehybně rozpadala na skále a písku.

Ryby kolem ní se zklidnily a znovu volně plavaly jakoby nic.

Vrátila se k malému výběžku korálového skaliska a potěšilo ji, když uviděla úhoře. Vystrčil hlavu z díry a hned ji zase zatáhl.

Šlapala vodu a v bezpečné vzdálenosti čekala, **jestli** toho úhoře ještě jednou neuvidí. Jak jen jí tohle chybělo. Milovala ten vážný podvodní svět, krásu živočichů, kteří v něm žili.

Úhoř opatrně vykoukl.

Dávala si pozor, aby se nepohnula.

Jak dlouho už je pod hladinou? Bývala schopná zůstat ponořená téměř pět minut. Teď už pravděpodobně tak dobrá nebude.

Uhoř se s ní zřejmě smířil.

Vtom…

Tak rychle sebou mrskl, že to vypadalo, jako by se vypařil do vzduchu, nebo spíš rozpustil ve vodě. Znovu zaslechla svist. A uviděla… stříbřitý záblesk. Střela z harpuny.

Nějaký pitomec loví harpunou přímo tady, když se zrovna potápí. I když je tady tolik chaluh, musí ji určitě vidět.

Neviděla nikoho, kdo mohl tu střelu, která ji tak nebezpečně jen o vlásek minula, vystřelit. Rozhlížela se kolem sebe… a zase… vssst. Zatracený turisti!

Je tam snad někdo, v trupu té staré lodi, a myslí si, že dělá líp, když se schovává v rozpadajícím se dřevě a rezivějícím kovu starého vraku?

Připravila se, že se rychle vynoří a zmizí z loviště, ale než tak stačila učinit, dopadla jí na rameno nějaká ruka. Div se jí srdce nezastavilo.

Vyděšeně se ohlédla. Dane. Popadl ji za paži a táhl ji k hladině.

Společně se vynořili.

„Dane, co tady prosím tě děláš? Vyděsils mě k smrti."

„Já že tě vyděsil k smrti? Proboha, tam dole tě někdo používal jako terč, aby se pocvičil ve střelbě. Vrať se zpátky na člun, Kelsey."

„Na člun? A co ty?"

„Vrátím se dolů zjistit, kdo to tam je."

Pustil ji a chystal se potopit. Popadla ho za vlasy a vytáhla nahoru. Vynořila se jeho mokrá hlava, spaloval ji pohledem.

„Dane, neblázni, tam dole jsou turisti a nevědí, co dělají. Musíš se mnou. Zavoláme pobřežní hlídku."

„Kelsey, krucinál, vrať se na člun. Já si nemyslím, že je to nějaký pitomý turista. Pusť mě."

„Nepůjdeš po někom s harpunou. Jsi neozbrojený."

„Kelsey…" Začal ztrácet trpělivost.

„Dane!" vykřikla bojovně.

„Vrať se na člun. Hned!"

„Ale –"

Zmizel pod hladinou. Nedokázala ho zadržet, ale nemohla se jen tak obrátit a nechat ho tam. Obhlížela dno oceánu pod sebou. Viděla korály, ale všechny ryby zmizely.

Vrak lodi tam spočíval jako nějaký krab, stejně jako už tolik let. V něm ani kolem něho se nic nehýbalo.

Danea neviděla.

Vteřiny uplývaly s mučivou pomalostí, ale Dane se nevynořoval. Nikde známka života. Minuty.

Uplynuly už minuty.

Byl dobrý. Dokázal zadržet dech na hodně dlouhou dobu.

Pořád ještě ho neviděla. Jak daleko odplaval? Kam zmizel?

Ucítila na zádech ruku, zajíkla se, nadechla se vzduchu a lokla si při

tom. Otočila se, kašlala, sípěla a pokoušela se popadnout dech. Dane. Přiblížil se z druhé strany.

„Řekl jsem ti, abys vylezla z vody!“

„Neřvi na mě!“

„Ty nemáš rozum, Kelsey, někdo se tě snažil zabít.“

„Tady? Když je kolem nejmíň půltuctu lodí? Dane, to byl nějaký hlupák, kterého by měli zavřít. Tobě hrozilo stejné nebezpečí jako mně.“

„Pořád ještě nám může hrozit nebezpečí, ale zatímco já mám potápěčský nůž připevněný ke kotníku, tebe chrání jenom modré bikiny. Takže poplaveme, Kelsey. Oba se vrátíme na ten zatracený člun.“

Otočila se a zamířila ke člunu, ale nepřestávala si myslet, že přehání. Kdo by ji chtěl zabíjet?

A přesto…

Proč by se někdo schovával, místo aby lovil ryby? *Pokud by nečíhal na lidskou kořist.*

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Když doplavali k lodi, Lany zrovna vylézal po žebříku.

Celý jen zářil.

„Podívejte na tohle. Zlatá makrela – a jako hrom. Cindy, Nate a Jorge nechytili nic. *Nada.* Jen mi říkejte kluk z města. Podívejte tady na toho fešáka. Hej, Dane, kde ses tady vzal?“

„Kdes tohle chytil?“ zeptal se Dane naléhavě.

Larrymu zmizel úsměv z tváře a ukázal na sever od vraku.

„Někde tamhle,“ mávnul rukou a zamračil se. „Co to s tebou sakra je?“

U žebříku Dane pobídl Kelsey, ať vyleze jako první.

Kelsey bylo líto, že byl Dane na Larryho tak ostrý, když má Larry takovou radost. Začala rychle vysvětlovat. „Larry, někdo byl u vraku s harpunou a minul mě jen o vlas.“

„Zatraceně!“ Zadíval se na Danea, z kterého crčela voda na palubu

lodi. „Turisti pitomí. Řekls jim, aby toho nechali?“

„Nemohli jsme je najít,“ řekl Dane. „Ale zavolám pobřežní hlídku a ten incident ohlásím. Kde jsou všichni?“

„Budou tady co nevidět.“

Dane s rukama v bok se zadíval na ostatní čluny, které pořád ještě nedaleko kotvily. „Je pryč.“

„Co je pryč?“ zeptal se Larry úplně vyvedený z míry. Střelu z harpuny s nabodnutou rybou, kterou předtím třímal tak hrdě, držel ve volně spuštěné ruce.

„Izzyho člun. *Lady Havana.*“

„Byl tam?“ zeptal se Larry.

Dane přikývl a bedlivě si prohlížel kotvící rybáře. „Jorgeho člun je taky pryč.“

„Jorge je s námi.“

„Já vím, ale když jsem zakotvil, jeho člun tady byl.“

„Co z toho?“

„Potřebujeme přesně vědět, kdo všechno tady byl.“

„Na těchhle výletních lodích se většinou chytá na prut,“ řekl Larry. „Já vím.“

Jorge vylezl s harpunou po žebříku. Nenesl nic. „Ahoj, Dane,“ řekl na uvítanou.

„Kdes byl?“ zeptal se Dane.

Jorge se zamračil a podíval se na své tělo, které se lesklo mořskou vodou. Pak zvedl pohled.

„Ve vodě.“

„Kdes lovil?“ upřesnil Dane. „Tamhle u těch člunů. Proč?“

„Někdo málem zasáhl harpunou Kelsey,“ objasnil Larry.

„Cože?“

To už vylézala po žebříku Cindy s Natem v závěsu.

„Možná bychom to měli všem povědět najednou,“ zamumlala Kelsey.

„Jdu volat pobřežní hlídku,“ řekl Dane a zamířil do podpalubí k Nateově vysílačce.

Kelsey jim to začala vyprávět a všichni se shodli na tom, že tak neopatrně s harpunou mohl zacházet jenom nějaký turista.

„Proč by na tebe někdo mířil, Kels,“ řekl Larry pochybovačně.

Zavrtěla hlavou.

„Co já vím.“

Dane se vrátil na palubu.

„Opravdu jsi zavolal pobřežní hlídku?“ zeptal se Nate pomalu, jako by si myslel, že někoho dostanou do maléru kvůli hloupé nešikovnosti.

„To byla vážná věc,“ řekl Dane.

Cindy svraštila čelo. „Jak ses sem dostal, Dane?“

Povzdechl si a ukázal prstem. „Svým člunem.“

„Přijels, aby ses k nám mohl přidat?“ zeptal se Nate.

„Tak nějak.“

„Bezva,“ zamumlal Nate. „Hele… všichni odplouvají.“

„Všiml si někdo z vás, co to tam kotvilo za čluny?“ zeptal se Dane.

Podívali se po sobě. „Já si ani nevšiml, že tam kotví Izzyho *Mořský vánek*“ přiznal Larry nevesele.

„Ani já Izzyho člun neviděla,“ řekla Kelsey. Ostatním lodím nevěnovala žádnou pozornost. Byla zabraná do deníku a potom šla do vody.

Dane klouzal pohledem z jednoho na druhého. Kelsey začal vnímat vzrůstající napětí. „Měli jste jeden druhého pořád na očích, je to tak?“

Po jeho slovech se rozhostilo ticho.

„Kelsey měla pravdu – měli jsme se domluvit, že si objednáme pizzu,“ řekl Nate a probodl Danea tvrdým pohledem. •

Uslyšeli hlasité zavytí sirény z člunu pobřežní hlídky a o chvilku později už přirážel k jejich člunu a na palubu *Madonny* vyskočil člen hlídky. Byl mladý a velice vážně a pozorně si vyposlechl Daneovo líčení, jak šel Kelsey hledat a jak uviděl ve vodě proletět harpunu, která ji málem zasáhla. „Ano, a kdo ji vystřelil?“

„Nevím,“ řekl Dane netrpělivě a pokusil se o smířlivější tón. „Málem ji zabili. Nejméně dvakrát někdo střílel, možná víckrát. A ať už střílel kdokoli, schovával se. Předpokládám, že v tom vraku.“

Člen pobřežní hlídky se na ně zvědavě zadíval, protože bylo zřejmé, že byli na lovu s harpunou.

„Všichni tady moc dobře víme, jak může být harpuna nebezpečná,“ řekl Nate pevně.

„A nikde blízko vraku jsme se nepohybovali,“ doplnila ho Cindy.

Člen pobřežní hlídky se jednoho po druhém vyptal na podrobnosti a potom se zajímal o ostatní čluny, které tam viděli. Dane vychrlil jména nejméně pěti člunů, co tam kotvily.

„Uděláme, co bude v našich silách,“ řekl člen pobřežní hlídky a zavrtěl hlavou. „Kdybyste alespoň někoho zahlédli…“

„Já vím,“ řekl Dane netrpělivě, „když ale po vás někdo střílí, koukáte zmizet, a ne se vracet na nebezpečné místo.“

„A určitě se nikdo z vás nezachoval nějak neopatrně?“ zeptal se člen pobřežní hlídky a přivřel oči.

„Na to vemte jed,“ řekl Jorge pohrdavě.

„Tak,“ přitakal Larry. Pokývl na Danea a Kelsey a řekl: „Tady jsou lidi,“ pozvedl harpunu s úlovkem, „a tady ryba. Rozdíl poznáme.“

„Tyhle řeči si nechte,“ naštval se člen pobřežní hlídky. „Jsme tady, abychom zachraňovali životy.“

„Samozřejmě,“ uklidňovala situaci Cindy. „A od vadíte skvělou práci.“

„Musíme se vypořádávat s pašeráky drog, moderními piráty, kteří vás odprásknou, jen se na vás kouknou, utečenci a –“

„Pitomci,“ doplnil Nate.

Clen pobřežní hlídky nadzvedl obočí a rty se mu zvlnily v náznaku úsměvu. „Správně. Takže jestli jsem vás svými otázkami obtěžoval, alespoň chápete proč.“

„Nikoho jste neobtěžoval. Ceníme si vaší práce,“ řekl Dane opatrně. „Zkontrolujete ale všechny na těch ostatních člunech?“

„Ano, to zkontrolujeme. Většinu těch člunů znám. A vy tvrdíte, že jich tady bylo víc, ale jejich jména jste si nezapamatoval?“

Dane přikývl.

„Jo.“

„Nezmínil jste se tamhle o tom člunu.“

„To je můj,“ řekl Dane. „Takže jste tady dvěma čluny?“

„Věděl jsem, že moji přátelé budou tady,“ řekl Dane.

„A náhodou jste se potopil a zjistil, že vaši přítelkyni někdo ohrožuje harpunou?“

„Ano,“ řekl Dane. Kelsey si uvědomila, že všichni na Danea civí.

„To bylo dobře načasované,“ podotkl člen pobřežní hlídky. „Ano,

to bylo.“

Člen pobřežní hlídky na něho nepřestával upřeně hledět.

„Já ani harpunu nemám. Nikdy jsem harpunou nelovil,“ řekl Dane popuzeně.

„Dobrá. Uděláme, co půjde.“ Podal Daneovi vizitku. „Máme vaše telefony a adresy. A jestli si ještě na něco vzpomenete, můžete se se mnou spojit.“

Dane si od něho vzal vizitku.

„Díky.“

Člen pobřežní hlídky se vrátil na svoji loď a odrazil na moře.

Dlouhou chvíli nikdo neřekl slovo, jen po sobě mlčky koukali. Potom ticho prolomila Cindy.

„Nejspíš z toho nakonec bude přece jenom pizza,“ prohlásila záměrně bezstarostným tónem.

„A co moje ryba?“ zeptal se Larry lítostivě.

„Vyčistíme ji a dáme zmrazit,“ řekla Cindy.

„Čerstvá je ale teď.“

„Všichni se z ní nenajíme,“ řekla Cindy.

„Nemůžu ji hodit zpátky. Už neobživne.“

„Tak jo, dáme si k pizze každý pár soust.“

Nate vytáhl kotvu a nastartoval. Když se motor rozburácel, naklonil se Dane ke Kelsey.

„Pojeď se mnou.“

„Nemůžu.“

„Proč ne?“

„Všechny věci mám tady na palubě. Zabere mi deset minut, než je posbírám.“

„Tak je tady nechej.“

„Mám tady věci, které tu nemůžu nechat.“

„Nic snad není důležitější než tvůj život.“

Nevěřícně se na něho zadívala. „Víš, je mi jasné, že jsem se chovala jako husa, když jsem šla k Lathamovi. A možná ještě větší pitomost jsem udělala, když jsem šla sama s Izzym na jeho loď, ale tohle jsou naši nejstarší přátelé.“

„No to je ohromný. S kterými jsme se ovšem kolik let neviděli.“

„S *tebou* jsem se kolik let neviděla.“

„Kelsey, někdo po tobě střílel.“

„To nebyl nikdo z nich.“

„To by bylo moc fajn, kdyby se na tvoji víru v dobrotu člověka dalo sázet,“ řekl zdušené a pak se vrátil k tomu, o čem mluvili předtím. „Co to tady s sebou máš, že je to tak hrozně důležité?“

Pohlédla mu do očí a zaváhala jen zlomek vteřiny. „Sheilin deník,“ řekla.

Projednou Danea naprosto vyvedla z míry. Ale téměř okamžitě dokázal svoje pocity skrýt.

„Kdo o tom ví?“ zeptal se šeptem, že ho přes hukot motoru a svištění větru nebylo skoro slyšet.

„Nikdo.“

Ukázalo se, že Nate nemá v úmyslu přirazit až k Daneovu člunu.

Vypnul motor dobře dvacet metrů daleko. Normálně by na tom nic nebylo. Bylo pořád krásně a slunce pálilo. Nebylo důvodu, proč by ke člunu nemohl Dan doplavat. Šlo o to, proč Nate zastavil tam, kde zastavil.

Nate se tvářil kamenně a nasupeně.

„Dneska večer si chceme udělat večírek s pizzou,“ řekla Cindy vesele. Musela křičet, protože Nate netrpělivě túroval motor.

Dane se na Cindy usmál. „Večírek s pizzou,“ opakoval tlumeně.

„No jo, bude to fajn. Přátelské posezení,“ vložila se do toho Kelsey. Nespouštěla z Danea pohled. Strach, který zažila pod vodou, rychle mizel. Jistě se to dá nějak logicky vysvětlit. Nabízelo se to, na čem se všichni, až na Danea, shodli. Má to na svědomí nějaký turista.

Dovedli být otravní a obtížní, ale ostrovy by bez nich stěží mohly existovat.

Dane vykročil na záď, že odtamtud skočí do vody.

„Přijdeš, viď?“ zvolala Cindy s nadějí v hlase.

Cindy je k nezaplacení, pomyslela si Kelsey. Vždycky všechno urovná. Jaký vztah asi byl mezi ní a Sheilou? Kelsey to nepřestávalo vrtat hlavou.

Byla neklidná a podrážděná. Nebude přece věčně přemýšlet o Sheile a všech svých známých.

Ale bude. Dokud Sheilu nenajdou.

„Nenechal bych si to ujít ani za nic,“ ujistil Dane Cindy a skočil z

paluby do vody. Kelsey se za ním dívala, jak mocnými rychlými tempy míří k vlastní lodi.

Nate nepočkal, až Dane bezpečně vyšplhá na palubu svého člunu, přidal plyn a zamířil zpátky k přístavišti.

Dane se snažil uvažovat rozumně. Kelsey má pravdu. Jejich parta, to sotva mohou být nějací spiklenci v případu škrtiče s vázankou. A v příštích několika hodinách nezůstane s nikým sama, pokud mají všichni namířeno k Cindy, aby si objednali pizzu.

Takovýhle pocit, že by nevěděl, co by měl udělat dřív, ještě v životě nezažil. Potřeboval si promluvit s těmi striptérkami, jestli nepoznaly někoho na fotografiích. Potřeboval zmáčknout Izzyho Garcíu dřív, než se zbaví Sheiliných věcí, a přitom potřeboval být s Kelsey. Každou minutou se to ještě víc zamotávalo. Kelsey není ani striptérka ani prostitutka, takže by jí nic hrozit nemělo. Jedině snad, že se přespříliš vyptávala.

Proč by měl někdo Kelsey zabíjet, i když se kdekoho všemožně vyptávala?

Možná proto, že se dostala příliš blízko k pravdě.

Když mířil zpátky na ostrovy, pevně se rozhodl, že zajede s lodí rovnou na Hurricane Bay a pak co nejrychleji k Cindy. Ještě by to ale mohl stočit rovnou k přístavišti a přidat se k nim tam.

Když zajeli s *Madonnou* do kotviště, Kelsey překvapilo, že ten mladý člen pobřežní hlídky nemarnil čas. Většina výletních lodí se už vrátila a spousta policistů procházela přístavištěm a vyslýchala kapitány lodí a cestující.

Zůstala stát a sledovala vysokého, dobře stavěného černého policistu na palubě Izzyho lodi.

„Chceš tady postávat?“ zeptal se Larry.

Zavrtěla hlavou.

„Ne, radši bych je nechala, ať si dělají svou práci, a vrátila se domů.“ Pohlédla na něho. „Co jiného bych měla dělat? Běhat od jednoho k druhému a prohlížet si každého, koho vyslýchají?“

Cindy stála hned za ní. „Víš, že by to nemusel být zas tak špatný nápad? Upřeně se jim zadívat do očí a uvidět, jestli se někdo nezhroutí a nepřizná se.“

„Nikdo se nezhroutí a nepřizná. Pojďme pryč. Chtěla bych se

osprchovat, ochladit a objednat tu pizzu.“

Vykročili k parkovišti. Kelsey si nevymýšlela. Potřebovala se osprchovat. Slunce jí připékalo sůl k pokožce. I když už začínalo zapadat, bylo pořád takové vedro, že se vzduch nad dlážděním chvěl. Toužila po dlouhé sprše, měkkém čistém oblečení a společnosti přátel.

„Myslíš, že se Dane ukáže?“ zeptal se Jorge.

„Doufejme že ne,“ řekl Nate a mrskl po Kelsey postranním pohledem. „Ta ho určitě vpustí dovnitř, jestli jo.“

„Ale jdi, Nate,“ chlácholil ho Larry. „Kelsey mohli zabít. Samozřejmě že má Dane strach. Zvláště po tom, co vybouch v St. Augustine.“

„Jak můžeme vědět, že to tam dole s harpunou nebyl on?“ zeptal se Nate zatvrzele.

„Nevynořil se z vody s harpunou v ruce,“ připomněl jim Jorge. Zastavil se. „Nevadilo by vám, kdybych přišel o trochu později? Potřeboval bych si promluvit se svým kapitánem a podívat se, co se děje na mojí lodi. Přijdu určitě, takže na mě nezapomeňte.“

„Neboj, nezapomeneme,“ ujišťovala ho Kelsey. „Všichni se potřebujeme osprchovat. Co kdybychom si tu pizzu dali tak v sedm osm?“

„To by mi vyhovovalo,“ řekl Jorge, zvedl ruku na rozloučenou a vykročil nazpátek k přístavišti, kde kotvil *Mořský vánek.*

„Nate, uklidni se,“ přikázala mu Cindy.

„Jak dlouho toho chlapa znám?“ zuřil Nate. „A on si klidně přijde s tím, že někdo z nás neopatrně zachází s harpunou. Nepřímo tvrdil, že tam dole někdo z nás byl a snažil se Kelsey zasáhnout, nebo snad ne?“

„Nate, to byla jenom reakce na danou situaci. Má pro Kelsey slabost, vždycky ji měl, to přece všichni víme,“ řekl Larry s netrpělivým povzdechem. „Já se s ním kvůli tomu nepřestanu přátelit. Ty jo? Krucinál, vždyť ti pomohl. Nainstaloval ti kamery, abys mohl chytit zloděje, a půlku života tráví v tvém podniku.“

Nate pokrčil rameny, zalovil v kapse košile s krátkými rukávy, vytáhl balíček cigaret a zapálil si. Prsty se mu chvěly.

„Myslela jsem, že už ses s tím vyrovnal,“ pokárala ho Cindy mírně.

„Taky že jo.“

Cindy zavrtěla hlavou a znovu vykročila k parkovišti.

„Tak hoďte sebou, lidi,“ zvolal Larry, „mám dovolenou.“

Nate přikývl. „No tak dobře, připravíme si milé přátelské posezení nad pizzou.“ Najednou se zarazil a ohlédl se k přístavišti.

„Copak?“ zeptala se Kelsey.

„Jen mě tak napadlo… myslíš, že mohl Latham vlézt do člunu a dostat se tam? Dokonce i Dane říkal, že nepostřehl všechna jména lodí, které tam kotvily. Myslíš, že by Latham mohl mít tolik filipa, aby po tobě šel takhle rafinovaně? Byl by něčeho takového schopný? Chci říct, že ať už to byl tam dole kdokoli, byl to buď nějaký nešikovný pitomec, který si může gratulovat, že tě netrefil, nebo velice chytrý případný zabiják.“

Zadívala se na Natea. „Nevím. Opravdu nevím,“ odpověděla. „Kdyby tam ale byl Lathamův člun, nemyslíš, že by si toho někdo z nás všiml?“

„Prosím tě, já si ani nevšiml, že tam kotvil Jorgeho člun, a to byl Jorge s námi,“ namítl Nate.

„Já si vůbec nevšimla, jaké další čluny tam kromě nás byly, protože jsem tomu nevěnovala vůbec žádnou pozornost. Kdyby tam ale Lathamův člun byl, Daneovi by to jistě neuniklo.“

Cindy se po nich otočila. „Tak už jdete? Jestli tam Latham byl, kdo může říct, jestli vlastním člunem? Tak půjdem už, prosím vás? Připadám si jako sůl pro celé stádo dobytka. Ať už se tam stalo cokoli, teď už je to jedno, protože jsme všichni spolu. Nechrne to plavat.“

Kelsey s Natem vykročili, ale Kelsey se po pár krocích znovu obrátila.

Izzy García stál bosý na molu s rukama v bok a díval se za ní.

Do očí mu neviděla ani nerozpoznávala, jak se tváří, ale i na tu vzdálenost byl jeho postoj jednoznačný.

Soptil vzteky.

Nedělní odpoledne uměla být rušná, to Dane dobře věděl. Vrátil se do svého domu, ukotvil člun, dopřál si krátkou sprchu a čisté oblečení a pak odjel k přístavišti.

Nedělní večery mohou být klidné. Klidné jako smrt.

Mezitím, než se tam vrátil, ruch v přístavišti opadl. Nejdříve ale potřeboval mluvit s Garcíou a *Lady Havana* kotvila u mola.

Vystoupil z vozu a spěchal po cestě k Izzyho člunu.

Pohlédl na hodinky a potom na nebe. Večer už byl na spadnutí. V neděli to znamenalo, že spousty lidí míří na sever do Miami-Dade, aby se připravily na pondělí a pracovní týden. Turisté a rybáři, kteří loví přes den, sebrali svoje úlovky a zamířili domů nebo do hotelů. V místních restauracích míjel čas na koktejl a nastávala doba večeře. Avšak hektický tep přístaviště zvolnil do lenivého tempa, které ohlašovalo konec takového dne.

Dane si to namířil přímo na *Lady Havana.* Po Izzym ani po nikom jiném nebylo na lodi vidu. Lehce seskočil z mola na palubu. *Lady Havana* se mírně houpala.

Než stačil dorazit do kajuty, objevil se Izzy. Obličej měl tak strnulý, že se mu pokožka pevně napínala přes vystouplé lícní kosti, jako by mu byla malá.

„Trvalo ti to dýl, než jsem myslel," řekl Daneovi a zamířil rovnou zpátky do kajuty. Když se k němu Dane přidal, otevřel ledničku. *„Tú quieres una cerveza?"*

„Ne, pivo nechci. Chci odpovědi."

Izzy si vyndal pivo pro sebe, odtrhl víčko a pořádně si přihnul, pak odtrhl plechovku od úst a povzdechl si a znovu se na Danea zadíval jako na zuřivého psa.

„Možná ti z toho vypětí začíná strašit v hlavě, *ami*go," řekl. „Teďka si myslíš, že jsem nabral turisty, nechal je na palubě, popadl harpunu a šel po ženě, kterou měli všichni vždycky rádi?"

„Takže pobřežní hlídka tady byla."

„Jo, byla." Neurčitě máchl rukou. „Ostatním položili pár otázek. Mně? Mě si vychutnali dvacet minut."

„To víš, když šmelíš s drogama, to je holt riziko zaměstnání," řekl Dane. „Policajti a podobní s tebou moc rádi hodí řeč."

Izzy se na něho mrazivě usmál. „Myslíš si, že prodávám na střední škole."

„Přesně tak."

Izzy zavrtěl hlavou. „Prodávám chvíle uvolnění dospělým. Možná někdo z těch, co jsem s nimi pracoval, začal být neopatrný a

chamtivý. Budu to muset zatrhnout.“

„Co bys jako myslel, Izzy? Ze mě můžeš přimět, abych tě nechal běžet?“

„Dneska tady nejsi kvůli drogám. Jsi tady kvůli Kelsey. Vlastně, ne jenom. Jsi tady kvůli Sheile.“

„Někdo se dneska pokoušel Kelsey ve vodě zabít. A Sheila…“

„Myslíš si, že je Sheila po smrti.“

Dane neodpověděl.

Izzy přešel přes kajutu, nadzvedl sedák lavice při stěně kajuty a vytáhl Sheilinu kabelku. „Přišel sis, tuším, pro tohle. Kelsey to našla. Samozřejmě to vím, ale nevím, kde Sheila vězí. Možná je mrtvá. Moc si zahrávala. Možná věděla něco, co neměla. Možná prováděla něco, co neměla, já ji ale nezabil. Na, vem si to. Klidně pokračuj a marni čas tím, že mě budeš pronásledovat. Já Sheilu nezabil. Můžu ti to odpřisáhnout, ale i kdyby jo, tak ty na to budeš kašlat. Ne**vlez** jsem do vody s harpunou a nezabil jsem Sheilu. **A** teď koukej vypadnout z mý lodi.“ Dane se nepohnul.

„Máš na svém mobilu zajímavou sbírku čísel, Izzy,“ řekl.

Izzy spolkl zbytek piva. „Jo, merčim si každýho. Vím, kde kdo je a co dělá. To se hodí, vědět o lidech. Možná se jednoho krásnýho dne taky stanu soukromým očkem. A možná budu lepší než ty. Je to v mým zájmu vědět, co je s lidmi, co si myslej, že mě příliš dobře znají.“

„Já bych nikdy neřekl, že tě dobře znám, Izzy. Já jenom o tobě vím.“

„Tamto. V St. Augustine. Nemohls za to, co se tam stalo.“

Dane pocítil, jak mu ztuhla čelist, ale nedal na sobě nic znát.

„Zkoušíš to na mě?“

„Proč? Nic takovýho nemám zapotřebí. Nemůžeš mi nic dokázat.“

„Už jsem dost blízko.“

„Ani bych neřek. Vidíš, proto sleduju všechny lidi ve svém okolí.“

„Když tedy všechny sleduješ, proč mi o Sheile neřekneš víc?“

Izzy nadzvedl obočí, pak se na něho ironicky zašklíbil.

„Nikdo nic přesně o Sheile neví. Sama neměla páru, co udělá v příští minutě. Ale ty – ty by sis měl dávat bacha. Tady se vytahuješ na mý lodi. Chlap, co se v armádě naučil zabíjet lidi.“ Naznačil, že

mačká spoušť nějaké pomyslné pistole. „I tvrdý chlapy tady může oddělat nějakej šílenec. A i někdo, kdo má všech pět pohromadě, čistě z obchodních důvodů. Mohl bys skončit bradou vzhůru.“

„Ale jdi, Izzy, nejdřív se mi snažíš vlichotit, potom mi vyhrožuješ.“

„Kdepak, jen tak vedu řeči. Zdůrazňuju některá životní fakta.

„Pověz mi, Izzy, nemohl bys to být náhodou ty, ten vrah s vázankou?“

Izzy byl komediant k pohledání, to Dane dobře věděl, ale v pohledu, jaký na Danea vrhl, byl čirý úžas. Pak zhnuseně sešklebil obličej. Chvilku si Dane myslel, že si Izzy odplivne na podlahu vlastní kajuty.

Ale neudělal to. „Vrah s vázankou? Myslíš si, že jsem blbej? Rozhlídni se kolem sebe. S ženskýma vycházím jedna báseň, kamaráde. Skvěle s nima vycházím. Možná ne s takovýma, jako Kelsey, která si myslí, že mě má přečtenýho stejně jako ty. Ale měl bys vidět některý ty paničky, co sem přijdou se svejma pupkatejma mužíčkama. Ty jsou celý divý po chlapovi, co nemá kolem pasu tlustou bílou pneumatiku. Ten vrah s vázankou, to je nějaký nemocný ubožák, zoufalý, který se možná mstí. Nebo se třeba už jako zločinec narodil. Je zlý, špatné plemeno, jak se říká.

Což já nejsem. Vybral jsem si, jak budu žít. Rád trochu riskuju. Překračuju některý zákony, ale nejsem zlý.“

„Jsi věru příkladný občan, Izzy.“

„Ano, to jsem. A ty bys měl vědět to, že kdybych chtěl někoho odpravit, takhle bych na to nešel. Možná by ses měl porozhlídnout mezi svými kamarádíčky. Proč si nezjistíš, co dělá Jorge Marti venku na moři uprostřed noci?“

„Proč mi to jednoduše neřekneš?“

„Protože nic najisto nevím,“ řekl Izzy. „A to je pravda, ale vím, že to tak je. A ať už tam provádí, co chce, dělá to za tmy. Takže jsem ti vyklopil, co vím n co jsem viděl. Teďka vypadni z mý lodi. To, co jí patřilo, jsem ti dal. Ano, nechala to tady, když jsem **se** s ní viděl posledně, ale to bylo předtím, než ses s ní naposledy viděl ty. Jestli chceš o Sheile zjistit pravdu, tak se mnou ztrácíš čas. Já ji nezabil. Dokonce mě mi nenapadlo, že by mohla být mrtvá nebo že by se

mohla stát obětí toho škrtiče – což tebe jasně napadlo – protože proč bys mě jinak obviňoval? Já Sheile neublížil. Nikdy. Poskytl jsem jí spoustu potěšení. Na to můžeš vzít jed. Takže padej. Přestaň mě otravovat a nech mě na pokoji.“

Dane si založil ruce. „Jestli něco víš, Izzy, moc ti prospěje, když mi to řekneš.“

„Řekl jsem ti všecko, co vím. Šel bys už? Nebo mě chceš zmlátit? Zlomit mi ruku?“

„S chutí bych ti rozbil hubu,“ řekl Dane, ale nemůžu si dovolit prosedět noc za mřížema.“ Vykročil z kajuty nahoru na palubu. Izzy mu byl v patách.

Na palubě se Dane zastavil. „A co ta obvinění ze znásilnění, Izzy?“

„Odloženo k ledu,“ ušklíbl se Izzy.

„Možná měla dáma nahnáno, že by se jednoho krásnýho dne mohla probudit mrtvá.“

Izzy se usmál.

„A možná tý náně došlo, že se s tím nikam nedostane. Podala žalobu, protože chtěla chlapa jenom pro sebe. A to já nejsem. Otrávilo ji, že na mě neudělala takovej dojem. Tak je to. Už půjdeš? Dáš mi pokoj?“

„Už jdu, Izzy, ale ať se propadnu, jestli ti dám pokoj.“

„Koukej nezapomenout, že všichni viděli Sheilu naposledy s tebou.“ Zašklebil se. „Tedy živou.“ Dane měl sto chutí riskovat noc v base a zchladit si žáhu. Jen jednou dobře mířenou ranou udělat Izzymu z frňáku placku. Místo toho jediným dlouhým krokem vystoupil z lodi na molo. Otočil se. „Ještě se uvidíme, Izzy.“

Izzy za ním jen nasupeně koukal.

Dane kráčel po molu a zrálo v něm rozhodnutí, že si s Jorge Martím neprodleně promluví. *Mořský vánek* ovšem nekotvil na svém místě.

Vlastně na tom nezáleží. Jorge přijde na pizzu k Cindy. Věděl, že jeho tam s velkým nadšením vítat nebudou, zvláště po dnešku ne. Nate se dožral nejvíc.

Pěkně blbý.

Nate i ostatní lovili s harpunou. Dlouhou chvíli postával na molu a díval se na vlnící se vodu v místě, kde měl Jorge kotvit.

Pak se otočil a pustil se k parkovišti.

Izzy stál pořád ještě na palubě a sledoval každé jeho hnutí.

Kvůli tomu, co Izzy dělá, ho nemohl ani cítit.

Dověděl se toho o něm spoustu, když ho soukromá škola najala, aby zjistil, kdo dodává dětem drogy. Diskrétně umístěné kamery zachytily spoustu těchhle pochybných obchodů.

Dosud ovšem nikdo nebyl ochotný proti Izzymu jako proti dodavateli svědčit, i když se studentům hrozilo vězením.

Tenhle chlap znamená problémy. Křivák. Gauner. Dealer.

Je ale chladnokrevný psychopat, který vraždí holýma rukama?

Dane se zastavil, zapálil si cigaretu a přes plamen zapalovače vrhl pohled za sebe.

Izzy ho stále ještě pozoroval. A věděl, že Dane pozoruje jeho.

Zvedl ruku, naznačil, jako že střílí z pistole, a zavile se usmál.

Dane ho ignoroval a šel dál. Izzyho pohled ho pálil v zádech, když došel ke svému džípu. Nasedl, nastartoval a vyjel z parkoviště.

„Co je?“ zvolala Kelsey poplašeně.

Když se ozvalo zaklepání na dveře jejího pokoje, nadskočila. Neměla strach, jen se vyplašila, protože byla tak zabraná do toho, co právě dělala.

Seděla na podlaze před Sheiliným prádelníkem, pořád ještě po sprchování zabalená do ručníku. Nevěděla přesně, co ji vlastně přimělo k tomu, aby nadzvedla podložku pod Sheiliným elegantním spodním prádlem, ale její zvědavost se dočkala odměny. Složka, kterou odtud vytáhla, skrývala všemožné zajímavé doklady, i když se k jejímu zmizení přímo nevztahovaly.

Diplom za pravopis, když chodila do třetí třídy. Snímek, kde byla s Danem na plese střední školy. Rozepsaný dopis Larrymu, v kterém mu vysvětluje, proč s ním nemůže zůstat. Stránka, kterou zřetelně napsala jako velice mladá, popsaná jediným výkřikem *Nenávidím nevlastního otce.*

„Kels, můžu dál?“

Larry. Vyskočila a přitáhla si ručník k tělu. Otevřela na škvíru dveře.

„Promiň. Hodně jsem se zpozdila? Už jsou tady všichni?“

„Ne, ne, nic se neděje. Cindy je pořád ještě u sebe a Nate si odskočil zkontrolovat podnik. Volal, že přijde. Pizzerie nemá

donášku do domu, tak tam pro naši objednávku zajedu. Nechal jsem ti vzkaz – leží na stole – ale pak jsem si řekl, že se než půjdu, podívám, jestlis už vylezla ze sprchy.“

„Už jo. Hned se obleču pro případ, že by někdo přišel, zatímco budeš pryč.“

„Napadá tě ještě něco? Objednal jsem jednu sýrovou, jednu s feferony, jednu vegetariánskou a k tomu navíc ančovičky…“

„Ančovičky navíc, to je ono. Každý, kdo má chuť na něco chlupatého k pizze, si přijde na své.“

„Nepotřebujeme nějaké pivo, sodu, víno?“

„Když jsem přijela, tak jsem nakoupila. Máme všechno.“

„Možná vezmu ode všeho ještě jedno balení.“

„Jak myslíš.“

„Tak jo, tak zatím.“

Zavřela za Larrym dveře a vrátila se k prádelníku. Nechala ručník sklouznout z těla a vtom ji něco přimělo pohlédnout k oknu. Závěsy byly roztažené. V patiu a u bazénu se svítilo slabě, ale její pokoj byl zalitý světlem.

Popadla ručník a v duchu si vynadala. Měla pocit, že ji někdo pozoruje. Popadla kalhotky a podprsenku a jako střela vběhla do koupelny. Když si je natahovala, přistihla se, že se celá třese. Chová se jasně jako idiot. Každá ženská ví, že se nemá oblékat při rozhrnutých závěsech.

No to se jí povedlo.

Má na sobě kalhotky a podprsenku, ale džíny nechala v prádelníku. Je čím dál pitomější. Měla jednoduše zatáhnout závěsy.

Najednou začala ztrácet nervy. Bála se zůstat v koupelně. Měla strach, že by tam byla jako v pasti, kdyby se někdo nějak dostal do domu.

Nikdo se nemůže do domu dostat.

Larry zamkl dveře.

Ale co když ne?

Mohla by se zamknout v koupelně a zůstat tam, dokud se Larry nevrátí, nepřijde Cindy nebo se neobjeví někdo z ostatních.

Sáhla po klice na dveřích a po celou dobu si domlouvala, že by se neměla chovat tak směšně. Vtom ji připadalo, že slyší cvaknout jinou

kliku. Někdo vchází do jejího pokoje…

Bez pohnutí čekala a naslouchala.

Vteřiny… minuty…

Vydechla, ani si předtím neuvědomovala, že zadržuje dech. Připadalo jí, že její výdech zahřměl v koupelně jako letecký motor. Obávala se, že jí snad přitom unikl nějaký tichý zvuk. Znovu zadržela dech. Nic… nic…

Už mi snad straší v hlavě, pomyslela si.

Otevřela dveře koupelny.

A zaječela.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Marně Dane hledal Andyho Lathama. Jeho náklaďák před Lathamovým domem nestál a jeho člun byl také pryč.

Obešel bary, kde se Latham obvykle zdržoval, ale slehla se po něm zem.

Když vyjížděl z parkoviště jedné putyky, zazvonil mu mobil.

Tichý ženský hlas někde na druhém konci opatrně hlesl: „Dane?“

„Ano?“

„To jsem já, Katia. Z Legs.“

Zastavil a zajel zpátky na parkovací místo, aby se jí mohl beze zbytku věnovat. „Á, Katia. Díky, že jste mě zavolala. Zapůsobily ty fotografie nějak na vaši paměť?“

„Ano.“

„Která?“ zeptal se a uvědomil si, s jakým napětím v hlase se zeptal.

Dlouze si povzdechla. „Strašný je, že vídám tolik lidí, všichni mi připadají povědomí. Všechny ty obličeje na fotografiích mi připadají povědomé. Asi byste mi klidně mohl dát fotku nějakého papriky z evropského šlechtického rodu před sto lety, a taky by mi připadalo, že ho znám.“

Sklonil hlavu, poslouchal a přitom si mnul spánky.

„Takže jste ty lidi vidět mohla… ale taky nemusela.“

„Tak nějak.“

„Děkuju, Katio. Vážím si toho, že jste se snažila.“

Už se chystal stisknout tlačítko a ukončit hovor, když tiše dodala: „Říkala jsem, že mi všichni připadají povědomí. Ale jeden z nich… vím, že sem chodil měsíce.“

Srdce se mu rozbušilo.“

„Kdo?“ zeptal se.

Když uslyšel odpověď, pevně sevřel volant oběma rukama.

„Kelsey?“

Cindy vtrhla do ložnice hned potom, co Kelsey vykřikla.

„Co se děje?“ chtěla vědět Cindy.

Obličej v okně. Nezdálo se jí to jenom? Tam, kde předtím s naprostou určitostí viděla obrys hlavy, seděla velká ještěrka.

„Ještěrka,“ hlesla roztřeseně.

„Cože?“ zeptala se Cindy.

„Na okně je ještěrka, obrovská ještěrka.“

„To jsi ječela kvůli ještěrce?“ zeptala se Cindy nevěřícně. „Na ještěrky jsi přece zvyklá od dětství, Kelsey. Kelsey?“

Pořád ještě se celá klepala a obličej měla jako stěna. Najednou si nebyla jistá, jestli ji šálily smysly, nebo jestli opravdu viděla v okně něčí obličej.

„Larry se ještě nevrátil?“ vyhrkla najednou. „Jak ses dostala dovnitř?“

„Larry by tady měl být každou minutu. Když jsi neodpovídala na moje klepání, odemkla jsem si vlastním klíčem. Možná bys měla odjet domů, Kelsey. To všechno kolem Sheily ti jde nejspíš dost na nervy. Moc si to bereš a…“

„A co?“

Cindy zavrtěla hlavou. „Nevím. Neudělalas něco někomu? Je možné, že na tebe ve vodě někdo střílel. A teď vidíš přízraky v okně. Jestli to takhle půjde dál, budu mít větší starost o tebe než o Sheilu.“

Kelsey na ni upřela pohled. „Možná vzadu v zahradě opravdu někdo byl.“

Cindy pomalu, obezřetně přitakala. „Pravda. Možná byl.“

„Půjdu se tam podívat. Jestli tam nenajdu nějaké stopy.“

„Myslíš že tady obchází nějaký šmírák?“

„Možná. A možná je to něco horšího.“

„Přesvědčíme se,“ řekla Cindy. „Nebo můžeme počkat na kluky. Když na to tak myslím, asi nebudu tak šikovná jako Nate nebo Lany.“

„Máš pravdu, měli bychom na ně počkat. Čím nás bude víc, tím to bude bezpečnější.“

„A taky bude bezpečnější se obléct,“ odtušila Cindy. Upozornila ji tak, že tam Kelsey stojí polonahá. „Mělas v plánu pizzový večírek ve spodním prádle? To by kluci určitě ocenili.“

Kelsey sáhla po džínech a haleně a rychle si je natáhla. Svižně přešla přes pokoj a zatáhla závěsy. Když ji ještěrka vycítila, bleskurychle odskočila z okenního skla.

Zavřela oči a přála si, aby se pořád ještě netřásla po celém těle. Nikdo tam venku nemohl být. Stačilo, aby se maličko pohnula, a ještěrka vyděšeně zmizela. Kdyby tam venku někdo byl, vůbec by na okně nezůstala.

„Hej? Kelsey? Cindy?“

„To je Jorge,“ řekla Cindy radostně. „Může s námi zajít ven.“ Přidala na hlase. „Tady, Jorge! Tady v ložnici.“

„Jak se dostal Jorge dovnitř?“ zeptala se Kelsey.

„Musela jsem nechat otevřeno,“ řekla Cindy. Kelsey na ni zůstala koukat.

„No slyšela jsem tě křičet, takže jsem co nejrychleji odemkla… a asi jsem nechala dveře dokořán.“ Kelsey z ní pořád nespouštěla pohled. „Křičela jsi,“ řekla Cindy. „Myslela jsem, že se ti něco stalo.“

„Děkuju, je to příjemné pomyšlení, že jsi připravená přispěchat mi na pomoc.“

„V každé ošemetné situaci s ještěrkou se na mě můžeš spolehnout,“ řekla Cindy suše.

„Tak jak?“

Kelsey pohlédla ke dveřím, ve kterých stál Jorge. V tmavých džínech, námořnicky modré košili, s čerstvě umytými, z čela sčesanými vlasy a příjemně vonící vodou po holení vypadal Jorge pěkně a zároveň jako muž, na něhož je spolehnutí, že se vypořádá s nejrůznějšími živočichy.

„Není vám dvěma nic?“

„Kelsey si myslí, že zahlédla někoho, jak tady šmíruje," objasnila Cindy.

„Nebo to možná byla jenom velká ještěrka," řekla Kelsey.

„Tady si musíš dávat na ještěrky pořád pozor," řekl Jorge vážně. „Jako by člověka věčně pozorovaly. Jako Velký bratr."

„Možná zjistíme, že ještěrky jsou návštěvníci z jiné planety, kteří dlouhá léta vyčkávají, aby převzali vládu nad zemí," zamumlala Cindy.

„Mám se jít podívat do zahrady?" zeptal se Jorge.

„Půjdeme všichni," řekla Kelsey a chystala se otevřít posuvné skleněné dveře, které vedly dozadu do zahrady.

„Počkej," zarazil ji Jorge. „Já vyjdu tudy, vy jděte předními dveřmi, a tak poznáme, jestli tam někdo byl, protože ho uvidíte, jak kouká zmizet."

Jorge vyšel zadem. Kelsey a Cindy vyšly na přední verandu a srazily se přímo s Natem a Larrym.

„Zrovna jsem venku natrefil na Natea, což je dobře, protože ani já – víkendový atlet – nemůžu pobrat všechny ty krabice s pizzou a s pitím najednou," zahlaholil Larry. Pak svraštil čelo a pozorněji se na ně zadíval. „Nepřihrnuly jste se koukám, abyste mi pomohly odnést pizzu."

„Prohlížíme zahradu," řekla Cindy.

„Jestli tam nejsou nebezpečné ještěrky," doplnila Kelsey.

„Nebezpečné ještěrky?" opakoval Larry. „To jako krokodýl?"

„Ne, jenom velká ještěrka," odpověděla Kelsey, vzala od Larryho krabice s pizzou a div s nimi do kuchyně neběžela. Cindy spěchala za ní se sodovkami a pivem. Přidaly do kroku, aby co nejdříve dohnaly muže. Uháněly za nimi vysokou dřevěnou brankou v soukromém plotě z boku domu a dozadu do zahrady. Dostaly se k příslušnému oknu, ale nebylo tam nic. Nezdálo se, že by tam někdo něco prováděl.

„Nějaké stopy?" zeptala se Cindy.

„Po ještěrce?" řekl Larry.

„Po lidech," povzdechla si Cindy odevzdaně.

„Já rozhodně žádné nevidím," řekl Nate.

Jorge stál tak metr a půl od okna a zmateně na ně hleděl. „No ale

tady je jich hodně.“

„Co vlastně hledáme?“ zeptal se Larry. „Ještěrku, nebo člověka?“

„Důkazy, že tady někdo byl,“ vysvětlovala Cindy.

„Zdálo se mi, že tady vzadu někdo obchází,“ řekla Kelsey. „Já – připadalo mi, že někoho vidím. Možná to byl jenom nějaký stín,“ řekla rozpačitě.

„Ještěrku viděla tedy určitě,“ řekla Cindy. „Já ji viděla taky.“

„Pojďme se podívat pod stromy,“ navrhl Larry. Všichni se rozešli po zahradě.

„Bazén vypadá dneska v noci lákavě,“ nadhodil Jorge.

„Můžeme tam skočit, kdy se nám zachce,“ řekl Larry.

„Nevzali jsme si plavky,“ připomněl mu Nate.

„To se dá i bez nich,“ vedl dál svou Larry.

„Nebo jenom ve spodním prádle,“ řekla Cindy. „Kelsey klidně může. Má na sobě bezvadný prádlo.“

Kelsey se matně na Cindy usmála. Jestli se někdo potloukal po zahradě, zmizel brankou. Jinak by musel být ve výtečné kondici a zdolat soukromý dřevěný plot, kterým byl vzadu dům obehnán.

„Venku stojí další auto,“ řekla Cindy.

„Vraťme se dovnitř,“ rozhodla Kelsey. „To musí být Dane.“

„Takže přece přišel,“ zavrčel Nate.

„Možná bychom mu o tomhle neměli nic říkat,“ přemýšlela nahlas Cindy. „Dane je poslední dobou dost podrážděný.“

„Dobrý nápad,“ souhlasila Kelsey. „Nic mu neříkejte.“ Jorge se na ni zamyšleně zadíval. „Byl by schopný překopat zahradu jenom proto, že jsem viděla ještěrku,“ dodala na vysvětlenou.

„A všechny nás obvinit, že šmírujeme,“ přisadil si Nate.

„No tak,“ uklidňovala ho Cindy.

Dane už vystoupil z vozu. Uviděl otevřenou branku a přidal se k nim. „Co tady všichni děláte?“ chtěl vědět.

„Řekli jsme si, že je krásná noc a že si ji chvilku užijeme,“ řekla Cindy.

„No jo, ale nebylo by to mnohem lepší v patiu?“ zeptal se logicky.

„No, jenom jsme se pokoušeli najít ještěrku. Před chvílí měla jednu velikánskou Kelsey na okně.“

„Hele, pizza nám vystydne,“ řekla rychle Kelsey. Dane se o to

zřejmě dál nezajímal. Nespouštěl pohled z Jorgeho a Kelsey vrtalo hlavou, proč se na něho dívá takovým způsobem.

„Můžeme se najíst venku v patiu," navrhla Cindy.

„To by bylo moc fajn," přitakala Kelsey. Automaticky vykročila k posuvným dveřím, které vedly do ložnice, kdežto ostatní se pustili k přednímu vchodu. „Můžeme tudy."

„To jo, ale pak bychom museli všichni přes tvoji ložnici," řekl Jorge.

„To nevadí."

„Jdeme okolo," přikázal jim Dane řízně. Všichni strnuli a zůstali na něho koukat.

Rozhlédl se po nich. „No dobrý. Jorge, potřebuju s tebou mluvit."

Jorgeho dotmava opálený obličej zpopelavěl.

„Tak?"

„Pojď, vyjedeme si," řekl Dane tiše. „Dobrá," řekl Jorge.

„Počkejte chvilku, ještě jste si nedali pizzu," namítla Cindy.

„Nic se neděje," řekl Jorge.

Kelsey s ostatními užasle sledovala Danea, jak se otočil a zamířil k džípu, a Jorgeho, který ho bez dalšího následoval.

„Jen ať nám to Dane všecko zkazí," nasupil se Nate.

„Nemyslíte si snad… že Dane… podezírá Jorgeho, že by mohl mít se Sheiliným zmizením něco společného?" zeptala se Cindy.

„Jasně že ne," zaprotestoval Larry, ale vyznělo to hluše.

Nějakou chvíli postávali mlčky na zahradě.

„Takže…" přerušil ticho Nate.

„Pojďme na tu pizzu," rozhodla Kelsey.

Prošli domem do kuchyně. Beze slova si zdvořile rozdali papírové talíře a plastikové kelímky.

„Venku je nádherně. Co kdybychom si sedli k bazénu?" navrhla Kelsey.

„To není špatný nápad."

Zanedlouho se všichni čtyři usadili u bazénu.

„Tedy ta tlaková níže nad Bahamy," řekl Larry.

„Hannah, ne?" nadhodila Cindy.

„Jo, říkají jí Hannah. Momentálně počítají s tím, že se stáčí na Karolíny. Doufám, že se to neotočí. Co jsme tady měli hurikán

Andrew, tak to vypadá, že budou ostrovy evakuovat pokaždý, když se trochu zvedne vítr.“

„To se nediv. Když se na ostrovy přižene silná bouře, je to tady opravdu nebezpečné.“

„No to jo… jak já ale nenávidím evakuaci. Potom sem turisti dlouhé týdny ani nepáchnou.“

„Což mi ani nevadí,“ řekla Cindy. „Mě to štve proto, že jsou zavřené všechny restaurace s rychlým občerstvením a nejde elektřina, takže nefunguje ani klimatizace.“

„Tenhle dům stojí vysoko. To už by musela být ošklivá bouřka, abychom odtud museli vypadnout.“

„Tady na ostrovech není nic dost vysoko,“ oponoval Larry.

„My ale nejsme přímo na pobřeží. A když je evakuace… tak ta doprava, panejo.“

„Jestli je bouře nad Bahamy, pak se nejspíš obrátí na sever,“ řekla Kelsey. Pizza byla dobrá, měla hlad, ale přesto stále nedokázala setřást pocit, že někdo na zahradě slídil. A když Dane řekl Jorgemu, že si s ním potřebuje promluvit, zatvářil se Jorge jako člověk přistižený při nějaké špatnosti.

A přesto tady oni čtyři sedí a vybavují se o počasí.

„Dal bych penny, kdybych mohl zjistit, na co myslíš,“ naklonil se k ní Larry.

„Pravděpodobně by to za tolik nestálo,“ odpověděla Kelsey lehkovážně.

„Myslí na to, že bychom se všichni měli svléknout donaha a skočit do bazénu,“ přidal se snaživě Nate.

Pousmála se na něho a zavrtěla hlavou.

„No nic, jen jsem to zkoušel. Popřemýšlí o tom, proč náš kamarád gestapo sem vtrhnul a odvlekl Jorgeho,“ pokračoval Nate. „Nemám pravdu?“

„Ovšem.“

„Nikdo si ale vážně nemyslíme, že by Jorge…“ řekla Cindy.

„Měli bychom mu zavolat,“ navrhl Larry. „A říct mu, že si nepřejeme, aby nás z toho vynechával.“ Kelsey se na něho zadívala. „Tak jak?“

„Myslím, že máš pravdu,“ řekla. „Přinesu si z domu telefon.“

Zmačkala tácek od pizzy, zvedla se a přinesla z domu svůj mobil. Namačkala Daneovo číslo.

Telefon vyzváněl a vyzváněl. Konečně to vzal.

„Proboha, Dane, nemůžeš sem vlítnout, odtáhnout Jorgeho a ani slovem to nevysvětlit," vyhrkla. Pak svraštila čelo a vypnula mobil.

„Co říkal?" chtěl vědět Nate.

Kelsey si povzdechla. „Nic."

„Jak to?" chtěla vědět Cindy.

„Osopila jsem se na jeho hlasovou schránku."

„Nebere telefon?" zeptala se Cindy.

„Ne." Kelsey se zklamaně natáhla na lehátko.

Znovu na chvíli umlkli. Ticho přerušil Larry.

„Takže…"

„Takže co?" zeptala se Cindy, ale zadívali se na něho všichni.

„… se ještě pořád můžeme vykoupat nazí," nadhodil.

Cindy zasténala. Znovu se rozhostilo ticho.

„Krucinál," zažíval Nate. „Nějak se nám to nepovedlo, jsme všichni utahaní. Nikdo z nás se pořádně nevyspal, a teď –"

Najednou se odmlčel a strnul.

„Co je?" zeptala se Kelsey.

„Připadalo mi, že něco slyším."

Všichni vyskočili a rozběhli se z boku kolem domu.

„Kruci! Byl bych přísahal…" řekl Larry. „Neviděli jste něco barevného, oblečení, osobu?"

„Jak mizí brankou?" řekl Nate. „Na co tedy čekáme? Přesvědčme se."

A rozběhl se k brance s Larrym v závěsu.

Kelsey a Cindy na sebe pohlédly a v tichém srozumění si pospíšily za nimi.

Dane nepromluvil, dokud se nedostali na dálnici. Věděl přesně, kam jedou, a Jorge to patrně věděl také.

„Jedeme k přístavišti?" zeptal se Jorge, jen aby měl jasno. Když už nebyli s ostatními, byl klidný a vyrovnaný.

„Na hovor je to místo stejně dobré jako jiné."

„Chceš mluvit o tom, co dělám v noci na moři?"

„O tom a o dalších věcech."

„Nemyslel jsem…“ začal Jorge, ale nedopověděl to.

„Cos myslel? Že tě nechytnou?“

„Nemyslel jsem… Nemyslel jsem, že se do toho ty budeš plést.“

„Že se do toho nebudu plést? Když nikdo neví, kolik žen bylo zavražděno a Sheila se pohřešuje?“ Danea Jorgeův přístup tak ohromil, že málem minul odbočku. Džíp zajel na parkoviště a zastavil.

Jorge na něho zůstal nevěřícně koukat.

„Já nikoho nezavraždil. O čem to mluvíš?“

„O těch striptérkách. Obětech škrtiče s vázankou.“

Jorge zavrtěl hlavou a svraštil čelo. „Nejsem jako lilium, ale nikoho jsem nezavraždil.“

Dane dlouhou chvíli mlčky seděl, pak nesmlouvavě prohlásil. „Někdo byl svědkem, žes něco spustil do moře, Jorge. Rád bych věděl, co to bylo.“

Zpočátku Jorge neřekl nic, po dlouhém rozmýšlení rozhodně zopakoval.

„V životě jsem nikoho nezabil.“

Dane upíral pohled předním sklem. „Striptérka v klubu, kde pracovala Cherie Mardsenová, tě tam viděla. A mockrát. Je si dost jistá, žes tam byl v ten večer, kdy Cherie zmizela. Natolik jistá, aby to dosvědčila před soudem.“

Jorge se zasmál, pak si zabořil obličej do dlaní. „Mluvils se striptérkou. Se kterou?“

„Momentálně nesejde na tom, jak se jmenuje.“

„To tedy sejde,“ řekl Jorge. Rozhlédl se, pak pohlédl na Danea. „Takže si myslíš, že ten vrah bych mohl být já, a vybavuješ se se mnou o samotě.“

„Správně.“

„Proč?“

„Protože jsi starý kamarád.“

„Nebojíš se mě?“

„Ne. Kromě toho jsem ozbrojený.“

„Jak jinak. Možná na mě ani nic nemáš,“ řekl Jorge.

„Možná ne, ačkoliv mám svědky. Ale řekl jsem si, že si nejdřív poslechnu tvoje vysvětlení – pokud to *můžeš* vysvětlit. Chceš

mluvit?“

Jorge si dlouze povzdechl. „Jistě.“ Pak zaváhal, odvrátil pohled a až po chvilce znovu pohlédl na Danea. „Tak dobře. Jak jsem říkal. Mám na svědomí ilegální činnost, ale žádnou vraždu.“

„Pokračuj.“

„Říkal jsi, žes mluvil s nějakou striptérkou. Ne ale s dívkou jménem Marisa Martinezová.“

Dane svraštil čelo a zavrtěl hlavou. Pozorně na Jorgeho hleděl. „Ne, s žádnou dívkou jménem Marisa jsem nemluvil. Proč se ptáš?“

„Měli jsme spolu nějaké řízení.“

„Co jste spolu měli?“

Jorge znovu zaváhal. „Ukážu ti to, ale… potřebuju ti věřit. Jestli ti nemůžu důvěřovat, pak mě musíš odvézt rovnou na policii.“

Dane zavrtěl hlavou. „Jorge, jestli provádíš něco nezákonného…“

„Nezákonného ano, ale ne špatného,“ řekl Jorge.

„Tak dobře, Jorge. Jestli mě dokážeš přesvědčit, že neprovádíš nic zlého… tak to necháme plavat. Ale jestli prodáváš drogy…“

„To je Izzyho parketa. Myslím, že bych tě dokázal přesvědčit, že se musíš podívat na kořen toho, co jsi viděl.“

„Dám ti příležitost.“

„A já ji beru,“ řekl Jorge.

„Takže co?“

„Jeď. Řeknu ti kam.“

Dane si ho chvíli ostražitě měřil.

„Ty jsi ozbrojený, já ne,“ připomněl mu Jorge. „Klidně si mě prohledej, jestli chceš. Jinak už prosím tě jeď.“

Dane odtrhl pohled od Jorgeho a nastartoval. A minutu později už byli zpátky na dálnici.

Pobíháním okolo domu se nikam nedostaly. Když doběhly na chodník, Larry s Natem tam už stáli a upírali pohled na krátkou postranní cestu, z níž se dalo vyjet na US1.

„Co je? Co jste viděli?“ zeptala se Kelsey zadýchaně.

„Myslím, že tady tudy opravdu někdo utíkal,“ řekl Larry.

„Ne jenom někdo,“ řekl Nate.

„Kdo tedy? Co se děje?“ chtěla vědět Cindy.

„Já… já nevím,“ řekl Larry. „Nemůžu to říct jistě, ale mohl to

být…“

„Tak už se vymáčkni,“ vybuchla Kelsey.

„Nějaký naklaďák. Nějaká stará rachotina.“

„Nejspíš naklaďák Andyho Lathama,“ řekl Nate.

„Myslíš, že tady mohl slídit? Na zahradě, civět Kelsey do okna a pak se schovávat, dokud neměl příležitost se vypařit?“ zeptala se Cindy.

„Možná,“ připustil Nate. „Docela by mi to na něho sedělo.“

„Má ale vztek na tebe, Nate,“ namítl Larry.

„Myslím, že má vztek na nás na všechny,“ řekla Cindy a zadívala se na Kelsey. „Možná jsi opravdu viděla něco víc, než jenom ještěrku. Měli bychom zavolat policii.“

„To rozhodně. Včera v noci mě ten syčák napadl a bůhví čeho by byl schopný teď. Klidně nás bude napadat všechny,“ řekl Nate. „Jdu dovnitř a zavolám kancelář Garyho Hansena.“

„Nemůžeme nic dokázat. Vlastně jsme nic konkrétního neviděli,“ namítla Kelsey.

„Stejně bychom to měli ohlásit,“ trval na svém Nate.

Kelsey přikývla. Má pravdu. Všichni přešli dovnitř do domu, Nate přistoupil k telefonu a zavolal šerifovi.

Dane celý nastražený ujížděl po postranní silnici, ale pravda – je ozbrojený a Jorge ne. Byl si také naprosto jist, že kdyby se s Jorgem dostal do rvačky, bez potíží by ho zvládl. Tahle ulice byla ale tichá.

A jestli Jorge šmelí s drogama, sotva by se mu k tomu přiznal, když seděli na parkovišti u přístavu.

Nutně ale musel pokračovat v tom, co započal.

„Tady na konci ulice,“ řekl Jorge.

Dane zastavil na nějakém dvorku. Bylo to tam pečlivě udržované. Maličká zahrádka u domu byla osázená trvalkami.

Parkoval tam starý chevrolet. Stejně jako dvorek vykazoval známky pečlivé údržby. Samotný dům byl maličký, ale obílený. Nevypadal na to, že se tam vaří drogy.

Jorge vystoupil. Dane za ním. Klusal za ním po cestičce k domu, kde Jorge zaklepal na dveře.

Ozval se ostražitý ženský hlas, ale dveře se neotevřely. Jorge na ženu promluvil rychlou španělštinou a představil se. Přestože Dane

španělsky rozuměl slušně, Jorge hovořil tak rychle, že všechno nepochytil. Jorge ji však neupozorňoval, že je venku s někým nebezpečným, tolik Dane vyrozumět dokázal. Ujišťoval ji, že je všechno v pořádku.

Dveře se pomalu otevřely.

Vešli do malého obývacího pokoje. Nábytku tam bylo pomalu, byl ale pečlivě naleštěný. Starý prosezený gauč kryla podomácku vyrobená přikrývka. Dlaždice pod předložkou byly vydrhnuté a jen se leskly.

Žena, která je vpustila, byla mladá, tak kolem pětadvaceti. Byla exoticky krásná, měla velké hnědé oči, sytě bronzovou pokožku, dlouhé černé vlasy a pružnou postavu s vosím pasem. Pohlédla na Jorgeho, potom na Danea.

„*Marisa, este hombre es un amigo mío,*“ řekl Jorge. „Dane Whitelaw.“

„*Holá,*“ řekla Marisa vážně a stiskla mu ruku.

„Dane, Marisa pracuje v tom klubu.“

„Těší mě, že vás poznávám." „Podala si žádost o občanství," pokračoval Jorge ve vysvětlování.

„To je dobře," řekl Dane.

Zřejmě rozuměla trochu anglicky, protože se usmála a řekla: „Děkuji."

„Zavolej Josého," řekl Jorge tiše. Poplašeně rozevřela oči.

„Neboj se," řekl Jorge. „Zavolej, prosím tě, Josého."

Nespouštěla z Jorgeho pohled. Bylo vidět, že má strach, ale že mu důvěřuje.

„José!" Vykročila do malé chodbičky, odkud se muselo jít do ložnic. „José, pojď sem, prosím tě."

Chviličku nato vyběhl z jedné ložnice tak šestiletý chlapec a zamířil hned k té ženě. Když před ní zůstal stát, ochranitelsky ho vzala kolem ramen. Chlapec zvedl k Daneovi a Jorgemu stejné velké hnědé oči, jako měla ona. Na Jorgeho se usmál, ale po Daneovi pokukoval podezíravě.

Jorge se obrátil k Daneovi.

„Marisa je ten důvod, proč chodím do toho klubu. José je povinnost, kterou jsem na sebe vzal. Marisa sem přišla před několika

lety z Kuby. Na voru. Marisa na jednom voru a její manžel s chlapcem na druhém, ale do jejich voru začalo téct a museli se vrátit. Několik let se snažila dostat sem syna právní cestou. Loni jeho otec zemřel a chlapec zůstal u velice staré babičky, která chtěla, aby šel sem, k matce. Zkusila to jinak. A obrátila se na mě."

„Takže se živíš pašováním uprchlíků z Kuby?" řekl Dane.

Jorge zkameněl a sjel Danea mrazivým pohledem, že takový Dane ještě nezažil.

„Já ne. Jsou takoví, co si od zoufalých lidí vezmou všechno do posledního centu. Já ne. Já to dělám proto, že mám rád svoje lidi, protože jsem sám utekl, protože miluju svoji novou vlast. Dělám to kvůli tomu všemu, čeho se mi dostalo."

Dane neřekl slovo. Chlapec z něho nespouštěl pohled. Prohrábl mu vlasy. „Tak cos to nechal zmizet v moři?" zeptal se.

„Jednou jsem přišel o pasažéra. Byl to velice starý muž. Chtěl se, ještě než umře, dotknout břehů svobodné země. Nezvládl to. Musel... musel jsem vhodit jeho tělo do moře. Nemohl bych vysvětlit, kde se u mě vzalo, kdybych to neudělal."

Dane se na Marisu usmál.

„Děkuju," řekl.

Na chlapce se zeširoka zazubil a znovu mu prohrábl vlasy. Pak se otočil a vyšel z domu.

Jorge spěchal za ním. „Nesmíš mě udat. Nesmíš o Josém nikomu říct."

Dane se zastavil. „Hergot, Jorge, přece bych neudal dítě."

„V ničem jsem ti nelhal. Pokaždé, když někoho vezu, mám strach až běda. Jsem k smrti vyděšenej. Tohle je ale něco, co musím. Dlužím to sám sobě, Bohu to dlužím. Nikdy bych žádné ženě neublížil, to ti přísahám."

„V pořádku, Jorge, věřím ti."

„Takže co teď?"

„Teď se vrátíme a dáme si pizzu."

Jorge se na něho zkoumavě zadíval. Pak přikývl. „Pizzu. Bude už studená, ale to je jedno. Ty ani nevíš, jaký je ten svět, kde není dohromady co jíst."

„Budeš se divit, viděl jsem hodně míst, kde není dohromady co

jíst," odtušil Dane suše. „Ale v tomhle světě, když nám pizza vychladne, můžeme si objednat jinou. Takže pojďme."

Vrátili se do vozu. Cestou po dálnici se Dane zeptal. „Určitě ses dneska nepohyboval někde kolem toho vraku?"

Jorge po něm vrhl pohled. „Kdybych něco viděl, byl bys první, komu bych o tom řekl."

„Dobrá, takže jste se vy všichni, Larry, Nate a Cindy, drželi od sebe na dohled?"

„Jistě."

„Viděls je?"

„Samozřejmě. No, vlastně ne pořád... ale to byly jen chvilky, když jsme nebyli spolu." Najednou se Jorge naštval a navztekaně na Danea vyjel. „Izzy ti zateplá všechno o mně vykecal. Podal sis i jeho?"

„To se spolehni."

Jorge upíral pohled před sebe. „Možná by sis s ním měl promluvit ještě jednou."

„Víš o něčem, co já nevím?" zeptal se Dane.

Jorge zavrtěl hlavou. „Rád bych, kdyby jo. Hele, koukni, šerifovo auto. Před domem stojí Gary Hansen a jeden z jeho zástupců."

Dane zajel rychle na krajnici nedaleko domu. Motor pomalu ještě nezhasl, a už byl z vozu venku a řítil se k hlavnímu vchodu. Srdce mu poděšeně bušilo.

„Ahoj, Dane," zvolal Gary Hansen.

Dane vypadal jako bouřkový mrak, ztělesněná temná hrozba, když rázným krokem mířil k verandě. Když k nim došel, Kelsey zvedla pohled.

„Co se ksakru stalo?" zeptal se ostře.

„Tady lidi si myslej, že sem možná někdo vlezl," řekl Hansen.

„Někdo že sem vlezl?" Dane upíral pohled na Kelsey.

„Zdálo se mi, že byl někdo vzadu v zahradě, a když jsme jedli venku pizzu, připadalo Nateovi, že něco slyší, tak jsme všichni běželi dopředu, a tam se zase zdálo Nateovi a Larrymu, že viděli nějaký náklaďák, který mohl patřit Lathamovi."

Dane sklouzl pohledem na Garyho. Neřekl slovo, nemusel. Gary na jeho nevyslovenou otázku rychle odpověděl sám.

„Já ti, Dane, říkal, že zákony nedělám, že je dodržuju. A doposavad

proved jenom to, že praštil Natea a možná vstoupil na cizí pozemek."

„Musíte ho sebrat," řekl Dane.

„Už jsem za ním poslal hlídku," ujistil ho Gary. „Můžeme ho zadržet pro podezření ze vstupu na cizí pozemek. Ale kdybys po mně chtěl, abych ho zavřel, musíš mi dát nějaký pádný důvod, abych to mohl udělat."

„Zadrž ho," Dane si prohrábl tmavé vlasy. „Zadrž ho a já ti ten důvod, abys ho mohl držet pod zámkem, obstarám."

„To bys měl. Jinak nemůžu."

Gary se pustil po cestičce k vozu.

Dane pohlédl Kelsey do očí. Oplácela mu stejně upřeným pohledem.

„Zabal si pár věcí."

„Cože? Proč?"

„Jdeš ke mně domů."

Zamračila se.

„Je tady Larry, Dane. A Cindy hned vedle."

„Prosím tě," přinutil se mluvit co nejtišeji, ale zaťal zuby. „Pojď ke mně."

Nepřestávala na něho hledět. Jde z něho strach. Včera v noci se s ním milovala, a teď nemá jasno, jestli mu důvěřuje, nebo ne.

Ne... důvěřuje mu. Stejně jako komukoli jinému.

A přesto...

„Prosím tě, Kelsey."

Nechtěla zažívat takový strach jako před nedávném. Vidět v okně obličej a nevědět, jestli je skutečný, nebo jestli je to jenom výplod její rozjitřené fantazie.

„Pojď na chvilku dál." Pohlédla za něho a uviděla Jorgeho. Zamyšleně klouzala pohledem z jednoho na druhého. „Mezi vámi dvěma je všechno v pořádku?"

„Zcela v pořádku," prohlásil Dane odměřeně.

„Vysvětlíte mi to?" zeptala se.

„Ne," řekli unisono.

„Bezva. A to mám jít přespat do tvého domu," řekla Daneovi.

Jorge jí položil ruku na rameno. „Je to v pořádku." „Mám tvoje požehnání?" zeptala se a na rtech jí zahrál prchavý úsměv. Jorge se

zazubil a přikývl.

„No to mám radost. Tak to jděte nějak vysvětlit ostatním a dejte si kousek pizzy. Pivo a vody jsou v ledničce." Znovu upřela pohled na Danea, jehož temné oči neprozrazovaly vůbec nic. Povzdechla si. Byla nesvá. Ne, byla nad pomyšlení vyděšená. Ale ať už to bylo správné, nebo špatné, chtěla být s ním.

„Asi si půjdu sbalit pár věcí."

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Když Kelsey procházela do svého pokoje, uslyšela, jak se Nate, Larry a Cindy vybavují o Lathamovi a uvažují, proč že je přesvědčený, že mu shnilé ryby na jeho pozemek vhodil někdo z nich. Shromáždili se v obývacím pokoji a dělili se o pizzu, pivo a kávu.

„Udělá s tím Gary Hansen něco?" chtěl vědět Larry a protahoval se, aby si rozhýbal ztuhlý krk.

„Áno, pokusí se ho sbalit a nejspíš by ho mohl zadržet na čtyřiadvacet hodin, pokud ale s něčím konkrétním nepřijdeme, bude ho muset pustit. Jen tak na okraj, Jorge a Dane se vrátili."

Nebylo zapotřebí to oznamovat, protože už Danea a Jorgeho, kteří přicházeli za ní, viděli.

„Snědli jste všechnu pizzu?" zeptal se Jorge.

„Ne, zbytky jsou v lednici," řekla Cindy. „Nemám vám je ohřát?"

„To zvládnu," řekl Dane.

„Vyříkali jste si to, vy dva?" zeptal se Nate.

Kelsey zašla do ložnice a zavřela za sebou dveře. Ať si to mezi sebou dohodnou, rozhodla se. Ať už se dělo cokoli, Dane a Jorge neměli v úmyslu jí o tom něco říct.

Znovu se posadila před prádelník, kde se předtím hrabala v Sheiliných věcech. Vybrala papíry, které už prošla, a začala listovat v těch zbylých. Narazila na obrázek, který vypadal, jako by ho nakreslilo malé dítě. Což také ano, v pravém dolním rohu bylo naškrábané Sheilino jméno.

Obrázek byl nakreslený jednoduchými tahy dítěte, které právě začalo chodit do školy. Ruce a nohy byly sotva víc než pouhé hůlky.

Bylo znepokojivé, že ten obrázek byl při vší své jednoduchosti velice výmluvný. Znázorňoval muže, který paží objímá malou holčičku. Ne kolem ramen nebo kolem pasu. Níž. Jeho úsměv by jediný barevný tah tužkou, ale zachycoval zvláštní zlo. Kelsey si skousla ret a pozorně si tu neumělou kresbu prohlížela. Začala uvažovat, jestli by se tím nedalo prokázat, že Andy Latham Sheilu jako dítě zneužíval.

Zapochybovala, že by Sheilin deník nebo její stará kresba u soudu stačily. Rozhodně ne, když tady Sheila není, aby se do toho mohla vložit. Gary Hansen stejně jako oni dobře věděl, že by bylo zapotřebí Lathama zavřít, ale jak říkal, nedělal zákony, jenom je dodržoval. Zasunula obrázek a zbytek papírů spolu s Sheiliným deníkem do zavazadla, které si připravovala, a rychle si posbírala ještě pár dalších věcí. Se zabaleným zavazadlem se vrátila do obývacího pokoje.

„Co to?" zeptal se Larry překvapeně a sušenka, kterou nesl k ústům, zůstala na půl cesty.

Dane seděl v křesle vedle pohovky a přes okraj velkého šálku s kávou na ni pohlédl. „Kelsey zůstane přes noc se mnou na Hurricane Bay," odpověděl Larrymu.

„Ach," řekl Larry.

Všichni zůstali na Kelsey koukat.

„To moc dlouho netrvalo," zamumlal Larry.

„No, podle mě jsme všichni po celou dobu věděli, že... že mezi nimi něco je," řekla Cindy.

„Přesto, tři dny," řekl Larry, pohlédl na Kelsey a zavrtěl hlavou.

„Tři dny," opakoval Nate jako ozvěna.

„Tři dny - a kolik let?" řekl Jorge.

„Myslím, že jsem si vlastně nikdy předtím neuvědomil, že se Dane a Kelsey znají tak dobře," řekl Larry.

Pak se obrátil na Kelsey, stále ještě celý zmatený. „Sheila o tom věděla?"

„Co jestli Sheila věděla? Že zůstanu dnes v noci na Hurricane Bay, protože mi jde na nervy to, co se stalo tady?" zeptala se Kelsey a

nedokázala potlačit podrážděnost, že má zřejmě tři další rodiče, kteří posuzují její jednání.

„O tobě a Daneovi," upřesnil Larry.

„Nebylo - není - žádné já a Dane. Jenom dnes v noci budu spát na Hurricane Bay."

„To proto, že si myslí, že se tě někdo z nás pokusil zabít harpunou," řekl najednou Nate zuřivě. „A podle mě si to ty myslíš taky."

„Ne," zaprotestovala Kelsey. „Tak to vůbec není, Nate. Jenom jsem nervózní z Andyho Lathama, nebo kdo se to vplížil do zahrady a pozoroval mě."

„Já jsem tady taky, jak víš," řekl Larry.

„A já bydlím v druhé půlce domu," dodala Cindy.

„Můžeš jít ke mně," řekl Nate zarputile.

„To jsem rád, že s tímhle nic nemám," zamumlal Jorge.

Nate nespouštěl z Kelsey pohled. „Vždycky ho milovala." Lítostivě se pousmál.

Kelsey zasténala, pustila zavazadlo a naštvaně se na ně obořila.

„Jsem tady, stojím přímo před vámi, nemusíte mluvit, jako bych tu nebyla. Dane mi to nabídl jako první, takže jdu na noc na Hurricane Bay. Jasný?"

Larry pohlédl na Natea. „Byl v armádě a je to soukromý detektiv."

„Nosí pistoli," souhlasil Nate.

„Jestli chceš někoho ochraňovat, Larry, klidně zůstanu dnes v noci tady, v Kelseyině posteli," řekla Cindy.

„V Sheilině posteli," opravila ji Kelsey.

Nikdo k tomu nic nepodotkl, zřejmě i oni už přistoupili na pomyšlení, že se Sheile stalo něco zlého. Nikdo se ani nepokusil nadhodit, že by se Sheila třeba mohla na noc vrátit.

„To je tedy nápad. Cindy, která dokáže vzpírat dvakrát víc než sama váží, mi umožní, abych si mohl připadat jako ochránce žen," zasmál se Larry.

Jorge zmačkal tácek od pizzy.

„No, já vím, kde budu spát. Ve vlastní posteli. Popřeju vám všem dobrou noc."

Pokývl a pohlédl na Danea, který právě vycházel z kuchyně. Kelsey byla zmatená i zvědavá zároveň. Dane na Jorgeho také kývl, jako by

ti dva dospěli k nějakému novému porozumění, které přesahovalo všechno, co by si dokázala představit.

Bylo to samozřejmě pěkné, protože se přátelili dlouhá léta, ale také ji to štvalo. Připadala si, že ji ze všeho vyšoupli.

„Já taky poběžím," zvedal se Nate.

„A my půjdeme. Už padám únavou," řekla Kelsey.

Nate stál hned za ní. „No jasně. Vsadím se, že hned usneš," ucedil tiše.

Zamyšleně se na něho zadívala. „Nezapomněls náhodou, že jsme včera v noci nespali? Spěchali jsme sem, protože tě Latham napadl."

„Děkuju za tu starost," odsekl a vyrazil ke dveřím. Pak se ale otočil.

„Hele, jestli Latham opravdu něco zkouší, musíte si vy dva dávat pozor, když tady zůstáváte. Pořádně se zamkněte."

„Zkontrolujeme všechna okna a dveře, než půjdeme spát," ujistila ho Cindy.

„Mohli bychom se ovšem všichni přesunout na Hurricane Bay a nic by nám nehrozilo," nadhodil Larry.

„Až na to, že nejsme pozvaní," řekl Jorge. „Tak dobrou." Zamířil k svému vozu.

„Dobrou noc, a Cindy, Larry, opravdu se zamkněte," řekla naléhavě Kelsey.

„Spolehni se," ujistila ji Cindy.

Nate jim nepopřál dobrou noc, jenom se díval, jak Kelsey nasedá do džípu vedle Danea. Když odjížděli, Cindy s Larrym jim ode dveří zamávali a Nate konečně zvedl ruku.

Když ostatní odjeli, pohlédla Cindy na zbývající dva muže.

„Vlastně to není žádné překvapení."

„Chceš říct to, že Kelsey odjíždí s Danem?"

„Jasně. Nate, to tys mi celou dobu říkal, že si myslíš, že před lety mezi nimi něco bylo."

„Jo," řekl Nate.

„Proč potom spolu nezůstali?" chtěl vědět Larry. „Těžko říct. Možná měla Kelsey pocit, že Sheilu zradila, nebo tak něco." Larry si odfrknul.

„Jak by mohl někdo zradit Sheilu?"

„Chudáčku Larry." Cindy mu položila ruku na rameno. „Já vím, že

ti ublížila, ale někdy si myslím, že... že musela být nějaká divná a že si nemohla pomoct." Pozorovala ho a chvíli se rozmýšlela. „Mohla bych ti povědět..."

„Co?" zeptal se Larry.

„Ále nic. Pojďme to projít u mě, všechno tam prohlédneme, zamkneme, a pak se vrátíme sem."

„Myslíš, že by se k tobě mohl někdo vloupat?" chtěl vědět Nate.

„Nevím, ale budu se cítit líp, když to zkontrolujeme. Jsem jako Kelsey, připadám si trochu nervózní."

„Všechno, co si budeš přát," řekl Larry.

„To nemůže škodit," řekl Nate. „Možná tady zůstanu přes noc na gauči. To bychom tu zůstali všichni. Cítila by ses líp?"

Larry zasténal.

„To, že zpravidla nosím oblek, ještě neznamená, že nemám odvahu, víš?"

Cindy se zasmála. „Tvoje mužské schopnosti nijak nezpochybňujeme, Larry."

„Přesně tak," souhlasil Nate. „Popravdě bych nejradši zůstal, protože jsem taky trochu rozhozený a nechce se mi jet domů samotnému. Dane mi nainstaloval kamery a bezpečnostní systém, ale léta jsme tady dveře nezamykali. Mě můžeš chránit taky, Larry."

„Bezva," řekl Larry. „Takže začneme u Cindy."

Zamkli dveře do Sheiliny části domu, pak Cindy odemkla dveře své půlky domu.

„Máme zůstat v obýváku?" zeptal se Larry.

„Ne, chtěla bych, abyste to tady se mnou krok za krokem prošli."

A také to tak udělali. Prošli všechny místnosti, zkontrolovali všechny skříně, ujistili se, že jsou všechny dveře zamčené. Jako opatření navíc zapřeli tyčí od mopu posuvné dveře v ložnici v zadní části, která byla dvojčetem ložnice, kde spala Kelsey. Larry našel zlomený smeták, který posloužil podobným způsobem v obývacím pokoji a v jídelním koutě.

„Spokojená?" zeptal se Larry.

„Teď už ano," usmála se.

„Dobrý, takže teď **to projdeme vedle,"** navrhl Nate. Prošli společně druhou část domu, pak zajistili dveře a zvláště si dali

záležet v zadní ložnici, kde měla spát Cindy.

„Začínám snad bláznit?" zamumlal Nate, když vyhlédl oknem těsně předtím, než zatáhl závěsy. „Straší nám snad všem v hlavě? Možná Kelsey nějakou hlavu viděla - a možná to byla jenom ještěrka. Možná jsem někoho zahlédl - ale mohla si se mnou jenom zahrát moje fantazie. Možná jsme Lathamovo auto viděli - ale docela dobře taky ne."

„Jsme přetažení," řekla Cindy. „Skoro jsme se nevyspali."

„Tak jo, já zalezu tamhle," ukázal Nate na gauč. „Vy dva toho už máte asi taky dost."

„Jsem úplně vyřízená," řekla Cindy. „Ale spát se mi ještě nechce. Neměla jsem si dávat to kafe."

„Vím, jak tomu odpomoct," řekl Nate.

„Jak?" zeptala se Cindy.

„Dejme si ještě pivo."

„Tak jo. Mužem ještě posedět a povídat si o starých časech," odtušil Larry suše.

„Jestli si dáme dvě piva, kdo ví, co bych vám mohla třeba vykládat."

„Něco skandálního?" zajímal se Larry.

„Něco moc hambatého," řekla Cindy.

„Už jdu pro to pivo," řekl Nate.

„Ráda bych, abys mi řekl, co to bylo s Jorgem," ozvala se Kelsey. „Nejdřív jsi tam přidusal, jako bys ho chtěl zaškrtit, pak se spolu objevíte jako nejlepší přátelé."

„To bych neřekl," odtušil Dane a zajel na silnici na Hurricane Bay. „Jorge mi jenom pár věcí vysvětlil, nic víc. Ještě z toho není nikdo venku."

„Z čeho není venku? Já vím, že jsem na tebe tlačila, abys zjistil, co se s Sheilou stalo, ale myslím, že už si začínáš vymýšlet."

„Zapomnělas, že na tebe dneska někdo střílel harpunou?"

Otočila se na sedadle a upřela na něho pohled. „Dneska tam byla spousta člunů. Ani ty sis všechna jejich jména nezapamatoval. Podívejme se na to otevřeně. Většinu potíží, co tady máme, mají na svědomí turisti. A jestli v tom má prsty někdo z místních, tak to musí být Andy Latham."

„Něco na triku určitě má. Tím se ale nevysvětluje spousta věcí, které se tady dějí. Vlastně jsem si dneska všechny lodě dobře neprohlédl. Nemohl jsem se dočkat, až vás uvidím - ale myslím, že Lathamova člunu bych si všiml. Jsou to rezavé necky. Kromě toho si nedovedu představit, že by měl Andy Latham tolik filipa, aby tě dokázal vystopovat a s harpunou se tak dobře schovat."

„Pokud je to ten škrtič, tak svoji inteligenci už dostatečně prokázal," řekla Kelsey. „Zdařile se zbavuje svých obětí, takže se vynoří, až už skoro není možné, aby policie z jejich těl získala nějaké důkazy."

Zastavil a vypnul motor.

„Na tom něco je."

„A jestli dnes v noci někdo slídil po zahradě, musel to být Latham. Nate si byl skoro jistý, že viděl jeho náklaďák."

„Jistě, Latham je jako podezřelý na prvním místě. Teď už jenom potřebujeme nějaký důkaz. Nebo aspoň něco, co by ho s oběťmi spojovalo."

„Pokud najdeme Sheilu a bude..." hlas se jí zachvěl.

„Ano, *pokud* ji najdeme," odtušil prostě. „Ukaž, podej mi ten vak."

Uchopil malý plátěný vak, který si vzala s sebou, a vystoupil z vozu. Kráčela za ním k zadním dveřím a všimla si, že teď zamyká oba zámky.

„Obáváš se něčeho zvenčí?"

„Obávám se všeobecně."

Jen vešli dovnitř, pečlivě dveře zase uzamkl.

Zastavila se hned za dveřmi. „Zařiď se tu jako doma," řekl a prošel kolem ní.

„Je to zvláštní. Opravdu si tady připadám jako doma."

„Nejspíš proto, že se to tady nijak zvlášť nezměnilo."

„Ano, ale my všichni jsme se změnili."

„Možná. A možná ne. Dala by sis něco k pití? Nemáš hlad? Musíš být úplně vyčerpaná. Já aspoň jsem."

„Ano, jsem vyřízená. Kde je kuchyně, to vím." Zaváhala. „Kde chceš, abych spala?"

„U mě v pokoji. Mám pocit, že pořád ještě nevíš, jestli mi můžeš důvěřovat," řekl se smutkem v hlase.

Vzala si od něho vak. „Abych si nechala ujít příležitost proslídit tvoji ložnici? Za nic na světě." Vykročila ke schodišti do patra, ale po pár krocích se zastavila. „Necháš mě jít nahoru bez dozoru?"

„Musím ještě vyřídit nějaké telefony," řekl.

„Dobrá. Komu budeš volat?"

„Slibuju, že jestli se něco ukáže, tak ti to povím, co ty na to?"

„Asi se mi nepodaří z tebe odpověď vyrazit, takže se s tím budu muset smířit." Stále okolkovala a upírala mu pohled do očí.

„Ano?"

„Jestli ti to bude trvat dlouho, tak usnu." Po tváři se mu rozlil pomalý úsměv. „Budu to mít na paměti." Vykročila po schodech nahoru.

Ti tři v Cindyině domě už byli u třetího piva, když Nate začal naléhat na Cindy, aby jim pověděla něco ze svého soukromí.

„Tak do toho," pobízel ji. „Já se svěřil se svými příšernými zkušenostmi z randění. Jednou, když jsem dostal do postele opravdu krásnou holku, tak jsem zvadnul, protože jsem toho předtím vypil až hrůza. Tudíž je nabíledni, že jsem si nemohl udržet manželku ani měsíc.

A Larry nám pověděl, jak si ho skřípnul do zipu na první schůzce s tou krásnou holkou, co s ní teď chodí. Tak do toho, Cindy - tys nás přiměla, abychom před tebou vedli chlapské řeči. Budeš se muset přidat."

„Ne..." řekla Cindy zvolna.

„No tak do toho," popichoval ji Larry. „My tady s Natem děláme psí kusy, abychom tě přiměli k řeči."

„Tak jo," klouzala pohledem z jednoho na druhého. „Měla jsem... měla jsem zážitek s jinou ženou."

„A hele," kvitoval to Nate.

„Dost mě to ponížilo."

„Co se stalo?" zeptal se Larry se zájmem.

„S kým? Kelsey to nebyla, viď? Nebo nemluvila pravdu, když mi řekla, že není lesbička?"

Cindy zavrtěla hlavou. „Kelsey ne. A Nate, sakra, přestaň se už zaobírat tím, žes nebyl dobrý milenec a že proto tvoje manželství nevydrželo. Myslím, že je teď naprosto jasné, proč celou tu dobu žila

Kelsey tak osamoceně."

„Kvůli lepšímu chlapovi," řekl Nate.

„Kvůli jinému chlapovi, Nate. *Jinému.* Nic víc v tom není."

„Hej, hej, hej, už dost řečí o Nateovi. Tak do toho, známe tu, s kterou ses vyspala?" „Ale jo."

„Kdo je to?" zeptal se Nate.

„Já to vím," řekl Larry a měřil si Cindy přes okraj plechovky s pivem. „Sheila."

„Sheila?" vybuchl Nate. „Jak tě vpravila do svého programu mezi dvěma avantýrama?"

Cindy se usmála. „No... jednou večer jsme dělaly úplně totéž co teď. Seděly jsme tady a pily víno. Začaly jsme si povídat, tak jako teď, o mužích. Začala jsem jí vyprávět o všech svých mizerných známostech. Právě jsem se vrátila ze schůzky s chlápkem, který měl velkoobchod s tričky. Celou dobu jsme se vybavovali o obchodování. Snažil se být milý. Zašli jsme na večeři a hned potom chtěl jít do svého hotelového pokoje."

„Vraťme se k tomu, o čem jsme mluvili předtím. Co se stalo mezi tebou a Sheilou?"

„Dlouze mi vyprávěla o vlastním životě - říkala mi, že bych měla z chlapa dostat, co jen se dá, protože jsou všichni stejní."

„Já ne, já ji miloval," řekl Larry.

„Říkala, žes ji miloval až moc," řekla Cindy.

„Možná."

„Tak dál, Cindy, už začni o tom nejlepším," pobízel ji Nate.

„Ani dost dobře nevím, jak to začalo," řekla. „Asi jsme se shodly že mužský stojej za starou bačkoru. Až na gaye. Jsou ohromní, ale nejsou k mání. Řekla, že z toho důvodu dávají ženy často přednost ženám. Jsou citlivější, příjemnější... Jako další si pamatuju, že mi masírovala ramena. Řekla, že mi udělá dobře vana s horkou vodou. Nějak jsme skončily ve vaně obě, dávaly jsme si bublinkovou lázeň a další víno, a když jsme vylezly z vody, začala mě utírat. A… prostě... se mě začala dotýkat na těch správných místech a... byla jsem opravdu opilá... a pak uměla věci…“

„Jasně, to víme," řekl Nate zastřeně.

„No, tak nebo tak, spaly jsme spolu. Vzbudila jsem se se strašnou

kocovinou, připadala jsem si nemožně a trapně. Sheila se jen smála a říkala, ať to pustím z hlavy, neměla zájem o nějaký stálý vztah se mnou - popravdě jsem byla takový její experiment. Chtěla si jenom dokázat, že může svést kohokoliv, ať už muže nebo ženu. Dost mě to otrávilo - a bylo mi hodně trapně. Potom jsme spolu několik dní nemluvily, ale ona byla vždycky tak nad věcí, ať šlo o cokoli. Za týden to bylo, jako by se to nikdy nestalo."

„Což byl nejspíš rekord," řekl Nate. „Pochybuju, že si vůbec některého mužského, s kterým se vyspala, zapamatovala déle než týden."

„Až na Danea," poznamenal Larry.

„Byl podivný, ten její vztah k Daneovi," řekla Cindy a zavrtěla hlavou. „Chtěla ho, ale když se k ní chtěl víc přiblížit, tak ho odháněla."

„Věděla, že by nikdy nemohla být taková žena, jakou Dane hledá," řekl Nate. „Dobře se znala... a možná dokonce věděla, že má po celá ta léta slabost pro Kelsey. A když se tady sešli teď, věděla, že miloval tu ženu v St. Augustine." Na chvilku se odmlčel, pak navázal. „Takže Sheila s tebou pila a soucítila s tebou. Já dělám totéž. Moc rád bych si s tebou dal bublinkovou lázeň. Co ty na to?"

Cindy se jenom rozesmála.

Konečně si zalezla do Sheiliny postele. Byla úplně vyčerpaná, a přestože to byla zábava zůstat vzhůru a povídat si s Natem a Larrym, věděla, že toho ráno bude litovat. Přesto to byla legrace. Moc se jí líbilo, že se jejich stará parta zase sešla. Ne že by se věčně nepotkávala s Natem, i s Danem se dost vídala od té doby, co se vrátil. Ale chyběla jí Kelsey. A Jorge. S Jorgem to bylo báječné.

Zavrtěla se pod pokrývku a byla ráda, že klimatizace tak dobře funguje. Bydlela na Key Largo, protože netoužila žít někde jinde. Jednoho dne bude zřejmě svrasklá jako švestka, od toho, jak je pořád na slunci, ale netoužila žít nikde jinde na světě. Slunce bylo nádherné, voda byla nádherná. Potápění se šnorchlem, lidé, útesy, jídlo, pití... a teď staří přátelé.

Ve dne panovalo pořádné vedro. V noci ovšem bylo moc příjemné zavrtat se pod pokrývku v klimatizované místnosti.

Báječné.

Otočila se a natřásla si polštář. Věděla, že opravdu potřebuje spát. Téměř už spala, když vtom se úplně probrala. Zpočátku nevěděla, co ji vyrušilo. Jen tak ležela ve tmě s doširoka otevřenýma očima, tělo celé napjaté.

Potom...

Nějaký šramot. Zvenčí.

Otočila se a zadívala se k oknu, ale samozřejmě se přesvědčila, že má závěsy pořádně zatažené, než si šla lehnout, takže teď neviděla nic. Říkala si, jestli opravdu něco slyšela, nebo jestli jsou to jenom přetažené nervy.

Ujišťovala sama sebe, že jí nic nehrozí. Larry je ve vedlejším pokoji, Nate na gauči.

Konečně ji začalo napětí ve svalech přecházet. Zavřela oči.

A hned je zase otevřela.

Tam venku někdo je. Pokouší se odemknout zámek na posuvných skleněných dveřích.

„Haló?"

„Jorge, to jsem já, Dane."

„Dane?" Jorge očividně nevěděl, co si má myslet.

„Promiň, už jsi spal?"

„Jo, ale nic se neděje. O co jde?"

„Rád bych si znovu promluvil s tou tvojí přítelkyní."

„Proč?" zeptal se Jorge podezíravě. „Říkals, že ne-"

„V žádném případě nechci poslat toho chlapce zpátky na Kubu. Jenom si s tvojí přítelkyní potřebuju promluvit. Ukázal jsem Katii nějaké fotky. Tak jsem se dozvěděl, žes do toho klubu chodil. Ale ohledně těch ostatních si nebyla jistá. Podle ní každý, koho jsem jí ukázal, se tam mohl někdy zastavit. Což zní logicky. Vidí tolik lidí. Ale Marisa by mi možná mohla pomoct. Rád bych, aby si všechny ty snímky také prohlédla."

„Teď už nejspíš spí."

„To vím. Ale rád bych za ní zašel hned ráno." „Tak dobře."

„Kdy potřebuješ jít do práce?"

„Mám lidi, kterým můžu svoje lodi svěřit," připomněl mu Jorge a v hlase mu zazněl náznak pýchy. A pak tiše dodal. „Až na to, že musím na moře sám."

„Sejdeme se u benzínky na dálnici. Je v devět na tebe moc brzo?" .

„Ne. Kvůli tobě ne."

Jorge zavěsil.

Dane pohlédl na hodinky. Do rána toho už moc udělat nemůže. Alespoň po telefonu.

Rychle se zvedl a zamířil nahoru do ložnice.

Cindy zaječela, že by to probudilo mrtvého. Vyskočila z postele a vyřítila se na chodbu. Na široké chodbě se srazila s Natem.

„Co se děje?" Světlé vlasy měl rozcuchané, trčely mu na všechny strany. Měl na sobě jenom modré hedvábné boxerky.

„Tam vzadu!"

Ze svého pokoje vyběhl Larry, zabalený jenom do prostěradla. „Co sakra..."

„Někdo je tam venku, u těch posuvných skleněných dveří," vyhrkla Cindy.

„Určitě?" zeptal se Nate. „Nejsou to jenom nervy?"

„Někoho jsem slyšela!"

Larry vykročil do ložnice a zamířil k oknu.

„Půjdu ven předem. Doufám, že teď ho už chytneme," řekl Nate. Pominul, že má na sobě jenom lesklé modré boxerky, odemkl a vyšel ven.

Pozorovala Natea, jak odchází, pak se rozběhla za Larrym. Došla do ložnice, právě když rozhrnul závěsy.

V patiu nikdo nebyl.

„Vezmu to kolem domu Nateovi naproti," řekla Cindy.

„Jdu hned za tebou."

Pustil se za ní. Byla už u dveří. Když Larry zaklel. „Do háje!"

Otočila se. Zamotal se do prostěradla a upadl. Měla sto chutí se rozesmát.

„Doženu Natea. Přijď," řekla.

Vyběhla předním vchodem. Zamířila k postranní brance, která byla dokořán.

„Nate?" Uvědomila si, že jeho jméno šeptá.

Nikdo jí neodpověděl. Musí být někde tam.

Rychle spěchala podél domu, pak se rozběhla, aby už byla v patiu, kde musí být Nate.

Vtom se zapotácela a hlavou jí projela ostrá bolest. Zamrkala a říkala si, co to provedla. Pokoušela se nabýt rovnováhy.

Místo toho se zhroutila na zem.

Opravdu by měla spát.

Místo toho ale čekala na Danea a dobře si to uvědomovala. Když hned nepřišel, bylo jí jasné, že usne, jestli se něčím nezaměstná, takže si pustila z postele, kde seděla, ovladačem televizi. Příjemná postel, pomyslela si. Velká. Pohodlná. V hlavách postele čtyři polštáře. Pokoj nebyl nijak zvlášť uklizený - různě se tu povalovaly Daneovy rybářské časopisy a nějaké prospekty propagující zabezpečovací zařízení. Na protější stěně byla knihovna se zajímavým výběrem titulů: klasická literatura, vojenské příručky, knihy o místní flóře a fauně, hodně knih o Everglades a paperbackové thrillery, které si rád pro zábavu četl.

Pokoj byl zařízený kombinací tvrdého dřeva a rátánu. Byl to mužský pokoj, který přesto neodmítal ženskou přítomnost. Cítila se zvláštně pohodlně. Jako doma.

Dokonce má v posteli dobrou matraci. Čisté chladivé lůžkoviny. Měkké polštáře.

Jen si tady moc nezvykej, holka, napomenula se. Sama vede úplně jiný život. Život na plné obrátky ve světě reklamy. Byla tady na ostrovech jen několik málo dní, a už jí připadalo, že ta léta od její poslední návštěvy jako by ani nebyla. Skončila tam, kde vlastně skončit chtěla, ale byl to špatný tah. Už víc Danea nezná. Pochybovala, že má zájem o něco víc než o pár dní v její společnosti. V St. Augustine zažil těžké chvíle, tak se vrátil sem. Doslova za ním šla a požádala ho, aby se s ní vyspal. Měla jistotu, že se určitě nemusel přemáhat. Ale stejně tak spal i s Sheilou. Než zmizela. Musí o téhle situaci důkladně přemýšlet. Držet svoje city na uzdě.

A přesto jí teď záleželo jenom na tom, že tady teď s ním je. Ještě je dole. A varovala ho, že by mohla usnout. Hmm. Ale také na něho tlačila, aby Sheilu našel. A nepochybovala, že se o to Dane snaží.

S tou myšlenkou vyskočila z postele a začala hrabat v plátěném vaku, který si přinesla. Vytáhla obrázek, který Sheila nakreslila na základní škole. Sheila nebyla žádná malířka, přesto byl ten obrázek

mnohem znepokojivější, než kdyby zachycoval přesnou podobu.

Začala se probírat papíry, pak vzala do ruky Sheilin deník a přála si, aby se z něho dalo vyčíst něco víc. Deník měl umožnit naprostou uvolněnost a otevřenost, ale Sheila jenom mlela páté přes deváté. Kelsey jím listovala a přála si, aby už na něco narazila. Sheila si dělala zápisy o lidech, ne že ne. Nate byl „hlupáček drahoušek" a Larry ji miloval až moc a přála si, aby s ním bývala dokázala vydržet.

Pořád jí volal, jen aby se ujistil, že nic nepotřebuje. Izzyho měla na prvním místě pro zábavu. Byla ráda v Jorgeho společnosti, ale nevyzařovalo z něho skutečné vzrušující nebezpečí - a nedokázal ji brát jako sobě rovnou - což Izzy ano. Jenom kdyby Izzymu nevadilo, že chodí po barech a vybírá si náhodné známosti.

Jedinkrát jenom naznačila, že se něčeho bojí, a to ve spojitosti s Danem. Potřebovala si s ním promluvit.

Dane má ale pravdu. Kdyby z něho měla strach, proč by se obracela právě na něho?

Poraženecky deník odložila. „Sheilo, proč ses ksakru nějak nevymáčkla? Vždyť to byl *tvůj* deník," řekla nahlas.

Znovu uchopila papíry. Listovala jimi a překvapilo ji, když narazila na další kresbu, kterou předtím přehlédla.

Ta kresba připomínala nahodilé čárání. Ale znovu zpodobovala muže a dívku. Nebo spíš ženu. Ten muž svíral ženě hrdlo. „Cos to našla?"

Daneův hlas ji vyplašil tak, že div tu kresbu nevyhodila do vzduchu. Stál ve dveřích ložnice a pozoroval ji.

„Obrázek, který Sheila nakreslila."

Přistoupil k posteli, vzal jí z ruky kresbu a zadíval se na ni. Tak zřídka projevoval nějaký cit, v tuhle chvíli však pohlížel na kresbu znepokojeně a se smutkem v očích.

„Myslíš, že nakreslila Lathama?" zeptal se.

Pokrčila rameny.

„Těžko říct. Neuměla moc kreslit." Pohlédl na deník na posteli. „Sheilin deník?" „Ano." „A co...?"

„A nic. Píše tam o každém... ale nic se z toho nedovíš."

„Měl bych si ho přečíst."

„Určitě. Možná se ti povede objevit něco, co mi uniklo."

„Dnes večer ne. Myslím že nejsem schopný dát dohromady kloudnou myšlenku." Pohlédla mu do očí. „Jsi opravdu unavený, to je vidět." „No, je únava a únava." „Tak?"

„Jsem příliš unavený na čtení." Odložil deník na noční stolek, posbíral papíry, které si Kelsey rozložila po posteli, a položil je na deník. Posadil se na kraj postele a zadíval se na ni.

„Máš nádherná ramena, Kelsey."

„Děkuju."

„Můžu předpokládat, že ta nahá ramena napovídají, že pod pokrývkou na sobě už nic nemáš?"

„Můžeš předpokládat všechno, co chceš. Ty jsi soukromý detektiv. Nepochybuju, že přijdeš na způsob, jak to zjistit."

„To určitě přijdu."

Ještě se jí nedotkl, ale zvedl se a zhasl světlo. Sáhl po ovladači a vypnul televizi.

V místnosti nebyla úplná tma. Byli v prvním patře a Hurricane Bay byl soukromý ostrov. Závěsy zůstaly roztažené a do pokoje dopadalo měsíční světlo.

Hbitě se svlékl a boty odkopl do nohou postele, kalhoty a slipy tam odhodil také. Přetáhl si přes hlavu tričko a poslal je za nimi.

Stáhl z Kelsey přikrývku.

„Vypadá to, že můj předpoklad byl správný."

„Hmm, v tom, co děláš, jsi opravdu dobrý."

„Díky, madam."

„Myslela jsem pátrání."

„Já ne."

Zasmála se, když se natáhl vedle ní.

„Ztělesněná skromnost," zamumlala, když pocítila, jak se k ní tiskne celým tělem, vzrušený, rozpálený, plný energie.

„Chceš to skromně... nebo dobře?"

„Radši bys měl být opravdu dobrý."

V měsíčním světle viděla, jak se usmál, až se mu zaleskly zuby. „Tak jo."

Objala ho. Ještě před chvílí byla nesmírně unavená, ale najednou byla čilá a na spánek neměla pomyšlení.

Vyhledal její rty. Uměl líbat tak, že v tom polibku byla předzvěst všeho intimního, k čemu se chystá. Měl nohu vsunutou mezi její natažené nohy a jejich otevřená ústa se prolnula ve vášnivém polibku. Najednou do ní prudce vnikl a ve vteřinách ji přivedl až na samý okraj vyvrcholení. Chtěla, aby se ani nepohnul, chtěla si vychutnat tu chvíli, kdy ho cítí hluboko v sobě, ale začal se pohybovat... a pohybovat.

Připadalo jí, že snad umře rozkoší, ale právě v tu chvíli se odtáhl. Začal ji laskat ústy. Na ramenou, která znovu šeptem obdivoval, lehounkými doteky jí zlíbal klíční kost a prsy. Myslela, že to nevydrží. Přitiskla se k němu a začala ho podobně líbat. Chtěla ho poznat do nejmenších podrobností, mazlit se s ním, laskat ho, hýčkat svými doteky. Otřela se mu tváří o zarostlou hruď. Něžnými polibky mu zlíbala celé tělo od hrdla až po boky. Pohladila ho po vypracovaných nohou, přejela mu ústy přes ploché břicho.

Dráždila ho na všech citlivých místech... pak mu přejela ústy po celé délce penisu. Uslyšela jediný dlouhý výdech, jak se poddával jejímu laskání.

Najednou ji rychle strhl k sobě, s chraplavým povzdechem, který zazněl skoro jako zavrčení. Začal ji hladově líbat po celém těle. Pohladil ji ústy břicho, stehna.

Mezi nimi...

Zatáhla ho za vlasy. Prudce a vášnivě se spojili.

Byla ráda, že jsou na ostrově, že její hlasitý výkřik nikdo neslyšel.

A pak leželi v těsném objetí. Místnost zalévalo matné měsíční světlo. Celou svojí bytostí Danea vnímala vedle sebe, tak plného života a energie.

„Tak jak?" zeptal se šeptem se rty těsně u jejího ucha.

S úsměvem se k němu otočila a prohrábla mu prsty vlasy. „Obstál jsi."

„Díky." Najednou se zvedl na loket a zlehka ji pohladil prstem po rtech. „Víš, nejsem vždycky tak ve formě."

„Že by?"

„To ty," řekl a nepřestával ji jemně hladit. „Jsi neuvěřitelně inspirující."

„Snažím se," řekla. „S tebou."

Natáhl se znovu vedle ní, a tak mu neviděla do obličeje. Vyčerpaně se k němu přitulila a ve chvilce spala.

Když se probudila, byl už vzhůru, oblečený a připravený k odchodu. Polekala se, když uviděla na posteli vedle sebe zbraň.

„Je to osmatřicítka speciál," řekl. „Umíš s ní zacházet?"

„Já... ano. Neměla jsem pistoli v ruce léta, ale... dost často jsem chodívala s Joem na střelnici."

„Dobře. Vrátím se asi za hodinu. Zamknu za sebou, ale tohle měj pořád u sebe - i ve sprše."

Políbil ji na čelo.

„Kam jdeš?"

„Za jednou striptérkou."

„Opravdu?"

„Ano, opravdu. Ale hned se vrátím."

Dál nevyzvídala, stejně by jí nic neřekl. Zaposlouchala se do jeho kroků, jak spěchal po schodech.

Ležela v posteli a upírala pohled na zbraň. Už dlouho nestřílela, ale věděla, jak s ní zacházet.

Říkala si, že už musí vstát, ale místo toho lenivě zavřela oči. Vytrhlo ji zazvonění telefonu.

Sáhla po sluchátku a blesklo jí hlavou, jestli má telefon vůbec zvedat. „Haló?"

„Kelsey?"

„Ano." Nate. Mluvil podivně. „Co je? Co se děje?" „Jsi vzhůru? Jdu tam!" „Nate, co se proboha děje?"

„Dvě věci, Kels, Cindy je v nemocnici."

„Proč? Co se stalo, prosím tě?"

Pokračoval, jako by ji neslyšel.

„Cindy je v nemocnici... a našlo se další tělo." Na zlomek vteřiny zaváhal. „A tentokrát to vypadá, že to bude Sheila."

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Celé tělo jí oblil ledový chlad, který ji prostoupil až do morku kostí.

Nebylo to jako v ten den, kdy se dostavili z armády, aby jim sdělili, že Joe zahynul při akci. Tehdy zažívala bolest a smutek tak hluboký jako nikdy v životě.

Ale ani tehdy, když Joe umřel, nepocítila tenhle smrtelný chlad. Joe zemřel při tom, co jako Američan považoval za svoji povinnost.

Sheilu ale zavraždili a musela být vyděšená, musela trpět nejenom bolestí, ale i strachem, proto Kelsey mrazilo. A mrazilo ji také proto, že ten zabiják tady pořád ještě pobíhá.

„Kelsey?"

„Od koho to víš?"

„Ráno volal nějaký policista a žádal nás, abychom přišli identifikovat její ostatky. Nemohli sehnat Lathama, tak se zkoušeli spojit s Larrym. Kde je Dane?"

„Někam šel. Nevím přesně kam."

„Dobře. Tak já pro tebe zajedu. Dane se to doví od Hansena a městské policie z Dade. Určitě se s ním spojí. Obleč se. Jsem tam za pět minut."

„Ano, dobře." Tolik ji zaměstnávala zpráva o Sheile, že málem zapomněla, co jí předtím říkal. „Počkej, co se stalo Cindy? Říkals, že je v nemocnici. Bude v pořádku?"

„Promiň, prosím tě. Včera v noci se jí zdálo, že se někdo chce dostat dovnitř posuvnými skleněnými dveřmi. Já šel zadem, ona a Larry předem, a jak běžela, praštila se podle všeho do hlavy o okenici. Omdlela. Doktor na pohotovosti trval na tom, aby tam zůstala přes noc na pozorování. Máme ji vyzvednout dneska odpoledne." Odmlčel se. „Neřekl... neřekl jsem jí, že podle všeho Sheilu našli. Řekli jsme si, že počkáme, až ji z nemocnice propustí. Připrav se, ano?"

„Budu připravená."

Zavěsila a vyskočila z postele. Jestli bude přemýšlet o tom, co si má vzít na sebe, třeba nebude myslet na Sheilu.

Omyl.

Nedokázala myslet na nic jiného než na Sheilu.

Její předchozí obavy se vrchovatě naplnily.

Když se rychle sprchovala a házela na sebe oblečení, v očích ji pálily slzy. Nepomyslela na to, aby se učesala. Na zbraň, kterou jí

tam Dane nechal, se ani nepodívala, jenom seběhla dolů a říkala si, jestli už Nate přijel, že ho neslyšela. Vyhlédla kukátkem v předních dveřích, ale nikdo tam nebyl. Šla se podívat zadním oknem.

Nate přijel. Stál na malém pruhu pláže na konci mola.

Odemkla, vyšla z domu a spěchala k němu. Pak zaváhala.

Stál tam s rukama v kapsách, ramena svěšená a upíral pohled do písku.

„Nate?"

Otočil se a slunce zvláštně ozářilo rysy jeho obličeje. „Tady jsi."

Přistoupil k ní a položil jí ruce na ramena. Oči měl suché. „Kelsey," řekl.

Přitáhl ji k sobě a stiskl ji v pevném objetí. Pevném a bolestném.

Našli ji.

Dane ještě ani nedojel k benzínce, a už mu to stačil Hansen po telefonu oznámit. Našlo ji pár výrostků, kteří rybařili u malých ostrůvků, které nebyly víc než pár shluků mangrovníků.

Vzhledem ke stavu těla - a vázance kolem krku -ji převezli do márnice okresu Miami-Dade k pitvě. Od chvíle, kdy ji vylovili z vody, tam, kde se zachytila mezi kořeny stromů, nebylo toho na scéně zločinu moc, čeho by se vyšetřovatelé mohli chytit. Přesto tam pracovali. Hector Hernandez Daneovi řekl, že by se s ním rád setkal v márnici, budou potřebovat jednoznačnou identifikaci a nemají jistotu, že toho Larry bude schopný.

Dane se setkal s Jorgem, jen aby mu řekl, co se stalo, pak se pustil co nejrychleji na sever. Dal Jorgeovi snímek Andyho Lathama a požádal ho, aby ho ukázal Marise a zeptal se jí, jestli toho člověka poznává.

Hector se v márnici vyznal, on se ale musel zeptat u příjmu a nasměrovali ho ke kóji číslo pět, jak tomu říkali. Tam ji odvezli, aby tam počkala na pitvu.

Když Dane vešel, Hector už měl zápisník připravený a vybavoval se s doktorem Alfredem Grayem. Hector mávl rukou, aby dal doktorovi najevo, že můžou klidně hovořit, když je u toho Dane.

Sheila byla ve vodě odhadem sedm až dvanáct dní, ale protože ji naposledy viděli před týdnem v pátek, považoval za pravděpodobné, že byla **za** bita krátce poté.

„Tys ji viděl jako poslední, viď?" zjišťoval Hector.

„Poslední, který to připouští," odpověděl Dane.

Pohled na mrtvolu pro něho nebyla žádná novinka. Viděl mrtvé, kteří zemřeli poklidně, a mrtvé, které předtím zpustošila dlouhá nemoc. Viděl mrtvé, které zastřelili, zabili granátem, ubodali, viděl oběti války.

Ale v životě neviděl nic takového jako teď.

Bylo nad pomyšlení hrůzné, co voda a vodní živočichové provedli s jejím kdysi krásným obličejem a tělem. Krabi ji začali požírat a ryby jí ukousaly prsty a svaly na rukou. A pak samozřejmě samotná smrt. Uškrcení není nic pěkného na pohled.

A ta vázanka. Jeho vázanka. Vzorek byl pořád ještě patrný, přes to, jak se máčela ve vodě a blátě.

„Je to Sheila Warrenová, ne?" zeptal se Hector.

Dane přikývl.

Hector ho bedlivě a vážně pozoroval. Měl sto chutí se odvrátit, ale Hector z něho nespouštěl oči, a tak dál hleděl do Sheilina obličeje.

„Pokoušeli jsme se spojit s jejím nevlastním otcem, ale jeho člun nekotví u břehu a naklaďák není k nalezení."

Dane upřel pohled na Hectora. „Sám jsem ho hledal. Od chvíle, kdy ho Hansen musel pustit, potom, co složil kauci. Včera byl jeho člun i naklaďák taky pryč."

Patolog přikryl Sheile obličej.

„Mohli bychom si tady s Danem někde v klidu promluvit, doktore Grayi?"

„U mě v kanceláři. Dál po chodbě."

Dane vyšel za Hectorem z pitevny a následoval ho po chodbě. Grayova kancelář byla zavřená, ne však zamčená. Byla to zvláštní místnost, ale to se dalo čekat. Na kovovém stojanu visela lidská kostra. Pravá, to Dane poznal, žádná napodobenina. Avšak lebka na stole byla dokonalá lékařská pomůcka vyrobená z umělé hmoty. Na stole leželo tak osm deset fotografií. Z márnice.

Hector se posadil na doktorovu židli za psací stůl a pokynul Daneovi na židli naproti. Dane se posadil, volně si položil ruce do klína a zadíval se na Hectora.

„Když se Sheila pouze pohřešovala, přišel jsi za mnou kvůli tomu

škrtiči. Potřebuju vědět, co tě vedlo k domněnce, že Sheilu takhle najdeme," řekl Daneovi.

„To není žádná záhada," pokrčil Dane klidně rameny, přestože měl všechny svaly napjaté k prasknutí. „Pohřešovala se - pohřešované ženy se předtím našly v kanálech."

„A hledals Andyho Lathama, který se vypařil. Alespoň prozatím. Nechceš mi říct proč?"

„Protože je to grázl a Sheila ho nenáviděla," řekl Dane. Upíral pohled na Hectora, ale pořád měl před očima Sheilin obličej. Sheilin krásný obličej...

Nikdy už nebude krásná.

Sheila, která řekla: „Dane, pomoz mi."

Udělalo se mu zle. Obvykle s ním pohled na mrtvolu nehnul.

Obvykle ale nevídal ženu, kterou znal po celý život, s kterou spal, s kterou vyrostl, mrtvou, a nejenom mrtvou, mrtvou jako Sheila... na pitevním stole v márnici. Sheilu už nic nebolí. A už se jí nedá pomoct.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Otevřely se. Doktor Gray nešel dál, jenom stručně řekl: „Hectore, jestli jste skončili, hned bychom se do ní pustili. Dostaneš zprávu hned, jak skončíme."

„Dík," řekl Hector vážně.

Dveře zaklaply. Hector se znovu zadíval na Danea, kterému se začaly potit dlaně. „Tak do toho, Dane. Vyklop to."

„Pojďte."

Ani si nevšimli, že Larry došel téměř až k nim.

Nate pustil Kelsey a zadíval se jí do očí. Zdrceně zavrtěl hlavou.

„Nechtěl jsem... začínal jsem si myslet... ach bože, Kels, tak jsem se tady na tebe pověsil... já... já... promiň..."

Přikývla. „Půjdeme."

Přistoupila k Larrymu, který vypadal příšerně. Oči měl napuchlé a pod nimi skoro šarlatové kruhy.

„Možná... možná to nebude ona," řekla.

Cestou k vozu jí na to nikdo z nich nic neřekl. Věděla, že všichni tři čekají, že v márnici to bude Sheila Warrenová.

Nateovi se nedařilo otevřít dveře vozu.

„Můžeš řídit?" zeptala se.

Zadíval se na ni. „Jsem v pořádku, opravdu. Pojď, musíme do Miami." Larry se posadil dozadu. Kelsey dopředu. Cestou mlčeli.

„Kelsey Cunninghamová, dlouholetá přítelkyně, sem před pár dny přijela, protože se tady měly s Sheilou setkat."

„Vím, kdo to je," podotkl Hector.

„Kelsey si dělala hned od začátku velké starosti. Nevěřila, že by Sheila odjela a nic jí neřekla. Rozhodně ne, když se domluvily, že budou spolu. Šla nejdřív za mnou a potom za Andy Lathamem. Další naše kamarádka mi to zavolala, takže jsem za ní jel a dostal ji odtamtud. Ne snad proto, že bych něco věděl, ale proto, že Latham je darebák, jak už jsem říkal. Vždycky byl darebák. My - Sheilini přátelé -si myslíme, že ji jako dítě pravděpodobně zneužíval. Potom jsme si udělali barbecue a Latham se ukázal na mém pozemku. Vyklopil mi tam hromadu zkažených ryb. Obvinil nás - tedy mě - že jsem mu je vyhodil na jeho pozemek." „A udělals to?"

„Za co mě máš, Hectore? Samozřejmě že ne." „Pokračuj."

„Včera večer Kelsey připadalo, že je někdo venku na zahradě toho domu, co bydlí Cindy s Sheilou. Kelsey bydlí v Sheilině půlce domu. Zavolali Garyho Hansena a šerif přijel."

„Jste si jistí, že to byl Latham?"

„Sheilin bývalý manžel Larry a Nate Gurry tam oba byli a připadalo jim, že vidí odjíždět Lathamův náklaďák."

„Připadalo jim."

Dane pozvedl ruce. „Hectore, já tam v tu dobu nebyl. Říkám ti to, co jsem se dověděl od nich. Ale zavolali Garyho Hansena."

„A dál?"

„Když Gary přijel, byla už celá zahrada zdupaná." „Vzali tam otisky prstů?" „Ne. Ale..." „Ale co?"

„Myslím si, že měl rukavice. Nějaký druh rukavic, potápěčské, rybářské, po celou dobu že je měl. Sám dobře víš, že škrtič s vázankou není žádný hlupák."

„Ještě něco?"

„Ano."

„Tak prosím!"

„Včera si vyjeli na ryby. Když jsem se dověděl, že Lathama pustili z basy, šel jsem je hledat. A našel jsem je. Byli lovit s harpunou.

Našel jsem Kelsey, a když jsme byli pod hladinou, zasvištělo kolem několik střel z harpuny. Nebezpečně blízko."

„Kdo střílel? Našels tam Lathama?"

„Ne, nikoho jsem nenašel."

„A udělals s tím něco?"

„Ano, zavolal jsem pobřežní hlídku."

„Jsi soukromý detektiv a nezjistil jsi, kdo to střílel?"

„Potopil jsem se... ale Kelsey mě neposlechla a nevrátila se na člun beze mě. Nehledal jsem dlouho, protože jsem se o ni bál."

„Myslíš si ale, že to docela dobře mohl být Latham."

Dane pokrčil rameny.

Hector se předklonil. „No dobře. Jestli je Latham ten škrtič a rozhodl se zabít svoji nevlastní dceru, věděl by, že je po smrti. Proč by potom obcházel kolem toho domu?"

Dane prudce vydechl. „Aby zabil Kelsey," řekl a vypjal ramena. „Teď je u mě, sama. A nikdo neví, kde Latham vězí."

Hector zavrtěl hlavou. „Není sama."

„Ale-"

Dveře kanceláře se otevřely a vešel nějaký muž, zřejmě policista v civilu.

„Její bývalý manžel a přátelé už jsou tady?" zeptal se Hector.

Muž přikývl.

„Právě před chvilkou jsme jim předložili fotografii z márnice," pokračoval. „Takže máme další pozitivní identifikaci. Teď čekají tam venku."

Bývalý manžel a přátelé...

„Fajn. Půjdeme si s nimi hned promluvit," řekl Hector. „Pojď se mnou," vyzval Danea.

Vyšli z kanceláře a zamířili k příjmu. „Nerad to říkám, Dane, ale neplánuješ nějakou dovolenou nebo tak něco?" zeptal se Hector.

„To jako jestli nechci odjet z města? To rozhodně ne. Ale pevně doufám, že hledáte Lathama a nemámíte čas tím, že byste podezírali mě."

„To hledáme. A počítám s tím, že ty budeš dělat totéž. Po městě, samozřejmě." „Ano."

„Budu toho potřebovat na Lathama víc, abych ho mohl strčit pod

zámek a aby okresní prokurátor mohl dát dohromady vůbec nějaký případ. Prozatím... budu doufat, že se od tebe dozvím něco víc, než že ho nemáš rád a jeho nevlastní dcera že ho nenáviděla. A že přinesl na tvůj pozemek nějaké shnilotiny a že někdo se domnívá, že ho viděl, jak se plíží kolem domu."

„Taky se možná pohyboval kolem toho striptýzového klubu, kde pracovala jedna z těch zavražděných dívek. Kde pracovala ten večer, než zmizela."

Hector se zastavil a zabodl do něho pohled. „A na tohle jsi přišel... jak?"

„Jedna z těch dívek si myslí, že ho tam viděla."

„V tom klubu jsem strávil nekonečné dny."

„Neměls jim co nabídnout. Já s sebou vzal fotky. A víš stejně dobře jako já, že holky, které si po straně přivydělávají prostitucí, s policií mluvit nebudou."

Jak tam tak stáli na chodbě, začal Daneovi zvonit mobil. Nevšímal si ho a dál upíral pohled na Hectora

„Vem to," řekl Hector.

Ohlásil se do telefonu. Byl to Jorge a mluvil rozčíleně.

„Marisa říká, že určitě viděla v klubu Lathama.“

Hector z něho nespouštěl oči a Dane nepochyboval, že zachytil i to, co Jorge řekl.

„Děkuju, Jorge."

„Co teď?" zeptal se Jorge.

Trhl sebou. „Možná bude musit Marisa svědčit.“

„Bude muset vypovídat u soudu ?“ zeptal se Jorge poplašeně.

„Má povolení k pobytu?"

„Ano."

„Pak to nebude žádný problém."

„Modlím se, abys měl pravdu."

Jorge zavěsil. Jeho poslední slova vyzněla tak, jako by měl pocit, že ho zradili. Dane mu bohužel nemohl nijak zavolat zpátky a uklidnit ho.

„Slyšels?" zeptal se Dane.

Hector přikývl.

„Gary Hansen po něm včera vyhlásil pátrání."

Hector nadzvedl obočí. „Teď to ovšem bude pořádně podložené. Budeme ho hledat pro podezření z vraždy."

Vešli do přijímací kanceláře, kde čekali Nate, Kelsey a Larry. Kelsey se uplakané, červené oči rozšířily, když Danea uviděla. Larry byl popelavý a pod očima měl kruhy.

„Je to Sheila," řekl Larry. „Ach bože, opravdu to je ona. Doufal jsem... vždyť jsem ji znal... pořád jsem věřil, že se objeví a bude naštvaná, že jsme si dělali starosti. Že nám řekne, že si jenom zajela do Paříže nebo do Říma... nebo třeba do Tampy. Ale je to Sheila..."

Hrozilo, že se zhroutí, a Kelsey ho vzala kolem ramen.

Larry zabořil obličej do dlaní.

Hector stál vedle něho a tvářil se soucitně i rozhodně zároveň. Pracoval na oddělení vražd, takže taková situace pro něho nebyla nic nového.

„Děkuju, že jste přišli. Předvolali jsme vás jako nejbližší příbuzenstvo a přátele. Mrzí mě to, moc mě to mrzí. A ujišťuju vás, že děláme všechno pro to, abychom toho vraha chytili."

Larry přikývl a vzpamatoval se.

„Můžeme jít?" zeptal se Nate.

„Samozřejmě. Vím, kde vás najdu, kdybych se vás potřeboval ještě na něco zeptat."

„Všichni máme mobil," řekl Nate.

Hector upřel pohled na Danea. „Chytneme ho."

„Musíme najít Lathama."

„Však ho najdeme."

Hector na něho ještě pár vteřin upřeně hleděl, pak se otočil a zamířil zpátky k pitevně.

„Tak pojďme," řekl Nate.

„Potřebuju se napít," řekl Larry.

„Vyzvedneme Cindy... řekneme jí to a půjdeme do Sea Shanty. Zůstaneme spolu."

Všichni tři se zvedli.

„Kelsey," řekl Dane, „pojeď se mnou."

Znepokojeně pohlédla na Larryho a Natea.

„Pojeď se mnou," zopakoval Dane.

„Jeď s ním," řekl Nate. „My dva jsme v pořádku, vyzvedneme

Cindy a sejdeme se s vámi v Sea Shanty."

„Dobře," zamumlala Kelsey.

Vyšli na parkoviště, nebe se mezitím zatáhlo. „Můžeme čekat pěknou průtrž," poznamenal Nate.

Nikoho z nich však počasí nezajímalo, i když začalo poprchávat, právě když se rozcházeli ke svým vozům.

„Přijedeme," zavolala Kelsey a otočila se k Daneovi. „Vypadají jako párek ztracených štěňat." „A co ty... jak ti je?"

„Žádná sláva. Ale nezhroutím se. Mám teď vztek hlavně sama na sebe, a to mě stačí zaměstnat." „Věř mi, každý něčeho lituje." *Pomoz mi, Dane.*

Cestou se jí začaly po tvářích koulet slzy. Zuřivě si je utřela. „Někdo třeba i řekne, že si o to koledovala. Nikdo se nedoví, jak strašné dětství prožila, že byla pořád na útěku. Stále se snažila uniknout, někam se dostat."

„Ano," řekl tiše.

Najednou na něho pohlédla.

„Proboha, ty to nevíš."

Málem sjel ze silnice. „Co že nevím?"

„O Cindy."

„Co je se Cindy?"

„Budou ji vyzvedávat z nemocnice. Včera večer slyšeli na zahradě nějaký šramot a začali běhat kolem domu. Podle toho co mi říkal Nate, vrazila hlavou do okenice a omdlela."

„Něco venku slyšeli a zase začali lítat po zahradě?" zeptal se nevěřícně.

„Nate zřejmě šel jedním vchodem, Larry a Cindy druhým, aby ho případně nachytali."

„Měli zachovat klid a zavolat Hansena. Už ho mohli mít."

„Takže si myslíš, že tam někdo obcházel, i když tam předtím byla policie?"

„Nemyslím, že někdo, podle mě to byl Latham." „Ale jestli je to on... Sheila je mrtvá." „Přesně totéž říkal Hector." „Nechápu..."

„Copak to nevidíš? Tobě hrozí nebezpečí." „Proč mně?"

„Jak to mám vědět? Třeba proto, že jsi po něm šla. Nebo proto, že jsi její kamarádka. Protože je to šílenec. Protože si možná myslí, že ti

něco řekla. Nevím." Odmlčel se a pohlédl na ni. „Teď zůstaneš se mnou a nehneš se ode mě. Platí?"

Nepodívala se na něho. Upírala pohled předním sklem. Musela to brát vážně. Viděla Sheilinu fotografii pořízenou v márnici.

„Kelsey?"

„Ano, jistě, zůstanu s tebou."

„Musíme si kousek zajet. Bude to jen pár minut."

Konečně na něho pohlédla.

Sáhl do kapsy a podal jí svůj mobil. „Zavolej Jorgeho. Řekni mu, že jsme na cestě k benzínce, ať tam přijde. Potřebuju mluvit s Marisou."

Svraštila čelo, ale udělala, jak jí řekl.

Přijeli do Sea Shanty později než ostatní, právě kvůli té „zajížďce". Setkali se s Jorgem, který byl rozčilený kvůli Sheile, ale chápal, že Dane potřebuje s Marisou mluvit.

Odjeli do toho úpravného domku na okraji města a setkali se s tou kubánskou dívkou, která se živila striptýzem, a přesto byla zvláštně plachá a stydlivá, neuvěřitelně milá a statečná, navzdory svému strachu z úřadů, když jí Dane vysvětlil, že je velice důležité, aby se spojila s Hectorem Hernándezem a sdělila mu, že v klubu viděla Andyho Lathama.

Jorge beze slova po celou dobu tiše poslouchal. Když Dane domluvil, dívka se zvedla a řekla, že chce jít hned.

Teď je u ní kamarádka, takže může odejít z domu. Do práce musí až později.

Kelsey stále ještě nechápala, co se vlastně děje.

„Proč se tcíik bojí jít na policii?"

„Jejího syna sem právě propašovali z Kuby."

„Ale... je to přece její syn. Copak ho imigrační zákony nechrání? Má na Kubě otce nebo rodinu, která by ho chtěla zpátky?"

„Ne," zavrtěl Dane hlavou.

„Pak se mu určitě nic nestane."

Zadíval se na ni a Kelsey poznala, že nechce zradit něčí důvěru a že ani jí nic víc neřekne. Pak pochopila.

Chlapce propašoval Jorge Marti.

„Aha," řekla tiše. Nechtěla Danca nutit, aby ji něco vysvětloval.

Najednou se jí udělalo příjemné na duši. Byla na Jorgeho pyšná. Svět umí být strašlivý, ale pořád se najdou dobří lidé.

„Budou v Sea Shanty dřív než my. Řekneme, že jsme se stavili pro benzín."

„Jasně."

Ostatní už tam opravdu byli. Cindy vyskočila a pevně Kelsey objala, a stejně tak Danea. Nezačali hned mluvit o Sheile a Kelsey se hlavně zajímala, jak jí je.

Cindy nevěnovala vlastnímu zranění pozornost, stejně jako ostatním jí ležela v hlavě Sheila. Když se rozesadili u stolu, Kelsey viděla, že Cindy už vypila jedno pivo a nalévá si další.

Starostlivě se z druhého konce stolu ozvala. „Právě ses praštila do hlavy. Asi bys neměla tolik pít."

„Jinak to nejde," řekla Cindy lehkovážně.

„Cindy..."

„Nedali mi s sebou nic proti bolesti. Radši se budu léčit pivem."

„Jestlis ale měla otřes mozku..."

„Nic mi nechybí," trvala na svém Cindy. „Už včera mi bylo dobře, ale chtěli, abych tam zůstala na pozorování. Pozorovali mě. Jsem v pořádku. Dokonce už nemám ani bouli."

„Určitě ses uhodila o okenici?" zeptala se Kelsey.

„O co jiného? Běžela jsem kolem domu jako husa. A bosá k tomu." Odmlčela se a pak se opravdově usmála. „Byla to zkrátka komedie plná omylů. Nate se vyřítil v krásných modrých boxerkách. Larry za mnou - jak ho pámbu stvořil, jenom v prostěradle. Všechno se to semlelo tak rychle. Chtěli jsme toho mizeru chytit. Larry cestou zakopl o prostěradlo a natáhl se ještě dřív, než vylezl ze dveří. Moc mu to slušelo." Snažila se zvednout Larrymu náladu. Vrhla na Larryho vedle sebe láskyplný pohled. „Zůstal ležet na prostěradle na břiše jako batole. Máš moc pěkný zadek, Larry. Jen jsem si myslela, že bys to měl vědět. Já nána jsem ovšem vylezla ven a prásk ho... už jsem ležela a nevěděla o sobě."

„Tys tu okenici neviděla?" zeptala se Kelsey.

„Kdybych ji viděla, tak jsem do ní nevrazila."

Dane, který seděl vedle Kelsey, se naklonil kupředu. „Podle mě se z tebe snaží vydolovat, jestli si jseš úplně jistá, že ses praštila o

okenici."

„Co jiného by to mohlo být?"

Dane pohlédl střídavě na Natea a Larryho.

Nate pokrčil rameny.

„Já ji našel ležet pod okenicí."

Larry se probral z myšlenek a přidal se k hovoru. „Nate k ní došel zrovna ve chvíli, kdy se mi podařilo znovu se zabalit do prostěradla a vyjít z domu, ale je to tak, ležela zrovna pod okenicí."

„A někdo se předtím pokoušel odemknout zámek?" ptal se dál Dane.

Nate s Larrym na sebe pohlédli.

„Nevím," přiznal Nate.

„Nezavolali jste šerifovi?"

„Hergot, volali jsme záchranku. Měli jsme strach o Cindy. Jeli jsme s ní do nemocnice."

„A potom?"

„Potom jsme byli polomrtví a usnuli jsme... a pak nám volali kvůli Sheile," řekl Nate.

„Ale ani pak jste nezavolali policajty, aby prohlédli zahradu?" naléhal Dane.

„Proboha, Dane, dověděli jsme se, že je Sheila mrtvá," vybuchl Larry.

„Zavražděná," řekl Nate a upřel pohled do svojí sklenice.

Dane se nasupil. „A já nepřestanu, dokud jejího vraha nechytnu," řekl.

„Nechte už toho," dožadovala se Kelsey.

„Zavolej policii teď, Dane - půjdou se tam podívat. Možná by mohl Gary k domu postavit hlídku."

„Jo, to by mohl. Policie Lathama hledá. Omluvte mě, půjdu zavolat."

„Počkej, počkej chvilku. Musíme si připít. Na Sheilu. Dát jí vědět, že ji všichni měli rádi," řekla Cindy. „Ať už prováděla cokoli."

„Správně. Nám na ní záleželo," řekl Larry. „To je podstatné, ne? Měli jsme ji rádi. Nakonec záleží jenom na lidech, kteří mají člověka rádi."

Nate nalil ze džbánu na stole do dalších dvou sklenic Daneovi a

Kelsey. Všichni vážně pozvedli sklenice.

„Na Sheilu," řekla Kelsey.

„Ať odpočívá v pokoji," řekl Nate.

„Modleme se, aby konečně našla klid," zamumlala Cindy.

„Amen," řekl Dane. Pak se zvedl od stolu a odešel. Cindy se za ním dívala. „Konečně..."

„Co konečně?" zeptal se Nate.

„Konečně má Dane nějaký cíl. Může pomoct chytit toho Sheilina vraha... Lathama... jestli to opravdu udělal Latham. My ale nemůžeme udělat nic, jen tady sedět a vzpomínat na ni. Kvůli Daneovi jsem ale ráda. Když se vrátil na ostrovy..." Cindy pohlédla na Kelsey a pokrčila rameny. „Vypadalo to, že z něho bude povaleč."

Dane stál tak pět šest metrů daleko od nich. Jak ho tak Kelsey pozorovala, napadlo ji, že i to počasí tenhle den dokresluje. Spustil se déšť. Chvílemi sice ustával, ale nebe, jindy tak zářivě modré, zůstávalo zatažené.

Zlověstně šedivé.

Nate prohodil, jako by jí četl myšlenky. „Dneska se udělal den, který se hodí na truchlení, nemám pravdu?" Pozvedl sklenici, jako by kynul nebesům.

„Vidíš, Sheilo? Dokonce i přírodní živly vědí, že jsi odešla. Pláčou pro tebe." Odložil sklenici a zadíval se do ní. „Toho šílence musíme dostat," zamumlal. „Na to se spolehni, Sheilo. Dostaneme ho."

Dane se vrátil ke stolu a posadil se. Lokl si piva, odložil je a rozhlédl se.

„Co se děje?" chtěla vědět Cindy.

Nevesele se usmál a zavrtěl hlavou. „Nevím. Omluvte mě." Znovu se zvedl, prošel restaurací a vyšel na parkoviště.

„Co děláš?" zeptala se ho Kelsey, když se po chvilce vrátil.

„Nic. Už z toho začínám blbnout. Zdálo se mi, že někoho vidím."

„Určitě jo," řekl Nate a ukázal na okolní stoly, obsazené návštěvníky ostrovů, které dovnitř zahnal déšť. „Je tady spousta lidí."

„Nojo. Jen jsem měl takový divný pocit."

„Viděls něco?" zeptala se Cindy.

„Ne. Jenom se mi to zdálo. Divný pocit, jak jsem říkal."

„Tak se cítíme všichni," řekl Larry a pokrčil rameny. „Dobře víme,

že někde venku je vrah."

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Kolem sedmé se navečeřeli a pak už jen mlčky posedávali. Dane pravidelně volal Hansenovi, ale po Lathamovi se slehla zem. Hector Hernández jim rovněž sdělil, že se policie omlouvá, ale všichni se musejí dostavit k výslechu, když je Sheila zavražděná, a ne jen pohřešovaná.

Když Dane telefonoval s Hectorem, Kelsey pozorovala, jak se tváří. Byl zachmuřený skoro jak ten den, co se venku udělal. Nepochybovala, že jeho si podají velice důkladně hlavně proto, že byl poslední, kdo Sheilu viděl, a to dokonce i když hledají Lathama a podaří se jim najít mezi ním a těmi vraždami spojitost.

Cindy a Larry toho vypili hodně, ale Nate jen tak usrkával, stejně jako Dane a Kelsey. Nate se rozhodl, že bude řídit.

Nakonec se shodli, že je načase, aby se zvedli.

Nate, Larry a Cindy se domluvili, že zůstanou přes noc u Cindy, a vskrytu duše doufali, že se ten, kdo tam slídil, objeví, protože tam Gary Hansen nechal policistu na hlídce.

Rozloučili se s tím, že se potřebují pořádně vyspat.

Cestou na Hurricane Bay nepromluvili Dane s Kelsey slovo. Počasí se dál zhoršovalo. Cínově zbarvená obloha měla teď olověnou barvu bitevní lodi. Když parkoval džíp, zvedl se prudký vítr, ale nepršelo.

Vykročil k domu, ale po pár krocích se otočil. Kelsey si myslela, že míří na molo, ale nebylo tomu tak.

Zamyšleně ho pozorovala, jak zůstává stát na písku přesně na tom místě, kde stál předtím Nate.

Šla k němu a zastavila se. Věděl, že tam je.

„Zklamal jsem ji," řekl po chvilce.

Kelsey se také cítila provinile. „Nezklamali jsme ji," namítla přesto. „Všichni jsme byli její přátelé - přese všechny její hříchy. Každý máme přece svoje chyby a problémy. A ona byla naše kamarádka přese všechny naše chyby. Tys ji ale nezklamal, Dane, o nic víc než

my ostatní. Sheila by stejně neposlechla a udělala si všechno po svém. Nedala by si říct."

Dlouhou chvíli jenom bez hnutí stál, pak přikývl a obrátil se k domu.

Šla za ním.

Jen vešli, zamkl Dane na oba zámky. Vešel do kuchyně. „Musím si vzít aspirin. Chceš taky?"

Zavrtěla hlavou. „Jsem v pořádku. Asi se naložím do vany s horkou vodou a zalehnu. Nevadí ti to?"

Přikývl. „Přesvědčím se, že k Cindy poslali tu hlídku. Taky si musím ještě jednou promluvit s Jorgem, abych věděl, že šla Marisa určitě na policii."

Přitakala a pustila se nahoru po schodech. Připadala si úplně vyřízená. Roztočila kohoutek s horkou vodou a začala si napouštět do vany vodu. Vtom **se** přistihla, že se mu hrabe v toaletních potřebách**.** Vrtalo jí hlavou, jestli má nějaké voňavé kuličky do koupele, a udělalo jí zvláštní radost, když žádné nenašla. Tížilo by ji pomyšlení, že jí Dane jenom předstíral, že to s Sheilou byla jenom jedna náhodná noc a že sem vlastně chodila pravidelně a pravidelně se tady koupala.

Šampon ale měl. Nalila si ho trochu do vany, aby se udělala pěna. Pak se ve vaně natáhla a nechala se prostupovat příjemným teplem. Stačilo však zavřít oči a znovu viděla tu strašnou Sheilinu fotografii. Jistě se snažili ji vyfotografovat tak, aby to bylo co nejméně šokující, nemohli však zakrýt zbytky vázanky, kterou měla kolem krku. Ještě jí ji neodstranili, patologové s ní dosud neskončili.

Něco na tom snímku ji znepokojovalo, ještě něco jiného než ten strašný, kdysi krásný obličej. Celé odpoledne jí to leželo v hlavě, ale ani za nic nedokázala přijít na to, co by to mohlo být.

Dane zaklepal na dveře koupelny. „Vezmu si dolů ten deník, abych si ho přečetl. Nevadilo by ti to?"

„Ovšem že ne."

„Jsi v pořádku?"

„Ano... aspoň víme, na čem jsme."

„Ano," zopakoval po ní, „aspoň to víme."

Odešel a Kelsey se znovu uvelebila ve vaně. V hlavě jí bušilo.

Dlouhou dobu jen tak ležela a naslouchala tomu bušení. Řekla si, že to bude její vlastní tep.

Voda vychladla. Zvedla se z vany. Utřela se a vzala si čisté kalhotky. Pak si natáhla Daneovo tričko, které jí, přestože byla vysoká, sahalo do půli stehen. Chtěla si lehnout a zaspat ten ošklivý obraz, který se jí neustále objevoval před očima.

Natáhla se na postel a zavřela oči, hned ale uviděla Sheilu.

Posadila se a všimla si, že si Dane vzal deník, ale papíry tam nechal. Možná je v nich něco, co přehlédla.

Sebrala hromádku papírů a začala se jimi probírat. Našla kresbu, kterou Sheila udělala už jako dospělá. Pak vytáhla tu, kterou nakreslila jako dítě. Svraštila čelo. Byly to samozřejmě neumělé kresby.

Sheila se nikdy v nejmenším o umění nezajímala a vždycky byla netrpělivá, když se Kelsey chtěla někde zastavit a něco si naskicovat.

Klouzala pohledem z jednoho obrázku na druhý. Žena na obou kresbách byla nepochybně Sheila. Na obou kresbách si nakreslila na levou tvář malé mateřské znamínko. Ale muž se zdál být jiný. Na druhé kresbě jako by byl těžší a vzpřímenější. Ne tlustý, jen těžší. Jak tak nade těmi kresbami dumala, nahnula se a hromádka papírů jí sjela z klína a rozletěla se.

Tiše si nadávala, vylezla z postele a klekla si na zem. Papíry se rozletěly po podlaze a pár jich zajelo pod postel. Jak je sbírala, zatlačila na jedno prkno. K jejímu překvapení se pohnulo.

Jako první ji napadlo, že musí říct Daneovi, že má v podlaze uvolněné prkno. Potom zvítězila zvědavost. Když na prkno víc zatlačila, uviděla, že se dá vyjmout. Dane tam musí uchovávat svoje soukromé listiny. Nebo osobní věci. Nebo...

Nic jí po tom nebylo.

Napadlo ji, že by mohla otevřít Pandořinu skříňku a přepadl ji zvláštní pocit.

Nedokázala se opanovat. Nadzvedla prkno.

Zachvátil ji šok, jako by ji sevřely ledové prsty.

Potom na ni dopadl strach a údiv. Neviděla jenom Sheilin mrtvý obličej ve chvíli smrti, viděla ho na barevném snímku.

První věcí pod prknem byl tenhle snímek. Sheila měla pořád ještě

otevřené oči. Rty měla modré, na obličeji namodralé skvrny.

A ležela na pláži. Na Daneově pláži. V rohu obrázku bylo zřetelně patrné molo.

I kdyby na tom snímku nebyla na Daneově pláži, jasně by to ukazovalo na něho jako na vraha. Už věděla, co ji na tom snímku z márnice znepokojovalo.

Rozpoznala zbytky látky kolem Sheilina krku. Vázanka. Daneova vázanka. Poznala ji, protože mu ji sama před léty dala k Vánocům. Dala jednu také Joeovi. Byla to ručně malovaná vázanka, kde se na různých odstínech modré a šedé prohánělimořští živočichové. Byly to zvláštní vázanky. Piplala se s nimi dlouhou dobu. Když ji teď uviděla, dřív než stačila voda a bláto zničit vzorek, bylo to nad slunce jasné.

Sheila. Mrtvá. Na Daneově pláži. Uškrcená jeho vázankou.

Hrdlo se jí stáhlo děsem. Snažila se posbírat myšlenky. Teď nesmí propadnout panice. Musí pryč.

Vzpomněla si na den, kdy mluvila s Danem prvně. Řekl jí, ať jede domů.

Jak jen byla pitomá! Všechno na to ukazovalo. Sheila odešla ze Sea Shanty s Danem. Poslední večer, kdy ji viděli, spala s Danem. Její náušnice ležela u něho v domě na podlaze.

Zabil ji.

A ona, Kelsey, tomu nechtěla věřit. Vystupoval tak přesvědčivě. Obcházel striptýzové kluby a hledal podezřelé. Pronásledoval Andyho Lathama. Samozřejmě, hodlal dohlédnout, aby Lathamovi všechny ty vraždy přišili.

Zvedla se a pohlédla na postel, kde ráno nechala osmatřicítku. Byla pryč.

Zvedla sluchátko v ložnici, ale hned zavěsila tak opatrně, jak jen jí to roztřesené prsty dovolily. Dane telefonoval.

Rozhlédla se po pokoji. Je soukromý detektiv. Někde přece musí mít ještě nějakou zbraň. Podívala se pod postel a prohrabala mu zásuvky. Všimla si, že nedala prkno na místo, zpanikařila, rychle strčila snímek do skrýše a prkno zasunula zpátky.

Nedokázala překonat třas ani dál dohromady kloudnou myšlenku.

Snímek byl ve skrýši. Prkno bylo jako předtím. Každou chvíli už

přijde nahoru. Nebude schopná před ním skrýt skutečnost, že ví, že je vrah. Sílený vrah. Udělal si fotografii svojí oběti jako trofej.

Vykročila ke dveřím. Potřebuje svoji kabelku a mobil. Dane bude asi v jídelně, kde má provizorní kancelář, což znamená, že musí vyjít předními dveřmi, aby si jí nevšiml. To by mohla zvládnout.

Byla jen v tričku, kalhotkách a bosá. Není čas se převlékat, ale potřebuje něco na nohy. Má jen sandály, ale lepší něco nežli nic. Venku je to samý oblázek a rozdrcené mušle, bosa by daleko nedošla. Nazula si sandály a spěchala ke dveřím. Kabelka zůstala dole. Nechala ji na stole.

Na stole, u kterého nepochybně teď sedí.

Telefon měla v kabelce. Potřebuje telefon. Ne, musí pryč. Věděla, jak se z ostrova dostat. A běhat umí. V posilovně nedokáže se Cindy držet krok, ale je v kondici a strach jí dodá křídla.

Vyšla z ložnice a došla nahoru nad schody. Aspoň že nebyl na schodech. Začala sestupovat a modlila se, aby staré dřevo nezavrzalo.

U paty schodiště zůstala stát. Tiše se kradla dozadu, aby uviděla, kde Dane je a co dělá. Kdyby tak byl v kuchyni, mohla by proklouznout do jídelny a popadnout kabelku.

Opatrně do jídelny nahlédla. Seděl za stolem, bubnoval do něho prsty a tiše hovořil do telefonu.

Uviděla svoji kabelku jen několik centimetrů od jeho ruky. Vlastní mobil měl přímo před sebou.

Skousla si ret a ustoupila. Musí z ostrova pryč.

Otočila se a zamířila k hlavním dveřím. Co nejtišeji je odemkla. Připadalo jí, že cvakly, jako by někdo udeřil činely, ale to byla jen její představivost. Otevřela dveře a pečlivě je za sebou zavřela. Modlila se, aby nepoznal, že je pryč, dřív, než bude z Hurricane Bay hodně daleko.

K Daneovi ve sluchátku dolehl hluboký povzdech, ale Gary Hansen i přesto promluvil trpělivě.

„Ne, ještě jsme Lathama nesebrali. Všichni ho hledají, Dane. Spojili jsme se s policií v Collier County. Mluvil jsem s Jesse Cranem a jeho lidi pátrají v Everglades. Věř mi, vyhlásili jsme po Lathamovi celostátní pátrání. Hledají ho na letištích, vlakových

nádražích a autobusových nádražích. Na US1 jsou zátarasy, aby se nemohl dostat na pevninu - pokud už tam není. Pokud ano, nemůže zpátky, aspoň vozem ne. A pěšky je to pěkně daleko. Udělej mi laskavost, Dane. Nevolej každou půlhodinu. Já se ti ozvu. Jestli to nevydržíš a budeš mi muset zavolat, volej aspoň po hodině."

„Určitě někdo hlídá u Cindyina domu?"

„Přísahám na hrob své matky, na hrob svýho táty... na hroby všech předků. Já za jejich bezpečí zodpovídám. Nenapadlo tě, že mě to už přivádí k šílenství?"

Dane si prohrábl vlasy.

„Promiň, Gary, já vím. To jenom, že... Mám pocit, jako by byl tam venku, jako by nás pozoroval a my ho nevidíme."

„Jsi u sebe doma, ne?"

„Jo."

„Pořádně zamčený?" „Jo."

„Máš zbraň?" „Jo, u sebe."

„A Kelsey je s tebou a u toho baráku stojí hlídka. Jdi kruci do postele. Trochu se vyspi. Však ho najdou."

„Tak dobře."

Zavěsil. Sheilin deník měl položený před sebou. Tolik se toho z něho dozvěděl, ale nedověděl se nic, co vědět potřeboval.

Zvedl se. Takže je tady zase za pitomce. Kelsey je úplně zničená. Teď není ta pravá chvíle na nespoutanou vášeň, teď je čas, aby se o sebe opřeli.

Prošel domem ke schodům, pomalu po nich vystoupil a vešel do ložnice. Byla prázdná.

„Kelsey?"

Došel ke dveřím do koupelny a nahlédl dovnitř. Nebylo po ní vidu. Zamyšleně se vrátil do ložnice. „Kelsey?"

Žádná odpověď. Seběhl dolů a volal ji. Proběhl všechny místnosti, pak se vrátil nahoru a rozhlédl se.

Až teprve teď si všiml papírů na podlaze. Vedle toho prkna.

Hlasitě zasténal. Už to ví. Měla se to dozvědět předtím. Měl jí to sám říct, od začátku jí to měl říct. Ne, to nemohl. A teď...

Seběhl znovu dolů.

Její kabelka ležela na jídelním stole, takže nemá ani mobil. Chce se

dostat z ostrova, protože je přesvědčená, že tady byla s šíleným vrahem. Zadní dveře zůstaly zevnitř zamčené.

Přední byly odemčené.

A tiše je za sebou zaklapla, když odcházela.

Vyřítil se ven.

„Kelsey!" Snažil se překřičet vítr a prudký déšť. Žádná odpověď.

Proč by se mu ozývala? V jejích představách je chladnokrevný vrah.

Musí ji najít. Nejen kvůli tomu, co si o něm myslí, ale proto, že má zase ten divný pocit. Pocit, že je někdo pozoruje.

Policie nedokázala Lathama najít, což znamená, že Latham je někde venku. Kdekoli. A stejně tak Kelsey.

Kelsey běžela po cestě, proklínala déšť, který se spustil, a vítr, který ohýbal větve.

Z cesty odlétávaly kamínky a bodaly ji do nohou, a jak běžela, málem se přerazila o vyčnívající kořeny. Slyšela se, jak ztěžka oddychuje. V uších jí bušilo. Neustále se musela ohlížet za sebe. Bála se, že jestli se za ní Dane pustí, tak ho neuslyší. Že uslyší jen to bušení v uších.

Doposud to bylo dobré.

Potom...

Uslyšela ho. Z dálky. Volal ji.

Zjistil, že zmizela. A už to ví. Ví, co objevila.

Přidala. Opíral se do ní vítr a spustila se hotová průtrž mračen.

Jestli mine tu úzkou spojnici s pevninou, bude muset do bezpečí doplavat. To dokáže, když bude muset. Udělala se ale taková tma... a ten liják...

Pršelo tak prudce, že ji při běhu kapky bodaly do svalů.

Najednou před sebou uviděla světla. Zvláštní světla. Zamrkala, aby dostala z očí vodu. Nemohla to být světla Daneova džípu, protože ten stál před jeho domem, a tahle světla se blížila z pevniny.

Běžela dál, divoce mávala rukama a říkala si, jestli ji řidič uvidí.

Vůz zastavil. Světla ji oslepovala. Zakryla si oči a chystala se běžet ke dveřím u řidiče, aby jí pomohl. Znovu zamrkala a teď přes déšť uviděla. Poznala, kdo to je.

Andy Latham.

Zůstala stát jako přibitá, rozrazil ji mrazivý strach.

Pak si ale uvědomila, že Andyho Lathama se nemusí bát. Sheilu zavraždil Dane. „Andy!" zvolala.

„Ahoj, holčičko, copak tady děláš? To je jedno. Je to docela prima vidět tě v mokrým tričku. Slyšel jsem, že jsi v nějaký nóbl reklamní agentuře v Miami, ale tímhle tělem by sis mohla přijít na pěkný prachy. Už jo. Co tady takhle lítáš v dešti?"

„Andy, potřebuju se dostat z ostrova." I když byla zoufalá, pořád jí z něho naskakovala husí kůže. Déšť teď padal v hustých provázcích a musela ho překřikovat.

„Naskoč si."

„Můžeš mě vysadit na dálnici." I když už věděla, co Dane provedl, nedokázala se ohledně Lathama zbavit nepříjemného pocitu. Teď už ale bylo pozdě, aby couvla. Andy vystoupil a držel ji za paži.

Měl rukavice.

Byl sice hubený, ale síly měl dost. Spíš ji táhl, než aby ji vedl k místu vedle řidiče.

„Víš, Andy, půjdu radši pěšky."

„V tomhle dešti? Nepadá v úvahu, Kelsey." Její jméno přímo zasyčel.

„Pusť mě, Andy. Půjdu pěšky."

„Leje a hřmí."

„Mám déšť ráda. Omlouvám se, že... Promiň, že jsem tě obtěžovala. Pusť mě. Půjdu pěšky." „Ne."

Dveře vozu už měl otevřené. Chtěla se mu vykroutit, ale držel ji neuvěřitelně pevně. Natáhla druhou ruku a zaťala mu ji do paže, aby ji pustil. Vřískla.

Natáhl se pro něco do vozu. Pro déšť neviděla pro co.

Pak pocítila úder do hlavy a na ničem už jí nezáleželo.

Dane nasedl do džípu, protože věděl, že se Kelsey musí držet silnice, jestli se chce dostat z ostrova.

Déšť ho oslepoval. Hrbil se na sedadle a s naplno rozsvícenými světly se snažil prohlédnout dešťovou clonou.

Po Kelsey nebylo vidět, až na...

Dupl na brzdu. Dokonce i přes déšť viděl, jak je tam listoví poničené. Vyskočil a přeběhl na levou stranu silnice. Něco tady stálo.

I když déšť bičoval zem a vytvářel louže, pořád zde byly patrné stopy po pneumatikách. Po pneumatikách velkého vozu, který parkoval v křoví.

Náklaďák.

Lathamův náklaďák.

Latham tady zrovna teď byl, zrovna teď, když Kelsey tak nečekaně utekla. Jak mohl vědět, že uteče? Nemohl, ale sledoval je. Sledoval je v Sea Shanty, a tak věděl, že zamířili na Hurricane Bay, takže sem přijel a čekal. Možná ten déšť jen podnítil jeho nutkání lovit, zabíjet. Jak se mu podařilo vyhnout se policii?

Na tom nesešlo. Podstatné bylo jen to, že tady byl. A že dostal Kelsey.

Běžel si zpátky k džípu pro baterku. Nikdy by bez ní nedokázal sledovat stopy vozu.

Kelsey začala vnímat kymácení. Ležela na něčem měkkém, ale páchnoucím.

Hlava ji pekelně bolela. Chtěla se toho dotknout, ale instinkt jí v tom zabránil pro případ, že by ji pozoroval. Pomalu opatrně otevřela oči. Podařilo se jí potlačit výkřik naprosté hrůzy.

Je na člunu. Na rybářském člunu.

Ležela na lůžku v kajutě. V malé, stísněné kajutě. Lůžko zabíralo téměř celý prostor. Na palubě slyšela šramot.

Zaťala zuby a snažila se potlačit točení hlavy a snažila se přijít na to, jestli Latham s člunem na otevřené moře teprve vyjíždí, nebo jestli tam už jsou.

Nesmí připustit, aby ji odvezl na otevřené moře. Ovšem vítr je tak prudký, kymácení by bylo mnohem horší, kdyby byli na volném moři.

Pokusila se vstát. Hlava se jí zatočila. Když se posadila, všimla si věšáku na stěně kajuty.

Visely na něm vázanky.

Hedvábné, bavlněné, plátěné, černé, vzorované.

Projel jí děs, jako by ji zasáhl blesk. Andy Latham je škrtič s vázankou. Co potom ale znamenala ta fotografie pod prknem v Daneově domě?

Teď si s tím nesmí lámat hlavu. Musí sebrat síly, aby se dostala ze

člunu. Kam? Na moře. Mezi mangrovníky. Až na to, že nedokáže udělat snad ani dvě tempa.

Nějak to zvládne.

Přesunula se na konec lůžka a vstala. Odtud se šlo do krátké chodbičky, která vedla k malému obytnému prostoru. Všechno stísněné a čistě užitkové. Dělalo se jí mdlo. Sáhla si na hlavu, a když se podívala na prsty, měla je od krve. Praštil ji pořádně.

Všechno se s ní točilo, ale pud sebezáchovy jí zabránil, aby omdlela. Opřela se o stěnu a vyšourala se ze spacího prostoru. Latham byl pořád ještě na palubě a nadával při tom, jak vytahoval kotvu. Kde asi tak můžou být? Skousla si ret a zápasila s nevolností a točením hlavy. Došla k těm několika málo schodům, které vedly na palubu. Déšť trochu ustal, takže ho uviděla. Byl k ní zády.

Spěchala k boku lodi. Latham ji zaslechl, právě když tam doběhla a vrhla se do vody.

Moře bylo temné, temné a studené, a nad ním se klenulo bouřlivé nebe. Vyrazila od člunu pryč. Vynořila se a rozhlédla se okolo. Uviděla kolem sebe mangrovníky. A staré zřícené molo. Vedle něho zarostlou cestu. Nejsou daleko od pevniny, jen kousek od cesty, která vede k Daneovi... za dobrého počasí. Teď bude cesta zatopená.

Začala plavat. Kdyby se dokázala dostat ke stromům a na břeh, mohla by se Lathamovi vyhnout. Kdyby tak...

Kotník jí sevřela ruka a táhla ji pod hladinu. Začala polykat vodu. Kopala, škrábala, bušila kolem sebe pěstmi...

Nepustil ji.

Neuškrtí ji. Utopí.

Prsty v rukavicích jí hrábly do vlasů a vytáhly nad hladinu. Zoufale se nadechla. Latham mocně plaval a táhl ji s sebou. Znovu začala bojovat. Ohnal se vodou a zasáhl ji do čelisti.

Na chvíli se jí zatmělo před očima.

Dostal ji. Strkal ji nahoru. Nahoru na palubu a pak vyšplhal vedle ní.

Zhroutila se na palubu. Zoufale se pokusila o útěk. Znovu se vrhla k boku lodi. Popadl ji kolem pasu. Nadával a nevšímal si nehtů, které mu zatínala do masa. Přirazil ji na dveře a pak ji táhl po schodech dolů do kajuty. Rozječela se.

Bránila se všemi silami, přesto ji dotáhl až k lůžku, srazil ji na ně a sáhl po kravatě.

Zvedla se a nepřestávala křičet. Srazil ji zpátky.

„Kelsey... upjatá Kelsey. Vždycky jsem si rád hrál, ale s tebou si budu muset pohrát pozdějc... to už o tom nebudeš vědět. Bude ti to jedno. Budeš se usmívat... a to už se ti budu líbit. Nebudeš mi sice moct šeptat do ucha, ale i tak -"

Vymrštila se a obě pěsti mu vrazila do obličeje. Padl dozadu, ale jeho tělo blokovalo dveře. Zkusila se kolem něho protáhnout a málem se jí to povedlo. Vtom však jí kolem krku přehodil kravatu a strhl ji nazpátek.

Dane běžel deštěm a s námahou sledoval stopy vozu. Začínaly být čím dál nezřetelnější, ale přesto věděl, že Latham nemůže být daleko, jinak by je déšť smyl už docela.

Přeběhl cestu, která se brzy ocitne pod vodou, a dostal se na hlavní ostrov souostroví Key Largo. Po třiceti metrech se stopy prudce stočily doprava. Pustil se po nich.

Před léty tady vedla silnice. Teď se vozidlo muselo prodírat hustým podrostem a nechávalo za sebou stopu, která se dala snadno sledovat. Jak je to dlouho, co tudy Latham projel?

Déšť trochu opadl, ale úplně neustal.

Najednou věděl, kam jde. Kdysi tady bývalo molo. Stával tady dům, který se už rozpadl. Ten pozemek patřil státu, ale ještě se nerozhodlo, co s ním.

Ale starý rybářský člun se dal snadno přivázat k tomu, co z mola zbylo.

Srdce mu divoce bušilo a modlil se, aby tam člun pořád ještě kotvil.

Aby přišel včas...

Vyřítil se z křovisek.

Člun tam nebyl. Pak se ale zahleděl dál a uviděl ho na vodě. Rozběhl se ke břehu porostlému mangrovníky a brodil se vodou až do hloubky, odkud už mohl plavat. Nespouštěl člun z očí a proklínal vlny, ku**re** jako by ho s každým tempem vracely zpátky k**e** břehu.

Kelsey bojovala. Dokonce i s vázankou kolem krku bojovala. Vzpouzela se a snažila se kopat a škrábat.

Budou to vědět. Budou to vědět najisto. Zatínala do něho nehty, aby

mu tekla krev. Najdou jí pod nehty jeho krev a kůži... až vyloví její tělo z vody. Jestli to stihnou dřív než ryby...

Ne...

Popadla vázanku, která jí svírala krk. Latham zápasil, snažil se ji dostat na lůžko a pod sebe.

„Kdepak, ty nejsi jako Sheila. Dneska jsem se doslech, že je mrtvá, ta malá děvka. Dostala, co jí patřilo, ta běhna. Jako běhna se narodila a běhnou zůstala. Jako její máma. Mrcha proradná. Bylo jí fuk, co dělám s její dcerou, ale tehdy to ani holce nevadilo. Matka, dcera. Ani nevíš, jaká to může bejt zábava, že nevíš?" mezi jednotlivými slovy ztěžka oddychoval. „Nemůžeš odpovědět, že jo? Nemůžeš se nadechnout. Jen do toho, bojuj. Mně se to líbí. Líbí se mi, jak se koukáš."

Kopla ho. Nemohla se nadechnout a všechno se s ní točilo, ale kopla ho. Na chvilku povolil sevření.

Zoufale zalapala po dechu.

Znovu na ni padl. Držel oba konce vázanky a utahoval je pevněji a pevněji...

Bude bojovat, bojovat, bojovat... Začínala ji obestírat tma. Světlo a život mizely.

Něco mohutného a mokrého se vrhlo na lůžko. Stisk kolem jejího hrdla okamžitě povolil.

Znovu zalapala po dechu a rozkašlala se. Těla do ní narážela. Přitiskla se ke stěně kajuty a stále kašlala. Byla otupělá a jen matně vnímala míhající se paže a zápasící těla. Člun se divoce zmítal na moři vzdutém bouří.

Potom Lathama něco prudce vytáhlo na nohy. Kolem krku měl vázanku. Viděla jeho oči, když ho nějaká mocná paže táhla pozpátku z kajuty. Po čtyřech se doplazila ke kraji lůžka a sklouzla z něho. Opřela se o stěnu, aby neupadla, když se zvedla na nohy. Dane je tady. Dane ji přišel zachránit před Lathamem. Pořád ještě zápasili, ovšem vázanku držel Dane. Táhl Lathama pryč a Latham se snažil prsty uvolnit smyčku kolem krku. Muselo se mu to podařit, protože se vysmekl a vrhl se nahoru. Dane hned za ním.

Klopýtala za nimi. Byli na palubě a Dane znovu přehodil Lathamovi kolem krku vázanku.

Zvedla se vysoká vlna, narazila do člunu a oba přepadli přes palubu.

Kelseyin výkřik zanikl v burácení hromu, který se ozval vzápětí potom, co nebe rozčísl dlouhý blesk.

Dopotácela se k zábradlí a pohlédla do temného moře.

„Dane! Dane!"

Vítr jí rval slova od úst. Vynořila se ruka a natahovala se k ní... Daneova ruka? Lathamova?

Sklonila se a natáhla ruku. Silné prsty jí sevřely dlaň. Zatáhla.

Začalo se vynořovat tělo. Dvě ruce se chytily kraje člunu.

Pevně je uchopila, když se Dane Whitelaw začal pracně vytahovat přes kraj člunu. Společně se zhroutili na palubu.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

O tři dny později vyplavila voda tělo Andyho Lathama.

To už byla Kelsey z nemocnice venku plných čtyřiadvacet hodin, a když se všichni sešli v Sea Shanty, spíš oslavovali, než aby truchlili.

Dane strávil tolik času s policií jako ona v nemocnici, takže když byli zase spolu, všichni se jich začali vyptávat, aby se přesně dověděli, jak se to všechno seběhlo.

Cindy řekla. „To je hotová hrůza. Takže když jsme byli ještě malí, Latham začal zneužívat svoji nevlastní dceru, a jak léta ubíhala, začal i zabíjet?"

„Bohužel se nikdy přesně nedovíme, co se stalo," řekl Dane. „Přiznávám, že když jsem se dostal na člun, chtěl jsem ho zabít - ale nezabil bych ho - až na to, že se to zvrhlo v boj na život a na smrt."

„Proč bys ho měl šetřit?" zeptal se Nate. „Protože nám mohl poskytnout odpovědi na naše otázky. Nikdo neví, kdy začal zabíjet. V bažinách by mohlo být víc obětí. To už se nedovíme. A tolik žen se pohřešuje. Jejich rodiny budou po celý život žít ve strachu, ale nikdy se nic nedovědí najisto. Pravděpodobně začal s tím, že Sheilu zneužíval, a s postupujícími léty byl víc a víc násilnický, až začal

zabíjet. Asi chodil často do striptýzových klubů a brousil po ulicích a vyhledával prostitutky. Hector Hernández si myslí, že může mít na svědomí pěknou řádku nevyřešených znásilnění. Od znásilnění je už pak jen krok k zabíjení."

„A všechny nás pozoroval, než Kelsey napadl," řekla Cindy. „Možná mě v ten večer praštil něčím do hlavy a pak utekl, když mu došlo, že Nate a Larry jsou tak blízko."

„Možná. A možná ses jenom praštila o okenici."

„Jak jsi věděl, že je to Latham? Dokonce dřív, než ho začala podezírat policie?"

„Věděl jsem, že je to někdo, kdo mě zná."

Pohlédl přes stůl na Kelsey. Zčervenala. „Snažil se to hodit na Danea. Než zabil Sheilu vloupal se k Daneovi do domu. Věděl, že tam Sheila byla, tak tam zašel, když byl Dane v Sea Shanty. Sebral jeho vázanku, s kterou později Sheilu uškrtil. Sledoval Danea a uviděl Sheilu, když od něho odcházela. Počkal si, až Dane ráno odejde, a položil ji na pláž. Tam si ji vyfotografoval a teprve pak se jí zbavil."

„Pak mě nechal vydusit," pokračoval Dane, „a čekal, kdy se vynoří další důkaz proti mně. Tu fotku jsem našel pode dveřmi. Neodvažoval jsem se odnést ji na policii. Nemohl jsem si dovolit nechat se zavřít, když jsem věděl, že skutečný zabiják je volný."

„Páni, takže jsi po celou dobu věděl, že je mrtvá," řekl Larry.

„Ano, omlouvám se. Nemohl jsem nikomu důvěřovat."

„Policie už to všechno ví?"

„Řekl jsem to Hectorovi Hernándezovi. Problém je v tom... že ta fotka zmizela."

Kelsey si odkašlala a zadívala se na Cindy. „Tak se stalo, že mě Latham dostal. Našla jsem tu fotografii. Měl ji schovanou. Našla jsem ji náhodou. Mohla bych odpřisáhnout, že jsem ji dala zpátky, ale... hledali jsme ji. Těžko říct, zpanikařila jsem tak, že jsem ji mohla držet v ruce a někde cestou ztratit. Už na tom nezáleží, Latham víc nikomu neublíží, a to je to hlavní."

„Správně," řekl Dane. „Je po všem. Bohudíky to skončilo."

„A opravdu ti nic nechybí, Kelsey?" zeptal se Larry rozčileně.

Přikývla. „Jsem v pořádku." Modřin na krku se ještě nějakou dobu

nezbaví, ale na tom nezáleželo. Je naživu.

Ve skutečnosti si připadala tak plná života jako už dlouhá léta ne. Byla doma. A s Danem. „Všichni budeme na Sheilu vzpomínat," řekla. „Jedinou útěchou je..." začal Nate, pak se odmlčel a shledával vhodná slova. „No, jak už jsme to říkali. Došla klidu. Nejenom že utíkala. Byla zoufalá a nešťastná. Byla nešťastná dlouhá léta... Už nevěděla, co by si měla počít s vlastním životem. Latham ji zabil, nejenom když ji uškrtil. Zabíjel ji léta. Zabíjel ji od dětství, kousek po kousku."

„Chtěli bychom zkusit něco pro ni udělat," řekla Kelsey. „Jde o její odkaz - dnes se se mnou spojil její právník. Podle poslední vůle její matky dostával Latham peníze z fondu, jenom když byla Sheila naživu. Po její smrti přešla celá suma na mě. Takže jsme o tom s Danem mluvili a myslíme si, že bude nejlepší peníze věnovat nadaci v Miami, která se stará o týrané ženy, děti a utečence. Řekli jsme si, že nejlepší bude na její památku zařídit, aby to, co se stalo jí, se jinému dítěti nestalo."

„To je ohromný nápad!" zvolala Cindy. „Stejně je to zvláštní," zamumlal Nate. „Co jako?" zeptal se Larry.

„Že Latham Sheilu zabil. Byla jeho poukázka na peníze."

„Taky mě to napadlo," řekl Dane. „V tu chvíli jsem si to neuvědomil, ale možná to byl částečně důvod, proč šel po Kelsey."

„Kdo by si pomyslel, že bude Latham tak chytrý, aby to takhle vymyslel?" řekla Cindy.

Larry pokrčil rameny, pohlédl na Kelsey a změnil téma hovoru. „Rozumím tomu dobře, že budeš potřebovat delší dovolenou než týden?"

„Podala jsem výpověď, Larry,"

„Cože?" řekl ohromeně. Potom od ní odtrhl pohled a zadíval se na Danea.

„Tak."

„Budu tady nějakou dobu malovat," řekla. „Jasně," začal si z ní utahovat Nate. „Malovat. Takhle se tomu dneska říká?" Všichni se zasmáli.

„Opravdu jsem nemalovala, co jsem vzala práci v té reklamní agentuře."

„Mám tomu rozumět tak, že už nebudeš bydlet u mě?" zeptala se Cindy.

„Bude bydlet na Hurricane Bay," řekl Dane.

„Blahopřeju," pozvedl sklenici Nate a usmál se na Kelsey. „Opravdu blahopřeju. Vám dvěma to trvalo dost dlouho, než jste si přiznali, že chcete být spolu."

„Děkuju, Nate," řekla Kelsey.

„Měla by to být pořádná svatba - jestli se k tomu rozhoupete," řekla Cindy.

„Samozřejmě, že to bude pořádná svatba," řekla Kelsey.

„Neutečeš, doufám," řekl Nate.

Usmála se na Danea a zavrtěla hlavou. Pořád ji udivovalo, že se toho tolik strašného událo, a přesto se cítí tak hluboce šťastná. Sheila jí nakonec prokázala tu největší laskavost. Přivedla ji domů. A k Daneovi.

Znovu pohlédla na Natea.

„Zajedeme za mými rodiči a oznámíme jim to, pak se vrátíme a vezmeme se tady. A víte vy co? Matka je těhotná, tak se s Danem na ně zajedeme podívat a potom si zařídíme svatbu."

„No teda," vykulila Cindy oči. „Tvoje matka čeká malý?"

„Už jo. Budu mít bratříčka."

„No teda," opakovala Cindy.

„To je skvělý, fakt skvělý," řekl Nate. „Připijeme si," navrhla Cindy. „Na život."

„A na přátelství."

„Správně," řekl Larry.

Společně povečeřeli a potěšilo je, že se k nim přidal Jorge. Marisa přišla s ním. Nechala práce v klubu a chystala se pracovat v Jorgeho firmě. Kelsey nepochybovala, že jejich přátelství se pomalu mění v něco hlubšího. Když se vrátili na Hurricane Bay, bylo už pozdě. Dane pečlivě pozamykal, tak jako poslední dobou každý večer. Co ji přivezl z nemocnice, zacházel s ní, jako by byla z křehkého skla.

„Nemám ti napustit vanu? Nechtěla bys na krk studený obklad?" Zavrtěla hlavou a usmála se. „Chtěla bych tebe."

„Kelsey, hodně ti ublížil. Je dost pozdě. Nejspíš chceš jít spát."

„Chci se s tebou milovat."

Dlouze se na ni zadíval. „Dej si pozor," řekl tiše. „Víš, že mi nemusíš říkat dvakrát."

Položila mu ruce kolem krku a políbila ho na rty. „Právě proto." Sevřel ji do náruče.

Když později leželi zklidnělí vedle sebe, uvědomila si, že Dane leží s očima dokořán a hledí do stropu. „Copak je?" zeptala se.

„Něco mi pořád vrtá hlavou."

„Copak?"

„To, co říkal Nate. Že je divné, že Latham Sheilu zabil, když byla jeho poukázka na peníze."

„Je to zvláštní. A víš co ještě? Těžko si to vybavuju, protože mě praštil do hlavy a měla jsem co dělat, abych mu utekla, ale když Latham o Sheile mluvil, mluvil o ní, jako by ji nezabil."

Překulil se na bok, zvedl se na loket a v měsíčním světle se na ni zadíval.

„Cože?"

„Hele, teď mluvíš jako policajt. Pamatuju se přesně, co říkal. Něco jako že ví, že je mrtvá, a že dostala, co si zasloužila."

Dane se znovu natáhl na záda. Věděla, že dál hledí do stropu.

„Latham byl ten škrtič, Dane. My to víme, policie to ví. Možná ve své pomatenosti tomu nechtěl uvěřit, že ji zabil. Možná ji ani neměl v úmyslu zabít."

„Jak bys mohla neplánovat vraždu, a přitom mít po ruce vázanku, kterou to provedeš?" zeptal se tiše. „A je tady ještě něco."

„Co?"

„Ty ryby."

„Ryby?"

„Ty ryby, co nám sem přinesl, když jsme si dělali barbecue, se musely odněkud vzít."

„Jsme na ostrovech. Mohly být odkudkoli." „Ale připadá mi to, jako by je někdo dal jemu před dům proto, aby šel po nás. Nebo po mně. Jako by se někdo chtěl ubezpečit, že Latham strhne podezření na sebe."

„Zase by se to dalo vysvětlit tak, že ryby nachytal, zapomněl na ně a vzpomněl si, až shnily. Možná přestal rozlišovat skutečné od neskutečného."

„Přesto mi to vrtá hlavou. Nemůžu spát. Půjdu na chvilku dolů, abys mohla odpočívat."

Okamžitě se plně probudila.

„Neopovažuj se mě tady nechat samotnou. Ještě se mi nechce spát."

„Neměla bys přece jenom už odpočívat, aby ti bylo líp?"

„Nikdy mi není líp, než když jsem s tebou." Sevřel ji do náruče.

Telefon zazvonil časně zrána. Dane právě sešel dolů a Kelsey dovařila kávu. Stála u okna, kterým proudilo ranní slunce, a nechala se oblévat zlatavou září.

„Miluju Hurricane Bay," řekla.

„Bezva." Přistoupil k ní a objal ji kolem pasu. „Aspoň vím, že si mě vezmeš kvůli ostrovu."

Zasmála se. „Miluju Hurricane Bay, protože patří k tobě."

Nestačil jí odpovědět, protože právě v tu chvíli se ozval telefon. Zvedl ho. Na druhém konci se ozval Jesse Crane.

„Ahoj, Jesse," řekl Dane.

„Pojď na kafe, Dane."

„Víš, že tě vždycky rád vidím, Jesse, ale právě jsem vstal... co kdybys přišel sem?"

„Dane, potřebuju se s tebou setkat o samotě," řekl Jesse pevně. „Jsem na půl cesty k tobě. Sejdeme se v tom bistru na konci ostrova."

Dane svraštil čelo. Jesse jasně nechtěl nic říkat po telefonu, ale z jeho hlasu poznal, že je důležité, aby se setkali.

„Dobrá."

Zavěsil. Kelsey z něho nespouštěla pohled. „Kdo to byl?"

„Jesse. Potřebuje se mnou mluvit." „Jde k nám? Ráda ho uvidím." „Ne, musím za ním. Hned se ale vrátím." Usmála se. „Nejsem invalida, Dane, nemusíš nade mnou pořád bdít."

Přesto se mu nechtělo odejít. „Hned jsem zpátky." Vyšla za ním na verandu.

„Víš, kde mám zbraň," řekl. „Pod postelí, na své straně."

„Vím, kde je," ujistila ho.

Byl rozladěný, ale nevyzval ji, ať jde s ním. Jesse s ním chtěl mluvit mezi čtyřma očima.

Nejede daleko a za chvíli bude zpátky. Krátce ji políbil a odešel.

Kelsey vyšla s kávou v ruce na molo. Ráda tam sedávala s nohama

spuštěnýma do vody, tak jako to dělávala před léty jako malá.

Přejela pohledem modravou hladinu a malou pláž. Dlouho ji bude pronásledovat vzpomínka na hrůzu, kterou právě prožili, ale tady je tak krásně, čas leccos zahladí.

Najednou se z náhlého popudu zvedla, zašla do domu a posadila se k Sheilinu deníku a papírům, které po ní zbyly. Kéž by se Sheila zmínila v deníku o něčem víc. Pořád ji znepokojovalo, i když to před Danem nedávala najevo, pomyšlení, proč by Latham zabíjel Sheilu, když byla zdrojem jeho příjmů.

Znovu začala listovat deníkem a pročítat pasáže, které předtím přeskočila.

Nakupovaly jsme s Cindy. Trpaslík jsme jí jako děti říkali. Byla to její přezdívka. Když jsem jí dnes řekla trpaslíku, mohla se zbláznit. Řekla jsem jí, že to není ještě nejhorší, mně kluci vždycky říkali Bublina, a to i na veřejnosti. Už se na mě nezlobí.

Říkám si, jestli by se Kels vztekala, kdybych jí řekla Žvejkačka. A potom je tady Lovec, tak jsme říkali Daneovi, dokonce měl i pěknou přezdívku. Tady zápis končil a pokračoval o pár stránek dál.

Stavila jsem se u Natea a řekla jsem mu Pyskoune, zasmál se a zeptal se mě, jestli se mi ozval Web. Řekla jsem, jasně že jo.

Příliš mě miluje. Ani vyslovená bezohlednost ho zřejmě neodradí.

„Příliš tě měl rád, Sheilo. Jen kdybys ho dokázala taky milovat," povzdechla si Kelsey a znovu se zadívala na ty dvě kresby, které jí nedopřávaly pokoje. Muž na druhé kresbě nebyl Andy Latham. Tím si byla jistá.

Ale nebyl to Dane, muž na kresbě neměl tmavé vlasy. Okraj kresby ozdobila Sheila jakýmisi kličkami. Začala papír posunovat, aby na ně viděla z různých úhlů. Nebo že by to nebyly jenom kličky?

Byla do toho tak zabraná, že nevnímala přicházející kroky.

Když Dane dorazil do bistra, Jesse už tam čekal. Musel ujíždět s větrem o závod. Dane vklouzl do boxu naproti němu. Číšnice ho znala a hned mu nalila kávu.

„Musí to být důležité, když jsi mi takhle volal," řekl Dane.

„To je. Chystají se znovu otevřít Sheilin případ." „Cože? Proč?"

„Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že je tady něco, co policie nesdělila?

Něco jako firemní značka?" Dane svraštil čelo.

„Ano."

„První dvě dívky měly uříznutý prostředníček na levé noze."

„A Sheila ne?" Jesse přikývl.

„Chtěl jsem, abys to hned věděl, protože si tě podají jako prvního. A já musel přijít sem... no pro případ, že by ti odposlouchávali telefon nebo tak něco."

Dane pocítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Prudce se zvedl. „Musím běžet, Jesse. Kelsey je tam sama."

„Jedu hned za tebou. Jen si zavolám. Musíme si ještě o něčem promluvit." Dane pokývl a odešel.

„Ahoj," řekl Larry. „Jen jsem se zastavil, abych se rozloučil. Vracím se. Nemůžeme jít všichni na penzi a pohodlně si žít na Keys."

„Ach Larry." Zvedla se a objala ho. Poodstoupila. Byl úhledně oblečený v pečlivě vyžehleném obleku, hedvábné košili a vázance. Zlehka se dotkla látky košile. „Budeš mi chybět. Naše společná práce mi bude chybět. Ale vrátíš se. Brzy tě zase uvidím."

„Do čehos to byla tak začtená?"

„Do Sheilina deníku. A tohle jsou její kresby. Pořád hledám klíč k tomu, co mi na tom všem nesedí."

„Co ti nesedí?"

„Jak včera říkal Nate. Divné, že Latham Sheilu zabil, když byla jeho poukázkou na peníze." „Byl to šílenec."

„To ano, ale jak vysvětlíš to s těmi rybami?" „Co myslíš?"

„Víš, ty ryby, co sem Latham přinesl s tím, že jsme mu je postavili za dveře."

„Neměl to v hlavě v pořádku." „Asi to tak bude. Už se nedovíme, co ho k tomu vedlo."

„Objevilas něco v tom deníku? Nebo na těch kresbách?"

„Ne, ale Sheila mi připomněla staré časy. Zmiňuje se o našich přezdívkách z dětství." Zašklebila se. „Vzpomínáš? Já byla Žvejkačka a ty Web. Vzpomínáš?"

Lany upřel pohled na deník.

„Nechtěl bys trochu kávy?"

„Jasně, dám si. Kde je Dane? Zdálo se mi, že jsem ho cestou sem

minul na dálnici."

„Šel za Jessem."

„Jo aha."

Nalila mu hrnek kávy a postavila ho na stůl vedle deníku a kreseb.

„Víš, ještě něco mi vrtá hlavou," navázala. „Když mě Latham napadl, mluvil, jako by Sheilu nezabil. A měl by Latham tolik důvtipu, aby udělal tu fotografii a podstrčil ji Daneovi pod dveře? Aby se vloupal sem a sebral mu vázanku, pak si dal na čas a pozoroval dům?"

Zvedla k němu pohled. Byl bílý jako stěna.

„Je ti dobře?"

„Nic mi není."

Přejela prsty přes kresbu a začala jí na stole otáčet a ze všech stran zkoumala ty klikyháky při okraji. „Vypadá to jako písmo," řekla. „Co to jako má být?"

„Sheilina kresba. Nějaký muž, co ubližuje ženě. Víš, jak říkala Daneovi, že se bojí. Ty se potíš, Larry. Není ti zle?"

„Je mi trochu vedro. To víš, v tom obleku."

Poodešla a vytáhla z lednice mléko a ze skříňky cukr. Larry si začal sundávat kravatu. Když se vracela ke stolu, uviděla kresbu z jiného úhlu.

„Rozepni si i límec, Larry," poznamenala nepřítomně. Pak zůstala nehybně stát.

V rohu kresby, to bylo určitě roztažené W. Posunula kresbu a uviděla, že se nemýlila, okraj nakreslila Sheila z písmen. První W, druhé protáhlé E.

„Podívej, Sheila tady napsala něco, co s tou kresbou souvisí."

Znovu otočila kresbou. Poslední písmeno bylo B. WEB.

Napsala Larryho přezdívku.

Zvedla pohled. Zamrazilo ji. Larry nebyl jenom bledý. Vypadal nemocně. Všimla si vázanky, kterou držel v ruce. To, jak na ní udělal smyčku.

Larry jí upíral pohled do očí. Zavrtěl hlavou. „Nechtěl jsem to udělat, Kels. Opravdu ne."

„Larry... ne."

Proč jí Sheila prostě neřekla, že má strach z Larryho? Protože s ním pracovala, protože by se ho zastávala, kdyby ale měly příležitost pobýt spolu o samotě, Sheila by se jí určitě svěřila.

„Víš to, Kels. Já vím, že to víš. Prošel jsem celý dům. Přečetl jsem si ten deník. Nebylo v něm nic, co by ukazovalo na mě. Dokonce jsem prolistoval ty papíry. Myslel jsem, že... že je to nějaká její dětská kresbička. Nikdy by mi nenapadlo, že na ni napíše moji přezdívku. Ne, kdybys mě na to nepřivedla. Ty se nikdy nevzdáváš, Kelsey. Jsi jako malý odhodlaný teriér. To jsem si měl uvědomit. I bez té kresby bys na to nakonec přišla. Zjistila bys, kolikrát jsem tu za Sheilou byl. Ještě štěstí, že jsem se teď stavil."

„Když jsem na to přišla já, Dane na to přijde taky."

Zavrtěl hlavou. „Ne. Myslej si, že to udělal on. Přirozeně se té kresby zbavím. A všechno ostatní ukazuje na Danea. Sheila s ním spala ten večer, když jsem ji dostal. Věděl jsem o tom. A věděl jsem, kdy Dane odchází z domu, takže jsem ji sem stačil přinést a vyfotografovat. A protože jim už o té fotce řekl, stačí, když se postarám, aby ji našli."

„Larry... proč?" zašeptala.

„Proboha, Kelsey, jak se můžeš takhle ptát? Miloval jsem ji a ona se mnou jednala jako s lidským odpadem. Ponižovala mě. Byl jsem jediný chlap, s kterým by nespala. A pak tady byl Dane, Lovec, zatímco já byl do počtu. Po celý svůj zatracený život. Už jsem to nedokázal snášet. Musel jsem ji zabít. A naplánoval jsem to tak, aby to vypadalo na toho škrtiče. Myslel jsem si, že by ten škrtič mohl být Latham. A taky jo. Neměl všech pět pohromadě, ale na tom nesejde. Věděl jsem, že když Sheilu vyfotím na Daneově pozemku, bude muset po tom vrahovi jít, a věděl jsem, že se můžu spolehnout, že ho najde. A taky ho našel. Jen jsem nepočítal s tím, že ti Latham něco řekne. A vůbec jsem nevěděl o tom fondu - ani za to jsem jí nestál, aby mi to řekla. Nedovedeš si představit, jak jsem ji nenáviděl."

„Nezabiješ mě, Larry."

„Lituju, Kels. I když mi byl po celý život Dane trnem v oku, neměl jsem v úmyslu, aby za tohle zaplatil. Ale vyvinulo se to tak... že si to bude muset odskákat. Kvůli Sheile a kvůli tobě."

Zavrtěla hlavou.

„Ne, Larry, přemýšlej trochu. Když se budeš hájit dočasným pominutím smyslů a vylíčíš porotě svoje manželství, určitě to pochopí. Jestli mě zabiješ... nechovej se jako hlupák, Larry, někdo na to přijde. Dane se co nevidět vrátí." Snažila se mluvit rozumně a přitom připadnout na způsob, jak uniknout. „Nemáš rukavice," upozornila ho.

Dane už tady bude každou chvíli, ale třeba si toho musejí s Jessem hodně povědět. Na tom nezáleží. Nepřipustí, aby ji Larry zabil.

„Ne, nemám rukavice. Vlastně to ani nechci udělat, Kelsey, ale tentokrát si zbraň odnesu," řekl měkce.

„Venku se najdou otisky tvých pneumatik."

„A co? Přišel jsem se rozloučit. A našel jsem tě. Zavolám ihned 911."

Pořád tomu nedokázala uvěřit. Pracovala s ním, spala s ním v jednom domě, soucítila s ním, když se mu manželství zhroutilo.

Udělal k ní krok.

Vyděsila se, ale jednou už o život bojovala, teď to nevzdá.

„Kels..." řekl tiše. „Budu se snažit, aby tě to nebolelo."

Couvala, až se zarazila o kuchyňskou linku. Přikročil k ní. Sáhla za sebe, popadla skleněnou konvici na kávu a rozbila mu ji o hlavu. Zaječel, jak ho popálila horká tekutina a poškrábalo sklo.

Vší silou do něho strčila a rozběhla se.

Dane vtrhl do dveří právě včas, Kelsey mu vběhla přímo do náruče. Larry se hnal za ní.

Dane zachytil Kelsey a odstrčil ji stranou, aby se mohl jejímu útočníkovi postavit. K jeho údivu se Larry zastavil pár kroků od něho a odhadoval ho pohledem. Káva mu potřísnila oblek a ze strany měl na hlavě rozseknutou kůži.

„Takže Sheilu jsi zabil ty," řekl Dane tiše.

„Ne... to tys ji zabil. Tak to aspoň vypadá."

Dane vytáhl mobil a nespouštěl z Larryho pohled.

Larry hmátl do kapsy a v ruce se mu objevila malá pistole. „Koukej toho nechat, Dane! Nejsi jedinej, kdo umí zacházet se zbraní. Líbí se ti tahle věcička? Obvykle ji nosí ženy, krásně se vejde i do malé kabelky. Ale na malou vzdálenost... teď nemáš před sebou Lathama.

Nejsem žádný blázen. Jenom udělám to, co musím. Pusť ten mobil, Dane. Schytáš to rovnou do prsou, když teď zmáčknu spoušť. A já to udělám."

Dane zaváhal, pak pomalu spustil ruku s mobilem.

„Určitě tě chytnou, když nás zastřelíš."

„Pojďme ven," řekl Larry.

Dane se setkal s Kelseyiným pohledem. Hleděla mu do očí a věděla, že jí beze slov říká, aby poslechla... a získala čas.

„Tak dobrá," řekl Dane. „Půjdeme ven, když se ti líbí zabíjet lidi na mojí pláži."

„Zastřelím tě klidně tady, když budu muset. Mně je jasný, o co ti jde. Každá vteřina ti dodává naději, nemám pravdu, Dane?"

„Jo, ale dobře vím, že i ty potřebuješ každou vteřinu. Přemýšlíš, jak bys nás zabil a vyvlékl se z toho. Ale tentokrát máš dohráno. Všude kolem jsou tvoje otisky. Policajti nejsou žádní hlupáci."

„Otisky můžu otřít."

„Však oni nějaké stopy najdou."

„Nebuď směšný. Tuhle zbraň jsem koupil od Izzyho. Nedá se vystopovat k nikomu. Pojďme ven."

„Pojď, Kelsey, půjdeme ven," řekl Dane.

Pustil Kelsey před sebe a vykročil za ní. Larry mu byl v patách. Nervózně.

„Víš, Larry," řekl Dane. „Ty jsi vždycky žárlil na moji pláž. Na můj pozemek. Na můj domov. A samozřejmě na moje přátelství se Sheilou."

„Drž hubu," osopil se na něho Larry.

A v tu chvíli se dostal příliš blízko.

Dane se na schodech zaklonil a prudce do něho vrazil. Larry se zapotácel a Dane ho bleskurychle popadl. Zaryl mu prsty do zápěstí. Věděl, že Larry bolestí nevydrží a zbraň pustí.

Vystřelila ale i tak a Dane poznal, že ho zasáhla. Do nohy. Mohl se jenom modlit a doufat, že střela nezasáhla tepnu.

Plnou váhou nalehl na Larryho. Uslyšel zapraskání. Kost, naštěstí Larryho, ne jeho.

Larry však nepřestával zápasit a natahovat se po zbrani.

Nepodařilo se mu to.

Kelsey přiskočila a zbraň se v mžiku ocitla v její ruce. Zamířila na Larryho.

„Pohni se, a zastřelím tě! Ne, nejdřív ti prostřelím kolena. Za Sheilu. Ale můžeš mi věřit, střílet budu," řekla a myslela to smrtelně vážně.

Dane poznal, že ztrácí hodně krve.

„911, Kels, volej 911," vypravil ze sebe.

Snažil se neztratit vědomí. Připadalo mu, že snad ztrácí rozum, když uslyšel sirénu a potom běžící kroky.

Jesse. Jesse za ním přijel na Hurricane Bay.

„Já už si Larryho ohlídám, Kelsey," řekl Jesse. „Volej rychle sanitku."

Pak se začalo všechno rozplývat v mlze. Přijela sanitka... pak helikoptéra. Danea transportovali na traumatologii do nemocnice Jackson Memoriál v Miami.

Věděl, že ho budou operovat a dají mu infúzi.

A poznal, když se k němu sklonila Kelsey a šeptala: „Nesmíš mi umřít, Dane. Miluju tě. Potřebuju tě. Ach bože, v tolika věcech jsme oba zklamali, Sheilu. Ale mě jsi nikdy nezklamal. Copak to nevidíš? Ni kdy jsi mě nezklamal."

Pracně otevřel oči, i když sedativa ho připravovala o poslední zbytky vědomí.

„Nikdy tě nezklamu, Kelsey." Velká slova. Zavřel oči a pak už ho vezli na operační sál.

EPILOG

Svatba se konala na Hurricane Bay v listopadu, kdy už slunce tolik nepálí, ale dny jsou pořád ještě příjemně teplé a noci provoněné nadcházejícím podzimem.

Ženich pořád ještě kulhal.

Nevěsta byla krásná a ženich byl i přes to kulhání velice pohledný.

Nate šel za svědka, Cindy za družičku.

Kelseyin otec neskrýval nevýslovnou radost.

Po obřadu dělila nevěsta čas mezi hosty a svoji matku - a nedávno

narozeného bratříčka. Joshua Michael Cunningham byl právě měsíc starý, ale byl to pěkný a krásný chlapeček a nevěstina matka byla tak šťastná a tolik se červenala, že ji klidně mohli považovat také za nevěstu.

Svatební hostina nebrala konce. Byla půlnoc, když se hosté konečně rozešli. Tedy většina z nich, Kelseyini rodiče zůstávali. Konečně odešli nahoru do velké ložnice, neboť Kelsey a Dane trvali na tom, aby se svým malým chlapečkem spali právě tam. Sami chtěli zůstat v Daneově starém pokoji dole v přízemi.

Když si Kelsey sundala všechnu tu parádu, co měla na sobě, sevřel ji Dane v náručí.

„Bude to trochu divné," povzdychl si.

„Co?"

„Když jsou vaši tady v domě. A na líbánky odjíždíme až zítra."

„Tohle je ale naše svatební noc."

Znovu si povzdechl. „Nejsem tak dobrý, když musím být úplně tiše."

Zasmála se. „Už to vypadá, že ze všech nocí právě dneska se budeš muset opravdu vytáhnout..."

„No dobrá. Už jsem to vymyslel."

„Ano? A jak?"

„Tamhle kousek kotví moc pěkný člun." Usmála se.

„Já věděla, že mě nezklameš," řekla měkce. „Až do smrti," řekl něžně, „se budu snažit, abych tě nikdy, žádným způsobem, nezklamal." Stoupla si na špičky a políbila ho. A zašeptala odpověď.

Ruku v ruce vykročili ke člunu, pak se rozeběhli. Na Hurricane Bay se rozhostila klidná noc. Ale i tak se starý člun v měsíčním světle pohupoval.